ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Lukjaněnko Sergej Vasilijevič\Lukjaněnko_S-Hranice snů.pdb

PDB Name: b
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.8.2006
Modification Date: 12.8.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Hranice snů

© Sergej Vasiljevič Lukjaněnko, 1998
Translation © Eva Bůžková, Pavel Weigel, 2005
Cover © Milan Fibiger, 2005
© TRITON 2005

ISBN 80-7254-585-X

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

SERGEJ LUKJANĚNKO
HRANICE SNŮ

Sergeji Berežnému a Andreji Čertkovovi,
kteří znají prostory snů

První část
Bůh Otec a Bůh Syn
1
Ze všeho na světě Kay nejvíc nesnášel děti. Jestli za to mohlo jeho vlastní dětství v dětském domově "Nová generace" na Altosu, se neví. Rozhodně nikdy nepobyl na žádné planetě déle než devět měsíců. Na planetách, které v době Velké války fungovaly v rámci Říše jen jako dodavatelky potravy pro děla, se zdržel nanejvýš čtyři a půl měsíce.
Kay nesnášel ani vlastní smrt. Někdy bývala hodně bolestivá a vždy souvisela se značnou finanční ztrátou. Peníze ovšem Kay potřeboval. Měl rád svůj hyperkutr, který vyžadoval nákladné opravy, stejně jako ženy, které vyžadovaly o málo méně, dále pak vína Říše i Mršanské asociace, vůni práce starých klackonských mistrů i ta potěšení cizích ras, která člověk dokáže pochopit a vydržet.
A právě obě tyto věci, které nesnášel, se objevily současně. Nejhorší ovšem nebylo to, že ho chtělo zabít dítě kvůli jinému dítěti, ale to, že si Kay nestačil prodloužil aTan.
A jak všichni víme, to je malér.
Hotelový pokoj byl dostatečně ubohý, aby nelákal lupiče, ovšem zase natolik obstojný, aby ho uchránil před drobnými zlodějíčky. Hoch, který stál vedle jeho lůžka, zřejmě náležel ke druhé kategorii. Kde vzal elektronický klíč ke dveřím a nulifikátor pro zablokování signalizace, zůstávalo záhadou. Zbraň v jeho ruce byla jednodušší záležitost - algopistole je laciná zbraň sadistů a neúspěšných lidí.
"Uděláme to tak," navrhl Kay, který se zoufale snažil zachovat klid. "Přestaneš na mě mířit a promluvíme si jako solidní lidé."
Chlapec se usmál.
"Nejsem solidní."
Opravdu nevypadal moc solidně - osmahlý černovlasý usmrkánek, mohlo mu být tak dvanáct nebo třináct let. Veselá hedvábná košile růžové barvy a bílé kraťasy působily sympaticky.
"Poslyš," začal znovu Kay, "když vyhodíš tu pistoli z okna…"
Kluk se zamračil.
"I když ji vyhodíš, stejně ti nemůžu nic udělat. Vždyť vidíš…"
"Vidím."
"Neumím mluvit pod pistolí."

"Proč bych měl s tebou mluvit?" podivil se hoch.
Kay v duchu vzýval všechny bohy, které znal. Čím déle bude hovořit, tím je menší šance, že kluk stiskne spoušť. Není snadné zabít někoho, s kým sis povídal… Kay si však nebyl jistý, jestli toto pravidlo platí i pro děti.
"Chceš mě zabít?"
Hoch přikývl.
"Smrt algopistolí je ta nejhorší, jakou je možné si představit. Věř mi."
"Zabíjel jsi?" projevil kluk zájem.
"Zabíjeli mě."
Smrkáč přimhouřil oči. Pochopil.
"Takže," pokračoval Kay nejmilejším hlasem, jakého byl schopen, "když už chceš použít to svinstvo, pověz mi alespoň důvod. To jistě není přehnaná laskavost."
"Jistě," souhlasil nečekaně snadno hoch. Přistoupil ke křeslu u stěny, usedl, přehodil si nohu přes nohu, pistoli položil na opěradlo. Bohužel nic neriskoval. Kay ležel na posteli nahý a naprosto bezbranný. Na těle mu ležela tenká stříbrná pavučina a důkladně ho spojovala s postelí i stěnou, u které lůžko stálo. Sprej postavil kluk na stůl, jako by v případě potřeby hodlal proceduru opakovat.
"Co jsem ti provedl, kamaráde?" Kay pootočil hlavu, ale tak opatrně, aby se mu tenké nitky nezařízly do těla. "Jsi zloděj? Blahopřeji, máš štěstí. A talent. Povím ti, kde mám prachy a prozradím kód karty. Zítra musím odtud odletět, takže tě nebudu hledat, a vaše policie…"
Kluk se ušklíbl.
"Nejsem zloděj. A nikam neodletíš. Stačí, že jsi přiletěl."
V pokoji na chvíli zavládlo ticho. Potom se Kay tiše zeptal:
"Čím ti bylo to děvče?"
"Sestrou."
"Kamaráde, byla to nešťastná náhoda. Přistával jsem na kosmodromu. V hranicích pásma…"
"Ale ne v kruhu! Zabil jsi ji schválně! Vím, co jsi řekl dispečerovi: ‚Nenávidím děti, ti hajzlíci pořád lezou pod trysky.' Lidi tě viděli přistávat… Schválně jsi zakroužil nad plochou, abys Lenku sežehl!"
Hlas se mu zlomil. Kay s úděsem pochopil, že se kluk podněcuje ke stisku spouště.
"Věř mi, neviděl jsem ji. Proč bych to dělal?"
"Ještě mi budeš nakecávat, že jsi ve vzduchu tančil," ucedil hoch pohrdavě.
Kay spolkl připravenou větu. Jak má vysvětlit venkovánkovi, že opravdu tančil? Jak sdělit tíži pilotní přilby a okolního prostoru i beztíži lodě, se kterou jsi splynul? Hluk gravitačních motorů, vzdušné proudy, opojení letem… Ano, tančil. A nehleděl na betonovou plochu, kde děvčátko, které podplatilo strážce kosmodromu, čekalo na jeho loď, aby k ní přiběhlo první a nabídlo nejlacinější drogy na planetě nebo prostě sebe…
Tančil a gravitační plamen přejel po dívence, proměnil ji v krvavý prach, rozmázl po betonu jako nahnědlou skvrnu, kterou spatřil po výstupu z lodě.
"Haproval mi automaticky pilot. Převzal jsem řízení, ale loď se zakymácela…"
"Lžeš," přerušil ho nelítostně kluk. "V portu každý ví, že máš kutr v naprostém pořádku."
Uchopil pistoli, odjistil a přistoupil k lůžku.
"Poslyš," řekl Kay, kterému naskočila husí kůže. "Mám aTan. Nemůžeš mě zabít úplně, chápeš? Vrátím se a provedu ti něco takového, že algopistole ti bude připadat jako milosrdenství."
"Lžeš," opakoval kluk, ovšem lehce zaváhal.
"Ne. Vidíš mé tělo? Nemá jizvy. Lidé s mým povoláním tak nevypadají. Oživili mě před měsícem, chápeš?"
Hocha jeho povolání nezajímalo. Kay v to trochu doufal. Zato ocenil závěr věty.
"Jestli jsi ožil před měsícem, nemohl jsi stihnout obnovu aTanu," pronesl přemýšlivě. "Risknu to."
Kay zaječel. Samozřejmě v duchu. Přiletěl na Cailis právě proto, že aTan tady byl mnohem lacinější než na Sigmě-T, kde ho zabili. Má peníze rád, zpříjemňují život. A teď má o něj přijít.
"Přinejmenším," poprosil tiše, "mě nezabíjej algopistolí. Tvá sestra zemřela ihned, tak mě nemuč. Budeš mít naději, že má pomsta nebude moc krutá."
Chlapec si ho pozorně prohlédl, zejména svaly šíje. Potom zavrtěl hlavou:
"Nevím, jestli tě dokážu uškrtit."
"Ve skříni na druhé poličce zdola je blaster. Výsadkářský čmelák, důslojnický model. Jsou tam také peníze a kreditní karta. Přístupový kód: třicet dva, oranžový, ‚Vlk'. To bude tvá odměna. Zastřel mě blasterem."
"Dobře," souhlasil chlapec, zastrčil pistoli za pás a šel ke skříni, Kay pohlédl na svou levou ruku. Pavučina na ní nedoléhala, zachytila jen konečky prstů. Od ramene až k zápěstí měl ruku volnou.
"Jak ses dostal do hotelu?" zajímal se Kay a zaťal zuby, aby pocítil chuť krve a bolesti. Trhl rukou. Polymerová niť lhostejně přijala oběť a uřízla konečky čtyř prstu. Palec nebyl poškozen. Výborně.
"Představil jsem se jako hošan na telefon," vysvětlil a opatrně otevřel skříň. "Uplatil jsem recepčního… Ale tady jsou jenom peníze, žádná pistole…"
"Ta je tady," pronesl Kay a vytáhl ruku zpod polštáře. Z uříznutých prstů mu tryskala krev. Hlaveň čmeláka se třásla. Kluk se otočil, zvedl pistoli a ztuhl při pohledu na fontánu krve.
"Nenávidím děti," zašeptal Kay. "Škoda, že jsem si nevšiml tvé sestry, zabil bych ji vědomě."
Pahýlem ukazováčku stiskl spoušť. Když se obnažená tkáň dotkla kovu, Kay vykřikl. Ruka se zachvěla, tenký červený paprsek prolétl hochovi nad ramenem. Teď vykřikl on - buď strachem nebo ho Kay opravdu zranil. Hoch se přikrčil a algopistole rozkvetla jiskřivým kuželem zeleného světla, které obdivuhodně efektně ladilo s krvavými stříkanci.

Ze zbraně neúspěšných lidí se dá jen stěží minout.
Když pole neuronového aktivátoru - lidově algopistole - muže zasáhlo, zapomněl na bolest ruky. Celý se proměnil v bolest. Jednou to už zakusil, ale tehdy měl zaplacený aTan. A přinejmenším mohl doufat v pomstu…
Kay nekřičel dlouho - po chvíli už neměl sílu křičet. Po dvou minutách příšerné bolesti zemřel, slepý, hluchý, rozkrájený na kousky pavučinou, ve které se zmítal.
2
Smrt je poslední dobrodružství. Vzkříšení nepřináší nic nového - připomíná obyčejné probuzení.
Kay spatřil nejprve světlo. Potom šedivou siluetu, která se nad ním vznášela, tak nehybná, jako by ani nežila. Ostatně spor, zda je možné Silikoidy nazývat "živými", probíhá už celá staletí.
"Jméno?" dolehlo od šedivé postavy.
Kay ignoroval dotaz a pozvedl se. Silikoid mu nebránil. Tato rasa se pohybuje nerada, s výjimkou případů, kdy zabíjí.
Místnost, ve které se Kay nalézal, dobře znal: reanimační modul společnosti "aTan", pouze displej na zdi, na kterém měl být název planety, byl vypnutý. Kay ležel na bílém disku o průměru dva metry, molekulárním replikátoru, který před chvílí obnovil jeho tělo, nové, zdravé, stejné, jaké bylo při zápisu před sedmnácti léty. Nad hlavou visela mřížka emitoru aTanu, která zavedla do jeho mozku křivdy dětství, hlouposti mládí i zločiny dospělosti, čili vše, co tvořilo jeho osobnost. Oživili ho. Oživili, přestože nezaplatil aTan?
"Jméno?" opakoval trpělivě Silikoid.
"Kay Altos."
"Příslušnost?"
"Říše Lidí."
"Kód?"
Hlas vycházel z celého povrchu Silikoidova těla. Protože neměl hlasivky, mluvil tím, že napínal kamennou muskulaturu, což způsobovalo vibrace. Vyvolávalo to pocit zvláštní polyfonie, prostorového zvuku - jako by slova šeptal celý chór.
"Tři, devět, šest, tři, jedna, čtyři, devět, jedna," zarecitoval tlumeně Kay. Osobním kódem nebylo vhodné se chlubit, a to ani ve společnosti "aTan", která ho dobře znala. Pohlédl na levou ruku - prsty byly na svém místě. Správně, nelátali ho přece chirurgové, ale byl oživen. Proč?
"Kód odpovídá." Silikoid se otočil, což bylo gesto zdvořilosti, a odplul k východu. Pod klenbou šedivý kamenný sloup blýskal modrými jiskřičkami. U dveří se na okamžik zastavil a Kayovi připadalo, že se Silikoid usmívá, což ovšem není možné.
"Kdo mi vysvětlí, co to všechno znamená?" zeptal se rétoricky Kay s pohledem upřeným na reliéfy na stěnách: květiny, nahé dívky, nazí mladíci.
"Já."
Kay se otočil. Za jeho zády, několik metrů od disku replikátoru, seděl muž. To už něco znamenalo. Kay nebyl rasista, ale upřímně hovořit se Silikoidem nedokázal. Muž vypadal na čtyřicet až pětačtyřicet let, měl oholené tváře a dost zdrchané tělo, což nedokázal zakrýt ani volný šedý oblek. Zdálo se, že je mu Kay sympatický. Pracovník "aTanu"? Zřejmě ne moc významný, ale ani docela bezvýznamný…
"Díky za nový život," řekl Kay a spustil nohy z disku.
"Není zač."
Slova zněla normálně, tón se však Kayovi nelíbil. Raději mlčel.
"Máte nějaké dotazy7"
"Já…" Kay se kousl do jazyka.
"Jen odvážněji, odvážněji…" Muž měl z hovoru zřejmě potěšení. "Nezaplatil jste aTan? O tom vím."
"Mám peníze. Prodloužil jsem si nesmrtelnost šestkrát a…"
"To není důležité. Pravidla společnosti jsou jednoduchá: nesmrtelnost se platí předem a jednorázově. Víte proč?"
Kay zavrtěl hlavou. Muž zřejmé náležel k lidem, kteří celé hodiny dovedou hovořit o detailech ceremoniální gastronomie Bulratů, přednostech interfázového pohonu lodí nebo taktických chybách Mršanu za Velké války. Takové hovory bývají zajímavé, ovšem jen ve vhodné době.
"Když Psiloni prodali lidem, velice prozíravým lidem, jak jistě chápete, zařízení nazvané později aTan, kladli si pouze jednu podmínku, což může vypadat zvláštně, pokud neznáte jejich psychologii. Rozumíte, Kayi? Život je pro ně nejvyšší hodnotou, ale nesmrtelnosti se bojí. A co jsme provedli my?"
Kay pokrčil rameny.
"Po podpisu smlouvy jsme jim dokázali, že oživený člověk je novou bytostí. Právně navazuje na předchozí, ale je někdo jiný. A má právo znovu uzavřít aTan. Je to tak?"
"Nádhera." Kay se pozorně rozhlédl, jestli nemá v místnosti šaty, a připravil se na čekání.
Muž se rozesmál.
"V pořádku, to byla odbočka. Nač se chcete zeptat?"
"Kde jsem? Na Cailisu?"
"Ne, toto není Cailis, ale Terra."
Pokud očekával, že spatří v Kayově obličeji údiv, nezklamal se. Kay usoudil, že nemá smysl skrývat emoce, které zřejmě těší samolibost silnějšího soupeře.
"Společnost ‚aTan' tu přece nemá pobočku…"
"Toto není pobočka, ale soukromý ‚aTan'."
Kay se nuceně zasmál a rozpřáhl ruce.
"Výborně. Já jsem nic neslyšel, vy jste nic neřekl. Společnost má exkluzivní právo na monopol soukromí oživovatelé

neexistují…"
"Mýlíš se, Kayi Altosi. To právo obdržel soukromník. A ten soukromník založil společnost ‚aTan'."
"Vím, kdo jste," pronesl zvolna Kay. "Curtis van Curtis, majitel společnosti ‚aTan', nejstarší obyvatel Galaxie."
Curtis přikývl.
"Jsi chlapík, Kayi. Hned ti přinesou šaty a zajdeme do mé letní pracovny na sklenku vína. Máš velké štěstí. Dostal jsi nejen život, ale i dobrou práci."
3
Na břehu Ženevského jezera, v pralesích Amazonky, v pobaltských radioaktivních pustinách, v čínských bahnitých nížinách, v sibiřské taize jsou soukromá sídla, střežená duhovými hradbami silových polí a jménem společnosti "aTan". Jsou součástí Curtisova majetku, vzájemně je spojují v jediný celek hyperpřechodové tunely. Zvenku - předpokládejme, že by se vám podařilo nahlédnout za okraj silového pole - spatříte jen podivné fragmenty staveb s balkony vyrůstajícími ze vzduchu a balustrádami, které nevedou nikam. Uvnitř je obraz jiný - paláce zrozené závratnou fantazií a ještě závratnějšími penězi. Můžete vyjet lanovkou svah Everestu, sjet na lyžích přímo do křišťálově čistých vod Bajkalu. A až si zaplavete v ledové vodě sibiřského jezera, přenesete se na sluncem rozpálenou kubánskou pláž. A pokud vás po procházce pozvou na návštěvu k majiteli sídla, cesta do ženevského domu, třistametrové věže, vám zabere jen pár minut.
Kay stál na otevřené terase, která věnčila dům. Vítr mu čechral vlasy, jako by jej vyzýval k vychutnání kratičké radosti volného letu. Tuto "pracovnu" na čerstvém vzduchu nepochybně obklopuje neviditelné pole… Obává se snad Curtis, majitel nekonečného počtu životů, pádu ze své věže? Při tomto pomyšlení Kay odstoupil od neohrazeného okraje. Curtis ho pro něco potřebuje, ovšem Kayova hodnota by spadla spolu s ním. Dobrý pracovník nesmí trpět závratí.
"Chutná vám víno, Kayi?"
Kay přiložil číši k ústům:
"Chutná, van Curtisi. Je to vzácný druh, já však dávám přednost modrým druhům mršanských vín."
"Možná máte pravdu. Ovšem žlutá vína jsou zdravější, neškodí játrům a prodlužují život."
Znělo to ironicky, ale Kay nereagoval. Otáčel v ruce starou křišťálovou číši, která jistě nestála méně než nesmrtelnost, a pohlížel na Curtise. Křeslo bylo na terase jen jedno - buď úmyslné opomenutí, anebo si nikdo nezaslouží čest sedět vedle Curtise na vrcholu jeho říše.
"Jak se vám líbí výhled?" zajímal se Curtis.
"Točí se z něj hlava," zamumlal Kay. "Raději se dívám do dálky."
"Kaleidoskop, viďte?" zachichotal se Curtis. "Rozumím. Pouště, jezera, oceány, lesy, stepi, a to vše na jednom kousíčku země. Nepotřebuji toho moc, Kayi. Netoužím po Rudém moři nebo Himálaji, přestože si je můžu koupit. Kousek ode všeho. Uměřenost a rozmanitost - to je záruka udržení zájmu v dlouhém životě. Zatím to nechápete, mladíku. Ožil jste šestkrát, pokud nepočítám dnešek. ATan vám vydržel nejvýše pět let. Taková rozmařilost. Ani se svým povoláním a příjmy nevydržíte dlouho."
"Co potřebujete, van Curtisi?" zeptal se unaveně Kay. "Darovaný život nezná morálku."
"Potřebuji, abyste zemřel za mě. Navždy, nenávratně. Nebo získal věčný život - jak vám to vyjde."
4
"Daleko od Země, daleko od Cailisu, kde vás zabili, Kayi…" Van Curtis stál u okraje terasy a pohlížel dolů na kousek oceánu, temný proužek lesa a mezi ně vmáčknutou špetičku noci. "Planeta Graal."
"Nikdy jsem o ní neslyšel."
"Nedivím se. Nový, málo osvojený svět. Obchodní zájmy tam vyžadují mou přítomnost."
Van Curtis nečekaně plivl dolů. Kay zadržel úsměv - tento čin se k majiteli "aTanu" nehodil.
"Dobře, že se nesmějete, Kayi. To, co jste slyšel, je přísně tajné. A musím vám povědět mnohem víc… a mnohem víc důvěřovat. Riskuji…"
Otočil se ke Kayovi a sevřel mu ruku:
"Víte, co znamená být nejmocnějším mužem Galaxie? Nenávidí mě miliardy. Ti, co si nemohou dovolit aTan, ti, co se jeho pořízením zruinovali, ti, kterým se vzpříčil v krku luxus mých rezidencí… Miliardy nenávistných očí, miliony nenávistných rukou. Neplatím si jen ochranu proti možným vrahům. Udržuji ještě houfy psychické obrany proti nepřejícníkům, kteří mohou mít nadpřirozené schopnosti, o kterých třeba sami nevědí. Za hranicemi této rezidence, za Hranicemi Terry mě nezabijí, kdepak. Budou mě mučit celá léta, dokud se nezblázním a nezačnu se podělávat. Žádný aTan mi nepomůže. Přesto jsem připraven riskovat…'"
"Potřebujete bodyguarda?" zeptal se užasle Kay.
"To není tak jednoduché. Když opustím toto místo třeba jen na den, dovědí se to. Konkurence, nepřátelé… Sto myší dokáže zakousnout kocoura a já jsem hodně tlustý a líný kocour. Musím riskovat a svěřil tuto záležitost synovi, a vy, profesionální bodyguard Kay Altos, ho doprovodíte."
"Souhlasím, pokud můj souhlas něco znamená," řekl Kay. "Práce je práce. I když je nebezpečnější než obvykle. Ale mohli jste si mě prostě najmout."
"Ano? Aby o tom věděli? Každý, kdo sem přijde, se stane předmětem zájmu mnoha vlivných společností a vlád. Odcházející ještě víc. Ale vy jste se sem dostal… jak to říci… virtuálně. A odejdete stejně."
"Rozumím." Kay se donutil k úsměvu. "Doufám, že to nebude bolet."
"Rozhodně ne tolik, jako zásah z algopistole. Podle hlášení cailiské policie vás zabili právě tímto způsobem."
Kay mlčel.
"Čekal jsem dlouho, Kayi, Zkoumal jsem stovku lidí. Zkušené piloty, bodyguardy, nájemné vrahy. Bylo třeba, aby některý z nich zemřel bez zaplacení aTanu. Určitě víte, že neuronová síťka umístěná pod vaší lebkou funguje pořád. Ať

zaplatíte nový aTan nebo ne, ona svůj úkol splní - vyšle do prostoru přesné hlášení o zaniklém životě. A pouze na společnosti záleží, jestli tento signál vymaže z paměťových bloků nebo zkopíruje do nového těla. Neprodloužil jste si nesmrtelnost a v regionální kanceláři společnosti signál vymazali. Vymazali i matrici těla. Ale já, v jediném soukromém oživovacím místě v celé Říši Lidí, jsem rozhodl jinak: Vrátil jsem vám život, můj malérový mladý příteli. Oficiálně tiž neexistujete. Avšak stojíte přede mnou."
"Děkuji," odpověděl upřímně Kay.
"Zatím není zač. Odpracujete si každý sval který jsem vám dal, každou žlázu, dokonce i lejno ve střevech, které bylo třeba kvůli úplnosti rekonstruovat. Pokud dopravíte mého syna na Graal, pak kromě nových dokladů a vysokého účtu v bance obdržíte hlavní cenu. Nesmrtelnost, Kayi! Bez ohledu na to, kolikrát vás zabijí, váš aTan zaplatí společnost. Je to slušná cena?"
"Naprosto."
"Líbí se mi vaše lakoničnost, Kayi. Jsem starý… přestože mému tělu je teprve padesát. Můžu si dovolit ukecanost. Vy jste mladý a dokážete mnoho… časem. Chtěl jsem vám poskytnout nové tělo, ale zkušenosti prokazují, že byste v něm byl málo výkonný. Musím riskovat. Dnes večer všechny pobočky společnosti obdrží matrici tří lidí: manželů Ovaldových a jejich syna."
"Vyrazíme ve třech?"
"Ne. Při katastrofě zahynete jen vy a Artur. Jste nezávislý obchodník, působíte v pohraničí. Vaše loď havarovala… pravděpodobně v důsledku diverze. Všechno bude inscenováno, v budově je dokonalý imitátor. Víte že průzkum klientovy paměti je zakázaný, ale vždycky se najde zvědavec. Doufám, že vysleduje nanejvýš tři poslední hodiny před vaší smrtí."
"Zkoumal jste mou paměť?"
"Kayi!" Van Curtis tleskl rukama. "Možná to nechápete, ale pokud se stanoví pravidla hry, musí se dodržovat. Průzkum paměti je zakázaný! Pokud by se řadový pracovník společnosti dozvěděl, že van Curtis, třeba nevědomky, porušuje pravidla, která sám stanovil, má reputace i má říše se otřesou. Je mi docela fuk, která šlapka nebo lupič vás přistihl při odpočinku. Znám váš dossier, Kayi. Čtyřikrát jste zemřel tak, že jste vlastním tělem chránil klienta, z toho jednou v naprosto nerovném boji, jednou jste spadl opilý do řeky…"
"Strčili do mě, Curtisi."
"To je jedno. Doufám, že vás cena přinutí k naprostému soustředění a zapomenutí na dočasné životní radosti… ve jménu samotného života."
"Samozřejmě, van Curtisi."
"Takže vás oživí. Nevím kde, Kayi. Nechci to vědět kvůli vaší bezpečnosti. Je dvanáctiprocentní naděje, že nás sledují i tady."
Kay pohlédl na oblohu bez mráčku.
"Mladíku, nad námi je tolik displejů, že prakticky neexistuje rozdíl mezi sklepem a střechou. Takže ožijete. Koupíte loď. Budete mít omezený kredit - jinak by to vyvolalo podezření. Nepovažujte mě však za lakomce. Současně s utrácením budete dostávat na konto pořád nové a nové částky. Další věc je Graal. Až vysadíte mého syna na nějakém bezpečném místě, smíte dělat, co chcete. O naše rodinné záležitosti se postará on."
"Zní to prostě, van Curtisi."
"Prostota vždy vítězí, Kayi."
"A teď o zárukách."
Van Curtis svraštil obočí.
"Kde jsou záruky, že bude prodloužen můj aTan? Kde jsou záruky, že po nadechnutí na vašem vzácném Graalu mě Curtis junior nestřelí do týla? Kde jsou záruky, že deset vrahů nevyrazí odstranit Kaye Altose, který ví příliš mnoho?"
"Tak, tak, tak," zaševelil van Curtis jako stařeček. Prošel podél hrany terasy a soucitně pronesl: "Riskujete, Kayi…"
"Je to mé povolání."
Curtis na něho chviličku pohlížel. Kay bojoval s touhou odvrátit pohled, ale hleděl mu do očí. Van Curtis se nakonec zasmál.
"Říkáte povolání? A o mém povolání - šéfování galaktické korporace - soudíte podle filmů? Víte, že před dvěma sty léty, když má firma byla pouhou čerstvou novinkou pro legraci, koupil aTan můj největší nepřítel? Brzy nato zemřel… při nenadálé katastrofě. Tehdy bylo klientů málo, nevěřilo se nám, a navíc se na světě po tukajském konfliktu zdála cena života příliš vysoká. Osobně jsem dohlížel na oživování. Mohl jsem… ano, mohl…"
Curtis zmlkl a pohlížel do dáli.
"Byli jsme nepřáteli ještě mnoho let, Kayi. Nezapomínal si prodlužovat aTan. Nakonec jsem ho přivedl k bankrotu. Schoolman tehdy zrušil smlouvu s firmou a odletěl svou jachtou k nejbližší hvězdě."
"To mohlo být gesto způsobené okolnostmi," řekl měkce Kay.
"Nejste hloupý. Gesto? Samozřejmě. Ale vzpomeňte si, jestli mezi všemi lžemi, kterými jsem nepřetržitě zasypáván každou informační sítí, je zmínka o obchodní nesolidnosti?"
Kay zavrtěl hlavou.
"Lidé pro mě pracují nejen pro peníze nebo život. Pracují pro mě z přesvědčení. Své lidi nezrazuji."
"V pořádku." Kay byl tímto sporem už trošku unaven. "Jakou máte záruku mé solidnosti?"
"Solidnosti? Jednoduše. Neuronovou síťku ve vašem mozku. Jestliže mě zradíte, dříve nebo později, a je jedno, kde se schováte, dostihne vás smrt. A věřte mi, že ožijete v tomto domě. A já seženu nejlepší katy, jaké je možné za peníze koupit. Budou vás dlouho mučit. Bude to vaše osobní peklo. Stovky, tisíce let utrpení. Bolest bude vaším vzduchem, jídlem, spánkem. Budete umírat a rodit se pro ještě strašlivější muka. Nechají vás odpočinout, aby následovalo ještě

horší mučení. Požádám spisovatele schopné vymyslet nová muka a režiséry, kteří z nich udělají spektákl. Z vězení vytáhnu sadisty, z blázinců milovníky lidského masa. Požádám o pomoc jiné rasy, které projdou archivy z dob válek s lidmi. A občas vás přivedou sem, k nejklidnějšímu a nejútulnějšímu místu tohoto domu, a já vám připomenu tento rozhovor."
Curtis van Curtis, pán života i smrti, stál před Kayem Altosem z planety Altos, dobrodruhem a sirotkem bez vlastního jména, a mluvil. Velice klidně a pádně. Když skončil, Kay rozpřáhl ruce:
"Jste přesvědčivý, van Curtisi. Jsem váš na věky."
"Nepochyboval jsem o tom ani chviličku." Curtis se otřásl. "Je chladno, Kayi. Půjdeme do pracovny, ať nenastydneme."
Podlaha s nimi poslušně sjela dolů. Pluli v černé kapsli silového pole a van Curtis zvědavě pohlížel na muže, kterému sliboval největší odměnu - i nejhorší muka od stvoření světa. Cítil se jako bůh - neobvyklý bůh Říše Lidí, který má právo trestat i milovat, zabíjet i navracet život. Bůh, který se bojí opustit vlastní Olymp.
"Váš syn umí pilotovat malé mezihvězdné lodě?" Zdálo se, že Kay už na nedávný rozhovor zapomněl.
"Nejen malé."
"Zbraně?"
"Ruční ovládá slušně, lodní - dobře. Horší je to s chladnými… ty různé ploché meče a jiná exotika."
"Kondice?"
Curtis se zachichotal a poklepal si na měkké bříško:
"Lepší než moje. Řekl bych, že na svá léta je v dokonalé formě."
"Budiž…," zvedl Kay zrak. "A jak je starý, Curtisi?"
"Narodil se před šestnácti léty," pronesl lísavě van Curtis.
Kay se zamračil, ovšem v jeho grimase bylo víc úlevy než nespokojenosti.
"Biologicky je mu ovšem dvanáct."
5
"Vadí vám to, Kayi?" Curtis přecházel pracovnou. Snad pro kontrast s "pracovnou" na střeše nebo z jiného důvodu byla místnost maličká. Pět krát pět metrů, stůl, křeslo a před nimi kanapátko. Kay se na něm rozvalil, hostitel však do křesla neusedl. "Otec a nedospělý syn nejsou moc podezřelý pár. Letíte na Graal hledat nové zboží: drogy, rudy, exotická zvířata. O co jde?"
"Opakuji, že jsem nikdy nepracoval s dětmi. Prostě je nemám rád."
"O tom vím! A také o dětském útulku na Altosu… houf darebů evakuovaných ze Tří planet před výsadkem Sakkranů. Poměry, urážky… možná přesně nevím, který z nich vás sexuálně obtěžoval a který strkal hlavu do záchodové mísy. Vím, že jste byl fyzicky nejslabší a trpěl dlouho. Nakonec jste v noci podřízl pár svých mučitelů a zdrhl. Přidal jste se k potulné cirkusové skupině…"
Kay ztuhl.
Povídá se, že vy všichni na Druhé…
Máte dvě mělčiny a oceán shnilé vody…
Hele, máš žábry? Hoši, ponoříme Kaye hlouběji…
Měl prostě smůlu. Dostal se do bloku, kde žili hoši ze Třetí planety Tři sester, tří obydlených planet soustavy Shedary. Omyl v dokladech… Druhá a Třetí byly dlouholetí nepřátelé, až do doby, kdy Sakkrani zatoužili po rozšíření svého životního prostoru a donutili obyvatele, aby se sjednotili. Dospělí uzavřeli příměří. Společně létali na bojových lodích, společně pracovali v továrnách, společně umírali při planetárních výsadcích. Dětem zůstal jen ten boj - mezi sebou.
Když budeš poslouchat…
Hoši, kdo první?
Kayi, slyšel jsem, že dobře…
Ani nevnímal, že vstal a postavil se do cesty nahlas uvažujícímu Curtisovi:
"Je samozřejmé, že ta smutná léta zacházení ze strany dospělých silně ovlivnila vaši psychiku. Dobrý psycholog by dokázal pomoci…"
"Curtisi," popadl Kay svého chlebodárce za klopy kabátu, "ať jste bůh nebo ďábel… ani váš prašivý aTan, koupený od naivních Psilonů, ani slíbené tisíce let v pekle… V mém životě jste se hrabat neměl."
Curtis užasle hleděl na Kayovy ruce, zvedající ho z podlahy. Svraštil obočí a zvedl zrak.
"Omlouvám se, Kayi," pronesl náhle. Hlas se mu třásl. "Příliš dlouho jste byl pro mě abstrakcí, jedním z kandidátů pro největší záměr v dějinách. Musel jsem prozkoumat životopisy všech lidí, kterým jsem hodlal svěřit život svého syna a spoustu tajemství. To je přirozené, Kayi. Ale byl jsem bezohledný, zapomněl jsem, že jste tady, že pociťujete bolest. Promiňte mi to."
"Asi už vím, proč jste se dostal na vrchol," zašeptal Kay a uvolnil sevření. Teprve teď mu došlo, co se stalo. Zvedl ruku na boha.
A bůh se mu omluvil.
"Doufám, že ovládnete své emoce." Curtis usedl na kanape a gestem vyzval Kaye, aby usedl vedle něj. "Můj syn není nedospělý hajzlík."
"Je to dítě."
"Je mu šestnáct, Kayi."
"Biologicky dvanáct! Když se vracím do onoho těla -třicetiletého těla, cítím, jak se mění svět. Psychika je náhodný nános na žlázách vnitřní sekrece! Váš syn neztratil své znalosti, ale není mladík, je opět kluk, o tom nepochybuji. Proč jste vy, majitel společnosti ‚aTan', tak zřídka snímal matrici z jeho těla?"

"Vy si pamatujete na své snímání?"
Kay se zachmuřil.
"Třicet procent lidí přeruší snímání matrice a vzdá se aTanu. Odmítnou nesmrtelnost, Kayi! A vědí, že stačí trpět jen jednou! Polovina mých inženýrů pracuje na problému bezbolestného molekulárního skenování. A dvě stě let bez výsledku. Miluji svého syna. Naskenoval jsem svého syna a vložil mu neuronovou síťku hned, jak to dovolili lékaři. Ve dvanácti jsem skenování opakoval. Nenašel jsem odvahu požádat ho o další pokus. Dohodli jsme se, že ho v osmnácti naskenuji znovu a to tělo zůstane jako základ. Bohužel… Oceán, Kayi! Utopil se. Křeč v noze a…"
V té chvíli Kay pochopil, že dokáže litovat i boha. I když ví, že o soucit nestojí. Curtis opět pohlížel do prostoru, do černé hmoty své dlouhé paměti.
"Víte, jak se oživují utonulí, Kayi? Kašlou, plivou vodu, kterou nemají. Drásají si hruď, protože zdravé plíce pořád bolí…"
"Curtisi, je mi hrozně líto… ale má smysl posílat chlapce…"
"Nemám koho poslat, Kayi. Sluhové můžou zradit, přátelé také. Má žena… je nejlepší žena, jaká se dá koupit. Je ozdobou každého večírku. Je nádhernou, krásnou Arturovou matkou. A dokonce mě miluje - mě, ne mé peníze, a ví, o čem smí mluvit a o čem ne. Omdlí však při prvním výstřelu a polovina mužů, které potká, se s ní zatouží vyspat. I vy zapomenete na slíbený trest… a nasadíte mi parohy!"
Van Curtis se zasmál:
"Smiřte se s tím, Kayi. Bohužel mám jen jednoho syna. Nesmrtelnému nezáleží na dědicích. Věřím mu, úkol dokáže splnit. Pro vás mám velký, slaďoučký cukr a pořádný klacek. Dohodnuto?"
"A podrobnosti?"
"Máte tři dny. Seznámíte se s legendou, naučíte se roli. Lehce potrénujete, mí instruktoři znají spoustu zábavných chvatů. Odvezete Artura na Graal - a zůstaneme přátelé navždy."
"A když nás chytí ti početní nepřátelé…"
"Pak, Kayi, ukážete všechny své schopnosti. Pokud nepostačí, zabijete mého syna. Tak bezbolestně, jak to jen bude možné. Nepřátelé se ho nesmějí zmocnit."
Kay pohlédl na Curtise a řekl:
"Dobrá, beru. A co bude se mnou, když zahynu?"
"To bude plně záležet na zprávě mého syna."
6
Kay se vyspal skvěle. Řada pokojů, které dostal k dispozici, byla nekonečně dlouhá a nechtělo se mu hledat ložnici se slíbeným gravitačním lůžkem. Kanape v knihovně mu naprosto dostačovalo, ovoce v křišťálové míse posloužilo k snídani. Podruhé v životě ochutnal rafinované pozemské ovoce - švestky a usoudil, že se dají jíst.
Silikoid, patrně týž, který byl při oživování, přinesl tác se snídaní. Kay doplnil ovocnou dietu šálkem kávy a zeptal se:
"Slíbili mi instruktora. Nejsi to náhodou ty?"
Šedivý kamenný sloup ironii ignoroval.
"Pojďte se mnou. Instruktor vás už očekává."
Buď se van Curtis rád procházel nebo Silikoid nepokládal za nutné využít komunikace. Kráčeli prázdnými chodbami, občas vyšli na čerstvý vzduch. Z noční džungle, kde ostrý hlas nějakého ptáka rušil ticho, vyšli na sluncem zalitý břeh oceánu. Silikoid klouzal nad pásem příboje, voda cákající na jeho kamenné tělo syčela. Kay se zul a šel za ním.
Blondáček, který si hrál s míčem na břehu, je provázel pohledem.
"Curtis junior?" zeptal se Kay Silikoida.
"Ne."
U živého plotu oceán najednou skončil. Silikoid se zastavil u branky:
"Dál půjdete sám. Nesmím, se setkat s vaším instruktorem, jsme ve válečném stavu."
Kay prošel v duchu vše, co věděl o Silikoidech, a přikývl:
"Výborně. Půjdu sám. Smíš odpovídat na mé otázky?"
"Někdy."
"Proč sloužíš Curtisovi?"
"Silikoidi neslouží."
"No právě, proč tedy…"
"Splácím dluh."
"Aha. Jasné."
Šedivá věž trpělivé čekala.
"Můžeš mi o Curtisovi povědět ještě něco?"
"Co?"
"Cokoliv."
Kamenem proběhl záchvěv a neviditelný chór zašeptal:
"Podobá se svému domu."
"Není moc veselý, viď," ušklíbl se Kay a otevřel branku. "Děkuji, kamínku…"
Vstoupil na žlutý písek, táhnoucí se až k obzoru, kde duhovou mlhu bariéry prosvítaly noční ulice Ženevy. Tady stálo slunce v zenitu. Kayovi vystoupily na čele kapky potu, a to nejen horkem. Spatřil instruktora.
Bulrati jsou jednou z nejmocnějších a nejnebezpečnějších ras nelidského vesmíru. Navenek připomínají dvoumetrové medvědy, pokud by se nějaký medvěd mohl pochlubit bleskovými pohyby, ocelově tvrdou srstí a rozumem.
Tento Bulrat byl starý. Tmavě hnědá srst už ztratila lesk a stočila se do nevinných chomáčků. Zuby vyceněné na

uvítanou byly do poloviny obroušené.
"Vítej, Kayi. Oblékni si krunýř. Jsi připraven?"
Hlas měl překvapivě melodický a mírný - nahodilá zvláštnost vývoje, která často zmýlila lidi v době Prvních kontaktů.
Krunýř ležel na písku. Modrá, drsná slupka neobvykle měkkých tvarů. Lehká plastiková zbroj byla určená jen pro boj rukama. Posilovače svalů byly odstraněny, lékařský blok však pomrkával zeleným okem pohotovosti.
"Jak ti mám říkat, staroušku?" zeptal se Kay a pustil se do spojování rozloženého krunýře. Bulratovi cvakly zuby.
"Mé jméno nepotřebuješ. Jsem tvůj instruktor. Člověče Kayi, je tvé tělo pro tebe cenné?"
"Musí přežít tři dny…" Kay složil poslední segmenty krunýře a zaujal bojový postoj. "Jsem připraven, Bulrate."
Úder do břicha jej odhodil do živého plotu. Lékařský blok v krunýři vypískl a prošpikoval ho stimulátory a prostředky proti bolesti.
"Tento úder nezabíjí hned," vysvětlil Bulrat a přistoupil k němu. "Za týden nebo dva ti přestanou fungovat játra. Nepříjemné překvapení pro lidské zajatce, které jsme propustili za Velké války."
Při vstávání Kay kopl Bulrata do rozkroku. Srst oslabila úder, noha zabolela, ale instruktor se zapotácel.
"My jsme zajatce obvykle vyklestili," sdělil Kay. "Nebo sterilizovali planety. Bylo tomu tak?"
"Byl jsem na planetě, kterou prošel ‚Sekáč'. Tvůj úder je bolestivý, ale málo účinný."
Kay unikl následující ráně. Bulrat začal kolem něho kroužit, tlapami zvedal fontány písku. Nečekaně klesl na všechny čtyři a vrhl se na Kaye.
Altos vyskočil a prolétl nad otevřenou tlamou. Usedl na veliké tělo a uhodil nohama do boků - Bulratova anatomie je skoro lidská a ledviny jsou citlivé skoro u všech ras - a udělal přemet na písek.
Instruktor se narovnal, přejel si tlapami po těle a klidně pronesl:
"Lidé si obvykle neumí představit, že rozumná bytost zaútočí na čtyřech. Navenek jsi mladý. Bojoval jsi s námi?"
"Rád čtu staré kroniky."
"Váš nedokonalý zrak zjednodušuje zápis informace," zachrčel Bulrat. "Jak to, že jste vyhráli válku? Jste slabší než my a hloupější než Psiloni. Prostě průměrní…"
"Jsme průměrní ve všem."
"Ano. Je smutné, že Galaxii vládne průměrnost…"
Útok Kaye zaskočil. Přimáčknut do písku dvěstěkilogramovým tělem se nemohl ani hnout. Bulrat rozevřel čelisti - Kay pocítil podivně příjemnou vůni - a zamířil k jeho krku.
V okamžiku, kdy Kay pocítil dotek špičáku, ozvalo se tenoučké písknmí. Bulrat zařval a odsunul tlamu. Zvedl pravou tlapu - v srsti se zaleskly obyčejné hodinky.
"Máš štěstí, člověče," poklesl hlasem, "vydržel jsi pět minut boje bez pravidel. Teď už nemám právo tě zabít."
Vstal s překvapivou grácií. Kay ležel a pohlížel na svého neúspěšného popravčího.
"Vstaň, Kayi. Nyní tě naučím, jak může člověk zabít Bulrata. A nezapomeň, že tu znalost budeš vlastnit jen ty."
"Smím se na něco zeptat?"
"Mluv."
"Proč ti tak voní z úst? Male přece rádi zamřelé maso."
"To je dezodorant, hlupáčku. Každá rozumná rasa dbá na hygienu."
"Logické." Kay vstal. Lékařský blok pracoval, přesto tělo bolelo. "Tak povídej. Jak je možné tě zabít?"
"Nejcitlivější místo naší rasy je oblast žlázy sigma," začal dutě Bulrat. "Když povedeš spojnici od mých pohlavních orgánu k pravému oku, uprostřed této čáry je úsek nekrytý svalstvem…"
7
Van Curtis pozval Kaye na večeři. Kay vyslechl krátké poučení Silikoida na téma etikety a vstal z křesla s bolestným šklebem. Bez ohledu na poznámky nehybného kamenného kolosu se svlékl.
Zachmuřeně se prohlížel v zrcadle. Před modřinami krunýř nechránil, ani před úderem do jater - pokud smí instruktorovi věřit.
"Bulrati jsou nejlepší bojovnici v Galaxii," prohlásil Silikoid.
"Lepší než vy?" Kay si sáhl na záda a sykl.
"Jistě. Našli způsob, jak nás zabíjet v přímém boji."
"Ano? Jak?" projevil Kay zájem.
"I kdybych to věděl, neřekl bych."
"Budu se o to muset zajímat."
"Lehni si na podlahu."
Kay překvapeně pohlédl na Silikoida, ale neprotestoval. Položil tělo na tenký, zaprášený koberec a Silikoid pomalu ulehl na něho. Mužovým tělem proběhla vlna křečí.
"Gravitační masáž," vysvětlil bůhvíproč Silikoid a rozhoupal se. "Budeš se cítit lépe. Naše pole umí víc než jen zabíjet…"
Bodyguarda z planety Altos nikdy nepronásledovaly nepříjemné vzpomínky. Tentokrát si však z neznámého důvodu vzpomněl na cailiský kosmoport a krvavý flek padesát metrů od lodě. Ti mrňousi pořad lezou pod trysky…
"Díky, už je mi líp." Kay vylezl zpod Silikoida. "Bude u večeře Curtis junior?"
"Pravděpodobně."
Kay si oblékl drahý oblek. Širokou, měňavou vázanku, maximálně nefunkční boty z tvrdé kůže - a následoval Silikoida. Pociťoval mírnou zvědavost spojenou s podrážděním, jako vždy před seznámením s klientem, kterého není možné odmítnout. Do háje, profesionál by měl mít možnost volby.
"Máš nějaké dotazy?"

"Cože? Jistě. Oblékáte se?"
"Jsem oblečen," odvětil důstojně Silikoid.
Kay se zakuckal, ale zadržel smích.
"Nyní jsem na řadě s otázkami já," srovnal Silikoid krok s Kayem. "Co udělají lidé, až zesílí?"
"Nerozumím," odpověděl upřímně Kay. Vyšli z věžáku a zamířili k malému oválnému pavilonku v dálce. Cestou museli projít borovým hájkem, potom kolem nějakých kamenů, rozestavěných nesmyslně kolem, a malé korvety z doby Velké války, zapuštěné do žulového podstavce.
"Řeknu to jinak. Pokud moc Říše Lidí hodně vzroste, jak se změní politika lidstva?"
"Přestaneme vnímat jiné rasy. Přestaneme s nimi počítat. Vy byste postupovali jinak?"
Silikoid neodpověděl. Naklonil se ke korvetě.
"Za Velké války Curtis van Curtis sloužil v oddílech volných lovců. Pro ně neexistovaly rozkazy, ani strategické úkoly a pravidla. Vůbec jsme nepochopili, jak je možné bojovat s neorganizovaným protivníkem."
"Van Curtis je schopný muž!" pronesl hlasitě Kay.
"Souhlasím. Ale říká se, že jeho loď byla velice dobře chráněná. Motory opotřebované, ale pancíř celý. Nejzajímavější je, že z posledního letu se Curtis van Curtis vrátil s nefunkčním počítačem… Jsme na místě. Nejím organickou stravu, ale přeji vám příjemné chuťové pocity a úspěšné trávení."
Silikoid se graciézně otočil a letěl zpátky. Kay chvíli vyčkal a prohlížel si Curtisovu starou loď, poté otevřel dveře pavilonu. Měl organické tělo, které potřebovalo jídlo, i velkou chuť, povzbuzenou tréninkem s Bulratem.
8
Dřevěný pavilon vypadal uvnitř jako kamenný hrad. Obrovský sál připomněl Kayovi chrámy Společné vůle, kam ho v dětství vodili, a vyvolal nezřetelný pocit strachu a nepřátelství. Nohy se zaplétaly do suché trávy na podlaze. Pod klenbou šelest trávy i jeho kroky splývaly ve společný šum.
Curtis van Curtis seděl u kulatého stolu a energicky krájel pečeni. Při pohledu na Kaye se mírně pozvedl:
"Posaďte se, Kayi! Na počest vašeho ranního výkonu je k večeři pečínka z medvěda."
Kay se bezděčně usmál a usedl ke stolu. Nepochyboval, že Curtis sledoval trénink, zajímalo ho pouze to, jestli Bulrat pohlédl na hodinky nebo jestli Curtis vyslal signál, aby zabránil krveprolití.
"Líbil se vám instruktor?"
"Nikdy by mě nenapadlo, že Bulrati dovedou umřít rozkoší."
"Žláza sigma? Ano, umírají v extázi, pokud má někdo dost síly, aby prorazil kůži. Hormony, hormony… Starý medvěd vám neřekl, že u něj tu konkrétní žlázu chrání kromě vrstvy tuku i tenká titanová destička. Jinak by ho některý žák mohl zabít. A jak miluje onen úder do jater! To je jeho vynález, bůhvíkolik zajatců zahynulo, než nabyl mistrovství… Nalijte si víno, Kayi."
Kay pohlédl na láhev s namodralou tekutinou a zavrtěl hlavou.
"Dovolte, abych si nalil z vaší, Curtisi. Začínám šetřit svá játra."
"Je mi ctí, Kayi."
Kay usrkl hustého, žlutého vína a pokýval hlavou. Vskutku dobrý druh.
"Curtisi, opravdu je můj trenér tak starý?"
"Bulrat? Ano, účastnil se Velké války. Je můj vrstevník. Náboženství jim zakazuje aTan, ovšem tato rasa žije i bez něj dost dlouho."
"O té válce vím hodně. Uzavřeli spojenectví se Sakrou a zaručili likvidaci našich planetárních základen. Nebýt Bulratů, Sakkra by se nedožila konfliktu Tří planet."
"Kayi, nehrabte se ve starých křivdách. Váš svět zničily ohromné bílé žáby, ne ohromní hnědí medvědi. Nepožaduji od vás sympatie k instruktorovi, ale výcvik s ním je nezbytný. Ještě jeden den tréninku a od zítřka si budete opakovat legendu spolu s mým synem. Ostatně už je zde…"
Kay se otočil. Od otevřených dveří, za kterými bylo moře a zářilo slunce, k nim přicházel Artur van Curtis, jeho klient. Jeho osud.
"Arturovi je dvanáct let… biolet," opravil se Kay. Opálený, černovlasý výrostek, jehož obličej Kay znal, až to bolelo. Bolestí, velice silnou bolestí algopistole…
Kay měl štěstí - van Curtis na něho právě nehleděl. Usmíval se na svého jediného dědice. Mají vůbec nesmrtelní dědice? Z Kayova obličeje zmizel v okamžiku škleb - Altos se dlouho učil umění přežívat.
"Zdravím, táto," pronesl Curtis junior. "Dobrý den, Kayi. Vím, jste nejtvrdší bodyguard světa. Dokážete mě ochránit?"
Nyní, kdy Artur Curtis stál vedle něj, podoba ustoupila. Byl o něco mladší než hoch, který zabil Kaye na Cailisu. O málo, ale v jeho věku to stačí. Oděv, soupravu ze zeleného hedvábí, vytvořil nejlepší návrhář; nejednalo se o jednu z tisíců souprav z nekvalitní látky. Třebaže byl menší než onen kluk, byl evidentně silnější a svalnatější, protože za ním stály peníze, a za penězi - nejlepší jídla světa, nejlepší simulátory, nejlepší trenéři a maséři. V pohledu neměl nenávist uštvaného zvířete, ale klidnou sebejistotu a moc.
"Chápu, že nejsem v nejlepší formě, dopadlo to jinak, než jsme plánovali," pokračoval Artur. "Nedávno jsem se utopil, omlouvám se. A co vy, berete?"
Curtis senior se ušklíbl. Kay vstal a přikročil k Arturovi. Ovšem, mladší a silnější. A má jiný pohled. Ostatní je stejné.
"Víš, co je to bodyguard?" zeptal se Kay a modlil se, aby jeho hlas zněl klidně a lhostejně.
"Samozřejmě!"
"Lehni!"
Artur nadále stál a hleděl na Kaye. Srazil ho úder.
"Když povím ‚Lehni!', padneš," vysvětlil Kay, stojící nad klukem. "Když povím ‚Skoč!', skočíš. Kromě dneška to nikdy

nepovím bez důvodu. Pokaždé na tom bude záviset tvůj život. Skoč!"
Curtis junior vyskočil. Přímo z podlahy. A ztuhl před Kayem.
"Mého syna nesmíš bít," ozval se vzadu van Curtis a Kay pocítil mezi lopatkami hlaveň pistole.
"Pane van Curtisi," pronesl, aniž se otočil, "potřebujete skutečného bodyguarda. Jsem ochoten pro vás pracovat, ale za dva dny mi může chybět sekunda, ve které bych strhl Artura z palebné čáry. Pokud to stihnu, zacloním ho, ale bude lépe, když zalehne a nechá mě střílet. Souhlasíte? Ostatně jsem ho neuhodil, ale strčil do něho. To je velký rozdíl."
"Možná," řekl klidně Curtis. "Posaďte se, oba."
"Táto, Kay je dobrý bodyguard," prohlásil Artur a jakoby nic usedl na židli vedle otce a začal kývat nohama. "Tvrďák."
"Dneska jsem si zalovil," pokračoval Artur. "Zabil jsem tygra."
"Blahopřeji," řekl kysele Curtis.
"Táto, jsou k jídlu?"
"Kdo? Tygři? Játra… možná."
"Fuj, svinstvo. Nebudu to jíst. Objednej dalšího tygra, ano?"
"Dobře. Uklidni se, Arture."
Kay popíjel víno a upřímně se bavil touto scénkou. Zalíbil se mu hrad skrytý v dřevěném pavilonu. Zalíbila se mu nervozita Curtise juniora.
"Víte, Kayi, podle legendy tento hrad patřil králi Artušovi," řekl Curtis spěšně. "A stůl, u kterého sedíme, je původním Kulatým stolem. Daroval jsem tento hrad Arturovi k narozeninám…"
"Nikdy jsem neslyšel o králi Artušovi ani o Kulatém stolu," odpověděl Kay.
"Stará legenda," ožil Curtis. "Ještě před prvními lety ke hvězdám…"
"To je hloupost, táto," přerušil ho Artur. "K tomuto stolu by se nevešlo sto padesát bojovníků, navíc v brnění. Ale pohádka je to hezká. Různé prima postavy. Byl tam i Kay. Druhořadý hrdina."
Kay a Artur na sebe okamžik pohlíželi. Potom hoch vstal od stolu a políbil otce na tvář.
"Už půjdu, táto, smím? Nemám hlad."
Kay počkal, až Artur odejde, a teprve potom si dovolil zasmát se ohromenému Curtisovi.
"O co se jedná, Kayi?" zeptal se jeho zaměstnavatel unaveně.
"Váš syn se mi líbí, Curtisi. Normální dvanáctiletý výrostek. Bude se nám dobře pracovat."
"Doufám, že žertujete." Curtis se trochu uvolnil. "Je chytrý, ale šok z první smrti ještě neminul. A s těmi hormony máte samozřejmě pravdu. Konzultoval jsem to s lékaři. Určitá infantilita v chování se projevuje."
Kay přikývl. Kráčí po hraně a ví to. Artur van Curtis, který podle názoru otce neví nic o jejich dohodě, se Kayovi vysmíval. Vysmíval jako děcko, kterým samozřejmě není.
"Budeme dobrými přáteli," ujistil ho Kay a dopil víno.
9
Vládce nesmrtelnosti přivítal ráno ve své pracovně. Ne v té ukázkově skromné, kde přemlouval Kaye k práci s Arturem, ani v té předváděcí na střeše věže.
Tato pracovna, ukrytá pod zemí, připomínala můstek středně velkého křižníku. Curtis opravdu okopíroval strohý styl válečných lodí, na kterých strávil mládí. Kdysi snil o tom, že bude takové lodi velet. Hodně dávno, před více než dvaceti léty…
Jeho činnost byla přinejmenším zvláštní. Předkloněn, s hlavou nakloněnou na stranu, Curtis van Curtis kreslil. Světelné pero klouzalo po displeji a zanechávalo tenké, různobarevné čáry. Něco začínaly vytvářet, něco známého, připomínajícího lidský obličej, pozorovaný ze zvláštní perspektivy. Jako by mravenec chtěl pohlédnout na člověka různobarevným hranolem…
"To je ono," odložil Curtis pero a pohlédl na vedlejší obrazovku. Na žlutém písku tam stáli Kay a Bulrat. Ještě před minutou bojovali v ringu. Nyní si Kay svlékal krunýř a velice pečlivě, díl za dílem, jej ukládal na písek. Vedle jeho postavy tepal červený bod - mentální indikátor dokazující značné emoční napětí.
"Zvětšit, zvuk!" Curtis dojel k obrazovce i s křeslem. Kamery už roztáhly Kayův obličej přes celou obrazovku, dešifrovaly tak nejasný pánův příkaz. "Co chceš dělat, hochu?" zeptal se sám sebe Curtis.

"Proč jste nás znepřátelili se Sakrou?" zeptal se Kay po odložení posledního dílu krunýře. Bulrat pozorně sledoval jeho pohyby. Zřítelnice v podobě kosočtverce se zúžily v podlouhlé štěrbiny.
"Taktika. Převzali jsme vaši metodu: Rozděl a panuj."
"Nestačili jste ji převzít."
"Jistě."
Stejně pomalu jako krunýř svlékl Kay bílou halenu. Protáhl se, pod kůží mu hrály svaly.
"Bulrate, řekl jsi, že jsi byl poradcem Sakkranů za jejich války se Třemi planetami. Nelze vyloučit, že jsi se účastnil výsadků."
"Nelze." Bulrat otevřel dlaně. Na levé chyběl ukazováček, což ji přibližovalo lidské.
"Pocházím ze Tří planet, Bulrate. Ze Tří sester, jak se dříve jmenovaly. Byly to hádavé sestry, ale netoužily po cizích planetách. Byli jsme na hranici sektoru a útok Sakry zasáhl nás."
"Zábavné." pronesl instruktor.
"Bylo jich moc, smetli naši obranu. Křižníky z Terry nedoletěly včas. Děti a část žen nasedly do obchodních lodí - měli jsme slušnou obchodní flotilu. Většina se dostala na Altos. Dvě stě milionů utečenců, Bulrate! Na Altosu nás nenáviděli, ani jiné planety nás nepřijaly. Naši otcové zemřeli v boji se žábami… neveselá smrt. Tři sestry sežehly mezonové bomby. Nebylo jiného východiska. Teď je nikdo nepotřebuje."

"Nárazníkové pásmo."
Kay mlčky přejel dlaní po bradě, jako by kontroloval kvalitu oholení.
"Víš, brečel jsem, když poslední planeta Sakry zmizela v ohni. Brečel jsem, že se už nemůžu pomstít. Rostl jsem pomalu…"
"Nesmím tě zabít," připomenul Bulrat. "Curtis van Curtis tě potřebuje."
"Vím. Bulrate, tvá matka žrala trávu a myla se v horké vodě Tvůj otec uzavíral řadu. Tvé děti kopou kanály na polích."
Z Bulratových prstů vyrostly drápy. Hlas se ztenčil jako zpěv flétny.
"Riskuješ, člověče. Dluh není víc než čest."
"Kuzuar buul rati, k, haa! K, haa, buul!"
"Hazr, khomo!" zapěl Bulrat falzetem.
* * *
Curtis van Curtis vyskočil z křesla. Dvěma skoky se ocitl uprostřed pracovny, v místě, kde vzduch duhově mžikal.
"Havárie, polygon!" zvolal a vytáhl z kapsy maličkou pistoli, připomínající hračku. Curtis věděl, že to nestihne. A také nestihl.
* * *
Kay seděl vedle Bulratovy mrtvoly. Mimozemšťan po smrti ztratil svou majestátnost - na vzdálenost pěti metrů si ho bylo možné splést se zdechlinou severské krávy. Tělo se smrštilo, zaujalo typickou polohu čtyrnožce. Rozevřená tlama se zaryla do písku. Pouze dvě hluboké brázdy pod nehybnýma nohama se nehodily do klidného obrazu.
"Co se stalo, hochu?" zeptal se Curtis a schoval pistoli. Kay se k němu pootočil. Dosud se zdálo, že neutrpěl žádné zranění, ovšem teprve nyní Curtis zahlédl dlouhou, avšak nepříliš hlubokou ránu na břiše.
"Myslím, že se mu najednou zastavilo srdce," řekl Kay tiše. "Naštěstí mě stačil naučit všechno, co pokládal za potřebné a co sám uměl."
Curtis se sklonil, pozvedl Bulratovu hlavu a pohlédl do neživého obličeje. Vypadal trochu udiveně.
"Najednou, povídáš? Ubohý Aggaš opravdu věřil, že neozbrojený člověk nedokáže zabít Bulrata jediným možným způsobem. Neměl jsem to srdce ho vyvádět z omylu. Tumáš, Kayi."
Hodil mu lehký šedý kabát. Kay si mlčky přitiskl látku na břicho.
"Odkud víš o šokových bodech?"
"Měl jsem přítele, který prošel Velkou válkou."
"Jasné. Aggaš byl cenný spolupracovník."
"Takže si zaslouží důstojný pohřeb."
"Bulrat, který zemřel lidskou rukou? Žertuješ, Kayi."
"Řekl někdo něco o lidské ruce? Nebo o zabití?"
"Asi ne… Víš vůbec, co jsi mu řekl?"
Kay zavrtěl hlavou.
"Dovolil jsi mu lízat své exkrementy."
"To je vše," řekl Kay a vstal z písku. Curtisův kabát hodil na mrtvého, náhodou však dopadl na Aggašův obličej. Kayovi se podařilo bezděčně ponížit Bulrata i po smrti.
10
Bez ohledu na to, co si Curtis o celé události myslel, už se k ní nevrátil. Dva lékaři, kteří vypadali mladě, ale byli neobyčejně šikovní, uzavřeli Kayovi ránu a píchli mu několik injekcí neznámých preparátů. Dílo dokončila tenká vrstva aerosolu.
"Potrvá to dva dny?" zajímal se Curtis.
"Možná dva roky," pokrčil rameny jeden lékař. Nedbalý tón Kaye přesvědčil, že "hoši" nedávno absolvovali aTan.
Nyní Kay odpočíval ve svém pokoji. Za okny se stmívalo - rytmus života navazoval na rytmus života věže.
Silikoid se objevil v okamžiku, kdy Kay usnul.
"V soubojích s organickými formami života Bulrati někdy používali otrávené drápy," pronesl místo pozdravu.
"Neměl čas nanést jed a doktoři mi píchli protijed. Přesto děkuji."
"Dovolíš?" Silikoid připlul ke kanapi, a než se Kay stačil podivit, prohnul se a usedl vedle něj. Kay se kousek odsunul - z kamenného těla sálal žár. "Věnujme chvilku mlčení tělu, které odešlo."
Kay mlčel dvě minuty. Potom se zeptal:
"Dělá ti potíže nastavit obrazovku?"
"Zblízka je to snadné. Bohužel se nemůžeš přiblížit víc… Hotovo. Jsme chráněni před každým odposlechem."
"I tím, který používá Curtis?"
"Ano."
"Víš určitě, že mám pro tebe zprávu?"
"Ano. Mluv."
"Bulrati nalezli váš slabý bod, balvane. Struktury, které generují tvé silové pole, nejsou stabilní. Zábavné zjištění pro rasu, která je háklivá na stabilitu a rovnováhu sil, viď? Zvuk určité frekvence a síly s nimi rezonuje a potom postačí jen slabý podnět a změníš se v nehybný, bezbranný, ale pořád myslící kámen."
"Co je to za zvuk?"
"Neumím ho vyslovit. Musel bych mít Bulratův krk."
"Možná lžeš."
"Možná."
"Proč mi prozrazuješ toto tajemství?"

"Lidé s vámi nebojovali. Žijete na planetách, na které my z vlastní vůle nehodláme vstoupit. Říše Lidí má své zájmy, Základna Silikoidů - své. Chybí styčné body. I kdyby začala válka, nevyženeme proti vám houf kastrovaných zpěváků. Laserová pistole naše šance srovná, fúzový blaster mi poskytne sto bodů převahy. Musel bych být Bulratem háklivým na sílu, abych hledal převahu v přímém boji se Silikoidy."
"To nás vždycky tísnilo, Kayi," zašuměl Silikoid. "Nemáme rádi nejasné situace."
"Myslel jsem si to. A co mi povíš ty, Silikoide?"
"Curtis van Curtis koupil od Psilonů prototyp aTanu za dva a půl tisíce kreditů."
"V té době to byla cena…"
"Překvapivě nízká. Půldruhého roku nato Psiloni uzavřeli svou oblast vesmíru. To je vše. Řekl jsem všechno, co smím. Curtisovi budu dlužný ještě hodně dlouho."
Vzduch se zachvěl, ochranný displej zmizel. Silikoid vzlétl. Kanape mírně páchlo přižehlou kůží.
"Věnovali jsme daň mlčení tomu, kdo odešel. Tak čisté ticho, jaké si zasloužil. A nyní, Kayi, tě očekává Artur van Curtis. Musíte pracovat."
* * *
Při vstupu do Arturova pokoje si Kay vzpomněl na dětský domov. Blok G, s mnohapatrovou ložnicí, výukovým a rekreačním modulem, by se celý vešel do pouhého jednoho pokoje Curtise juniora. Třeba do oné oválné místnosti s pověšenými tmavými gobelíny. Kay komplexy neměl, Altos mu poskytl jediné, co mohl - život. Prostě si připomenul dětství.
"Vítej, táto." Artur seděl na podlaze v "lotosové" pozici, se zavřenýma očima a rukama složenýma na kolenou.
"Mýlíš se, to jsem já," odvětil Kay a usedl vedle něj.
"Vím, že jsi to ty. Ale zřejmě musíme začít dodržovat legendu."
"Správně. Vítej, synku."
Aniž Artur otevřel oči, ušklíbl se:
"Neměl bys mi říkat ‚synku'. Raději ‚maličký'."
"To nepůjde."
"Dobrá, uvážím to… Jsi nudný, sám se sebou spokojený, lituješ každého kreditu, chceš ze mě vychovat zdatného obchodníka. Říkáš mi ‚synu'. Nebo jménem."
"Dobře, synu. Máš nějakou přezdívku?"
"Cože?" otevřel Artur jedno oko.
"Až ožijeme, budeme muset projevovat různé emoce. Podle legendy je to náš první aTan. I kdybych byl sebevětší lakomec, nemůžu říct: ‚Arture, synu můj'. Jak tě oslovil otec, když jsi, víš…"
"Synu." Artur se usmál a opět zavřel oči.
"Aha. Dobře, rozhodneme se na místě. Kde budeme žít?"
"Endorie. Máme domek u břehu oceánu…"
"Patrový, vinohrad, plácek pro flyer…"
"Loď jsi zanechal ve státním přístavu, je sice dál než Endorie Plus, ale mnohem lacinější…"
"Absolvoval jsi povinný kurz v soukromé koleji, potom jsem se rozhodl, že tě budu vychovávat sám…"
"Matka vede účetnictví společnosti ‚Ovald a syn' a nikdy s námi nelétá. Občas ji podvedeš, na Ruhe máš stálou milenku. Dělám, že o tom nevím."
"Budiž," přikývl Kay. "Oficiální část známe. Teď si promluvíme o tom, co v pokynech není."
"Jsi alibista," poznamenal Artur spokojeně.
"Samozřejmě. Musím být. Co nejraději jíš?"
"Taziánský sulc."
"Syn malého kupce nemá šanci jej ochutnat."
"Proč? Převáželi jsme ho z Tazie na Terru. Přímo pro Curtise van Curtise. A snědli jsme ta dvě procenta, připisovaná provozním ztrátám."
"Budiž. Co nemáš rád?"
"Chlebíčky se žlutým sýrem."
"Proč?" užasl Kay.
"Opravdu je nemám rád!"
Kay přikývl. Vstal a protáhl ztuhlý loket. Artur seděl dál jako zkamenělý.
"Dva dotazy mimo legendu. Co je to za pokoj?"
"Meditační sál. Proč?"
"Jen tak. Máš bratry?"
"Pokud vím, nemám."
"Byl jsi za hranicemi Terry?"
"To je už třetí dotaz."
"Dobře, pokračujeme."
Kay obešel Artura dokola.
"Bojíš se tmy?"
"Ne."
"Výšky?"
"Ne."
"Smrti?"

Artur otočil hlavu. Jejich oči se setkaly.
"Samozřejmě ne, táto," pronesl hoch ledově.
"A mě se bojíš?"
"Když kouříš treb."
"Nikdy jsem to nezkoušel."
"Všichni kupci kouří treb. Za závěsem je v kostěné krabičce balíček. Vezmi si."
Za závěsem byla spousta zajímavých věcí. Krabička s trebem, deset dalších krabiček, rozložený, ale nezapojený pultík komunikátoru, aktivovaný ochranný robot, nepřetržitě sledující Kaye svými objektivy. Kay vložil balíček s drogou do kapsy a vrátil se k Arturovi.
"Kouřím často?"
"Když nejdou kšefty. Málokdy."
"Mám rád poučné diskuse?"
"Samozřejmě."
"Povídal jsem ti o rozdílech mezi tyčinkami a bliznami?"
Artur se usmál:
"Ano, když mi bylo deset, zavolal jsi mě do své pracovny… é… na svůj můstek a řekl jsi: "Arture, jsi už velký a musíš vědět o jistých stránkách života dospělých. Když se muž a žena milují a chtějí mít děťátko, dělají různé věci.""
"Opravdu musím být za takového idiota?" zeptal se Kay.
"Jistě. Vždy a ve všem. Chceš, abych se choval přirozeně?"
"Ano. A teď ty."
"Holíš se?"
"Každý den. Kromě dní, kdy se setnu trebem."
"Chrápeš ze spaní?"
"Někdy."
"Stane se, že o sebe nedbáš, když si myslíš, že tě nikdo nevidí?"
"Samozřejmě."
Artur udělal přemet dozadu a rychle vstal.
"Víš, Kayi, jsi v pořádku. Vezmeš si džus nebo víno?"
"Sklenku žlutého mršanského vína."
"Sklenici žlutého mršanského vína a sklenici pomerančového džusu," pronesl Artur do prostoru. "K čertu, mít tak víc času. Sehráli bychom se."
"Sehrajeme se. Nic jiného nám nezbývá. Pokračujeme…"
11
Kaye probudili ráno. Ulehl ve tři v noci a probuzení nebylo možné pokládat za příjemné.
"Curtis van Curtis vás očekává," oznámil muž, který pro něj přišel. Měl silový krunýř s aktivovanou ochranou a rozepnutým pouzdrem čmeláka. S takovými lidmi Kay nehodlal diskutovat. Mlčky se oblékl a vyšel z místnosti. Muž v krunýři - spuštěné hledí skrývalo jeho výraz - kráčel vzadu a dotyky ruky ukazoval směr. Dvě chodby a dva lokální hyperpřechody - po každém z nich přibyl další průvodce - je zavedly do pracovny, kterou Kay neznal. Místnost velice připomínala můstek křižníku střední velikosti - kvůli vzhledu a počtu přístrojů. Curtis jim vyšel vstříc.
"Situace se změnila, Kayi."
"Něco jsem provedl?"
Curtis se zamračil:
"Proč myslíte? Nicku, nepřikázal jsem přivést Kaye s doprovodem!"
"Omlouvám se, van Curtisi. Jen jsme ho chránili."
Curtis vzal Kaye kolem ramen a pokynem propustil ochranku.
"Všichni jsou nervózní. Chytili jsme špeha… jednoho z mých spolupracovníků. Je možné, že stačil něco předat, nevím. Museli jsme ho zabít."
"Vyslechněte ho."
"Nežije."
"Myslel jsem, že všichni vaši lidé mají aTan."
"Samozřejmě. Jenže to nebyl člověk."
"To je mrzuté," přiznal Kay.
"Operace začne okamžitě. Srovnali jste legendy?"
"Copak to nevíte, Curtisi?!" nevydržel Kay.
"Tišeji, hochu, tišeji." Curtis se v mžiku přestal tvářit přátelsky. "Najal jsem tě k velice důležité operaci a očekávám dobrou práci. Dopravíš mého syna na Graal. Celého a živého. Nesmí mu spadnout z hlavy ani vlásek. V nejhorším případě ho zabiješ. A nezapomeň, Kayi: Nesmrtelnost! Věčné potěšení nebo věčná muka. Nezapomeň!"
"Táto!"
Oba se otočili. Kay okamžitě vstoupil do role. Artur van Curtis už nebyl synem boha. Před ním stál hoch ve starých džínách, trošku velké kostkované košili a obnošené sportovní obuvi. Na košili se blýskala desítka odznaků s erby planet - věčná dětská móda. Kay si vzpomněl, jak si před rokem dovolil výlet "Jižní hvězdou". Mladý steward si po každé nové planetě připnul právě takový odznak.
"Věříš Kayovi, synu?"
"Docela jo…" Artur zmlkl. "Ano, otče. Postará se."

Dareba, pomyslel si klidně Kay. Přikročil k Arturovi a rozcuchal mu vlasy.
"Je čas, synu?"
"Čas, táto."
"Fajn," řekl kysele Curtis. "Zní to přesvědčivě."
"Všechno bude v pořádku, pane van Curtisi," slíbil Kay a vzal Artura za ruku.
"Já, Artur a Kay do imitátoru." Van Curtis se ani nesnažil skrýt podráždění v hlase. Okolní svět se zamihotal, změnil. Sál zaplněný pultíky nahradil malý, prázdný pokoj. Kamenné stěny a jedny ocelové dveře.
"Kupředu!" Curtis postrčil Kaye ke dveřím. "Nevím, kolik budete mít času. Ale všechno, co se stane, bude naprosto reálné."
Jakmile se Kay dotkl dveří, otevřely se. Ocitl se v maličké válcové kabince se dvěma průlezy. Ovšem… Pravý vede do skladu a strojovny, levý do obytného modulu. Malý nákladní koráb o nosnosti sto až sto padesát tisíc tun. Jeden ze statisíců létajících Galaxií. V obalech dva skafandry, na stěně připevněná fotografie - sympatická žena hrozící prstem a napříč snímkem rozmáchlý nápis: "Při výstupu ověřte, jestli je tam planeta!"
Ano. Pozdrav od starostlivé paní Ovaldové pro neobyčejného muže a neposlušného syna. Starý kořen van Curtis pracuje důkladně.
Kay pohlédl na otevřený "venkovní" průlez. Curtis van Curtis něco povídal s rukou na synově rameni. Ke Kayovi dolehl úryvek věty:
"…a nezapomeň, že jsem pořád s tebou. Pokud se situace vymkne kontrole, vrať se. Miluji tě, Arture, a věřím ve tvé síly. Nespěchej. Máme před sebou celou věčnost…"
…věčná muka…
Kay se otočil a uhladil obaly skafandrů. Menší skafandr byl skoro nový, větší používaný, ale v docela dobrém stavu. Průlez se s mlasknutím uzavřel.
"Tak si myslím, synu, že bych si měl vydělat na nový skafandr," řekl Kay, aniž se otočil. "Pokud se cesta vydaří."
"Samozřejmě, táto."
Arturovy oči byly suché, ovšem Kay viděl uvnitř téci hodně slz.
"Proč jsi zesmutněl, Arture? Do čeho se pustíme?"
"Nepůjdeme spát? Náklad jsme prověřili…"
Kay přikývl. Hodně začátečníků si myslí, že smrt ve spánku je nejlehčí. Není to pravda. Vždycky se stačíš probudit.
12
Spal, přesněji klidně dospával. Sedm smrtí je dostatečná zkušenost. Navíc byl Kay přesvědčen, že van Curtis je nenechá umřít tak triviálním způsobem.
Artur to zřejmě nechápal.
"Táto, vstávej…"
Kay s námahou otevřel oči. Nadával na celý svět. Není nic mučivějšího než přerušený spánek, hlavně při čekání na smrt. Ovšem Artur, jako všechny děti, spěchá žít. Do jeho pojetí života patří smrt docela přirozeně.
"Zas mě budíš kvůli nějaké pitomosti," zavrčel. "Co se stalo?"
Obytný modul byl maličký. Dvě pilotní křesla v podkově pultu a rozkládací lůžka po stranách. Přední stěna v podobě obrazovky, podle Kaye nesmyslná manýra. Pohlížet na "hvězdy" oknem je hloupost a řídit přistání podle nich - obyčejná sebevražda.
"Něco je s motory," odpověděl provinile Artur.
Kay vstal a přistihl se při nepředstírané rychlosti pohybů. Začal věřit v "let lodě", která stála na zemi. To je dobře.
S motory opravdu "něco" bylo. Na kontrolním displeji interfázového pohonu stojící lodě - údajně stojící - chaoticky skákaly cifry síly pole. Poplachové světélko autopilota bylo hned červené, hned zelené. Kay poklepal na monitor a cifry kupodivu ztuhly na normálních údajích.
"K čertu," pronesl užasle Kay.
"Necháme loď driftovat?" zeptal se zezadu Artur.
"A ztratíme den výpočtem souřadnic? To už můžeme rovnou zavolat opraváře a patrolu!" prohlásil Kay sarkasticky.
Síla pole se opět změnila, dosáhla maximální hodnoty. Artur se smutně usmál.
Čeho se bojí?
"Nu… Buď došlo k závadě generátoru nebo poruše kontrolního bloku." Kay se obrátil. Skříňka technických prostředků… detektory… náhradní schémata… "Arture, vyměň centrální procesor v kontrolní desce pohonu. Zajistím kontrolu z pultu."
Artur se nepohnul.
Bojí se?
"Co je s tebou, synu?" křikl Kay.
"Ano, táto." Artur převzal z Kayových rukou plastikovou krabičku s procesory a zamířil k průlezu.
"Netřeš se, koupili jsme přece aTan!" zavolal za ním Kay.
To má být ta katastrofa, kterou slíbil Curtis? Humánní. Bleskový výbuch, dokáže ovšem poškozený interfázovec zničit celou loď?
Co jsi to vymyslel, Curtisi van Curtisi?
Artur prošel průchodem a otevřel dveře strojovny.
Cifry tahu klesly k nule. Současně se zvukem výbuchu zavyly sirény.
Kayem to smýklo obličejem na pult. Vedle něco několikrát bouchlo a zahvízdal vzduch unikající do prázdnoty.
"Bestie," pomyslel si beze zloby Kay a zvedl hlavu. Z rozraženého čela tekla krev. Zabolela játra - pozdrav od Bulrata.

Začaly mu zaléhat uši.
Potom uviděl Artura - to, co z něho zbylo. Krvavé cáry oděvu a ještě něco. Nehodlal to prohlížet. Pro syna vybral Curtis rychlou smrt.
A pro něho - realistickou.
Jsem pilot, nevěřím v aTan, musím bojovat…
Na měkkých nohou zamířil Kay k průlezu. Gravitace stále existovala. Musí se pokusit - zbytečně - obléknout skafandr…
Něco takového Kay nečekal ani od Curtise. Průlez byl rozerván v půli, do díry fučel vesmír. Temno a hvězdy, a oválné těleso skladové části pomalu odplouvalo do dáli. Na pohonné konzoli poskakovaly modré ohýnky.
"Bestie, bestie, bestie," opakoval bezradně Kay, když pocítil, jak mu začínají puchnout oční bulvy. Po chvíli zakryla svět krvavá záclona.

Druhá část
Bodyguard
1
V oddělení "aTanu" na Incediosu měl službu Vladimír Čeng. Byl zde nejmladší - ještě mu nebylo třicet. Navíc dosud ani jednou nezemřel.
Nastávala noc - doba smrti. Míjela třetí hodina služby. Starci umírali na choroby, mladíci na úrazy, neurotici účtovali se životem, jako by zapomněli na zakoupenou nesmrtelnost. Na všech planetách to byla doba nejintenzivnější práce. Incedios je ovšem chudá planeta. A v posledním měsíci hodně majitelů aTanu vyčerpalo svou nesmrtelnost.
"Signál," oznámil Čeng a stiskl tlačítko obecné pohotovosti. A na obrazovce před ním zasvítily řádky textu. Neuronová síťka předávala informaci bleskově, její dešifrování však vyžadovalo čas. Vladimírova spolupracovnice Anna Hornová se odtrhla od časopisu.
"Gertruda Khay… člověk… žena…"
"Opravdu?" přeptala se Hornová.
"Občanství: Incedios. Reálný věk - dvaačtyřicet, matrice sejmuta v jednačtyřiceti, oživená - jednou… Odmítnuta, nezaplacen aTan."
Stiskem tlačítka Čeng vymazal napůl rozšifrovaný signál.
"Připrav zprávu," vyzvala jej Hornová a opět se věnovala časopisu.
"Dělám na tom." Vladimírovy prsty zavířily nad klávesnicí. "Je to smutné, viď? Člověk byl - a už není."
"Hodně jich není." Annu takové hovory už nevzrušovaly. Její tělo sálalo zralostí ženy, která nedávno překročila třicítku. Ve skutečnosti prožila skoro devadesát let a filozofování nováčků brala jako lehký, nevyhnutelný šum.
"Po takové službě člověk začíná jinak hledět na život, lásku a krásu…," pohlédl Vladimír stranou. Anna vzdychla a přehodila nohu přes nohu. Nízké křeslo ji předvádělo v nejvzrušivější perspektivě. Čeng bohužel ještě nepochopil, že Annin vztah k němu vůbec není mateřský. Její nejstarší vnuk mohl být Vladimírovým otcem, navíc v poslední době dávala přednost sexu se ženami. "Víš, pro mě naše práce znamená nejen zlevněný aTan a slušný plat," pokračoval Čeng, povzbuzen jejím mlčením. "Člověk začíná brát život jinak. A získal jsem přátele, seznámil se s tebou…"
Hornová odložila časopis. Napadlo ji, že jediný způsob, jak se mladíka zbavit, bude oddat se mu. Třeba to nebude nudné.
Čeng ale neměl štěstí.
"Máš signál," oznámila Anna a vstala z křesla. "A teď druhý…"
Vladimír přiskočil k displeji. Práce mu pořád ještě připadala zajímavá a mírné podráždění okamžitě zmizelo.
"Artur Ovald… člověk… muž….Občanství Endorie. Endorie!"
"Kam ho to zaneslo!" Anna usedla k vedlejšímu pultu. "Určitě čmáral. Novinář."
"Hodně supů se sem slétlo," souhlasil ihned Čeng. "Reálný věk dvanáct let…"
"Děcko," dovolila si úsměv Anna.
"Matrice sňata… ha! Ve věku dvanácti… oživení žádné, aTan zaplacen."
"Klikař," mlaskla Hornová. "Neušmikneme mu pramínek vlasů? Pro štěstí?"
Čeng peprně zaklel. Hornová se zamračila. Vladimír by neměl mluvit sprostě. Navíc o dětech.
"Druhý signál," zarepetil Čeng s poznáním, že jeho šance na noční sex prudce klesly, "Kay Ovald… člověk, muž, občanství Endorie. Vsadím se o šálek kávy, že je to bratr."
"Platíš kafe. Reálný věk třicet pět. Matrice sňata ve věku třicet pět. Bez oživení, aTan zaplacen. Zřejmě jejich loď šla k čertu. To je jeho táta, Čengu."
"Nemusí," odpověděl Vladimír nepřesvědčivě. "Věnuješ se reanimaci, Anno?"
Hornová na něho pohlédla. Hodlala pronést řeč na téma nedbalých pracovníků, kteří riskují ztrátu zlevněného aTanu a slušného platu, ale neřekla nic. Vladimír je přece tak mladý a tak úžasně hloupý…
"Kdo je zvědavý, brzy umře, Vláďo," prohlásila a vstala. Na chodbě, cestou k bloku molekulárních replikátorů si uvědomila, že tímto stadiem prošli všichni. Sledování první tisícovky smrtí je velice zajímavé. Potom člověk pochopí, že si jsou všechny podobné…
* * *
Čeng zůstal sám a vytáhl z kapsy maličký čip. O chvíli později jej připojil k centrálnímu počítači. Zbývalo jen rozhodnout, s kým začít.
Technika, alespoň ta, která mu byla dostupná, umožňovala nahrát audiovizuální analyzátor mrtvého. Vznikl film - trošku zvláštní, ale zajímavý. Svědomí Vladimíra nikdy netrápilo. Vždyť ty lidi oživuje! Proč by se s ním neměli podělit o své

vzpomínky?
"Začnu tatíčkem," rozhodl.
Navzdory názoru Curtise van Curtise jeho podřízení hojně používali "prohlížeče", což byl nevinný, běžně užívaný termín. A občas je zajímaly nejen poslední klientovy minuty.
Čeng vyčlenil z celkové informace poslední tři dny života Kaye Ovalda. Potom zapnul monitor. Namátkou.
Obraz byl jako obvykle chaotický. Některé detaily byly hodně výrazné a kontrastní, ostatní statické a rozmazané. Kaprice paměti…
Kay Ovald šel s někým lesem. Náhle přišel na břeh moře. Potom se ocitl u hustého živého plotu. Ta Endorie je rozmanitá… Kayův společník byl mimo zorné pole, prakticky nemluvili. Vladimír přepnul na poslední den. O souboji s Bulratem a mnoha dalších událostech se nikdy nedověděl.
"Nepůjdeme spát? Náklad jsme zkontrolovali," pohlédl na otce tmavovlasý hoch. Nepochybně syn. Při pomyšlení na dlouhé hodiny zaplněné inventurou beden a kontejnerů Čeng zatoužil vypnout monitor. Svědomitě však ověřil, že muž i hoch ulehli do svých lůžek, a potom při okusování nehtů zapnul obnovu posledních minut.
Tady jeho zvědavost měla hostinu. Curtisovi režiséři by byli spokojeni: Vladimír Čeng si promítl vesmírnou katastrofu třikrát. Potom dvakrát Arturovýma očima. Tento zápis však byl kratší a pochopitelně zřetelnější, ovšem mnohem méně zajímavý.
Vladimír chvíli přemítal o hrůzách vesmíru a rozhodl se uchovat pásku s posledními třemi dny Kaye Ovalda. Parádní pohled - smrt ve vakuu. Také Endorie stojí za zhlédnutí. Arturovu paměť nezkopíroval.
Zvědavci umírají brzy. Vladimír Čeng s jistotou mířil ke stejnému osudu.
2
Kay vstal z mrtvých s myšlenkou, že tuto smrt Curtisovi nepromine. Nešlo o bolest - algopistole zabíjí mnohem bolestivěji. Ale tato smrt byla odporná. Odporná - a skvěle sehraná.
"Jméno?" tázal se měkký ženský hlas.
Toto je můj první aTan…
"Cože? Kde to jsem?" Kay se pozvedl na disku replikátoru, tak známém a osvěživě tvrdém. Tabulka na stěně hlásala: "Incedios".
"Všechno je v pořádku. Žijete. Vaše jméno?"
"Kay… Kay Ovald. Kde to jsem?"
"Občanství?"
"Endorie. Jsem občanem Endorie a žádám… tu je ‚aTan'?"
"Ano. Zachránili vás. Dostal jste nový život. Sdělte svůj kód."
Žena byla velice trpělivá. Stará žena s mladým obličejem. Kay sdělil kód. Zrozpačitěl, když zjistil, že je nahý. Navlékl si bezplatné oblečení "aTanu", vhodné nanejvýš k mytí podlah. Zvolal:
"Bože, můj syn! Zemřel!"
"Artur Ovald je tady vedle," uklidnila ho žena. "Oživili vás oba."
Kay zazářil a zašeptal:
"ATan se ukázal jako výhodný nákup, že?"
"Doufáme, že budete naším trvalým klientem." Radost v obličeji ženy vypadala skoro upřímně. Za Kayovými zády se pomalu sunul do kouta lékař, který měl právě službu. V dlani skrýval injekční stříkačku s trankvilizátorem.
"Na debutanta se držíte dobře," poznamenala žena.
Osel.
"Nás Ovaldy není snadné vyděsit," ujistil ji Kay. "Můžu vidět syna?"
Zaváhala.
"Podle pravidel… ale co to povídám… Pojďte za mnou."
"Kde jsme?"
"Incedios."
"Slyšel jsem o něm…"
"Ano, teď se o této planetě hodně mluví. Tudy, pane Ovalde. Vstupte."
Artur seděl na okraji replikátoru. Bezplatné kalhoty si už natáhl, nyní si oblékal košili. Podle zpomalených pohybů místní lékař zapracoval.
Hraje to nebo opravdu zpanikařil?
"Starý Curtis ve svých reklamách nelhal!" křikl Kay. "Arture, žijeme!"
Artur Curtis vzhlédl. Neomládl - přinejmenším ne o tolik, aby to bylo znát. Ale podoba k hochovi, který zabil Kaye na Cailisu, pobledla.
"Otče…," pronesl přerývaně.
"Chlapče…" Kay uchopil Artura za ruce.
Curtis junior se naprosto nečekaně rozhodl rozbrečet.
Kay stál s dítětem v objetí a přivřenýma očima pozoroval přítomné. V reanimačním sálu se sešlo deset osob, zřejmě celý personál, který měl službu. Dvě ženy v bílých kombinézách - operátorky replikátoru, dva muži ve tmavozelených oblecích - lékaři. Mladičká bytost neurčitého pohlaví, štíhlá a zlatovlasá, zřejmě děvče. Dva urostlí muži - ochranka. Pracovníci "aTanu" přišli pro morální satisfakci.
Jistě, navenek to vypadá senzačně. Domýšlivý provinční obchodník a jeho dospívající syn. Jen stačili podepsat smlouvu o nesmrtelnosti a hned je potkala katastrofa.
Hip, hip, hurá!

Kdo se odváží nadávat společnosti "aTan"? Prostí lidé, základ Říše, vstávají z prachu do nového života! Práva na aTan jsou zbaveni jen nejnebezpečnější zločinci. Pracuj na nesmrtelnost, pracuj na sebe, pracuj na Curtise van Curtise.
ATan je dostupný jen třem rasám v Galaxii a pouze lidé nezavedli omezení proti nesmrtelnosti. Plať - a žij…
Najednou, na kratičký nepostřehnutelný okamžik, Kay Altos spatřil sám sebe očima pracovníků "aTanu". Spatřil muže, který měl štěstí. Spatřil obchodníka, který změkl při pohledu na oživlého syna.
Kay Altos byl chviličku sám se sebou spokojen.
Přistoupila k nim mladičká bytost a sametovým hlasem pronesla:
"Jsem thanatologem společnosti. Dovolte, abych vám blahopřála k prvnímu aTanu a poskytla několik rad."
Kay přikývl. Artur na něm pořád visel.
"Máte právo na jeden den rekreace. Můžete využít náš servis. Nezapomeňte, že v prostorách společnosti ‚aTan' máte dočasný aTan. Odpočiňte si a myslete na možnost obnovení nesmrtelnosti."
Kay poslušně přikyvoval.
"Prodejna i bar jsou vám k službám. Máte u nás kredit?"
"Ano, kartu… ale ta zůstala tam!"
"Netrapte se, vydáme vám novou." Mladá bytost ztišila hlas: "Jsme připraveni na… různé věci, abychom vám pomohli překonat stres."
Kay pohlédl na Artura. Thanatolog neurčitého pohlaví chápavě přikývl.
"Dovolíte, abychom o vás dali zprávu do novin? Je to velká náhoda…"
"Táti, to není potřeba, máma se rozčílí!" řekl Artur. Jazyk se mu ještě trošku pletl.
"Jistě, jistě… není třeba." Kay předstíral neklid.
"Jak si přejete." Thanatolog byl ztělesněním zdvořilosti. "Jestli si budete chtít promluvit, vyprávět o tom, co se stalo, shodit ze sebe tíhu, jsem vám k službám."
"Aha… to ten interfázovec, aby ho kat spral. Má ohniskující pole, chránící loď před prostorem delta. Buď stářím nebo kvůli poruchám v programu začalo pole přeskakovat…"
Thanatolog protáhl obličejíček.
3
Potřetí během posledního dne šel Kay spát. Curtis van Curtis ujišťoval, že v rekreačních místnostech "aTanu" nejsou sledovací systémy, ovšem Kay, rozvalený na podlaze, půl hodiny děkoval Společné vůli za navrácený život. Potom několik minut vysvětloval popotahujícímu Arturovi, že to, co se stalo, je cenná životní lekce. Nakonec dovolil sobě i hochovi spánek.
* * *
Podle hodinek bylo ráno, ovšem okna uzavíralo silové pole. Kay hledal vypínač ale nenašel jej, zamířil tedy do koupelny. Zahnal tam i Artura, který se právě probudil.
Přinesli jim snídani: párky s bramborovou kaší, salát, dva toasty, džem v malých krabičkách a kávu. Jedli mlčky - komedie skončila, začínala práce.
"Něco tady nehraje…," řekl Artur, když dopil kávu. Kay na něho stroze pohlédl a hoch ztichl.
V prodejně "aTanu" o dvě patra níže si opatřili normální šaty. Kay s dobromyslným úsměvem dovolil synovi, aby si koupil drahé džíny a sportovní boty, ovšem při volbě košil, ponožek a prádla dával přednost levnějšímu zboží. Pro sebe vybíral Kay oblek půl hodiny. Nebyl spokojen s cenou, střihem, látkou, planetou, na které jej vyrobili…
"Venku je chladno. Prší. Tady je podzim," podotkla prodavačka, která viděla už mnohem horší případy.
Kay mávl rukou a koupil Arturovi důkladný kabát. Pro sebe zvolil tmavý plášť a čapku zdejší módy.
Nakonec se stydlivě usmál.
"Někdy beru treb…"
"Jste oficiálně registrovaný uživatel drog?"
"Samozřejmě!" ohradil se pan Ovald.
"V tom případě vám náleží dvacetiprocentní sleva. Jaký druh si přejete, černý nebo zelený?"
"Zelený," rozhodl se Kay.
Artur se zamračil.
"A ještě zbraň…" Kay zamířil k už dávno vyhlédnuté vitríně.
"Vybírejte jen ze žlutého sektoru," upozornila ho prodavačka. "Červený je pro příslušníky imperiálních služeb a profesionální bodyguardy."
Kay, který si už vyhlédl svého oblíbeného čmeláka, ztuhl. Na tento detail úplně zapomněl.
Žlutý sektor obsahoval nízkoenergetické zbraně, vhodné nanejvýš k obraně proti výtržníkům. Stannery v deseti modifikacích, které se lišily vlastně jen vzhledem, jehlové pistole neschopné prorazit krunýř, gravipálky, ultrazvukové šokové granáty…
Artur a Kay na sebe pohlédli. Vypadalo to na malér. Profesionál ovládá všechny zbraně, ale mívá oblíbené dvě nebo tři.
"Do kterého sektoru patří eskort?" zeptal se opatrně Kay.
Eskort je nízkovýkonná laserová pistole. Zásah způsobuje bolestivé, ale nepříliš hluboké popálení, které však útočníka dokáže zastavit. To, že pistole má slušnou zásobu energie a vysokou rychlost střelby, zákon jaksi nepředvídal. Při přepnutí na automatiku série laserových impulzů propálí tělo během dvou sekund.
"Eskort?" nahlédla dívka do seznamu. "Žlutý sektor."
Koupili dva eskorty, zásobníky, několik šokových granátů, jehlovou pistoli pro Artura, gravipálku pro Kaye. Tato nečekaná bojovnost prodavačku nijak neudivila.
Před odchodem do města k nim přišla mladá bytost -thanatolog.

"Prodloužíte si aTan?"
"Zatím ne, finance…," rozpřáhl Kay ruce.
"Určitě?"
"Co nadělám…"
"Doklady a orientační brožury dostanete od ochranky," sdělila bytost suše. "Jazyky užívané na planetě: standard, ruština, němčina, korejština. Společnost ‚aTan' vám přeje štěstí a zdraví."
Převzali novoučké doklady a tenké šedé brožurky s popisem planety. Ochranka otevřela pancéřové dveře a Kay s Arturem vyšli na chodbu - dlouhou a tmavou.
Vedla z podzemních místností společnosti na povrch planety. V dálce slabě zářilo slunce.
"Pochopil jsem, co nebylo v pořádku." ozval se nečekaně Artur. "Snídaně má být z místních produktů. Kromě…"
"Kromě čeho?"
"Případů, kdy je to nebezpečné."
"Podívej se do brožury." Kay vytáhl eskort a přesunul pojistku na automatickou palbu. "O Incediosu nevím skoro nic."
"Já ano." Artur se zastavil. "Měl ses mě zeptat, táto. Už tři měsíce tu zuří občanská válka, ve které používají biologické zbraně."
4
Tunel ústil na rovnou kamennou plošinu. Betonová plocha pro flyery byla prázdná, nízký dekorativní plůtek polepily mokré listy, otevřené dveře dispečerovy budky se pomalu a nehlučně kývaly ve větru. Mrholilo. Bledé, žluté slunce nad obzorem skoro vůbec nehřálo. V dálce se táhly rovné řady domků. Vypadaly zanedbaně.
"Brejden," pronesl Kay do deště s eskortem u pasu. "Proč nás ti hajzlíci nevarovali?"
"A ptal ses?" Artur si nasadil kapuci a strčil ruce do kapsy. "Urazilo je, že jsme si s kupou prachů neprodloužili aTan. Brožury s informacemi nám dali, snídani taky. Co by to ostatně změnilo? Ještě pořád se můžeme vrátit a prodloužit smlouvu. Právě s tím počítají."
"Jenže my ho nepotřebujeme…" Kay hlasitě vydechl. "Jen klid. Přečti mi poslední odstavec brožury."
"Hned, taťko," zašaškoval Artur. "Planetologie, ekonomie, politologie, kultura… Tady. Aktuální situace."
"Ve zkratce," upřesnil Kay.
"Konflikt mezi dvěma skupinami obyvatelstva Velkoruska… zahrnuje celou pevninu. Jedna strana je pro násilný návrat Lazurových ostrovů, jinak také - ostrovů Jen Shi, které už sedmnáct let okupuje knížectví Segun. Druhá je pro pokračování mírových rozhovorů o územních otázkách. První podporuje Kaiserland, druhou pochopitelně Segun. Před měsícem obě strany začaly používat virus dum a bioterminátor. Orientační počet obětí - čtyři miliony. Prognóza není jasná. Říšské úřady zachovávají neutralitu. V současné době hlavní boje probíhají o ovládnutí Kitěže… to je hlavní město."
"Můžeme si blahopřát." Kay vytáhl ze své brožury mapu a rozložil ji. "Jsme celkem mimo. Třicet kilometrů od města."
"A kosmoport Říše?"
"Stejně daleko na opačnou stranu."
"Aha…"
Vyměnili si pohledy a Kay na chvíli pocítil k Curtisovi juniorovi sympatii. Není nejhorší z jeho klientů. Polovina dospělých mužů by nyní nadávala na všechno a požadovala záruky a bezpečí.
"Jak půjdeme? Rovnou nebo oklikou?"
"Bůhví." Kay se opět ohlédl. "Kitěž je někde tam… jak daleko je to oklikou?"
"Čtyřiadevadesát kilometrů," odvětil po chvíli mlčení Artur.
"Matematiku… Dejme tomu sto. Plus polovina na terén." Kay zastrčil pistoli do kapsy pláště a zaklonil hlavu. Vzduch páchl jen deštěm a starým listím, ostatně virus dum je bez zápachu.
"Bezpečnější bude město obejít," začal Artur.
"Samozřejmě. Cesta potrvá nejméně tři dny. Jídlo nemáme. Jsi očkován proti viru dum?"
"Jistě."
"Já taky." Kay udělal pauzu. "Ale ne v tomto těle."
Artur pokrčil rameny - to je tvůj problém - a zeptal se:
"Tak jak půjdeme? Oklikou?"
"Jak to půjde… K zemi!"
Curtis junior padl tak hbitě, jako by mu někdo podrazil nohy. Kay poklekl vedle něj na jedno koleno vytrhl pistoli a ztuhl.
Minutu ležel Artur nehnutě. Potom otočil zablácený obličej a pohlédl na Kaye.
"Něco se mi zdálo," nepouštěl Kay pistoli.
"Nešiko…," začal zlostně Artur.
"Ne, nezdálo," pronesl Kay s úlevou. Nad zády Curtise juniora prolétl vějíř fialových záblesků eskortu a donutil ho, aby se znovu přitiskl k zemi. V následujících chvílích se střídavě kutáleli a plazili, za nimi pleskaly do louží střely. Kay nakonec nacpal Artura do betonového odpadního příkopu, který obklopoval startovní plochu, skočil za ním a zachechtal se.
"Co je ti?" pozvedl se Artur na loktech. Ležel v kalné stojaté vodě, promočený naskrz, třásl se zimou. Jediné, co mu nechybělo, byl bláznivý bodyguard.
Kay nastavil pistoli na jednotlivé výstřely. Pořád se smál.
"Bylo jasné, že je tady léčka. Napadlo mě, že když chvíli postojíme, oni nevydrží a přiblíží se. Přišli o moment překvapení."

"Myslel jsem si, že jsi všechny zabil."
"Kdepak. Nezabil jsem nikoho. Několik popálenin."
Kay sňal čapku, nasadil ji Arturovi a popolezl příkopem o několik metrů. Otočil se k hochovi - a udělal zvláštní gesto: několikrát mávl dlaní nahoru a zase ji spustil.
Artur to pochopil jednoznačně. Překulil se na břicho, postavil se na všechny čtyři a na okamžik se vysunul z kanálu. Zasvištěly střely. Současně vyskočil i Kay, který předtím zuřivě pohlédl na Artura. Jeho pistole dvakrát vyplivla oheň, do zvuku výstřelů zazněly výkřiky. Než střelci změnili cíl, Kay už zmizel v příkopu. Připlazil se k Arturovi:
"Co to vyvádíš?"
"Vždyť…"
"Chtěl jsem, abys dal čapku na hlaveň pistole nebo ruku a zvedl ji. Pamatuj si: Nikdy po tobě nebudu chtít, abys riskoval život. Na to jsem tady já. Chápeš?"
"Chápu," slíbil funící Artur.
Kay mu mlčky narazil čapku na oči a otočil se. Artur ho pořád viděl - kulatými dírkami s ožehlými okraji po kulkách. Střelba utichla.
"Holá!" zvolal Altos s dlaněmi přiloženými k ústům. "Kdo vám velí?"
Práskl osamělý výstřel, potom padla odpověď:
"Já. Co chceš?"
"Neuzavřeme dočasné příměří a nepromluvíme si?"
"Jaké příměří, k čertu? Vyjděte se zvednutýma rukama. Je nás tady třicet!"
"A chceš o polovičku přijít?"
"Co navrhuješ?" ozval se mluvčí, tentokrát už mírněji.
"Vstanu a udělám deset kroků dopředu. Nebudu mít zbraň. Přijď a popovídáme si."
"Vstaň!"
"Slib, že na mě nebudete střílet."
"Budiž," padlo po krátké pauze.
Kay zašátral v kapse a podal Arturovi šokový granát, malý kovový váleček.
"Umíš s tím zacházet?"
"Ano."
"Kdyby mě zastřelili, přitiskni si jej na čelo a aktivuj. Rozumíš? Eskortem se nedokážeš zastřelit. A uniknout odtud beze mne taky ne."
"Dobře," převzal Artur granát.
"Pozdravuj otce." Kay vstal.
Sekundu očekával výstřel. Potom pokrčil rameny a udělal několik kroků dopředu. Ve dveřích dispečerovy budky se objevila postava.
Setkali se v polovině cesty - Kay a nevelký muž v lehkém krunýři. Ohodnotili se jedním pohledem.
"Kdo jste?"
"Obchodníci z Endorie. Letěl jsem se synem, naše loď vybuchla."
"Kam jste letěli?"
"Na Cailis."
"Smůla."
"Pořádná."
Muž se cítil nesvůj. Kay se choval příliš volně a příliš přátelsky.
"Co si myslíte o našich problémech?"
"Upřímně? Jsou nám fuk."
"Rus?" zajímal se muž.
"Trochu."
"Půjdete s námi?"
"Musíme se dostat na kosmoport. Nebojujeme."
"No jo, viděl jsem, jak nebojujete. Tak dobrá, dejte nám zbraně, doklady, peníze a padejte."
"Karty ‚aTanu' vám nebudou k ničemu. Říšské doklady se nedají zfalšovat."
"Máme válku, kšeftaři. Pokud tvé koryto bouchlo nedaleko - obviňuj osud. Navalte zbraně."
"Bez nich nedojdeme. Dáme vám jednu pistoli a jeden stunner."
"I tady chceš smlouvat?" žasl muž v krunýři.
"Máš dvaadvacet, třiadvacet mužů," začal Kay. "Krunýře mají dva, včetně tebe. Zbraně jsou lovecké pušky s obyčejnými a střepinovými kulkami, dvě brokovnice, tři stunnery, ze kterých jste nestříleli. Máte málo nábojů?"
Velitel banditů mlčel.
"Čtyřem tvým hochům jsem přižehl ruce, jednomu břicho. A obávám se, že jeden neuvidí na pravé oko. A to vezmi v úvahu, že jsem nestřílel proto, abych zabíjel. Prostě jsem ochlazoval vaše nadšení. Společně nás zajmete, ale nejméně polovina se to nedozví."
Muž rozevřel pěst. Krátká trubička mohla být jednorázovou pistolí… ale nemusela.
"Když jsi tak tvrdý, co uděláš s kulkou v břiše?"
"Plivnu ti ji do obličeje a řeknu, že Rusové své lidi nikdy nezabíjeli."
"Spoléháš na aTan?"
"Má nesmrtelnost skončila. Synova ne. Vrátí se a pomstí mě."

Muž pohlédl směrem k příkopu: ten byl blízko a sám byl v dostřelu. Sevřel pěst a pistoli schoval.
"Jak si to představuješ?"
"Jednoduše. Vezmi si stunner z pouzdra. Vezmi si ho sám, nepotřebuji kulku do zad. Pistole je v kapse pláště. Peníze taky. Není jich moc, ale pro jednoho postačí. Já se vrátím k synovi. Když odejdete tak, abychom to viděli, rychle odtud zmizíme."
Muž frkl, vytáhl pistoli i peníze a rychle je zastrčil pod krunýř na prsou.
"Kdybys nebyl Rus… A nelžeš?"
"Prověř to." Kayův hlas byl čirá srdečnost.
"Mluvíš po našem?"
"Špatně, ale rozumím," odpověděl zajíkavě Kay.
"Tak běž do svého příkopu…"
5
Proseděli v příkopu půl hodiny, dokud neutichly všechny zvuky i šelesty, a malé skupinky začaly odcházet směrem k domkům.
"Jak jsi je přesvědčil?" zeptal se Artur a ulehl na záda. Vodu už skoro nevnímal. Zřejmě mu připadala teplá.
"Všeho trošku. Pochvaly, výhrůžky, blufování, úplatky a společná krev."
"Cože?"
"Jsme částečně ruského původu. Hrál jsem na to: Rusové Rusy nezabíjejí."
"A je to pravda?"
"Kdepak. Naopak, mají v tom tradici. Ale zalichotil jsem jim a pochválil a pomohl zachovat si tvář. Pronesl jsem tu větu už dvacetkrát, měnil jsem pouze národnost. Většinou to funguje, pokud má protivník záminku k ústupu. Chápej, národnost je vždycky jenom záminka. A dá se použít na obě strany. ‚Milujeme mír.' ‚Jsme odvážní.' ‚Jsme pracovití.' ‚Neradi pracujeme.' Vysvětli libovolnou věc národní nebo etnickou povahou a dopadne to dobře."
"Zábavné," řekl Artur po chvíli přemýšlení.
"Samozřejmě. Dej mi svou pistoli, půjdeš se stunnerem. Chraň mě zezadu."
Kay vstal a s pistolí v ruce rychle zamířil na opačnou stranu od sídliště. Artur se rozhlédl a vykročil za ním.
Už na ně nestříleli.
* * *
Asi za tři hodiny vyšli na zachovalou betonovou silnici. Nešli po ní dlouho, jen pokud souhlasil směr. Déšť z nich mezitím smyl bláto a značnou část opojení z vítězství.
"Třicet kilometrů od hlavního města a naprostá pustina," reptal Kay. "Bojují o právo bojovat o nějaké ostrovy! Viděl jsi je na mapě, Arture?"
"Ne…"
Kay se otočil a zavrtěl hlavou.
"Musíme si odpočinout, ale ne tady. Kupředu, Arture, Graal čeká. Co jste tam zapomněli?"
"Půlkreditovou minci," odsekl Curtis junior.
Po další hodině po osetých, ale nevypletých polích (zdejšímu trnitému hloží zřejmě nevadí déšť ani rozbředlá půda) dorazili k domu ohrazenému drátěným plotem. Stavba byla nízká, zasedlá, skoro bez oken, zřejmě neobydlená.
"Farmářův všední den," obhlédl Kay budovu. "Chlév nebo stodola. Máš rád slaninu?"
"Co tě tak rozveselilo?"
"Pracuji, Arture. Jdeme."
Mezerou v drátěném plotě vlezli dovnitř a zamířili ke vchodu - posuvným kovovým dveřím na kolečkách.
"Tuky ťuk!" pronesl hlasitě Kay a odsunul dveře. V šeru blýskl laserový plamen.
Odskočili na různé strany. Víc výstřelů nepadlo. Kay dal znamení rukou - vpravo a hned zpátky. Artur poslušně sňal čepici, vložil ji na hlaveň pistole a strčil do dveřního otvoru. Po výstřelu se nešťastná pokrývka hlavy rozlétla. Kay současně vklouzl do tmy.
Nemuseli čekat dlouho. Stodolu ozářila série fialových záblesků. Kay nakonec křikl:
"Vstupte, sire Artuši, už je všechno v pořádku. Křivda je napravena. Síla posloužila Zákonu."
Artur vstoupil za Kayem a zvolal:
"Hele, ty znáš Artuše a Kulatý stůl!"
"Nehodlám se s vámi přít," odvětil Kay a táhl ze stodoly za nohy zabitého muže. Artur ucítil pach spáleného masa a ustoupil.
"Přinejmenším máme vyřešen problém stravy," prohlásil Kay, který stanul ve dveřích.
"Já nebudu," řekl rychle Artur.
"U zdi je taška, hlupáčku. Prohlídni ji." Kay pokračoval v cestě. Zabitý byl stařeček a dlouhé šedivé vlasy slepilo bláto v černé střechýly.
Když se Kay vrátil, Artur už otevíral konzervy.
"Je tu jenom jídlo a pár lahví piva," oznámil.
"Nebožtík chtěl přežít, my ostatně chceme totéž," shrnul Kay. "Slušné místo, viď?"
Stodola byla vlastně farmářovou garáží. U stěn stály velké, neforemné stroje, v koutě šedá hrouda nabíječky. Kay si ji prohlédl zblízka a zavrtěl hlavou. Nasedl do jedné mašiny, potom do druhé…
"Budeš jíst, Kayi?"
"Samozřejmě."
Každý pojedl maso z jedné konzervy, společně vypili láhev piva. Potom Altos rozdělal oheň z dřevěných panelů, které

surově strhl ze stěn. Artur mezitím přinesl k ohni kovovou mříž neznámého původu a pověsil na ni mokrý oděv. Kay udělal totéž.
"Z čeho střílel?" zajímal se Artur s pohledem upřeným do ohně.
"Z laserové zbraně. Byl to bohatý farmář… podle zdejších měřítek."
"Doufám, že měl aTan," prohlásil vážně Curtis junior.
Kay se tiše usmál, ale nedodal nic. Seděli dlouho, pomalu se rozehřívali. Do zavřených dveří bubnoval déšť, u stropu se válela modrá vrstva kouře.
"Arture…"
"Co je, Kayi?"
"Položím ti jednu otázku… ne, teď ne."
"Proč? Ptej se."
"Ne. Budeš lhát, a já chci znát pravdu."
"Není dobré znát celou pravdu, Kayi."
"Ty jsi nějaký chytrý… Přespíme tady. Nemá smysl jít potmě."
Artur ho nepochopil, ale neřekl nic. Kay si oblékl ještě mokré šaty, usedl na nejbližší kombajn a začal zkoumat řízení. Artur hleděl zdola na jeho siluetu, roztřesenou v záři ohně a groteskně zkreslenou skleněnou bublinou kabiny.
"Výborně," promluvil spokojeně Kay. "Tak proto tady děda nerozdělával oheň…"
"Poslyš, táto…"
"Copak?"
"Proč nenávidíš děti? Vím, že jsi měl zlé dětství, ale to ještě není důvod."
Kay usedl na podlahu kabiny a vystrčil nohy ze dveří.
"Upřímnost za upřímnost?"
"Jako se Silikoidem? Mluv."
"Vlastně jsem nikdy nebyl dítětem. Vždycky mi bylo čtyřicet let, Arture. Je moc těžké nesmět být bezstarostným klukem, snažit se vyrovnat ostatním, závidět jim… Příliš dobré dětství změní dítě v dospělého ještě rychleji než špatné."
"Takže jsi měl dobré dětství?"
"Můj otec byl senátorem na Druhé planetě Shedary. Měl jsem báječné dětství. V den evakuace mi bylo sedm let… a přestal jsem být dítětem. Viděl jsem, jak se výsadkové kapsle sypou na písčiny, jen na kosmoportu poslední základna kryla oblohu. Otec zůstal s ochranou, tehdy jsme ještě věřili v pomoc Říše. Možná ještě žili, když císař Grey vydal rozkaz sežehnout planety. Netvrdím, že neměl pravdu. Útok by stál mnohem víc životů, a tam byla jen hrstka lidí, kteří si hráli na partyzány na okupované planetě… která Říši moc neposlouchala. Přijal nás Altos a přežili jsme. Nenechali nám ani jména a přestal jsem být Kayem Lacitisem. Stali jsme se dětmi Říše. Už jsem nemohl být dítětem a všichni to vycítili. Takové děti mají rádi rodiče, ale nemají přátele. Snažil jsem se, Arture, hodně jsem se snažil. Vychovatelem našeho bloku G byl slušný chlap. Nadprůměrná osobnost, autor dětských seriálů, vysílaných telesítí Altosu. Upřímně věřil, že děti je třeba chránit před dospělými. Hodně mluvil o přátelství, dobrotě a nepochybně nechápal, proč jeho svěřenci nemají rádi malého Kaye. Pro něho jsem zůstal hošíkem s dojímavě štíhlým krkem…"
Artur se bezděčně usmál.
"…a smutnýma očima. Spolužáci viděli, že jsem opravdu jiný a vyhýbali se mi, jak jen mohli. Když jsem pochopil, že už nebudu dítětem, dospěl jsem. V noci… ale to už není důležité. Připojil jsem se k putovnímu cirkusu. Nehezké místo, ale zacházeli se mnou skoro lidsky. Myl jsem podlahy, prodával lístky, asistoval klaunům, rok jsem byl cílem pistolníkovi Redgarovi Redovi…"
"Toho jsi taky zabil?"
"Co tě napadá, Arture? Redgar mě naučil všemu. Střílet, vrhat nožem, nezavírat oči, když po tobě střílejí. Potom řekl, že cirkus je pro mě jen přechodná etapa a donutil mě, abych pracoval s jeho přítelkyní, akrobatkou Dianou. Líbilo se mi to, dokud si nesrazila vaz. Asistoval jsem všem artistům - možná jen trochu, ale všem. Naši klauni Jacek a Narik pro mě udělali víc než deset psychologů. A nikdy mě nezatáhli do svého dvojlůžka, přestože byli homosexuálové. Vím, jak vypadají zvířata, když se chystají zaútočit, vím, jak se ubránit mutovanému tygrovi. To je zásluha Jassana, našeho jediného Mršana. Díky němu se vyznám ve vínech."
Kay zmlkl.
"Nemáš rád děti, protože jsi dětství nikdy neměl," usoudil nelítostně Artur. "Závidíš jim. Myslíš si, že silnější než odpor žen k mužům je závist dětí vůči dospělým. A pořád se cítíš objektem nenávisti."
"Správně."
"A teď se ptej ty."
"Je těžké snažit se být dospělým a pořád být dítětem?"
"Samozřejmě, Kayi."
"Jdeme spát, Arture van Curtisi." Kay seskočil dolů. "Vlez do kabiny a zavři dveře. Křeslo je široké, klimatizaci jsem zapnul."
"A ty?"
"Najdu si jiný kombajn. Dobrou noc."
6
Když se Artur probudil, Kay už ohříval snídani. S jedním kombajnem vyjel a postavil jej naproti dveřím. Artur skepticky pohlédl na ohromný stroj - vpředu bubnová fréza, čtyři velká kola, vzadu automatická balička. Trup vlastně žádný - všechny agregáty zvenku. O kabině na čtyřech tenkých vzpěrách bylo možné říct mnohé, jen ne to, že je pohodlná.
"Nevím, jestli je to dobrý nápad," poznamenal Artur, když si bral svou porci.

"Lepší nemám." Kay pozorně prohlížel kola. "Rychlost do pětačtyřiceti kilometrů za hodinu. Při práci. Jak ses vyspal?"
"Jako doma."
"Já jsem mrzl. Zřejmě byla vadná klimatizace."
Dokončili snídani a hodili tašku se zbytkem konzerv do kabiny. Kay předal Arturovi laserovou pušku, poniklovanou zbraň s velkým zásobníkem, a přikázal:
"Vlez do kabiny."
Ze skleněné bubliny Artur přihlížel, jak Kay otevřel dveře, chvíli postál a hlasitě pronesl:
"Paráda! Přestalo pršet, na polích leží rosa, hlavně aby obilí nenamoklo, synku!"
"Kayi, prosil jsem tě, abys mi neříkal synku!"
"Dobrá, synku," řekl Kay a vlezl do kabiny. "Je čas sklízet, viď? Tak se posuň."
Oči mu vzrušením blýskaly. Artur zmateně sklouzl ze sedadla a usedl na podlahu. Kay položil ruce na páky.
"Uč se, v životě se hodí všechno…"
Kombajn zaburácel a vyjel z garáže, až se louže rozstříkly. Kay se rozesmál. Trnité pole se táhlo až k obzoru.
"Nemyslíš, že obilí přezrálo?"
"To není pšenice, Kayi."
"Vím, Arture." Kay na chvíli přestal šaškovat. "Obavy, nadšení… následují halucinace. To dělá virus dum. Jedeme!"
Fréza zakvílela a klesla k zemi. Kombajn porazil plot a vjel do pole. Vzadu pleskala balička, která rytmicky vyhazovala plastikové pytle s lisovanou trávou.
"Kolik máme času?" zeptal se tiše Artur.
"Tři hodiny. Následuje období nemotivované agrese a ochrnutí srdce. Pokusím se tě dovézt, hochu."
Skoro hodinu jeli mlčky. Artur vyhlížel z okna s puškou na kolenou, Kay zpíval frivolní písničky. Jednu chvíli se zeptal:
"Co chtěli?"
"Kdo?"
"Ti lidé… na koních… na čepicích měli modré hvězdy…"
"Nikoho jsem neviděl," odpověděl Artur s odvráceným pohledem.
"Aha. Když ti řeknu Ljošo, střílej. Platí?"
"Slibuji."
Dvakrát Artur zahlédl v dálce sloupy kouře. Kay občas zahnul, něčemu se vyhýbal nebo honil někoho neviditelného. Artur mlčel.
Potom se je pokusili zadržet. Skupinka ozbrojených mužů - možná stejných, kteří je čekali u východu - zahájila palbu.
"Krupobití," poznamenal suše Kay. Artur nepochopil, jestli vtipkuje nebo postižené vědomí už nevnímá skutečnost.
Kombajn zatočil a rozjel se proti houfci. Artur otevřel dveře a začal střílet z pušky. Byla rychlopalná a měla objemný zásobník.
"Špatné počasí mi nezabrání sklidit svou poslední úrodu," prohlásil Kay, když na kabinu zabušily kulky. Tvrzené sklo popraskalo, ale vydrželo. Kay dokončil krvavou žeň a vrátil se do původního směru. Plastikové pytle v zásobníku už dávno došly a roztrhaná těla promíchaná s trávou padala z kombajnu ven.
"Je zajímavé, že se ti nedělá mdlo," poznamenal Kay s pohledem upřeným na Artura. "Zabít tvého tatíka by se vyplatilo, ale není to možné."
Artur nepochopil.
Projeli okrajem Kitěže vedle hořícího dřevěného kostela, podél rozstřílených domů a pečlivě zabedněných pomníků. Pomníků bylo hodně.
"Národ, který si nepamatuje minulost, je odsouzen ke zkáze," komentoval to Kay. "Náš národ je nesmrtelný." Když se objevily věže kosmodromu, Kay křikl:
"Co říkáš, vezmeme to přes řeku?"
"Vezmeme," souhlasil Artur s pohledem na blížící se stuhu silnice. Prorazili ohrazení a zamířili přímo k duhové bariéře silového pole. Z brány zvolna vyjely dva stroje říšské pěchoty a zamířily na ně hlavně laserů.
"Umřeme spolu, Ljošo," přimhouřil Kay oči. "Není to nejlepší varianta, viď?"
Artur vytáhl stunner a pečlivě vypálil Kayovi do spánku. Potom stáhl bezvládné tělo ze sedadla a zastavil kombajn.
Horší to bylo s nalezením vypínače frézy - dokud ji Artur nezastavil, pěchota nepospíchala s příchodem.
Curtis junior vyskočil z kombajnu a rozběhl se k ochrance. Bylo mu pouhých dvanáct, vojáci tedy nestříleli.
"Pomozte otci!" volal Artur. "Pomozte mu, má horečku dum, ale já jsem ho znehybnil! Pomozte mu, zaplatíme! Jsme z Endorie, vlasti císaře! Pomozte!"
Plakal velice přirozeně a poručík říšských vojsk měl také děti. Pokyntil vojákům a dva z nich s uzavřenými přilbami se vydali k otlučenému, krví zalitému a prostřílenému kombajnu.

7

Když přicházel k sobě - v těch vzácných chvílích, kdy injekce bakteriofágů snížila hladinu toxinů v krvi - Kay přemítal ve sterilní čistotě prázdného sálu. Horečka minula, mysl měl jasnou, ale línou. Teď se mohl jen uzdravit - nebo umřít, pokud bakterioiágy zaváděné v ohromných dávkách zmutují a uznají jeho tělo za virus. Měkké ruce manipulátorů ho umývaly, přestýlaly postel, dávaly injekce a kapalnou výživu.
Když do sálu vstoupila žena v zeleném úboru lékaře, ale s vypnutou přilbou, Kay pochopil, že přežil.
"Jmenuji se Isabela," pronesla a usedla na okraj lůžka.
"Hezké jméno," odpověděl Altos, který jen stěží ovládal neposlušný jazyk. "Vypadáte jako bílý anděl…"
"Jak se jmenuje vaše manželka?"
"Karina."

"Také hezké," přikývla žena. "Jsem vaším lékařem. Nemáte v paměti mezery?"
Její modré oči byly studené jako led. Dlouhý život a dlouhá práce pro císaře. V jistém smyslu je nepochybně lékařem - chirurgem odstraňujícím zbytečné buňky společenského organismu.
"Ne… asi ne… můžu snad ztratit paměť?"
"Ověříme to."
Ověřili. Kay jí vyprávěl o svém dětství, o dědečkovi Raůlovi, který zanechal nevelké dědictví, o počasí na Endorii, o tom, jak se někdy vyhýbal placení daní, o seznámení s Karinou a narození Artura.
"Je to hodný hoch. Neopustil otce. Je v pořádku?"
"Císař neopouští v neštěstí své poddané," prohlásila důstojně Isabela. "Co se stalo vaší lodi?"
"Odletěli jsme z Endorie večer třináctého, v šesté dekádě východních větrů…"
"Interfázovce většinou nezlobí, ale zřejmě…"
"Artura to roztrhalo na cucky, hrozný pohled…"
Isabela se dál tvářila lhostejně. Viděla věci mnohem horší, než je malý kluk roztrhaný na cucky.
"ATan fungoval. Vlastně jsem nikdy úplně nevěřil… došli jsme k té stodole, tam ležel mrtvý stařík a všelijaké traktory…"
Isabela mu položila dlaň na hrdlo a nevzrušeně pronesla:
"Není dobré obelhávat císařovy služebníky. Potřebujeme celou pravdu a nic než pravdu, Kayi. Váš život je pořád ještě křehký… a lžete."
"Paní," zasípal Kay, "střílel po nás, co jsme měli dělat? Bože, všichni tady zešíleli…"
Isabela si otřela ruku o prostěradlo a usmála se.
"Teď už je to lepší. Císaři nevadí smrt banditů a vzbouřenců, ale má rád upřímnost."
Kay spěšně přikývl.
"Hezky jste vyvázl z potíží, Kayi. Ten kombajn je zakrvácený od kol po kabinu, jako přímo z jatek…"
"Když jsem řídil, moc jsem neviděl, co se děje. Pokusili se nás zastavit… nezranil jsem snad císařovy lidi?!"
"Naštěstí ne," odvětila studeně Isabela. "Máte kliku. Obyčejný obchodník a tak šikovný. Vždycky mě zneklidňují lidé, kteří překračují meze svého povolání. Máte obchodovat a ne bojovat."
"My Ovaldové jsme vždycky oddaně sloužili císaři Greyovi!" zesílil Kay hlas. "Můj dědeček Artur… pojmenoval jsem po něm syna… za Velké války…"
"Nechte toho, Kayi. O hrdinství vašeho dědečka jsem toho vyslechla už dost od syna. S vámi nijak nesouvisí. Odpočívejte."
A ve dveřích dodala:
"Podali jsme na Endorii zprávu o vaší zázračné záchraně. Co máme říct manželce?"
"Že ji miluji… a ať se netrápí."
"To je zatím předčasné."
Dveře se zavřely a Kay klesl na polštář. Mohl jen doufat, že starý lišák van Curtis předvídal vše. Že je chytřejší než staré ženy ze Služby imperiální bezpečnosti.
* * *
Ve své asketicky vybavené pracovně Isabela Kal psala týdenní hlášení. Rutinní práce, kterou tradičně pověřovali zástupce regionálního velitele, ji těšila. Prostá čísla - o ztrátách obyvatelstva, výdajích Služby, počtu naverbovaných agentů. Kolik je za nimi práce, kolik životů - a ještě více smrtí.
A kolik moci!
Zpráva z Endorie přišla až večer. Isabela prolistovala oficiální informaci, prohlédla si film natočený v domě Ovaldových. Karina Ovaldová, vysoká, štíhlá žena, se rozplakala při pohledu na snímek manžela s propadlými, bezvýraznými tvářemi. Okamžitě se však vzpamatovala a zasypala agenta dotazy: Jak se s ním může spojit? Proč ji neinformovali dříve? Nejsme na Endorii bezvýznamní! Zaplatí jí Služba cestu na Incedios?
"Vychrtlice," konstatovala Isabela a vypnula nahrávku. Ten obchodník nemá vkus. Hezounká tvářička neznamená všechno. Ale teď ví, po kom je syn. "Artur Ovald, sledování," přikázala.
Obrazovka opět zazářila, ale Artur v pokojíku nebyl.
"Vyhledat."
Artur stál pod sprchou. Isabela naklonila hlavu a pozorně si hocha prohlížela. Fešáček. Ani otec není špatný, jen topornější.
Chlapec mezitím usedl na dno vany a začal dělat to, co obvykle dělají mladíci a pro co je sprcha nejlepší maskou.
Kal pocítila narůstající vzrušení. Práce jen zřídka ponechávala čas na sex.
Zapnula stínění a z dolní zásuvky stolu vyňala vibrátor. Aniž odtrhla pohled od monitoru, položila nohy na stůl.
Artur se sprchoval dostatečně dlouho, aby Isabela stačila prožít patřičné vzrušení. Upravila se, zapnula automatickou sekretářku a řekla:
"Rodina Ovaldů. Červený režim odvolaný. Žlutý režim zachovat týden. Operativní práce - Louis Nomachi. Videokontrolu - videokontrolu zajistím osobně."
Nedávné pocity se jí zalíbily. Hrátky s ředitelem Služby Kurtem tak příjemné nebyly.
8
Příští den směl Artur Ovald navštívit otce. Kay v pololeže jedl řídkou ovesnou kaši. V porovnání s teplou minerálkou, kterou pil včera, chutnala božsky.
"Táto…"
Kay mlčky předal talíř ošetřovatelce - štíhlé zrzečce. S Arturem na sebe pohlédli.

"Jsem rád, že jsi neposkvrnil dědovo jméno," řekl Kay.
Artur se usmál.
"Vypadáš mnohem líp, táto."
"Není divu."
Artur pohlédl na ošetřovatelku a prohlásil:
"Spojili se s mámou… Mluvila se mnou. Řekl jsem jí, aby nepřijížděla… vždyť tě za tři dny propustí a poletíme domů. Je to tak?
Starý lišák van Curtis. Přechytračil Službu. Opravdu mám dům na Endorii a manželku jménem Karina.
"Poletíme, synu. V našem kosmoportu někdo potřebuje pořádný skandál. Vyrazíme z nich prachy za všechno - za loď i za to utrpení."
Zrzavá ošetřovatelka se usmála a otočila. Ten obchodník, ostatně kus chlapa, je pořádně domýšlivý. Technici kosmoportu v podobných záležitostech umí chodit.
Ostatně, kdo ví, Endoran je pekelně umíněný a navíc má štěstí. Třeba z nich vyrazí nějaké prachy - za několik let.
"Arture, přines mi obložený chlebíček," šeptl za jejími zády Kay Ovald. Vždycky totéž. Stačí, aby se pacient začal hýbat, a hned chce porušit dietu…
* * *
Louis Nomachi svým vzhledem klamal. Naducaný jako bochánek, veselý optimista, zdánlivě spokojen se vším, co se děje kolem něj. Jeho schopnost rychlého šplhání po služebním žebříčku budila úžas kolegů. Louise pokládali za donašeče, hovořilo se o vysoce postavených protektorech. A přece se jednalo o něco docela jiného. Prostě uměl přijmout libovolná pravidla hry. Podobní lidé přežívají na okupovaných planetách, dokáží přečkat výměnu celého vedení a postupují nahoru, pomalu, ale neúprosně. Dříve takový růst byl podmíněn délkou života. Nyní nastal jejich čas, jejich šance. Protože se dokáží přizpůsobit všem podmínkám, přežít vítězství i prohru, rostou jako trnitá tráva na těle Říše Lidí. Nedá se říct, že jsou bez morálky. Prostě odpovídají době.
Nomachi dostal jednoduchý úkol - sledovat dva Endorany ve žlutém režimu. Otce a syna. Dorazili do kosmoportu z regionálního oddělení "aTanu" - a uspěli. Kal provedla první prověrku a předala mu případ. Pasivní sledování, ověřování údajů - co může být jednodušší…
Ale proč se jim Isabela věnovala osobně? Proč je držela týden v červeném režimu, dokud si nepromluvila s Ovaldem seniorem a neposlala patřičné dotazy na jejich planetu? Nomachi neměl její čich, její sedmdesátileté zkušenosti. Cizím zkušenostem však věřil. A byl úporný jako pružina ve dveřích.
Skloněn nad terminálem počítače pojídal sušenky a postupně otevíral soubory "případu Endoranů". Zpráva poručíka vnější ochrany, lékařská diagnóza, protokoly z chlapcových výslechů, nahrávka rozhovoru Isabely s Kayem, zpráva Služby z Endorie… Hodnocení obecné pravděpodobnosti informací - osmdesát šest procent. Hezké, zlatý střed - není to málo a zase ne tolik, aby to vzbudilo podezření. Někdy oba lžou, jako každý slušný člověk. A Isabela Kal o nich pochybuje. Louis se vrátil k operativním informacím. Fotografie Kaye a Artura… Stop. Nejsou si moc podobní. Nasadila Karina Ovaldová manželovi parohy? To je možné. Louis otevřel soubor s krátkou informací o Karině. Portrét… Nu, jestli je ona hochovou matkou a on jejím synem… Louis spustil program fyziognomické analýzy. Dvaapadesát procent. Artur může být jejím synem, ale mohl být počat jiným mužem nebo být adoptován. Zase střední výsledek. A co když je tomu jinak? Pravděpodobnost, že Artur je synem Kariny, pravděpodobnost, že Artur je synem Kaye…
Dvacet procent. Šest procent. Paráda. Programu se něco nelíbí. Kluk, který může být synem Kariny i Kaye, nemůže být synem Kariny nebo synem Kaye. Neobvyklé…
Program může zlobit. Karina mohla manžela podvést. A na adopčním úřadu mohli při výběru dítěte použít stejnou techniku a vybrat vhodné dítě pro pár, ne však pro Karinu a Kaye samostatně. Nestojí to ani za zkoumání.
Ovšem člověk-pružina se nedokáže zastavit v půli cesty. Prověřili Endorii, provedli místní kontrolu. Co zbývá? ATan? Věčné bělmo na očích vševidoucí Služby. Věčná ostuda. Používají aTan podle obecných pravidel a po oboustranné úspěšné přestřelce občas vstávají z mrtvých vedle svých vrahů. Říše Curtise van Curtise, stát ve státě. Jak je ponižující vědět, že všechna tajemství imperiálních služeb je možné vytáhnout z paměti zemřelého a velkomyslně oživlého pracovníka. Navzdory ujištění, které Curtis osobně dal císaři, navzdory okázalé srdečnosti a zlevněných tarifů, má "aTan" svá tajemství…
Ovšem i nejsilnější pancíř má slabá místa.
Louis vyslal příkaz k oživení agenta v řadách "aTanu". Bez motivace, s malou nadějí, že uspěje. Nehodlal se v tomto případu šťourat, ale neuměl ustoupit.
Podařilo se.
"Hele," oslovil Nomachi počítačový terminál. "Pořádně vás roztočím. Neplatíme daně nadarmo…"
* * *
Kay trénoval. Tělo příliš nezesláblo, zřejmě mu během nemoci uměle stimulovali svaly. Mnohem větším problémem bylo případné sledování - Altos musel trénovat na půl plynu. V báječně vybavené tělocvičně malé nemocnice to bylo značně obtížné.
Když s lítostí opouštěl další aparát, Kay vyhledal zrakem Artura. Ten seděl na konstrukci připomínající popraviště. Ruce měl připevněné k hydraulickým pružinám.
"Makej, makej," pobízel syna Ovald. "Když už jsme zaplatili tolik peněz, trénuj pořádně."
"Budu," slíbil syn, který pomalu roztahoval ruce.
Kay odešel do sauny. Ulehl na dřevěnou poličku a vnímal, jak mu na kůži vysychá pot. Není to podle pravidel, ale tělo přitom odpočívá… Potom se znovu zpotil a trpělivě čekal, až se odpaří i tato vlhkost.

Přišel Artur a zabral dolní poličku. Chvíli ležel a pak řekl:
"Máma je určitě nervózní. Kdy odletíme domů?"
To byla dávno dohodnutá otázka. Artur se něčeho bojí nebo prostě spěchá do toho svého Graalu?
"Za tři dny je let na Ilion. Odtud máme domov na dosah ruky."
"Ale zítra letí linka na Epsilon Volantisu. Odtud můžeme taky. Spočítal jsem, že by to bylo ještě rychlejší."
"Musíme taky brát v úvahu náklady, synu," poučil ho Kay. "Dobře víš, v jaké jsme nyní situaci. Než z těch upírů vyrazíme nějaké prachy… Jdu do bazénu, ty se zatím pořádně vypoť."
* * *
Šedesát kilometrů od říšského kosmoportu, nedaleko budov společnosti "aTan", Louis Nomachi hovořil se svým agentem.
"Víte určitě, že naše setkání je bezpečné?"
"Stínění funguje," řekl Nomachi pohrdavě.
"Neznáte možnosti naší ochranky…"
"Zato vy znáte naše!"
Zlatovlasé stvoření neznámého pohlaví plačtivě zkroutilo andělskou tvářičku:
"Tak nesmírné požadavky… Jsem připraven sloužit císaři, ale…"
"Máš nějaká ‚ale' vůči císaři?" zajímal se Louis. "Něco takového jsem ještě neslyšel!"
Stvoření ztichlo.
"Tvé problémy jsou mi fuk. Nepochybuji, že šoustáš s půlkou chlapů i žen toho vašeho hadího hnízda. A nepochybuji, že film, na kterém žužláš Bulratovy genitálie, je moc pobaví."
"V-víte, pochopte mě jako chlap chlapa…"
Louis se dobrácky zasmál.
"Ty jsi ale vtipálek. Kdyby ses narodil jako mnohonásobný polyrozměrný prezervativ, byl bys na správném místě…"
"Zrovna začínám poklidný sexuální život," řekl thanatolog plačtivě.
"Začínej. A nezapomeň: Čím víc informací o Ovaldech seženeš, tím déle tě necháme v klidu. Pozdravuj své milence."
Louis zamířil k flyeru. K lidem tohoto ražení se nebál obrátit zády. Ještě dobře, že většina nepěstuje mezirasový sex. Díky tomu je menšina Službě užitečná…
Při nasedání do kabiny ho napadlo, že v případě legalizace mezirasových styků bude třeba zaměřit veřejnost proti něčemu jinému. Proti masochismu, homosexualitě nebo polibkům - něco se vymyslí.
Přece nemůžou přijít o tak cennou kategorii informátorů.
9
Na betonové ploše letiště vypadala dvousetmetrová linková loď docela malá. Silné sklo účinně tlumilo všechny zvuky. Auta pojíždějící od budov k lodí a nazpět vypadala jako hračky bohatého dítěte.
"Kterým je například Artur van Curtis," říkal si Kay. Předchozí nepřátelství vůči chlapci už nepociťoval. Konec konců ho zachránil právě on. Motiv nebyl důležitý - hlavně, že se vyznamenal.
Kolem nich prošla čekárnou další skupina cestujících. Nejbohatší obyvatelé Velkoruska nehodlali emigrovat do Kaiserlandu ani Segunu, ale rovnou na jinou planetu. Nejbohatší byli jako vždy právě ti, kteří rozpoutali válku. Ženy v kožiších, muži v oblecích, skromných jen na první pohled; nastrojené děti. Hodně z nich mělo na vodítku psa, nehezká opálená panička nesla v náruči kočku.
"Stýská se mi po mámě," řekl Artur.
"Netrap se, synu," odvětil klidně Kay.
"Opravdu se mi stýská!"
Kay se zastavil a pohlédl Arturovi do očí. Hoch byl na prahu hysterie.
Proč?
Spěchá k neexistující matce? Nebo k té skutečné, kterou nikdy neviděl?
"Seber se, hochu." Kay pohladil Artura po tváři. Dlaň zvlhla. "Co je s tebou?"
Artur mlčel.
Curtis van Curtis získal svou pozici nejen štěstím, plechovým zadkem a šikovným přístupem k lidem. Měl vynikající intuici, podobně jako krasavice Isabela z místní pobočky Služby. Artur mohl tu intuici zdědit.
"Pojď, uvidíme, co se dá dělat." Kay uchopil Artura za ruku a společně přistoupili k pokladně.
"Místa ještě jsou," oznámila ochotně dívka se staromódních brýlích. "Luxusní, první třída, bussines class…"
Na maličkém displeji otočeném ke Kayovi zasvítila čísla. Kay se poškrábal na krku.
"A… promiňte… ve druhé třídě?"
"Na takové vzdálenosti lodě s druhou třídou nelétají," řekla pokladní tvrdě. Při pohledu na Arturův prosebný výraz však změnila tón. "Finanční potíže?"
"Ano… Víte, musíme na Endorii, a naše loď…. vždyť jsem také pilot, obchoduji… obchodoval jsem…"
"Uvidíme, co můžeme pro vás udělat." Její prsty zavířily nad klávesnicí. "Kolik je chlapci let?"
* * *
Louis obracel v rukou disketu. Šikulka thanatolog. Třídenní zápis paměti Kaye Ovalda! Ať je tam co chce, pouhý fakt existence takové nahrávky je senzací. Tak vypadá morálka "aTanu". To je cena nesmrtelnosti.
Vložil disketu do počítače a seřídil videoadaptér. Zatracený "aTan" - používá vlastní počítačové programy a kódy…
* * *
"Když tedy vezmeme v úvahu věk dítěte, žádná zavazadla, volná místa a váš přestup na Volantisu na loď naší společnosti… činí cena čtyřicet osm procent původní." Pokladní pokrčila rameny, jako by ji samotnou výsledek

překvapil.
"Táto…," zašeptal Artur.
"Rozhodněte se rychle, odbavování za patnáct minut skončí."
"Takovou příležitost nesmíme promarnit!" mávl rukou Kay. "Bereme."
Přistrčil pokladní doklady a na panel interface položil kreditní kartu.
"Uznáváte kartu ‚aTanu'?" zeptal se.
"Samozřejmě…"
* * *
Hezky to schytal, pomyslel si Louis při pohledu na krvavé skvrny na stěnách můstku. Potom obraz překryla růžová mlha, to Ovaldovi seniorovi začaly praskat oční bulvy.
Nomachi vyňal ze stolu balíček sušenek a roztrhl obal. Udělal kus dobré práce a k čertu s nadváhou.
"Přetoč dva dny," přikázal stroji. Vycvičený program pochopil.
Na obrazovce se objevila vyceněná tlama Bulrata.
Louis se zakuckal.
"Kuzuar buul-rati, k, haa! K, haa, buul!" pronesl hlas Kaye Ovalda.
"Hazr, khomo!" odvětil Bulrat falzetem.
Z Louisových otevřených úst padaly na klávesnici drobečky sušenek.
* * *
Mikrobus se zastavil pod břichem lodě. Poslední cestující urychleně nastupovali do válce výtahu.
Strážce, který nervózně naslouchal hluku rozehřívaných generátorů, přejel detektorem po Kayových dokladech.
Pasivní sledování? To nebrání v opuštění planety. Kluk za ním je sledován také. V operačním oddělení se nejspíš zbláznili.
Strážce zaklepal pro štěstí na trup výtahu a rychlými kroky zamířil k netrpělivě troubícímu mikrobusu. Pobyl příliš blízko lodě startující s gravitačními motory je nebezpečná věc.
* * *
Když Kay odvrátil zrak od mrtvého Bulrata - jak ho zabil? pouhým dotykem? - čekal Louise nový šok.
Tohoto muže znal každý. Curtis van Curtis. Podivně připomínal… syna Kaye Ovalda, vlastně Artur Ovald se podobal jemu.
"Fotku Artura van Curtise!" zařval Nomachi. Stroj bojoval s nečekaným úkolem patnáct sekund. Celou tuto dobu Louis nadskakoval u stolu.
"Na jediné dostupné fotografii je ve stáří pěti let," ohlásil počítač.
Z obrazovky se usmíval otylý hošík.
"Pravděpodobná dnešní podoba!" zaječel Louis.
Objevil se sedmnáctiletý mladík se sevřenými úzkými rty.
"A jako dvanáctiletý?"
Na obrazovce se objevil Artur Ovald, skoro stejný, jakého Nomachi viděl ráno.
"Oho," vyjektal Louis. "Oho."
"Málo údajů," zneklidněl počítač.
"Vypni se, šrote!" křikl Nomachi a vyběhl z pracovny. Chodbou… kolem ochranky… čekárnou…
Vpadl do pracovny Isabely Kal. Prožil takový šok, že měl hlavu absolutně prázdnou.
"Zapněte obrazovku," požádal místo pozdravu.
Isabela mlčky zapnula monitor a zvláštní nahrávací program.
"Co vás tak vzrušilo?"
"Máme v rukou," přistoupil Nomachi ke stolu, "máme v rukou Artura van Curtise!"
"A koho ještě?" neskrývala Kal pohrdání.
"Nepochybně jeho bodyguarda. Muže, který semlel kombajnem dvacet vzbouřenců."
Isabela zbledla.
"Zadržel jste je, Louisi?"
"Ne… já… spěchal jsem…" Nomachi užasle zaznamenal ve svém hlase stejnou intonaci jako u plačtivého úchylného thanatologa.
"Artur a Kay Ovaldové. Vyhledat," přiskočila Isabela k monitoru.
"Pracuji… pracuji… Artur Ovald," oznámil spokojeně počítač. "Opustil planetu lodí ‚Volantis Travel' společnosti Star Trek před deseti minutami. Kay Ovald. Opustil planetu lodí ‚Volantis Travel' před jedenácti minutami."
Nomachi naštěstí polkl sebevražedný dotaz: Jak může jedna a tatáž loď odstartovat v různou dobu?
"Dispečera kosmoportu," přikázala Isabela a vrhla na Louise nenávistný pohled. "Jsem zástupce velitele pobočky Služby imperiální bezpečnosti, jmenuji se Isabela Kal," oznámila muži, který se objevil na obrazovce. Ještě nikdy jí vlastní hodnost nepřipadala tak dlouhá a zbytečná. "Požaduji, aby se vrátila na planetu loď ‚Volantis'. Případ nejvyšší důležitosti. Jménem císaře."
Roztrhla si límec blůzky, vytáhla svůj ident na řetízku a přisunula jej k objektivu. Louis vytřeštěně zíral na její obnažená ňadra, pokrytá purpurovými skvrnkami popálenin a maličkými bodnutími. V životě by ho nenapadlo, že Kal má masochistické sklony.
"Pozdě," prohlásil dispečer s pohledem upřeným na jinou obrazovku. "Loď právě vstoupila do hyperskoku. Co se stalo? Teroristé? Bomba?"
Isabela se odpojila. Padla do křesla a zmučeně se zeptala:

"Koho jsme to měli v rukou? Kde jsi vzal ten bláznivý nápad?"
Pohlédla na svou hruď a rozčileně si přitáhla blůzku. Louis pochopil, že jeho šance udělat kariéru - a přežít -rapidně klesají.
10
Lodě třídy "Volantis" startují měkce. Artur a Kay sice seděli připoutáni pásy, ale to je pouhá daň tradici. Deset minut lehkých gravitačních přeskoků - s přihlédnutím k rozměrům lodě se jim nedá vyhnout. Ani ten nejdokonalejší stroj nedokáže kompenzovat veškerá přetížení.
Potom se něco nepozorovaně změnilo. Podlaha ztuhla jako půda planety, vzdálený šum motorů změnil tón.
"Vstoupili jsme do hyperskoku," řekl Kay a uvolnil bezpečnostní pásy. "Co povíš teď?"
Artur zvedl tváře mokré od slz a tlumeně vykřikl:
"Nechci… nechci… zase…"
Kay poklekl vedle něj.
"Vzpomínáš si, jak jsem ti na planetě chtěl položit jednu otázku? Položím ji teď."
Artur přikývl.
"Kolikrát jsi zemřel, hochu?"
V obličeji Curtise juniora cuklo.
"Kolikrát?" opakoval nemilosrdně Kay.
"Třiasedmdesátkrát." Arturovi se opět zamlžily oči. Kaye zamrazilo.
Třiasedmdesát seskoků z křehkého můstku života vedoucího nad temnotou vesmírné nicoty. Bolest mizejícího vědomí, studený závan věčnosti - a škubnutí neuronové síťky, která tě přivolává zpět. Smrt je strašlivá, nikoli vzkříšení. Nikdo v Galaxii neabsolvoval aTan tolikrát - nikdo si nemohl dovolit takovou rozmařilost. Kromě van Curtise a jeho syna.
Hocha, který umíral celý svůj život.
"Bože." Kayovi se zatočila hlava. "Je ti šestnáct?"
Artur přikývl.
"A poprvé jsi zemřel…"
"Když mi bylo dvanáct."
Curtis junior tedy umíral každý měsíc. Vlastně ještě častěji - každé tři týdny. Kam se hrabou věčná muka, která Curtis slíbil Kayovi za neúspěch - Curtisův jediný syn tato muka snáší z vlastní vůle. Jsou jeho vzduchem. Chlebem, školou. Jeho životem. Tento hoch si se smrtí tyká.
Tento hoch nemůže dospět.
"Jsi sedmatřicátý," zašeptal Artur. "Provázeli mě muži, ženy, kluci, Mršan, desetileté děvče. Znám vás všechny… všechny jsem vás viděl v rakvi. Zpočátku jste všichni tvrdí. Táhne se za vámi krvavá stopa, nikdo z vás nepřežije. Všichni jste byli tvrdí… byli."
"Já tě dovedu."
"To říkali všichni. Každý z nich měl bič a cukr. Poznám, když něco selže. Jako teď. Odhalili nás."
"Ale utekli jsme, Arture."
"Dohoní nás."
"Proč jsi nedošel do cíle dříve?"
"Nevím. Něco mi v tom brání."
"Graal je pro zasloužilé. Vzpomínáš?"
Artur se pousmál a zoufale pohodil hlavou ve snaze zadržet slzy.
"Zasloužilí už neexistují, můj věrný služebníku," řekl. "Jsem poslední z těch, kdo mají právo se dotknout Graalu. Poslal jsem totiž vás všechny… s vědomím, že nesmrtelný jsem pouze já. Já totiž… já…"
Kay měkce přitáhl Artura k sobě. Poprvé v životě objal dítě, které bylo ještě nešťastnější než on. Setkali se v prostoru a čase - dvě zraněné duše: dospělý, který nikdy nebyl dítětem, a dítě, které nesmělo dospět.
"Dovedu tě," opakoval Kay. "Nejsem tvůj služebník, sire Arture. Jsem tvůj nevlastní bratr, maličký králi. Spatříš Graal."
Artur tiše vzlykal na Kayově hrudi. Loď uháněla prostorem, ocelová krabice plná lidského utrpení.
"Co je na Graalu?" zeptal se Kay.
"Bůh…," zašeptal Artur, aniž odtrhl obličej od promočené košile bodyguarda.
"Cože?!"
"Bůh. Bůh ve stroji." Arturovy prsty zaryté do Kayových zad se zachvěly, muž se tedy dál neptal.
U dveří se ozval bzučák. Kay během sekundy odstrčil Artura. Vytáhl z kapsy kapesník, podal jej chlapci a otevřel dveře.
Na prahu stálo malé děvčátko ve vyšívané blůzičce a s krátkými, silnými copy.
"Dobrý den," uklonilo se dost nepovedeně. "Jsme sousedé. Neukázal by mi váš syn loď? Letím poprvé."
Ze dveří sousední kajuty vyhlédla rusovlasá žena, pokynula Kayovi rukou a řekla:
"Dobrý den!"
"Dobrý den!" odpověděl dobromyslný pan Ovald. Otočil se a zeptal se syna: "Nechceš ukázat slečince loď?"
"Chci, táto," odvětil poslušný syn. "Dobrý den, slečno."
11
Isabela Kal hleděla na portrét Artura van Curtise. Hoch se usmíval, bezpečně ukrytý uvnitř počítače a v lodi letící hyperprostorem. Kolik peněz, zrad a hrdinství se skrývá za jeho jedinou fotografií… jak snadné bylo zmocnit se Artura živého.
"Mělo mi to dojít," frkla Isabela. "Hodně se podobá Curtisovi seniorovi."

"Máme záznam mužovy paměti," zkusil ji utěšit Louis. "Jeho pobyt ve van Curtisově rezidenci… to není málo."
Pohled Kal nemusel dešifrovat. Měli víc než "málo", přitom nyní veškerá sláva připadne pracovníkům Služby na Volantisu.
Nomachi zahrál vabank.
"Nikdo kromě nás neví, kdo Ovaldovi jsou," nadhodil. "Můžeme požádat o jejich deportaci z Volantisu… nebo je převzít tam."
"Mluvíš o zradě," poznamenala Kal klidně.
"Mluvím o dovedení operace do konce. Curtise juniora musíme zadržet my."
"Pro operaci v tomto měřítku jsou dva příliš mnoho."
"Mám aTan," připomenul rychle Louis.
"Rozumím. Já také." Isabela zaváhala. "Jestli se prozradí, že jsme riskovali zájem Služby pro vlastní kariéry…"
"Ale když se zmocníme Artura…"
"Kdo ví o nahrávce paměti?"
"Můj informátor v ‚aTanu' a ten, kdo nahrával záznam. Zřejmě neprohlédl celou pásku… jen poslední minuty."
"Je možná likvidace?"
"Lidí z ‚aTanu'?" Louis ztuhl. "Vždyť jsou nesmrtelní."
"Záznamu!"
"V poslední době jsou bandy drzé, lezou i na kosmoport. Proč by nemohli napadnout ‚aTan'?"
"Výborně. Jestli navíc povstalci zajmou ty dva a budou je držet mezi životem a smrtí…"
"Zařízeno."
"Louisi," přitáhla ho Isabela jemně k sobě a pohlédla mu do očí. "Jestli půjdeš se mnou… až do konce… postoupíme výš, než si dokážeš představit. Ale jestli to sežereš sám, zařídím, aby tě prohlásili ‚mužem s jedním životem'."
Nomachi přikývl. Věřil, že by Isabela u Kurta Rockheima, velitele Služby na Incediosu, takového rozsudku dosáhla. Kurt je užvaněný obr, ani chytrý, ani hloupý. Když vyslýchá ženy, často zháší cigarety na jejich ňadrech.
Milenka, která mu dovolí totéž, může u něho hodně docílit.
"Vezmeme nejlepší lidi… i nejlepší nelidi," pokračovala Isabela. "Zavolej Ahara a T/sana. Já odvolám z operace Kadara a Marjanu."
"Má cenu brát nelidi?"
"Louisi, má cenu brát každého, kdo nepoužívá aTan. Ahara, T/sana, věčně zadluženého Kadara a Marjanu, která věří ve svého prastarého boha. Rozumíš? A zjisti, kdo je Kay Ovald. I kdybys měl prověřit všechny poddané Říše, zjisti, co je zač."
Louis poděkoval osudu za prodloužený aTan a vyběhl z pracovny. Kal ho sledovala pohledem. Musí existovat nějaký způsob, jak zabít nesmrtelného, musí, jinak pilní idioti zaplaví celý svět.
Artur van Curtis jí poví, jak to udělat.
"Škoda, že jsem tě neodhalila já, hošíčku!" zavrněla Kal jako kočka. "Oklamal jsi mě, štěně."
Artur van Curtis se na ni usmíval z obrazovky.

12

V baru (obrovská obrazovka s falešným pohledem do vesmíru, tři stolky, zdvořilý barman za pultem) si Kay dal skleničku pozemského vína. Na jeho vkus bylo slabé a příliš kyselé, ale dopil do dna.
Hodlal v baru strávit hodně času - bylo zde přítmí a hrála klidná hudba. Po chvíli však k němu přisedla dvojice z Incediosu - buď mladí manželé nebo jen zamilovaní. Chtěli si s někým povídat, a když v Kayovi poznali cizince, přisedli k němu. Prvních deset minut byl rozhovor dokonce zajímavý, potom ho však omrzel a Kay odešel. Měl nejasný pocit, že ten páreček chtěl dokončit známost v posteli ve třech, ale nerozhodl se pro přímý návrh.
V lodní prodejně si Kay koupil velkou tašku, oblečení pro sebe i Artura, stunner a eskort místo těch, které jim na Incediosu odebrala Služba. Ovšem zbraň do ruky nedostal - vydají mu ji až při opuštění lodě. Kay věděl, že pokud se potvrdí Arturovo tušení a po výstupu z hyperskoku je uvítá stráž, tyto pistolky jim nepomohou, ovšem beze zbraně se cítil jako nahý.
Kay měl zkaženou náladu. Obvykle se nevzrušoval případnými nepříjemnostmi, ale něco mu brnkalo na nervy. Teprve po příchodu do kajuty pochopil, co to je.
Změnil se jeho vztah k Arturovi. Už ho nebral jako klienta. Zásadní zásada - nelze ochraňovat přátele.
Kay Altos si dovolil přepych sympatie k tomuto chlapci. Už nemyslí na bič a cukr - prostě nechce, aby Curtis junior znovu zemřel. To je katastrofa…
Lodní telesíť vysílala nějaký místní seriál. Hrdinka -mladá dívka z chudé, ale poctivé rodiny - kradla ovoce v zahradě bohatého obchodníka s hnojivy. Obchodník ji přistihl při činu, ovšem při pohledu na její krásu upadl do extáze a zajistil jí práci prodavačky. Majitel prodejny, také zasažen do srdce, jí pomohl proniknout na linkovou loď. Kapitán lodě…
Nejhorší bylo to, že četné milostné scény byly prezentovány s překvapivou jednotvárností a s nedostatkem vkusu.
Při pohledu na kulatý obličejíček se široce zasazenýma očima Kay nechápal, že si jí dokáže všimnout někdo jiný kromě vězně, který strávil deset let v base. Je snad na Incediosu toto ideál krásy?
Vyvolal poslední, devadesátý šestý díl a za dvě minuty pochopil, co se stalo v předchozím. Hrdinka pracuje v centrále "aTanu" na planetě Terra, a současně hledá nedospělého syna, který se narodil v desátém dílu a byl unesen v jedenáctém. Když se do kajuty vrátil Artur, Kay mu spokojeně řekl:
"Podívej, to je Curtis van Curtis."
"Jo?" projevil zájem Artur a zahleděl se na štíhlého blonďáčka, který se marně pokoušel obelstít krasavici. Zeptal se:
"Kdo byl její první milenec?"

"Obchodník s hnojivy."
"Vrátí se k němu."
Artur se nemýlil. Hvězda se vracela na Incedios a cestou poznala v šikovném poručíkovi císařské armády ztraceného syna. Obchodník, který asi v polovině seriálu přišel o paměť i majetek, se při pohledu na milenku z mládí uzdravil. Nepochybně tím šokem.
"Konečně chápu," řekl Kay a vypnul televizi. "Ten národ je zoufalý. A vzdorovitý."
"Kdepak," rozestýlal Artur lůžko. "Tento film sponzorovala společnost ‚aTan'. Všechny filmy, na kterých se Curtis van Curtis objeví jako světlovlasý sklerotický mladík, zamilovaný do naprosté idiotky, sponzoruje ‚aTan'. Snižuje to závist a agresivitu."
Kay nevěděl, jestli Artur mluví vážně. Podle tónu zřejmě ano.
"Ukázal jsi holčičce loď?"
"Všechno, kam nás pustili. Potom mi její matka dala čaj."
"Příjemná paní."
"Kayi," usedl Artur na postel a začal si rozšněrovávat obuv. "Povídal jsem různé nesmysly, zapomeň na všechno. Nebo ne, na všechno ne. Chci tě totiž poprosit…"
"Mluv."
"Nezabíjej mě. Nikdy mě nezabíjej, bez ohledu na to, co se stane… Jinak nebudu moci být tvým přítelem."
"Myslíš, že je to pro mě důležitější než Curtisův příkaz?"
"Ano."
Věčná muka…
"Nezabiju tě." "Děkuji."
Kay usedl na svou postel a zhasl světlo.
Čím se stane člověk, který od dětství zabíjí? Bodyguardem. A čím se stane člověk, který od dětství umírá?
"Dobrou noc, Arti."
Artur dlouho mlčel.
"Dobrou noc, Kayi. Nezapomeň, co jsi slíbil."

Třetí část
Slizcí přátelé
1
Dny plynuly klidně. Loď uháněla hyperprostorem, svět sám o sobě. Mohla vypuknout hvězdná válka, mohly shořet všechny planety - tato křehká kovová skořápka žila vlastním, zrychleným životem.
Artur, jako dobře vychovaný hoch, se procházel s děvčátkem ze sousední kajuty. Kay se v baru opět setkal s dvojicí novomanželů, ti se však ani tentokrát neosměli-li. Mohl by je povzbudit… jen kdyby nemusel myslet na agenty Služby, kteří na ně čekají na konci cesty. Vlastně ani netušil, kdy tuto myšlenku akceptoval a zvykl si na ni. Nyní prostě byla tu - krátký boj na konci letu. Kay nechtěl rozmnožovat počet lidí, které zarmoutí jeho smrt.
Nakonec ho utěšila dívka z lodní posádky. Potřebovala špetku zdravého sexu a o něco víc než špetku peněz. Kay utratil peníze Curtise van Curtise bez lítosti.
Otupení přerušil Artur.
"Maminka Věry Andrejevny mi poděkovala," vyhrkl, když vpadl do kabiny. Kay si prohlížel reklamní prospekt "Volantisu" a znovu přemítal, jestli dokáže unést loď sám. Vycházelo mu, že ne.
"A to tě tak rozrušilo?" podivil se.
"Rozloučily se. Zítra opouštějí loď."
K Volantisu zbývaly ještě tři dny cesty. Výstup z hyperprostoru nebyl plánován. Kay to sdělil Arturovi, ten se však triumfálně usmál.
"Loď vyšle člun do soustavy Dogary. Lelí tam hodně cestujících."
Kay si v duchu vynadal a vyběhl z kajuty. Místo přípravy na neodvratnou smrt měl počítat s takovou možností.
Třetího pilota, který odpovídal za převoz cestujících, našel na nákladní palubě. Nenápadný človíček, kterému ani uniforma nevylepšila vzhled, ho trpělivě vyslechl. Pozorně si prohlédl doklady a zeptal se:
"Uvědomujete si, že let ve člunu je riskantní?"
"Samozřejmě." Kay sledoval muže, který si uhlazoval kníry. Nechápal, kam směřuje.
"Máte aTan?"
"Mám, ale nezaplacený."
Pilota to kupodivu uspokojilo. Vytáhl z kapsy nalinkovaný papír a řekl:
"Mám jen jedno volné místo. Můžete poslat syna nebo letět sám."
"Půjčte mi ten seznam," požádal Kay.
Nakonec se mu pociařilo přemluvit jistou Gertrudu Tefferovou, aby letěla na Volantis. Popsal jí luxusní obchody, volné manýry mládeže a dal jí dost peněz na jedno i druhé. Gertruda uvolnila své místo.
Dalo by se říct, že se o ni postaral samotný Bůh. I když… Druhé ráno na Volantisu Gertruda uvítala nahá, připoutaná ke kamennému stolu v zahradě nádherné rezidence. Přívětivý hostitel stál vedle s nožem v ruce a čekal na východ slunce.
Manýry mládeže na Volantisu jsou ještě mnohem volnější, než si myslel Kay, a v posledních létech se kult Slunce-ochránce stal nesmírně populární.
Když vyšlo slunce, Bůh se odvrátil od Gertrudy Trefferové.

2

Hlídková loď Služby imperiální bezpečnosti není moc vyzbrojená, ale létá rychle. V soustavě Volantisu se vynořila v okamžiku, kdy vzrušeně hovořící cestující linkové lodě nasedali do člunu.

Na palubě korvety byli dva nelidé, pokud ovšem někdo nepokládá T/sana za člověka, na čemž on někdy navzdory logice trvá. A čtyři lidé, pokud se mezi ně započte Marjana, což na mnoha planetách zpochybňují.

"Loď pokračuje v letu," řekl Louis, pročítající operativní hlášení. "V Říši je klid."

Pod nimi kroužila planeta - dokonalá koule, prakticky bez mraků i bez vody. Síť slunečních clon se vznášela mezi planetou a hvězdou kvůli snížení smrtonosného záření.

"Nepřibližuj se ke cloně, Kadare," připomněla pilotovi Isabela. "Sežehne nás bez varování."

"Vím, nadřízená," odvětil Kadar bez zbytečné poníženosti. Byl starší než Isabela, aTan obnovoval od případu k případu, a za svůj dlouhý život vděčil hlavně štěstí. Kadar kašlal na pravidla, hodnosti i kariéru. Účastnil se nejriskantnějších akcí a vždy z nich vyvázl bez úhony. Isabela ho vzala s sebou hlavně kvůli jeho klice. Člověk, který vyšel zdravý z tukajského konfliktu, bude důstojným soupeřem Kaye Ovalda, milovníka jízdy s kombajnem.

"Dostal jsi odpověď, Louisi?" promluvila Isabela trošku vřeleji. Během letu se spolu vyspali a v jejich vzájemném vztahu se objevil náznak sympatií. Intimita nechyběla - Artur Curtis jejich spojení opravdu utužil.

"Dostal," odpověděl Nomachi bez nadšení. "V žádné kartotéce, včetně civilní, nikdo takový není. Nedá se vyloučit, že mu změnili tělo…"

"Ne," uťala ho Isabela. "Ale Kay Ovald mezi živými není!"

"Tak hledej mezi mrtvými." S touto radou Kal sestoupila z můstku. Práce s Nomachim se jí líbila - potřebuje jen pokyny, načež s vytrvalostí Silikoida dovede záležitost do konce. Isabela by nikdy tolik trpělivosti neměla… Škoda, že bude muset Louise zlikvidovat.

* * *

Člun vyklouzl do reálného vesmíru. Trup lehce zavibroval, následovaly gravitační změny a za nimi veselý pilotův hlas: "Občané Říše, jsme v prostoru Dogary. Let na orbitální základnu bude trvat šest až sedm hodin. Odpočiňte si a obdivujte výhled."

Vlastně nebylo co obdivovat, nanejvýš oranžové hvězdy na obrazovce. Kay a Artur seděli na konci paluby, takže i od tohoto pochybného potěšení je dělilo dvacet řad křesel.

"Teď už je všechno v pořádku, Arture?" zeptal se Kay. Artur přikývl.

Člun snižoval rychlost, blížil se k planetě. Někdo vstal a zašel do automatického baru pro hlt alkoholu. Kay si prohlížel dvířka trezoru u dveří výstupní komory. Byly tu uloženy zbraně cestujících, prozatím nedostupné. Trezor nevypadal moc odolně.

Kay Ovald poklepal Arturovi na rameno a přistoupil k trezoru. Několik přítomných reagovalo na jeho počínání udivenými pohledy, ale neřekli nic. Jediný pilot byl příliš zaujat řízením, než aby sledoval, co se děje na palubě.

* * *

"Našel jsem ho," oznámil Nomachi. "Jmenuje se Kay Altos. Profesionální bodyguard, měl patent i říšské občanství. Zemřel před dvěma týdny na Cailisu. Neprodloužil aTan a někdo ho v hotelu zabil."

"To nepůsobí dobře."

"Před dvěma léty patřil do první stovky. Potom trošku sestoupil…"

"Zvláštní. Van Curtis mohl pro syna najít někoho lepšího. A kde vzal říšské občanství? Mimořádné zásluhy?"

"Ne, Altos pochází ze Tří sester".

"Takže tulák…"

Isabela přešla kajutu a usedla na lůžko.

"Něco nám uteklo, Nomachi. S Kayem nebo s Arturem něco nehraje."

"Van Curtisovo mládě nebude obyčejné."

"Chtěla bych ho vidět, až dospěje," usmála se Kal. "Škoda, že se mu to nepodaří." Přenesla pohled na Louise. "Pojď ke mně."

* * *

Trezor byl opravdu jednoduchý. Kdyby měl Kay eskort nebo obyčejnou vrtačku… Nebo cokoliv jiného než párátko, které dostali při snídani. Vzal si z automatu džin s tonikem a vrátil se na své místo.

"Za chvíli doletíme," slíbil Arturovi. V tom okamžiku ožil reproduktor:

"Občané Říše, blíží se k nám loď Karanténní služby Dogary. Drobné formality… přistání se trošku opozdí."

Pilot se pečlivě snažil skrýt údiv - a skoro se mu to podařilo. Jen v první řadě se rozplakalo nějaké dítě, pro které byl tón důležitější než slova. Kay položil Arturovi ruku na rameno a zavřel oči.

Velké nepříjemnosti začínají často drobnými formalitami.

3

Marjana se v kleče modlila. Isabela se zastavila na prahu kajuty a pozorovala rituál - služební žeton jí umožnil otevřít dveře bez upozornění.

Zezadu a oblečená se starší agentka Služby Marjana nijak nelišila od lidí. Černé rozpuštěné vlasy zakrývaly krk, ruce složené na hrudi nebylo vidět. Pouze tichý šum, který provázel každý její pohyb, prozrazoval, že nepatří k lidem.

"…buď je tělo slabé a není jiné cesty, a naše cesta k tobě…" Marjana ztichla. "Čím posloužím, zástupce velitele Kal?"

"Před vstupem do Služby jste byla bodyguardem. Je to tak?"

Muhammadi plavně vstala a současně se otočila jako vrut vyšroubovávaný ze dřeva.

"Ano."

Nyní už člověka nepřipomínala. Měla příliš velké dlaně, na černozelených prstech bylo kůže asi jako teflonu na pánvi.

Obličej tvořila maska ze stříbra a křišťálu - opraváři organismu vždycky začínají obličejem. Krk tvořil prstenec černého kovu, kterým prosvítala osnova umělé hmoty.
"Marjano, říká vám něco jméno Kay Altos?"
"Hodně," otevřela se měkká lidská ústa ve stříbrném obličeji. Muhammadi ještě nezaměnila hrtan za syntetizátor.
Kal ožila. Znalost soupeře je velká výhoda. Někdy větší než četa říšské pěchoty.
"Je objektem naší akce." Kal prozatím nechtěla hovořil o chlapci.
"Rozumím." Pokud se Marjana podivila, stříbrná maska emoce zakryla.
"Co o něm můžete říct?"
Křišťálové čočky ztmavly a zanechaly Marjanu samotnou s pamětí.
"Kay Altos… mimořádně zajímavý… viděla jsem ho třikrát. Velká tělesná zdatnost, vynikající ovládání syntez-yodo a powerkillingu, bleskové reakce, trvalá sebekontrola. Značné… značné jazykové schopnosti včetně jazyků jiných ras. S tím souvisí schopnost navazovat kontakty v případě potřeby. Síla psí blízká nule. Zdrženlivý, nechlubí se svými schopnostmi, ale dokáže se otevřít a upřímně pohovořit."
"Až na sílu psí vynikající údaje."
"Bodyguard sílu psí nepotřebuje," odpověděla pohrdavě Marjana. "Mimořádné, ale nestabilní možnosti jen oslabují."
"Pokládáš Altose za vážného soupeře?" pokračovala Kal ve výslechu.
"Ne." Marjaniny čočky zesvětlely. "Nemá perspektivu."
"Cože?"
"Je odsouzený," vysvětlovala trpělivě Muhammadi. "To je typické pro lidi, jejichž planety zanikly. Pomohlo by mu vylepšení těla, ale dává přednost aTanu."
"Díky, Marj. Uveď své informace do hlášení. Večer povíš ostatním všechno, na co si vzpomeneš o Kayovi."
Při odchodu z kajuty Kal pokrčila rameny. Kay Ovald jí nepřipadal odsouzený. Ani za mák.
Třeba už na svou planetu zapomněl.
* * *
V objetí styčného pole to člunem trhlo. Gravitace se mírně změnila - zřejmě je přitahovali ke karanténní lodi. Na obrazovce dál trůnil vesmír, majestátní a lhostejný. Na palubě vládlo mlčení plné napětí - lidé si připomínali své hříšky.
Kay Ovald myslel na van Curtise a slíbenou věčnost.
Curtis van Curtis umí držet slovo.
"Arture…"
"Ne…," odvětil hoch, aniž se otočil. Pohnul ramenem a shodil Kayovu ruku. "Ne. Slíbils."
Ve výstupní komoře to zarachotilo. Dítě v první řadě se opět rozplakalo. Dveře pilotní kabiny se otevřely a mladík, který si přidržoval u pasu pouzdro, s úsměvem proběhl mezi sedadly ke komoře.
"Co se děje?!" vykřikla hystericky černoška. Pilot si jí nevšímal. Otevřely se dveře a na palubu člunu vstoupili dva muži. Ke Kayovu překvapení neměli odznaky Služby, pouze nášivky Karanténní služby: bílý kruh v červeném prstenci. Jeden byl beze zbraně, druhý držel čmeláka.
"Karanténa?" zeptal se tiše Artur. Kay pokrčil rameny. Karanténní služba má právo zadržet člun z Incediosu, ale proč v tomto případě mají muži zdvižená hledí přileb?
Pilot s nimi tiše hovořil, potom pohlédl na nějaký papír a hlasitě pronesl:
"Osoby s aktivním aTanem, vstaňte."
Řadami proběhl pohyb, ale nevstal nikdo. Pilot se začal s muži o něčem dohadovat. Příchozí beze zbraně ho nedbale odstrčil, obrátil se k druhému a řekl:
"Ohlas veliteli: Tiss-al arah, ze ygisal…"
Artur Curtis uviděl, jak se jeho bodyguard zašklebil jako při nepříjemné a nečekané vzpomínce.
"Několik formalit pro obecné dobro," oznámil hlasitě hygienik s pistolí. "Všichni zůstanou na svých místech až do zvláštního rozhodnutí…"
Kay vstal, vytáhl z kapsy doklady a zamířil ke komoře.
"Pánové, mám tady napsáno, podívejte se… Zastávky nebyly plánované…"
Přistrčil doklady pilotovi. Zvednuté pistole si nevšímal.
"Co je mi do toho?" ohradil se pilot. "Karanténní služba mi nepodléhá."
Kay přenesl pozornost na příchozí. Doklady putovaly do rukou neozbrojeného muže, který po nich udiveně přejel pohledem:
"Jmenujete se Kay Ovald a jste z Endorie. A co má být?"
"To, že jsi mrtvý."
Pilotova pistole, která se neznámo jak ocitla v Kayově ruce, vydala svištivý zvuk. Na hygienikově krunýři vzplanulo oranžové světlo. Krunýř se nafoukl a praskl. Muž tiše, nelidsky vypískl a vykročil dopředu. Z hrudního krunýře vytryskla horká krev.
Zasáhnout člověka plazmovým výbojem do mezery mezi segmenty a uvařit ho v jeho vlastním krunýři, vyžaduje prvotřídní schopnosti. Muž se čmelákem to pochopil a nehodlal soupeřit s Kayem v rychlosti. Mlčky odhodil pistoli na podlahu a zvedl ruce.
"Moudré rozhodnutí." Kay zamířil pistolí na pilota, který šátral rukou v prázdném pouzdru. Ihned ustoupil a schoval se za opěradla křesel.
"Člun se nemůže odpoutat od křižníku," konstatoval neozbrojený muž.
"Vím," řekl lhostejně Kay. "Zaa-co, ssviss? Datlík shi cero?"
"Zaa Dar? Sheri sič human!"

"Ne," zavrtěl hlavou Kay. "Nepracuji pro vás."
Muž se vrhl k východu. Výstřel ho dostihl při skoku, rozvalil pancíř, vytvořil mu v zádech kouřící kráter a srazil ho na podlahu.
I s prostřelenou páteří vstal a potácel se k východu. Na palubě vykřikla nějaká žena, po ní druhá. Kay vystřelil ještě jednou - výstřel utrhl půlku hlavy. Ale až třetí zásah mezi lopatky ho definitivně poslal na podlahu.
Křik přímo zvonil v uších. Nejchápavější se schoulili v křeslech, několik ohromených lidí sedělo bez hnutí a nedokázalo odtrhnout pohled od toho, co se dělo. Paluba připomínala hotová jatka. Béžové panely stěn zacákala krev, ve vzduchu se vznášel odporný pach spáleného masa. Kay, klidný jako oko jím vyvolaného tajfunu, s pistolí u pasu přistoupil k Arturovi. Hoch se s vyděšeným pohledem tiskl do křesla.
"Nic jiného nám nezbývá, Arti!" Kay skoro křičel. "Pověz, že to smím udělat!"
Artur zavrtěl hlavou.
"Hochu, tohle není Služba, to je něco horšího!"
Curtis junior zíral do lesklého ústí hlavně. Z pistole sálalo teplo, což bylo znát i na půlmetrovou vzdálenost.
"Arture…" Kay se ohlédl a jediným výstřelem připojil pilota k pracovníkům Karanténní služby. Čmelák, který pilot zvedl, opět padl na podlahu. Muž vedle komory skočil k východu. Kay po něm nestřelil.
"Věř mi, chlapče!" Kay usedl do svého křesla, aniž odvrátil hlaveň od Artura. "Nemůžeme si dovolit, aby nás zajali živé… To jsou Darlokani, Darlok!"
Artur mlčel. Jeho bodyguard se zbláznil - vždyť rasa Darlok připomíná lidi jen počtem končetin. Muži zabití Kayem se podobali Darlokanům asi stejně jako Silikoidi.
"Arti…" Kayův prst se ocitl na spoušti a Artur spatřil v Altosových očích starou známou - smrt. Kay byl nyní jejím zplnomocněným vyslancem, nelítostným a neúprosným. Tři sestry, zničené Sakkrany a sežehlé lidskými bombami, nedospělí mučitelé malého Kaye, který neuměl být dítětem, dvacet let činnosti se zbraní v ruce, Artur roztrhaný výbuchem interfázového motoru a vzbouřenci z Incediosu - to vše bylo v onom pohledu. A zbylo tam ještě dost místa pro smrt nesmrtelného Artura van Curtise.
"Nezabíjej mě," pronesl chlapec, který nesměl dospět.
Kay Altos zařval. Pistole v jeho ruce ožila a rozsévala po palubě ohnivou smrt. Artur pochopil, že Kay zabíjí nejprve děti. Stačil vystřelit třikrát, než člun zaplnil hluk bomby vhozené vchodem.
4
Linková loď "Volantis" vystoupila z hyperprostoru v blízkosti rodné planety. Po jejím povrchu přeběhly záblesky statických výbojů a vsákly do kovu. Loď začala plynule brzdit a současně zatáčela.
V tom okamžiku lokátory nalezly maličkou lodičku, která se k ní blížila.
"Služba Incediosu?" zíral druhý pilot s nedůvěrou na dekódované volací signály. "Kdopak okradl Incedios? A copak tam šlohl?"
Loď ani nečekala na příkaz a otevřela vstupní otvor. Trajektorie lodičky byla jednoznačná.
* * *
"Ahare, nezapomeň, že kluka musíme dostat živého." Kal s navlečeným silovým krunýřem vydávala poslední příkazy. "Může se pokusit o sebevraždu… Tomu musíš zabránit."
Bulrat, jeden z mála nelidí pracujících ve Službě Incediosu, přikývl. Krunýř neuznával a jeho jediným oblečením byla kratičká sukénka z tvrdého stříbra. Zbraň si však Ahar vzal. Deset let Velké války odnaučilo Bulraty spoléhat na pouhou fyzickou sílu.
"Marjano, T/sane, zajistíte palebnou podporu. Já, Louis a Kadar vás budeme krýt."
Isabela Kal prošla mnoha akcemi, nemusela se tedy bát výtek, že je zbabělá. Nehodlala však umřít v okamžiku svého triumfu. Pouze ona a Nomachi měli na sobě těžký silový krunýř, který značně zpomaluje pohyby, ale zato vydrží dva až tři výstřely z Masteru.
"Kupředu."
Se stunnerem v levé ruce - pravou si Bulrati ponechávají volnou pro přímý boj - skočil Ahar do krátkého tunelu přechodové komory. S grácií správně vyladěného mechanismu ho následovala Marjana. T/san, který ležel na podlaze ve stabilizované poloze, počkal tři sekundy a vyrazil za nimi. Jeho kovové tělo, nedostižný ideál pro Muhammadi, se lesklo zrcadlovou antilaserovou ochranou. Segmentové nohy se narovnaly a vrhly T/sana dopředu, současně duhový vějíř silového pole obklopil jeho hlavu - nejcitlivější část Meklaranova těla. Jeho předkové byli organickými bytostmi a v jeho protáhlé tlamě nadále zůstávaly citlivé tkáně.
* * *
Kapitán lodě vyšel do přechodové komory osobně. Na takovou funkci měl příliš mladé tělo - neomylný znak aplikace aTanu. Složité tetování na levé tváři a dlouhé rudé vlasy prokazovaly příslušnost k elitě Volantisu. Služba jen zřídka zastavovala lodě třídy "Volantisu" a kapitán pokládal za svou povinnost co nejrychleji vyjasnit všechna nedorozumění. Několik členů posádky, kteří nebyli právě ve službě, stálo za jeho zády připraveno k rutinní kontrole nebo důkladnému prohledání lodě. Skoro každý odvážel z Incediosu věci, které se daly označit za kontraband, ovšem na obrovské lodi je mnoho příhodných skrýší.
Když z tunelu vyskočil obrovský Bulrat - v předtuše boje s vyceněnou tlamou a stunnerem, který v chlupaté tlapě vypadal jako hračka - kapitán ucouvl. Dávné obavy ožily s novou silou, hlavou mu proběhla bezděčná myšlenka, že nejhorší nepřátelé lidstva opět vstoupili na válečnou stezku.
Ahar věnoval přítomným krátký pohled, a když nespatřil Kaye ani Artura, ztuhl v bojovém postavení. Odznak Služby, prosvítající hustou srstí, zadržel ruce již sahající pro zbraň.
Hned za Bulratem vtrhly do lodě dvě bytosti - jeden kyborg-Meklaran v bojové transformaci, druhá se narodila jako

žena a vypadala jako její karikatura. Potom se objevili lidé - dva naprosto odlišní muži: menší, dobromyslný usměvavý tlouštík, zakovaný do šedého silového krunýře, mával čmelákem, kdežto druhý - kostnatý a žilnatý, připomínal chodící držák svého důkazu-36.
Jako poslední vstoupila do přechodové komory světlovláska, rovněž v silovém krunýři. Na řetízku měla zlatý medailon Služby - žena patřila mezi členy jejího vedení.
"Hledáme lidi známé jako Kay a Artur Ovaldovi," prohlásila.
5
Kay se probral. Bomba je měla jen ohlušit, a na vlastní zajetí si nevzpomínal.
Pistoli však už neměl a pružná pouta mu svírala ruce za zády.
Ležel na podlaze ve velké místnosti - zřejmě tělocvičně křižníku. Kolem leželi lidé, také se spoutanýma rukama. Artura nikde neviděl. Zato na jeho probuzení čekal štíhlý blondáček s úzkými rty, ve vojenské uniformě Dogary. Injekční stříkačka, kterou držel v ruce, nepochybně urychlila Kayovo probuzení.
"Spáchal jsi zločin," oznámil muž s úzkými rty.
"Měli jste ztráty, ress tis-al," odvětil Kay. Jen s velkým úsilím donutil hrdlo k vydávání zvuků cizí řeči.
Po chvíli mlčení muž promluvil:
"Odkud znáš jazyk Darloku do druhého stupně pravdy?"
"Nic ti do toho nebylo, než jsi mě poznal, a nic ti do toho není ani teď." Kay si přitáhl kolena k břichu a zaujal nepohodlnou pozici v polosedě.
"Musíš zemřít," prohlásil Dogaran.
"A vzít s sebou své znalosti," podotkl Kay.
Dogaran vstal a pohlédl na sál plný ohlušených lidí, kteří se pomalu probírali.
"Je tu hodně znalostí, které se nikdy nestanou našimi," řekl. "Proč by tvé měly být cennější, illis?"
"Protože znám řeč Darloku do třetího stupně pravdy, ne cik."
Muž zaváhal. Kay se dokonce rozesmál - smíchem bez veselí, smíchem odsouzence.
"Pomůže to, co teď řeknu? Tišč-Darlok zens aal foz."
Muž s úzkými rty chvíli uvažoval. Zavrtěl hlavou.
"Ne. Klesl jsi příliš nízko, aby ses šplhal po stéblu trávy."
"A kdybych nestřílel ve člunu?"
"Ani potom."
"Děkuji. Už mě to začínalo trápit."
Dogaran zavrtěl hlavou zvláštním pohybem, jako by mu vadila pohyblivost vlastního krku. Zeptal se:
"Komu důvěřuješ?"
"Říkali mu Bart Paolini… odsouzen za špionáž na Rilusu."
"Málo údajů."
"Já jsem ho nazýval Ezsanti Kri Cesciafo."
Muž se zamračil:
"Opakuj."
Kay opakoval.
"Zkusíme to," rozhodl Dogaran. "Máš nějaké přání v mezích možností?"
"Můj syn… byli jsme spolu, když jste zajali člun. Musíme snášet osud spolu."
"Dobrá." Dogaran se otočil a zamířil ke dveřím. Cestou se pečlivě vyhýbal lidem, kteří se tu hemžili a kvíleli. Kay počkal, až se za ním zavřou dveře. Potom vstal a jen stěží udržel rovnováhu. Tělo ho bolelo, v uších tiše bzučelo -následky bomby. Potácel se sálem, dokud nespatřil Artura, který ležel naznak na podlaze.
"Ahoj," pronesl Artur.
"Ahoj." Kay usedl vedle něho. "Z čeho máš takovou radost, hlupáčku?"
"Nezabil jsi mě."
"Jestli mě najde ten, který se nazývá králem Pendragonem, nenajdu omluvu. Nemám ji ani sám před sebou." Kay ulehl na podlahu a zaujal odpočinkovou polohu. "Uvolni prsty, Arture, aby ti nezdřevěněly ruce."
"Dobře."
Žena, která ležela metr od nich, otevřela oči. Jednu tvář měla popálenou. Když se trochu vzpamatovala, trhla sebou a vykřikla:
"Hajzle! Zabil jsi Ricki, bestie!"
Spoutané ruce jí zabránily v tom, aby se vrhla na Kaye. Plivla mu do obličeje. Kay otočil hlavu, otřel si plivanec o podlahu a prohlásil:
"Ještě pochopíš, co jsem pro něho udělal. A teď mlč, nebo zabiju i tebe."
Ženu ta slova neuklidnila. Hystericky sebou zmítala, dokud pod stropem netřeskl výstřel ze stunneru.
Po něm ztichlo i kvílení…
6
"Dovolil jste jim uprchnout," prohlásila Isabela. Pro každého, kdo ji znal, byl tento klidný tón předzvěstí bouře. Ahar přistoupil blíž.
"Dovolil jsem cestujícím, které jste propustili z planety, zaujmout volná místa ve člunu." Kapitán linkové lodě se nehodlal kát za neexistující hříchy. "Na to mám právo."
Ahar se lehce hnul a kapitán ohnutý v pase se zhroutil k nohám svých lidí.
"To je vaše právo," pronesla Kal. "Proč jste neohlásil na Incedios odlet člunu?"

Kapitán dostal záchvat kašle a ztratil chuť diskutovat.
"Odpovězte!" vyštěkl Bulrat. Miloval svou práci. Umožňovala mu manipulovat s lidmi. Občas se stejnými, kteří zničili jeho civilizaci v době Velké války.
"Předpisy… předpisy to nevyžadují…"
Těžce dýchal. Isabela se nad něj sklonila.
"Kolego, nejsi naivka, která je v tomto těle poprvé. Umíš se zajistit, nemusíš hned ječet o předpisech."
Když zvedla kapitána do výše, motorky krunýře zakvílely. Držela ho v jedné ruce a pohlížela na posádku.
Členové posádky se tiskli ke stěně. Mohli by se stát obětním beránkem aristokrata, poníženého v přítomnosti plebejů.
"Já… obrátím se na úřady," zachrčel kapitán. "Nejste na Incediosu…"
"Služba vyjadřuje vůli císaře na všech planetách," zasáhl do hovoru Nomachi. "Máme právo…"
"Ticho!" Isabela uchopila volnou rukou kapitána v rozkroku. "Chceš být mužem pro své ženy nebo eunuchem v cizím harému?"
Prsty zakované v kovu se mírně sevřely.
"To Red, Red Garsch!" zaúpěl kapitán, jehož volba mezi běžným ponížením a ponížením posíleným bolestí nebyla nijak složitá. "Platíme za zachování tajemství!"
Když kapitán domluvil, nenápadný človíček, který stál v zadních řadách posádky, přiskočil ke dveřím, které se úslužně otevřely.
"Chyťte ho!" křikla opožděně Kal. Marjana i T/san vyrazili, předstihli i Ahara. Isabela s odporem pustila kapitána, pohlédla na ostatní lidi a zeptala se: "Kadare, připomeň mu, jaký trest čeká pašeráky."
"Podle zákonů planety, nadřízená." Hubený muž s důkazem-36 byl s probíhajícími událostmi evidentně spokojen.
"V tom případě si ten chytrák odskáče neplacení daní."
Kapitán se svíjel na podlaze a ohmatával si zázrakem zachráněné orgány. Cena jeho života závratným tempem klesala.
A to všechno kvůli té zatracené ženské, která se zapletla do maličkého, propracovaného kšeftíku.
Ozval se zvuk trhané umělé hmoty - vracející se Marjanu neuspokojilo tempo servomotorů a rukama vmáčkla křídla dveří do stěn.
"On se zabil, Kal!"
Isabela se zamračila. Otrokáři, kteří potají prodají stovku nebo dvě uprchlíků, obvykle sebevraždu nepáchají. ATan je drahý a zákony Volantisu jdou hlavně po peněžence…
"Zástupce velitele…," přiblížila se k Isabele Marjana, "než si vpálil do spánku paprsek, vykřikl jedno slovo…"
Kal mlčky čekala.
"Darlok!"
Pouze agenti Darloku, uzavřené, prastaré rasy mají tento zvláštní zvyk - odhalit před smrtí své nájemce. Jindy by Kal byla šťastná - odhalení spiknutí slibovalo jak slávu, tak další služební postup. Tentokrát však Isabelu ovládlo zoufalství. Unikal jí z rukou aTan, tajemství nesmrtelnosti a smrti nesmrtelných.
"Marjano, vymáčkni z toho hajzla všechno, co ví. Dostaň všechno ze všech. Já a T/san půjdeme na můstek a necháme loď driftovat."
Muhammadi přikývla a otočila stříbrnou masku obličeje ke kapitánovi. Její hlas ožil, jako by se opět změnila v člověka: "Hošku, ručím za to, že takové jako já jsi ještě nikdy neměl…"
Kapitán začal křičet. Už nemyslel na čest ani kšefty. Měl rozvinutou obrazotvornost.
A ta ho nezklamala.
7
Krmili je dvakrát denně, po skupinkách. Rozvázali jim přitom ruce a bedlivě pozorovali každý pohyb. Strava byla maximálně jednoduchá a vyvážená - Dogarany (Kay jim umíněně říkal lidé Darloku) zajímalo zdraví zajatců, ne jejich chutě. Třikrát denně je odváděli na toaletu, kde je stejně pozorně hlídali. U některých děvčat to vyvolalo hysterii a hodně zvláštní druh stávky. Avšak večer se už vyprázdnila bez zbytečného křiku.
Nikomu nebránili v hovorech. Dva pokusy o rvačku -pokaždé byl cílem útoku Kay - končil výstřel ze stunneru. Kay to nepřipisoval své mimořádnosti, stejně by totiž skončila každá výtržnost. Ovšem cestující ze člunu měli jen jednoho společného nepřítele - jeho. Kvůli němu se ocitli v hanebném zajetí, jeho střely zabily tři nevinné děti, a to ani nemluvě o pilotovi a Karanténní službě. To byl názor všech. Nemá nárok dál žít.
Ovšem Dogarani, hlídkující u průlezu pod stropem, tento názor nesdíleli. Když večer zhaslo světlo a ke Kayovi se začali plížit zastánci lynče, hlídači jim několika výstřely připomenuli existenci přístrojů pro noční vidění. Po tomto incidentu přítomní vyjadřovali svou nenávist ke Kayovi výlučně verbálně.
Kay si jejich výčitek nevšímal. Znepokojoval jej pouze Arturův stav. Hoch s ním hovořil, když ho Kay oslovil, a odvracel hlavu, když některý cestující proklínal vraha i jeho syna. A přemítal, přemítal o nějakých svých záležitostech.
"Můžeš se zabít?" zeptal se ho jednou Kay.
Artur přikývl, Kay ostatně nic jiného nečekal. Svázané ruce nejsou pro sebevraždu překážkou.
"Udělej to, Arture."
Hoch zavrtěl hlavou. Ani to Kaye nepřekvapilo. Zmlkl a zahleděl se na strop s měkkým obložením, celým tělem vnímal křižník, uhánějící prostorem. Obyčejný lidský křižník, s posádkou obyčejných lidí… ovšem znajících jazyk Darloku.
Třetí den večer se ke Kayovi připlížil nažehlený mladík - jeho oblečení vytrvale odolávalo nevhodným podmínkám. Ovšem neoholený obličej a košile vylézající z kalhot eleganci stíraly.
"Jmenuji se Vjačeslav," zašeptal. "Jsem soudní lékař. Nevypadáte nemocně."
"Jsem zdravý," souhlasil Kay.
"Proč jste střílel? Slyšel jsem, že jste mluvil se synem o Darloku."

"Unesli nás lidé Darloku."
"Dejme tomu. Ale proč?"
"Zažil jste Velkou válku?"
"Narodil jsem se mnohem později…"
"A dějepis znáte? Lidé bojovali s Darlokem jen dva roky, potom císař uzavřel mír. Nepříliš výhodný, přišli jsme dokonce o několik planet. Ovšem další boj by nás stál příliš mnoho. Sabotáže v továrnách a raketových základnách, neustálá špionáž nejnovějších technologií. Agenti Darloku byli všude - žádné rase se nepodařilo naverbovat tolik zrádců. Když je odhalili, umírali s voláním: "Darlok!""
Vjačeslav se zachmuřil:
"Jidáši byli vždy a u všech ras…"
"Ale ne v takovém počtu a tak fanatičtí. Při výsleších se zabíjeli, aniž promluvili. A vivisekce…" Lékař energicky přikývl - vleže to dopadlo dost zábavně.
"Vzpomínám si. Syndrom neuronové destrukce. Během několika minut po smrti jejich mozky shnily."
"Správně," potvrdil Kay pochmurně. "Znají techniku psychické kontroly, která mění lidi v loutky. Potřebují jen zajatce… a Darlok je získává. Když ti dva vstoupili do člunu, prohodili jednu větu v jazyku darlok. Víte jakou? "Oznam, že máme půl stovky polotovarů.""
Asi minutu Vjačeslav ležel mlčky, Kay netušil, jestli mu uvěřil, dokud se lékař nezeptal:
"Proč jste tedy zabil děti?"
"Rozhodl jsem se, že začnu u nich. Dítě pracující pro Darlok je nebezpečnější než dospělý. Váš emígrantský houfec už nedosáhne vysokého postavení, kdežto děti se budou drát nahoru a s podporou této rasy udělají kariéru v armádě, Službě i správě planet."
"Říkáte to tak, jako by děti za to mohly."
"Samozřejmě," přiznal Kay. "A vy jste chladnokrevný muž."
"Jsem soudním znalcem na Incediosu, úlohu polotovaru hraji od dětství."
"Ani pro mě to není nic nového."
Hlídkující Dogaran dlouho pozoroval hovořící muže. Průlez umožňující dohled vypadal jako obyčejná díra v podlaze chodby nad nimi. Z nepohodlné polohy dozorčímu ztuhlo celé tělo. Když se muži rozesmáli, dozorčí střelil do každého z nich ze stunneru. Nesnášel lidský smích, který už mnoho let musel předstírat.
8
Se zástupci Služby na Volantisu neměla Kal problémy. Poskytla jim dostatečně tučné sousto - Darlokovy pomocníky, než aby drobný přestupek někoho zajímal.
Nomachi si myslel, že Isabela nemá pravdu. Když už jim vyklouzl Curtis junior, měli by se pustit do party obchodníků s otroky. To také slibovalo povýšení a slušné prémie. Ovšem Kal zřejmě ztratila rozum, Louis se proto s ní nehodlal dělil o své úvahy.
Na příkaz Isabely lodička skočila na Dogaru. To se už rozběhl mohutný setrvačník Služby a drtil úplatné úředníky i spoustu figurantů. Vyšlo najevo, že "Volantis" pravidelně vypouštěl v soustavě Dogary člun s cestujícími, kteří přilétli k planetě s nezvyklým zpožděním - o půldruhého měsíce později. Služha nyní lovila v celé Říši Lidí ty, kteří prošli zotročením na Darloku. Nebylo to právě příjemné zaměstnání, ovšem podobná operace proběhla už před dvaceti léty.
Kal navštívila ředitelství Služby Dogary. Přijali ji přívětivě - což bylo zvláštní, ovšem Isabela byla hrdinkou dne. Odhalila špionážní síť a tím, že se vzdala odměny, bezděčně získala popularitu.
Ovšem rozhovor o zločincích na člunu vyvolal údiv a nepochopení. Pokud se dostali do spárů Darloku, jsou potrestaní dost. Způsob, jakým Darlok pere svým obětem mozky, nikdo nezná, ale z původní osobnosti zůstávají jen trosky.
Isabela přikyvovala, souhlasila. A pokračovala v čekání na návrat člunu. Hodlala unést agenty Darloku a dokonce i nebojácný T/san se jí klidil z cesty.
* * *
Probudili je v noci. Dogarani zvedli zajatce z podlahy a hnali je chodbou bez zbytečného násilí, ale i bez shovívavosti. Proud klopýtajících a padajících lidí prošel chodbami a shromáždil se v prostorném hangáru.
Kaye a Artura dav oddělil. Vjačeslav se držel poblíž Altose. Dogarani obklopili houf řídkým řetězcem a čekali na otevření průchodu.
"Hned se přesvědčíme, jestli jsi měl pravdu," překřičel lékař pláč dětí a vzlyky žen.
"Tvůj styl se mi líbí," odpověděl Kay, který jen s námahou udržoval rovnováhu.
Průchod zmizel v podlaze. Oči, zvyklé na lodní světla, oslňovalo slunce. Vzduch jiného světa, nasycený ostrými kořennými vůněmi, omamoval jako mladé víno. Lesklá skleněná hmota, na které loď stála, se táhla až k obzoru. Opodál stálo několik nezvykle vypadajících strojů. Před nimi se rýsovala postava zahalená do širokého pláště.
"Jedna nula pro tebe, Kayi," přikrčil se lékař.
Darlokan pomalu vstoupil do průchodu. Kay pohlédl na hlídače, jestli se v jejich výrazu objeví alespoň náznak strachu, odporu nebo úcty. Darlokovi agenti však pohlíželi na vstupujícího jako na sobě rovného.
To se Kayovi nelíbilo.
Cizinec připomínal stavbou těla člověka, ramena však měl příliš úzká a ruce složené na břiše měl nepřirozeně ohnuté. Rukavice skrývaly prsty, zpod kapuce vyhlížely jen blýskavé oči.
Nastalo naprosté ticho. Zmlkly i děti, pobíhající davem při hledání rodičů.
"Lidé Říše," pronesl Darlokan polohlasem. "Vítám vás v prostoru Jednoty Darloku."
Jedinou odpovědí byla nadávka. Bytost v plášti jí však nevěnovala pozornost.
"Dostanete možnost připojit se k idejím Darloku," pokračoval. "Posloužíte budoucnosti Galaxie. Té budoucnosti, kde je

místo i pro lidi. Bisse."
Hlídači postrkovali lidi k východu. Procházeli kolem postavy v plášti, která poodstoupila.
"Přistup ke mně, Kayi Ovalde…," otočila se k Altosovi temná díra kapuce. Altos se zastavil, ostatní lidé šli dál.
Vjačeslav se otřásl a lehce do něj šťouchnul, jako by mu přál štěstí.
Zůstali sami.
"Kayi Ovalde, zbavil jste Darlok šesti služebníků."
"Krátím vlastní cestou."
"Ale neměl jste štěstí."
"Neměl," přiznal Kay.
"Pod jakým jménem vás znal Ezsanti Kri Cesciafo?"
"Kay Altos."
"Dobře. Přijde si promluvit, tvůj osud to ovšem nezmění."
Kay uposlechl Darlokanovo gesto a opustil loď. Ohlédl se na podsaditý kužel - běžný karanténní křižník, nakažený morem zrady. Darlokan stál ve vchodu a rozmlouval s důstojníkem Dogary.
Zajatce naložili na plošinu zavěšenou ve vzduchu. Plošina plula nad skleněným polem k budovám v dálce. Maličké bílé slunce ostře pálilo, vítr nepřinášel úlevu. Kay vyhledal v davu Artura a postavil se za něho, aby se hoch mohl opřít.
"Umřeme?" zeptal se Artur.
"Zanikneme jako svobodná individua," odpověděl Kay. "To je mnohem horší, Arti. Nepomůže ani aTan. Neuronová síťka nebude mít důvod k aktivizaci."
Po chvíli přemýšlení Artur promluvil:
"Nemáme žádnou naději?"
"Jedna k milionu." Kay nehodlal kluka šetřit.
"To jsem čekal," usmál se Artur van Curtis.

9

Karanténní loď Dogary vystoupila z hyperprostoru. Půl stovky lidí, kteří ovládli darlok a neuměli se smát, se chystalo k návratu domů. Všechno probíhalo úspěšně, člun plný polotovarů dorazil na základnu, jen bylo třeba vymyslet patřičné vysvětlení pro dva zemřelé. Vesmír je ovšem krutý a lidé hynou často.
Loď letěla na Dogaru. Na oběžných dráhách tu kroužily desítky korábů: obchodní i dopravní lodě, soukromé jachty i válečné křižníky… Pohraniční planetu navštěvují Říšské síly často.
Ovšem tentokrát jich bylo víc než jindy.
Na loď už čekala orbitální základna.
Čekaly desítky důstojníků a stovky vojáků v krunýřích. Čekali pracovníci Služby ve spěšně zřízených výslechových místnostech. Čekaly vyškolené automaty a asi tucet nájemných Bulratů.
Loď se přibližila ke styčným uzlům.
Dozorčí základny (tři dny stará hloubková kontrola, jistota - 0,93, připuštění k operaci - akceptace) na pokyn důstojníka Říšských sil zapnul mikrofon. Zamrkal na důstojníka a řekl:
"K-E, čekají na vás na druhé nákladové palubě."
"Druhá paluba, rozumím," odpověděla loď.
"Jak jde práce?" zajímal se dispečer.
"Jak platí, tak pracujeme."
"To je správné. Ači!"
Důstojník uchopil stunner.
Dispečer základny (jistota 0,93 - jistotu 1,00 má pouze císař) vyskočil z křesla. Překulil se po podlaze, vyskočil a stanul před vojákem v silovém krunýři.
Reflex byl silnější než myšlenka. Voják zvedl levou ruku a "stráž" připevněná na zápěstí udělala do dispečera díru o průměru deset centimetrů, na okrajích ožehlou.
"Darlo…," zašeptal dispečer a padl vojákovi pod nohy.
Karanténní loď začala neobratně zatáčet a vzdalovat se od základny. Ale to se k ní už blížily kutry Služby, útočné kapsle Říšských sil, maličké figurky ve skafandrech. Obranné systémy základny zahájily palbu a proměnily rezonátor hypermotoru v pavučinu roztaveného kovu.
Služba nepropouští podezřelé.
Agenti Darloku se nevzdávají do zajetí.
Šedivý kužel karanténní lodě se zachvěl a ztratil obrysy. Plamen olízl blížící se výsadkáře a klesl, objevil se roj rozlétajících se úlomků.
Pokud některý z bývalých pracovníků Karanténní služby stačil křiknout "Darlok!", nikdo ho neslyšel.
* * *
Zahnali je do tunelu, potom prošli celou řadu průchodů. Dlouho šli jemným žlutým přítmím, okouzlujícím po žhoucím bílém slunci. Vjačeslav se rozhlížel kolem sebe, choval se jako turista na zájezdu a ne jako zajatec odsouzený k smrti.
V úzkém sále, rozděleném mříží na dva díly, ponechali lidi na chvíli v klidu. Už si nikdo Kaye nevšímal, ani rodiče dětí, které zabil. Někdo se modlil, jiný stál u mříže a sledoval Darlokany - jeden seděl u pultu u zdi, ve svém plášti podoben starověkému mnichu. Tři tiše rozmlouvali - Kay ani po napnutí uší nezaslechl jediné slovo.
"Myslíš, že se začne hned?" zeptal se Kaye lékař.
"Nevím," pohlédl Altos Vjačeslavovi do obličeje. "Víš, že aTan funguje jen tehdy, když člověk umře. Zatím nás hlídají."
Lékař se nucené usmál.

"Absolvoval jsem školu autokontroly ‚jeng'."
"I při zástavě srdce žiješ ještě tři, čtyři minuty. Raději odtud odejdi, dokud tě kryje dav."
Muž se zaplaceným aTanem zaváhal:
"Čím víc uvidím.
"Nemysli na odměnu," poradil mu Kay.
"Myslím na Říši."
"Poslouž jí a neriskuj."
Lékař mlčel. S aTanem a zaručenou sebevraždou se cítil nezranitelný.
Mříž se prohnula a uprostřed sálu vznikl úzký průchod. Na jeho konci zazářilo pole lokálního hypertunelu.
"Procházet po jednom," přikázal muž z doprovodu. Lidé se nehnuli. Darlokan zvedl zbraň a davem proběhla bolestivá křeč. "Budu zesilovat intenzitu," slíbila bytost ve tmavém plášti.
Někdo se připotácel k mříži, vstoupil do pole a zmizel. To zlomilo vůli ostatních. Dav se začal ztrácet v tunelu, vedoucím do neznáma.
"Slíbili nám společný osud!" zvolal Kay, který k sobě tiskl Artura.
"Všechny vás čeká stejný osud," odvětil Darlokan.
10
Kay nikdy neviděl podivnější místo. Vězení Darlokanů bylo skleněné.
Maličké prosklené cely - krychle s hranou dlouhou dva metry - ho obklopovaly ze všech stran. Některé byly prázdné, v jiných stáli, chodili nebo leželi na podlaze lidé - Kayovi nedávní spolucestující. V každé cele byl průhledný záchod, maličké průhledné umyvadlo, po dveřích ani stopy. Přeprava zřejmě probíhala výhradně hyperprostorem. Daleko dole, o několik pater skleněných cel níž, byla podlaha. Shora přicházelo světlo - stejnoměrné, studené, světle žluté.
Kay pohlédl nahoru, potom se začal otáčet, aby si prohlédl sousedy. Nad ním ležela mladá dívka a zírala na Kaye šílenýma očima. Dvě další cely vedle byly prázdné, ve třetí stál lékař z Incediosu a zamyšleně se rozhlížel. Zamával na Kaye rukou, Altos učinil totéž. Ve čtvrté cele ležel na podlaze Artur.
Kay pomalu došel ke skleněné stěně a přitiskl na ni čelo. Artur na něj nehnutě pohlížel.
Zřejmě ho zlomili…
Pásek okovů najednou změkl a sklouzl na podlahu; zřejmě měl dálkové blokování. Kay si promasíroval zápěstí - široký červený pruh nezmizí hned - podřepl a přiložil dlaň ke sklu. Artur natáhl ruku.
"Nač čekáš, hochu…," pronesl Kay sám k sobě.
"Na zázrak," odvětil tiše Curtis junior. "Sklo" dokonale propouštělo zvuk.
* * *
Isabela Kal seděla před admirálem Lemakem. Admirál měl už přes sto padesát let, ale svůj první aTan, zakoupený už hodně dávno, dosud nepoužil. Říkalo se mu "šťastlivec". Kal by bez váhání změnila tuto charakteristiku na "opatrný".
"Vaše horlivost si zaslouží uznání." Lemak přešel kajutu, příliš luxusní, příliš odlišnou od strohých místností orbitální základny Říšských sil. Stanul u panoramatického okna - možná dokonce opravdového. Pohlížel na Dogaru, která plula pod ním: bílá na modrém pozadí, sníh a oceány.
"Do Služby jsem přišla pracovat," odvětila Kal ostře.
"Kdežto my se flákáme," rozpřáhl ruce admirál. "Plníme císařův rozkaz: Nereagovat na provokace."
"Vaše čest…"
"Není třeba. Kal. Nevyžaduji od svých kapitánů zdvořilost, vždyť jsme jim hodností rovni. Zanechejme vzájemných urážek… prozatím. Co chcete?"
"Potrestat Darlok."
"Ještě někoho? Darlok uzavřel příměří s Alkari, s Psilonem má smlouvu o vzájemné pomoci. Cílem takové války může být jen naprostá záhuba, přitom nám mimozemšťané dosud neodpustili Sakru."
"Nemluvím o válce… natož o genocidě," začala Kal opatrně.
"A čím skončí výpad pravidelných Říšských sil do darlockého prostoru?" Admirál se odvrátil od okna. Maličký a hubený vypadal jako karikatura udatného důstojníka, kterého si pamatovala z dětství - z filmů SIB, z obálek časopisů a vlasteneckých plakátů na zdech domů. Tehdy ji nenapadlo, že bude sedět v jeho kajutě, stejně mladá… fyzicky… a dělal masivní nátlak na hrdinu tukajského konfliktu.
"Výpad nebude třeba, admirále… Říše neodpovídá za jednání jednotlivých občanů, kteří například zatouží, aby byli zachráněni jejich příbuzní a přátelé."
"Chcete vytvořit přepadovou skupinu z civilisiů?" zajímal se Lemak. "Svěží nápad… plodný…"
"Přepadovou skupinu už mám. Použijeme mortbomby a po zabitých nezbudou ani molekuly. Žádné důkazy."
"Dejme tomu. A co chcete ode mne?"
"Loď s detektory ‚horkých stop'." Isabela zatajila dech. Zahrála vabank.
Admirál se chytil za hlavu:
"Co se to děje? Copak Služba sleduje i nás?"
"Samozřejmě, že ne, Lemaku. Alespoň já o ničem takovém nevím." Kal si dovolila uklidňující úsměv. "Kontrolujeme však vojenské projekty a je logické předpokládat, že tak proslulá flotila, jako je vaše, obdržela novou techniku."
"Proslulá…" Lemak si odkašlal a Kal pochopila, že zasáhla citlivý bod. "Teď už to není flotila, ale houf úředníků a mladíků pro přehlídky. ‚Horkou stopu' a co ještě?"
Isabela pokrčila rameny.
"Nu, nějakou těžkou výzbroj. Ultimat, blitz-D, šanci, kondor…"
"A co excalibur?" zeptal se ironicky Lemak.

"Ten model neznám," řekla Isabela tvrdě. "Ale pokud jej doporučujete, admirále, bereme."
Lemak zmlkl.
"A ještě loď elektronické podpory," pokračovala Kal. "Něco jako ‚Tichý kruh', s nulifikátorem planetárního typu. Neobejdu se bez eliminace planetárních základen."
"Zřejmě mluvíte docela vážně." Lemak usedl do křesla, podepřel si bradu a pátravě pohlédl na Kal. "Jste milé děvče…"
"K vašim službám, Lemaku."
Admirál se zakuckal suchým smíchem:
"Nechtě toho, Kal. Nedělám si žádné iluze. Až dostanu poslední infarkt, pozvu vás. Budu zdatným padesátníkem, jako na těch fotografiích, které jste si v dětství věšela nad postel. Věšela, viďte? Co vás ovládá, Kal?"
Isabela neodpověděla, ostatně to od ní nikdo nečekal. Lemak uvažoval nahlas:
"Vlastenectví? Nesmysl, taková nejste. Služební horlivost? Celý váš Incedios za riziko nestojí. Darlokani jsou schopni získat lidi s aTanem a vy to víte. Pomsta? To je možné, ale proč se mstít za mrtvé? Láska? Copak, Kal? Na člunu byl někdo… Že byste byla tak romantická?"
"Ano," pronesla Kal. Přímo jí otřáslo, jak upřímně to zaznělo.
"Dostanete loď s ‚horkou stopou', ‚Kruh ticha', dva torpédoborce, těžkou výzbroj," zamnul Lemak rukama, "a dvacet dobrovolníků, kterým věřím jako sám sobě. V šesti se na planety neútočí, Kal. Vás učili něco jiného, ale já vím své."
Isabela vstala z křesla a maličko se uklonila.
"A ještě něco, Kal. Bulrat a Meklaran tvoří skvělý doplněk přepadové skupiny. Ale musí se brát na takovou akci?"
"Oni nepoužívají aTan, admirále," odpověděla stroze Isabela.
11
Večer světla zhasla. Kay ležel na podlaze. Teď, kdy měl volné ruce, mu to připadalo pohodlné a skoro přirozené. Za tenkou průhlednou přepážkou se zmítal Artur, nad hlavou nějaké děvče. Teprve teď, ve tmě, se odhodlalo použít záchod.
"Na jaký zázrak čeká král?" zeptal se tiše Kay.
Artur mlčel hodně dlouho, jako by neslyšel. Nakonec řekl:
"Sedmatřicetkrát… Měl jsem to udělat, jakoby náhodou."
"Souhlasím."
"Kayi, jsem unaven. Nechci prorážet ty dveře do nekonečna. Jestli něco ve mně brání… Ať cesta skončí. A jestli můžu, jestli mám právo, ať uvidím znamení. Zázrak. Zachráníme se."
"Arti, to byl řetězec náhod. Zkusíme to ještě jednou a já tě doprovodím."
"Ne," uťal ho Artur. A po minutě měkce dodal: "Pro tebe jsou to náhody, kdežto já jsem si na ně už zvykl."
Skleněné mraveniště pomalu utichalo. Stydliví dokončili večerní toaletu, věřící se pomodlili, zoufalí slzeli. Kay Altos a Artur Curtis rozmlouvali, oddělení tenkou studenou stěnou.
"Arti, pověz, je Bůh dobrý nebo zlý?"
"Je Bůh."
"A co když je to stroj?"
I přes sklo Kay pocítil, jak Artur ztuhl.
"Tím spíš, Kayi."
"To je dobře…"
O několik řad skleněných klícek dále někdo vykřikl -strašlivě a beznadějně. Kay začal pozorně naslouchat, ale křik pokračoval, nezrodila jej totiž bolest, ale samota a zoufalství. Potom bleskl paprsek a křik ustal. Zato zaplakalo dítě, ale tak tiše, jako by se mu pláč jen zdál.
"Pověz mi pohádku, táto," poprosil nečekaně Artur.
"Cože?"
"Rodiče vždycky vyprávějí dětem pohádky na dobrou noc," řekl Artur nepříliš jistě. "Povídej mi něco."
"Nemám děti… pokud vím."
"Ale teď máš syna."
Altos mlčel.
"Kayi!"
"Kdysi dávno…," zaslechl Kay s údivem vlastní hlas. Nebál se nevyhnutelného odposlechu, jen prostě nechtěl vypadat jako debil.
Ovšem dětem se před spaním vyprávějí pohádky. Proč nikdo nepovídá pohádku tomu děvčátku, které pláče v samotě své klece?
"…když lidé žili jen na planetě Terra a neuměli létat ke hvězdám, na maličkém ostrůvku žil chlapec, který se měl stát králem…" Kay zavřel oči, unavené pohlížením do tmy.
Tma však zůstala.
"…a posílal své lidi hledat… Nikoli hledat Boha, ale nejlepší z nás. Nikdo a nikdy se krále nezeptal: Proč se nevypraví sám? Měl z toho radost, protože věděl, že ten, kdo vládne nejlepším, nemusí být nejlepší. Musí jen být králem…
…vrátili se všichni, kromě nejhorších, kteří zahynuli cestou, a nejlepších, kteří nalezli Boha. A král, který se chtěl pouze přesvědčit, kdo je kdo. Litoval, že je králem. Sundal si korunu a za tmavé noci, kdy stráže usnuly, odešel z paláce."
"Tak to nebylo," řekl Artur ospale.
"To je pohádka. Král odešel z paláce, osedlal koně, připásal si starý meč a vydal se na cestu. Jel a nenarazil na žádné nebezpečí, protože jeho rytíři tudy projeli třistakrát. Meč mu splynul s pochvou, kůň začal klopýtat stářím. A tehdy nalezl Boha.

Král stál, neodvracel pohled, až Bůh nevydržel a zeptal se: "Co si přeješ? Tví rytíři přišli ke mně a já jsem je přijal. Proč jsi tedy přišel osobně?" I odpověděl král se sklopeným zrakem, protože už stejně oslepl: "Chtěl jsem se jen dovědět, jestli mají králové Boha." Bůh se rozesmál, protože tehdy se bohové ještě podobali lidem, a zeptal se: "Už to víš?" Král zavrtěl hlavou a odvětil: "Ne, pořád nevím. Když jsem totiž byl králem, Boha jsem neviděl. A teď, když jsem ho spatřil, přestal jsem být králem.""
"Navíc oslepl," promluvil nečekaně Artur.
"A na co se měl teď dívat?"
* * *
Ráno je probudilo světlo bloudící po skleněných plochách. Kay ležel na zádech a sledoval, jak se o několik metrů dál myje Artur. Voda vytékající z kohoutku byla ledová, ale hoch se stejně svlékl do pasu a myl se všude, kam dosáhl. Potom se obrátil ke Kayovi a zaklepal prstem na stěnu.
"Pochopil jsem, co ve tvé pohádce nehraje."
"Nu?"
"Král nepřestal být králem, protože spatřil Boha. Spatřil Boha, protože přestal být králem."
Kay jen rozpřáhl ruce. Artur se usmál, potom sklopil oči a řekl:
"Ovšem ve tvé pohádce se nemluví o tom, jak přestal být králem."
V poledne se na podlaze všech cel objevila krabice s jídlem - standardní porce Říšských sil. Kay vše s chutí snědl a ostrým pohledem donutil Artura, aby snědl oběd také.
Později se v několika celách objevily postavy v pláštích. Odvedli tři muže, ženu, Arturovu přítelkyni Věru a děvčátko, které proplakalo noc.
Žádný z nich se nevrátil.
12
Posádky torpédoborců neznaly cíl letu. Ani kapitáni. Následovali "Posla" - maličkou lodičku s nepřiměřeně velkou strojovnou. "Posel" letěl po hyperprostorové stopě, kterou zanechala v prostoru Dogary loď Karanténní služby. Jak to dělal, zůstávalo záhadou i pro obsluhu "horké stopy". Po každé hlídce však museli nastavovat hodiny a opravovat datum.
Následovala je korveta Služby imperiální bezpečnosti s patnácti muži.
Neveliký konvoj uzavíral "Kruh ticha". Postaven jako tanker vypadal jako mimořádně vhodný terč. Obrovské nádrže, sloužící kdysi k přepravě kapalných výrobků, nyní zaplňovaly kilometry elektronických aparatur a přídavné energetické bloky. Půlkilometrový stožár antény, vynesený na mřížových konzolách stranou, musel mít samostatný pohon - jinak by se loď rozpadla při prvním manévru.
Trajektorie nahmataná "Poslem" v oceánu uplynulého času vedla konvoj do prostoru Darloku, k maličké bílé hvězdě Lajonu, o kterou před sto léty Říše Lidí třikrát neúspěšně bojovala.
Kal procházela korvetou šťastná a tichá. Nomachi se jí snažil vyhýbat - v poslední době vyčerpal i svou horlivost.
* * *
Den se nekonečně táhl, jako noční můra. Darlokani občas vyvedli lidi z cel - po dvou, po třech. To zajatce zlomilo. Kay viděl, jak se stařec pokouší rozbít hlavu o stěnu. Průhledná látka pružila, ale po třetím úderu zrudla krví. Tu shora bleskl výstřel ze stunneru a paralyzovaného muže odnesli.
Kaye, Artura a lékaře z Incediosu zatím nechávali být. Dočkali se večera, kdy je nakrmili a zhasli světla.
"Dobrou noc, Kayi," řekl Artur za stěnou. Pořád očekával zázrak, malý král hledající Boha.
"Dobrou noc," odpověděl Kay. Dnes naštěstí nepožádal o pohádku. Altos měl nervy napnuté jako struny.
Proležel několik hodin v marné snaze usnout. Ticho tísnilo - neživé ticho darlockého vězení. Mučení tichem - vymysleli lidé něco podobného? Určitě. Lidská rasa vždy slynula nápaditostí při ponižování sobě podobných.
Na rozdíl od lidí není Darlok krutý. Smí se nazývat krutostí předělávání potenciálních nepřátel? "Polotovary" - tak nazval zajatce bývalý člověk sloužící Darloku. Polotovar se nenávidět nedá.
Ani Kay Altos nepociťoval k Darlokanům nenávist. Smrt všech představitelů této rasy v mučírně by ho nijak neuspokojila.
V hloubi duše počítal s tím, že časem právě k tomu dojde.
Když Altos nakonec začal usínat, uprostřed cely se objevila černá postava, jejíž přítomnosti se víc domyslel než vycítil. Přišli pro něho.
"Kay?" zeptal se bůhvíproč návštěvník. A dodal v darloku: "Pojď za mnou, bez násilí."
Projevu se nedalo nic vytknout - svištivý hlas Darlokanů člověk nedokáže napodobit. Ovšem ve stavbě věty mu připadalo něco povědomé. Kay mlčky vstal, pohlédl směrem k Arturovi a vstoupil do hypertunelu.
Přechod ze tmy do světla nebyl příjemný. Ocitli se v malém, oválném pokoji - Darlokan v černém plášti a Kay Altos, neoholený, ve zmačkaném, ušpiněném obleku. Stály zde dvě židle, pohodlné pro lidi i cizince, nízký stůl a za ním příjemně vonící mísa s ovocem.
"Mně i synovi slíbili společný osud," promluvil Kay.
"Jedná se jen o rozhovor, Kayi," přešel Darlokan na standard. "Chceš si přece promluvit."
"Budu mluvit jen s Bartem Paolini… Ezsanti Kri Cesciafo se jmenuje v darloku."
"Tak mluv."
Kay se zasmál. Dlouze a upřímně. Potom řekl:
"Nač spoléháš, cizinče? Bart pracoval pro vás, ale byl to člověk. Sundej kapuci!"
Darlokan pomalu shrnul pokrývku hlavy. Objevilo se klubko modrých chapadel, jejichž tenké konečky se lehce hýbaly. Chapadly prosvěcovaly dvě kulaté, nehybné oči.

"To jsem já, Kayi," řekl Darlokan. Hlas plynul ze spleti chapadel, neviditelných úst nebo toho, co je nahrazovalo. "To, co je nejdůležitější, není vidět. Vzpomínáš, jak jsi mi vyprávěl ten příběh?"
Altos klesl na židli a cizinec ho následoval. Chapadla se pohnula rychleji, část z nich zamířila směrem k člověku, část k míse. Mimozemšťan uchopil nevelký plod a podal jej chapadlům. Do plodu se vnořila tenká žihadla, takže začal před očima schnout.
"To není možné," řekl Kay. "Bart byl člověk…"
"Pravda dokáže být mnohem horší než tvé domysly," odvětil Darlokan. "Po čem bys uvěřil? Dobývali jsme krystaly dzot a museli jsme pracovat v noci. Vytáhl jsi mě zpod zřícené stěny… A já jsem rozbil hlavu tlustému Hemovi, když se rozhodl, že tě zabije. Naše lůžka stála vedle sebe. Když jsem ležel s horečkou, vynášel jsi mé výkaly, přestože jsi se mohl nakazit. Seděl jsi za porušení zákonů bodyguarda a tvůj aTan nebyl zaplacen…"
"Byl jsi člověk!"
"Ezsanti Kri Cesciafo byl v těle Barta Paoliniho," vysvětlil trpělivě cizinec. "Co tě tak udivuje? Odešel jsem z operativní činnosti. Už nepotřebuji lidskou podobu."
"Takže úplně změníte vědomí?"
"Dá se to tak nazvat," řekl cizinec po chvíli váhání. "Fragmenty paměti zůstanou, ale je jich málo. Ten, kdo zaujme tvé místo, se o tobě dozví jen málo. Proto jsem přišel, abych se dozvěděl víc."
"Jen proto?"
"Především proto, Kayi Altosi."
"Rozumím," rozpřáhl Kay ruce. "Jsem pitomec, Kri."
"Myslel sis, že ti do mozku vloží lásku k Darloku, dají nové jméno a pošlou nazpět? Ne, Kayi. Není to tak jednoduché," řekl mimozemšťan klidně.
"Vzpomínáš si, Kri… když jsi mi řekl, že pracuješ pro Darlok, slíbil jsi mi ochranu."
"Víš příliš mnoho, Kayi."
"Jistě," pokusil se Altos o úsměv. "A můj syn? Můžeš ho zachránit? Neviděl toho moc a nemyslím si, že něco pochopil."
"Vezmi si ovoce, Kayi. Je jedlé i pro lidi."
"Jistě," opakoval Altos.
Muž i cizinec seděli naproti sobě. Ezsanti Kri Cesciafo trpělivě čekal.
"Jaké to bude?" zeptal se Kay.
"Bezbolestné. Před operací vás zbaví vědomí…"
"Můžu požádat, aby mi vědomí zachovali?"
"Proč?"
"Ze zvědavosti, Kri."
"Pak pocítíš bolest."
"Maličkost."
"Pro lidi je to výjimečně nepříjemný pohled."
"Předpokládám."
"Udělám to pro tebe, Kayi."
"Dík aspoň za to," zívl Altos. "Teď už to nebudete odkládat?"
"Ke všemu dojde ráno. Chceš mi něco povědět?"
"Ne. Nechci."
"Rozumím. Dovolili mi použít mučení, ale nevyužil jsem je. Snášíš bolest příliš dobře."
"Odveď mě zpátky, Kri. Chci se vyspat."
Darlokan vstal, ale nespěchal se zapojením hypertunelu.
"Kayi Altosi, proč žádáš, abych ti ponechal vědomí až do konce?"
Altos si vzal z mísy největší plod, přistoupil k mimozemšťanovi a vložil plod do klubka chapadel, které se zachvělo, protože pocítilo potravu.
"Zajímá mě, jak vypadají opravdoví Darlokani."
"Jak to myslíš?" Mimozemšťanův hlas poprvé zazněl o tón výše. Altos pečlivě vložil ovoce mezi chapadla a otřel si dlaně o kalhoty.
"Ta těla mi vždy připadala příliš samostatná. Rozumní nemají moc instinktů. Když přenesete vědomí do celku, závěr se nabízí sám."
"Víš příliš mnoho, Kayi." Bytost svými chapadly vzrušeně trhala nečekaný dar, zvedla ruce, s námahou vytrhla plod a hodila ho na podlahu. "Lituji, že tvá mysl zahyne, ale umíš si představit, jak by jednala Říše, kdyby poznala pravdu?"
"Bude tak jednat, Kri. Nevyhneme se druhému obvinění z genocidy."
Darlokan přistoupil ke Kayovi a položil mu ruku na rameno. Altos neuhnul.
"Zachránil jsi mi život, Kayi, když jsem byl v lidském těle. ATan je nám nedostupný, jsem ti proto vděčný."
"Nápodobně…"
"Slíbíš mi, že při ponechání vědomí nebudeš klást odpor? Už tak jsi nám způsobil značné škody."
"Slibuji do sedmé vrstvy pravdy, že nebudu klást odpor," slíbil Kay s pohledem upřeným na cizince.
"Jdi…"
* * *
Zbytek noci Kay prospal. Spánek však nepřinesl odpočinek ani síly. Probuzen zapnutým světlem se Kay umyl s pohledem na spícího Artura.

Maličko ho utěšovala myšlenka, že nezemře sám.
13
Marjana Muhammadi se skvěle sehrála s říšským komandem. Možná proto, že přivykla při své práci spoléhat na polorozumné mechanismy, a mnozí členové komanda se mohli pochlubit částmi těla, které neměli od narození.
Isabela Kal to sledovala s klidem. Neměla mechanisty ráda a předpovědi úplné kyborgizace lidstva ji přiváděly k šílenství. Tentokrát to však bylo vedlejší, protože všichni účastníci útoku, kromě ní a Louise, byli odsouzenci. Výsadkáři mohli věřit v zaplacený aTan a těšit se na pořádné dobrodružství, ale Kal už rozhodla o jejich osudu. Artur Curtis a tajemství nesmrtelnosti se stanou její trumfovou kartou při cestě nahoru a s nikým se nerozdělí ani o špetičku tajemství.
Nejdůležitější je uspět. Darlok ve své věčné honičce za novými agenty může zničit Arturův rozum, použít drahokam k vydláždění ulice. Kal ještě nikdy necítila k mimozemšťanům takovou nenávist. Rozdupe je na prach, vyžene z Galaxie, pokud jí Artur van Curtis poskytne možnost šplhat se po pyramidě moci.
Říše už dlouho potřebuje pořádný otřes.
* * *
Nejdříve přišli pro Vjačeslava. Ušklíbl se na Kaye a zmizel i s průvodcem. Potom se skoro současně objevili v celách Kaye a Artura Darlokani.
Výraz "společný osud" bral Darlok velice vážně.
Hyperprůchod je dopravil do prostorného sálu. Bílé umělohmotné stěny vypadaly jako právě umyté, vzduch byl plný pachů chemikálií a čerstvé krve. Čtyři kovové stoly uprostřed sálu připomínaly operační.
Kayovi toto místo mnohem víc připomínalo kostnici.
Jeden Darlokan se zbraní, která svým tvarem připomínala stunner, stál ve vzdáleném koutě vedle velkého umělohmotného kontejneru. Kontejner nebyl dovřen a vyčníval z něj rukáv svetru. Podle rozměrů patřil ženě nebo dítěti.
Čtyři Darlokani, zřejmě doprovod, zbraně neměli. Dva hlídali Kaye a Vjačeslava, jeden přidržoval za ruku Artura, poslednímu zvadlo v rukou mladé děvče. V očích mělo šílenství, nohy vypověděly poslušnost.
"Kayi Altosi, chceš vidět vše?" zeptal se Darlokan se stunnerem. Měl známý hlas.
"Ano, Ezsanti Kri Cesciafo," odvětil Kay.
Cizinec držící dívku ji začal svlékat. Neprotestovala. Kay naslouchal šumu pravidelného dechu mimozemšťana za svými zády. To, co se dělo, připomínalo starý, špatný, laciný film - mimozemšťan chystající se znásilnit děvče.
Její osud ovšem měl být mnohem horší.
"Chtěl jsi vidět všechno," řekl ten, koho znal pod jménem Berta Paoliniho, když nahou dívku položili na stůl obličejem dolů. Kay mlčel. Zkoušel uhodnout, kde je ukrytá aparatura určená k přenosu vědomí. Teprve poté, co se otevřely dveře a vstoupil ještě jeden Darlokan, Kay pochopil, že žádná aparatura neexistuje a nikdy neexistovala. V rukou cizince spatřil malé, odpudivé stvoření.
Had. Obyčejný půlmetrový tenký had se zelenými šupinami. Úzká hlavička končila klubkem malých chapadélek. Tak ve skutečnosti vypadá darlocká rasa. Tak malé tělo pochopitelně nemůže mít normální mozek. Darlokani ho ostatně ani nemají. Zrozeni jako paraziti využívají nejen tělo, ale i vědomí nositele. Stejně jako maličký špionážní virus předělá počítač a promění ho v něco, co se velice liší od záměru jeho tvůrců.
"Vaše rasa musí zaniknout," konstatoval Kay. Tvor za jeho zády se našponoval, ale mlčel. Darlokani byli příliš zaujatí tím, co se nyní dělo.
Příchozí položil hada dívce na záda. Ta sebou trhla, ale jinak se nepohnula. Schoulila se do svého strachu, jediného místa, které jí osud ponechal. Had se pohnul a věneček chapadel se vnořil do kůže zrzky mezi lopatkami. Vytryskla krev.
Artur se rozkřičel. Otočil se a pokusil se vytrhnout z rukou Darlokana. A právě v okamžiku, kdy se pohled Ezsanti Kri Cesciafo přesunul na hocha, Kay skočil.
Srazil svůj doprovod k zemi, sám upadl také. Překulil se k nohám Kri, a když se hlaveň stunneru přesunula směrem k němu, kopl Darlokana do hrudi. Paprsek sklouzl po podlaze.
"Kayi!" křikl Artur. Jeho průvodce hocha tiskl k podlaze a Artur poklekl v pokorné póze, která neodpovídala ani tónu, ani chování. Hoch se nepokoušel vytrhnout z rukou Darlokana, ale hlavou ho prudce uhodil do rozkroku.
Anatomie lidí i bytostí, jejichž těla Darlokani obvykle využívali, je identická. Cizinec zachrčel a Artura pustil.
Během boje s Ezsanti Kri Cesciafo se Kay na okamžik ohlédl. Jeho strážce ještě nevstal. Průvodce děvčete a mimozemšťan, který přinesl hada, do boje nezasahovali. Ztuhli u stolu, na kterém se zmítala oběť; přidržovali ji a bránili jí v tom, aby se otočila na záda a rozmáčkla parazita, který se jí nořil do těla. Vjačeslavův průvodce měl vlastní problémy. Lékař z Incediosu do něho bušil krátkými, přesnými údery profesionála. Během několika sekund se netvorovo tělo na několika místech zlomilo, ale bojoval dál.
Kayovi se nakonec podařilo vytrhnou stunner a vyskočit. Ezsanti Kri Cesciafo ho následoval. Kapuce mu sklouzla z odporné hlavy a odhalila pohyblivá chapadla. Dvě oválné oči, pokryté síťkou hnědých žilek, se vysunuly nad chomáč chapadel na tenkých tykadlech.
"Slíbil jsi!" zvolal bývalý přítel Kaye Altose.
"Smíš mě pokládat za hnusného zrádce," souhlasil Kay a stiskl spoušť.
Tělo mimozemšťana změklo. Altos nakopl to, čemu se tradičně říká hlava - měkká chapadla mlaskavě praskla. Aniž vytáhl nohu z lepkavé hmoty, Kay se prudce otočil.
Vjačeslavův protivník ležel na podlaze - beztvará zmítající se hmota, přikrytá pláštěm. Lékař se už věnoval Arturovu průvodci. Držel ho za chapadla na hlavě a bušil mu do hrudi. Po každém úderu se dotyčný křečovitě svíjel. Kay střelil po Darlokanech, kteří přidržovali dívku. Padli na podlahu, ale jejich oběť se už nehýbala. Hada už na zádech neměla,

zůstala jen prázdná, svraskalá kůže mezi zakrvácenými lopatkami. To, co bylo tělem skutečného Darlokana, vstoupilo do dívčina těla a proniklo do její páteře, kde se smísilo s lidskými tkáněmi.
Artur potácivě vstal. Pohlédl na dívku, předklonil se a začal zvracet. Kay stál na místě se stunnerem v pohotovosti a pozoroval dveře, hlavně to místo, kde vyšel z hypertunelu.
"Takže takhle to dělají," ozval se Vjačeslav, sklánějící se nad nahým tělem.
"Kdo jsi?" zeptal se Kay a vyplivl krev. V boji rozbité rty ho bolely.
"Štít, říšská speciální skupina." Lékař ocenil Kaye pohledem. "Máte aTan?"
"Ano."
"To mě těší. Kryjte mě tři minuty, dokud mozek nezemře. Doufám, že se ještě uvidíme."
Vjačeslavův obličej na chvíli soustředěně ztuhl, jako by pohlížel do svého nitra. Potom usedl na podlahu. Technika "jeng" umožňuje skoro bleskovou sebevraždu.
Kay se dvěma skoky ocitl u Artura. Uchopil ho za ruce bez ohledu na to, že pořád zvracel. Zacouval a upustil ho na podlahu v koutě, odkud bylo možné přehlédnout místnost lépe. Jeho průvodce se nakonec pohnul a Kay do něho střelil ze stunneru.
"Kayi," zašeptal či spíše vyjekl Artur.
"Spokojen?" zajímal se Kay a přesouval hlaveň z jedné strany na druhou. "Pokládáš to za zázrak?"
"Ne… ale stejně…" Artur nedokončil větu.
Kay položil ruku na tenký krk a vnímal napjaté svaly. Neměl vhodnou zbraň, takže ani zvláštní výběr ve způsobu vraždy. Dívka na stole se najednou protáhla, zvedla hlavu a obhlédla bojiště. Kay do ní střelil.
"Rychleji, Kayi," plakal Artur. "Já nechci, Kayi!"
Altos mírně sevřel prsty, nahmatal tepny a… odtáhl ruce.
"Počkej, Arti. Počkej."
"Co je?"
"Mohli nás nejméně třikrát zničit. Tady musí být monitory a stabilní stunner."
"A co jako má být?"
"Tiše," zašeptal Kay. "Tiše. Začínám věřit v zázrak."
Artur ztichl a přitiskl se k Altosovi. V nastalém tichu vycítili nepatrnou vibraci. Ve vlnách doléhal vzdálený hluk, plynoucí ze všech stran, jako by neměl zdroj.
"To je orbitální bombardování," řekl Kay, stále ještě s nedůvěrou. "Někdo útočí na planetu, kruhem kolem tohoto místa. Netušil jsem, že Darlok s někým bojuje."
Ztichl a pohladil hocha stejnou rukou, kterou mu chtěl před chvílí stisknout krk. Stanner držel stále pohotově.
"Jenže nevím, jestli mám mít z toho radost," dokončil Kay.

Čtvrtá Část
Kamenní hosté
1

Deset minut poté zhasla světla. Vzdálený hukot neutichal - bombardování Lajonu pokračovalo. Kayovou první myšlenkou bylo, že na ně nezapomněli.
Útok však nenásledoval. Seděli v koutě, Artur se tiskl k Altosovi, který po celou dobu držel prst na spoušti. Paralyzovaní Darlokani se občas pohnuli, tehdy Kay vystřelil do tmy a obdařil je novou dávkou záření.
"Proč to nikdo nevěděl, Kayi?" zeptal se Artur po dalším výstřelu.
"Protože se nenechávali zajímat a po smrti nositele se jejich tkáně rozpadají. Nazývá se to syndrom destrukce mozku. Předpokládalo se, že ho vyvolává psychotronická přeměna vědomí."
"A nikdo nic nevěděl?"
"Ti, kteří se to dozvěděli, už nebyli lidmi."
"V tom případě se jedná o zázrak," řekl Artur vážně. Už dlouho neplakal, ale jeho obličej, který tiskl ke Kayovi, byl pořád ještě mokrý.
"Zázrak bude, jestli se odtud dostaneme." Kay odstrčil hocha a vstal. "Drž se mě a neopozdi se."
Postupovali podél stěn. Když Kay vycítil pod nohama tělo Darlokana, snažil se je co nejdůkladněji rozdupat. Nakonec nahmatal ve stěně úzkou skulinu. Po minutě hledání našel drsnou destičku - zřejmě senzorický zámek.
"Postav se sem," přikázal Arturovi a přešel doprostřed místnosti. Tentokrát paralyzovaného Darlokana nerozdupal. Přišlápl tenkou ruku nohou a pokusil se mu ulomit prst. Zuřil, že nemá nic, co by se podobalo noži. S lidským tělem by to bylo snadné, ale mimozemšťanovi Kay prst ukousnout nechtěl. Několik minut lámal klouby, když tu Darlokan začal chroptět - bolest přemohla jeho omámení.
"Raději ho přitáhni celého," ozval se ze tmy Artur. Bylo snadné se domyslet, co dělá Kay.
"Tak je to zajímavější," odvětil Altos, který končil svou krvavou práci. Přistoupil k Arturovi a přiložil utržený prst k senzorické destičce. Ozvalo se cvaknutí - zámek měl nezávislé napájení, ovšem motor otevírající dveře byl ovládán centrálním systémem. S jistou námahou Kay zasunul dveře do stěny.
Dlouhou, nízkou chodbu slabě osvětlovaly oranžové lampy. Kay usoudil, že to není havarijní osvětlení - sem takové světlo prostě patří. Stěny chodby byly průhledné, za nimi vládlo šero.
Bylo tam terárium. Jemný žlutý písek, na něm poházené ploché černé kameny, řídké trnité keře - a hadi, stovky zelených hadů. Někteří leželi nehybně - vyhřívali se? - jiní se shromáždili u okousaných kousků masa. Na rozdíl od svých nositelů-symbiotů, tak dlouho pokládaných za Darlokany, byli hadi masožraví.

"Jsou… rozumní?" zeptal se Artur za Kayovými zády.
"Nemyslím," odpověděl Altos, aniž odtrhl pohled od Darlokanů za sklem. "Sami asi ne… Jdeme, Arture, nejsem biolog."
Druhé dveře, otevřené stejným klíčem, jim poskytly mnohem více. Nebylo zde sice nezávislé osvětlení, ale oknem z terária sem dopadalo slabé světlo. Prostorný sál připomínal supermarket nebo divadelní rekvizitárnu. Řady věšáků se šaty, pečlivě vypranými a vyžehlenými, pod věšáky boty různých velikostí. Na dlouhé polici ležely zbraně.
"Taková neopatrnost," poznamenal Kay, který odložil stunner. Vybral si ultimat, lidskou zbraň, která se nezměnila od doby Velké války. Pásek přes rameno pomáhal udržet desetikilový agregát z kovokeramiky, dva krátké postranní držáky obsahovaly všechny ovladače. "Otoč se," přikázal Arturovi a zamířil ultimatem do okna terária. Darlokani vyhřívající se na písku se pohnuli. I když jejich vlastní mozek příliš nefungoval, chápali, co je zbraň.
Ultimat s tichým bafnutím vystřelil tenký, bílý paprsek. Nebyl to vlastně výstřel; impulzní laser sežehl molekuly ve směru palby, uvolnil cestu svazku antičástic.
Sklo prasklo a jako ohnivé krupobití napadalo do terária. V místě skla nyní vřela stěna bílých plamenů - staří tvůrci ultimatu nevěřili v přesnost rychle vycvičených vojáků. Těžký širokopásmový dezintegrátor - zbraň, která rozhodla o výsledku mnoha planetárních bojů - spaloval vše v ploše zásahu.
"Teď jsem připraven na blízká setkání," řekl Kay a odsunul se od vlny dusivého žáru. Artur popadl z poličky čmeláka a následoval ho.
Na jiné dveře nenarazili, hypertunel aktivizovat nedokázali, Kay tedy sežehl jednu stěnu - po krátkém záblesku se před nimi otevřela tmavá chodba, vedoucí do dálky. Než tam vstoupili, Altos převzal od Artura pistoli a pečlivě rozstřílel všechna paralyzovaná těla.
2
Museli být v podzemí. Žádná okna a tísnivý pocit existence vrstev kamení nad hlavou. Prošli naprosto prázdným sálem neznámého určení. Svítili si výstřely ze čmeláka a našli tak dvě chodby - jednu s nepříjemně nízkým stropem a vlhkou podlahou, druhou obloženou kamennými deskami, vhodnější pro lidi. Vydali se tou druhou, přičemž každou chvíli narazili na stěnu - chodba se prapodivně kroutila.
"Máte rádi nory," vrčel Kay a postupoval vpřed. "Útulné, úzké nory. Idiote!"
Poslední výraz Altos vyslovil zřejmě na svou adresu. Zastavil se, přepnul něco v ultimatu a Artur spatřil nad hlavní světlemodrou záři.
"To je blok noktovize," vysvětlil Kay. "Málo jsem s tím pracoval, všechno jsem zapomněl…"
Artur se neptal, kde Kay pracoval s ultimatem - zbraní, kterou směla mít jen říšská komanda. Nyní se v něm nahromadilo napětí posledních dní. Aby se neopožďoval, uchopil bodyguarda za opasek. Chodba nyní vedla vzhůru, ovšem nevěděli, do jaké hloubky je přenesl hypertunel.
"Kayi, proč jsi změnil názor a nezabils mě?"
"Zalíbila se mi tvá myšlenka o zázraku," odpověděl Altos, aniž se zastavil.
"Ne, pověz!"
"Víš o biči a cukru, které mi slíbil tvůj otec?"
"Jistě."
"Takže jsem prozatím nechtěl ztratit tvou přízeň," dodal Kay.
"Projevila se nějak?"
"Bylo to nutné?"
Šli další půlhodinu. Kay začal funět - ultimat není zrovna lehká zbraň, a potom se zastavil tak náhle, že Artur mu narazil do zad. Ve slabém svitu displeje noktovizoru Curtis junior zahlédl na společníkově obličeji napětí. Kay zřejmě něco zpozoroval. Ale nestřílel.
"Nehýbejte se!" zavolal do tmy. Tichý hlas, znějící jako celý chór, mu odpověděl:
"Nehýbám se. Kdo jste?"
Artur nemusel hledět na displej. Znal rasu, která mluví celým tělem.
"Kay Altos a Artur van Curtis!" prohlásil bez zaváhání.
"To je dobře," zachrastil Silikoid. Nepokládal za potřebné napodobovat lidské emoce, nejlepší důkaz, že mu postačují skutečné zážitky. "Vyslali nás pro vás. Smím se přiblížit?"
"Ano. Udržuj tělo ve svislé poloze. Odchylku od osy budu pokládat za útok."
Silikoid k nim připlul - tmavý sloup s jiskřičkami u základny - a zeptal se:
"Mám udělat světlo?"
"Ne moc jasné."
Nad Silikoidem se objevila malá ohnivá koule. Dala by se použít jako zbraň, ale Kay neprotestoval.
"Chceme vás odvézt z Lajonu," opakoval Silikoid.
"Proč? Neválčíte s Darlokem a nepodporujete lidi." Kay nespouštěl ultimat.
"Zájem Základny."
"Neinteresuje nás zájem Základny rozumu." Kay pohlížel na Silikoida, který vypadal neobvykle, kamenné tělo pokrývala nazlátlá vrstva, místy protkaná zuhelnatělými skvrnami. "Co s námi bude, balvane?"
"Rozhovor na lodi. Později nepochybně smrt." Silikoid evidentně nechtěl lhát.
"Jdeme." Kay od něj odsunul hlaveň.
"Jděte chodbou, čekají na vás. Já zůstanu."
"Proč?"
"Vnímám přítomnost darlockých symbiotů, kteří jsou za vámi. Pospěšte si."

"Aha, takhle jste nás našli," oznámil spokojeně Kay. "Hezký boj a lehkou smrt."
"Mé tělo se nehodí k symbióze s Darlokany, smrt tedy bude lehká," odpověděl důstojně Silikoid. "Jděte."
Šli dále, Silikoid zůstal vzadu. Nazlátlý sloup nehybně visel uprostřed chodby. Když lidé zašli do zatáčky, Silikoid zhasl osvětlení. O pět minut později k nim dorazil měkký nápor rázové vlny.
"Ulehni u Základny a odpočívej -
Nastal čas přemýšlet.
Byl jsi jedním - stal se mnoha,
A svět zesílil…"
zadeklamoval zpěvavě Kay.
Artur tato slova nepochopil, ale Silikoid byl stejně spokojen jako udiven - píseň na rozloučenou Základny rozumu nebyla nikdy přeložena z jazyka elektromagnetických kmitů do jazyka hlásek.
Potom se k Arturovi a Kayovi připojili ještě tři Silikoidi, zuhelnatění skoro úplně, jen místy probleskávaly pozůstatky nazlátlého krunýře. Artura napadlo, že právě od nich doléhá pach spáleniny, ale mýlil se. Přicházel shora.
V této společnosti vyšli na povrch, do tmavého poledne Lajonu. Vládlo přítmí, přestože se slunce snažilo proniknout oblaky popele. Vzduch byl plný štiplavého kouře. Dýmaly ruiny staveb a mezi nimi se vznášeli Silikoidi, směřující k obrovské lodi. Tohle byla poměrně málo poškozená oblast - nebyly použity těžké zbraně.
"Slušná práce," komentoval Kay. Artur se rozkašlal, kráčel jen stěží. Kay přehodil ultimat na záda a vzal chlapce do náruče.
Myslel na Tři sestry. Druhá planeta Shedary vypadala po pozemském bombardování jinak - bylo tam dost vody a místo kouře tryskala pára.
Ovšem Kay si i tak připomenul svůj spálený dům.
3
"To není možné," zašeptala Kal. Naklonila se nad operační stůl a prohlížela hologram, který zhotovil bojový počítač. Lajon byl na ní koulí černou jako saze, jen tu a tam zpestřenou zelenobílými ploškami. Tam, kde byly planetární základny, zely tři kilometry hluboké krátery. Ostatně zahlédnout i tohle nebylo snadné, protože stříbřité kapky lodí kroužících kolem Lajonu clonily výhled.
"Asi dvaatřicet tisíc lodí." Kapitán torpédoborce pohlížel na Kal z obrazovky. "Smetli obranu během několika hodin. Je tady zřejmě celá jejich flotila."
"Copak Základna Silikoidů válčí s Jednotou Darloku?" zeptala se Kal rétoricky.
"Nyní ano," odvětil s evidentním uspokojením kapitán.
T/san, ležící v koutě můstku, se zasmál chraptivým smíchem, napodobujícím lidský. Meklaran měl své účty jak s Darlokem, tak se Silikoidy.
Existuje vůbec v Galaxii nějaká rasa, která nemá výhrady k jiné?
* * *
Chodbami výsadkové lodě Silikoidů vedli Artura a Kaye přes půl hodiny. Nebyly zde výtahy ani transportéry - tato rasa je nepotřebovala, cesta tedy vypadala jako řada zdvihů a skoků. Doprovázející Silikoidi se občas střídali, jeden odešel stranou a jeho místo zaujal jiný. Domlouvali se spolu na frekvencích lidem nedostupných, jejich chování tedy vypadalo spontánně.
Před dalšími dveřmi se průvodci konečně zastavili. Kay pocítil, že řemen ultimatu mu klouže z ramene a zvedl ruce, čímž dovolil, aby ho silové pole odzbrojilo. Druhý Silikoid se stejnou virtuozitou vytáhl Arturovi pistoli, kterou měl u pasu. Jediná rozumná rasa, která nemá nic, co připomíná ruce, a nepociťuje kvůli tomu žádnou újmu.
"Máme vstoupit?" zeptal se Kay. Neodpověděli mu; možná jeho průvodci odpověď ani neznali. Kay strčil do dveří, které se poslušně složily jako harmonika a sklouzly ke stropu.
Tato kabina byla upravená pro lidi. Byla zde dvě křesla, nepohodlná, zato s bezpečnostními pásy. U stěny, nad mřížkou vyčnívající z podlahy, visel Silikoid. Kay mu nevěnoval pozornost, usadil Artura do křesla, zapnul mu pás a nakonec usedl sám.
Čekalo se zřejmě jen na ně. Skoro okamžitě se loď otřásla. Zrychlení je vtisklo do křesel - loď Silikoidů neměla gravikompenzátory.
"Smím se zeptat, co děláš?" otázal se Kay Silikoida.
"Podílím se na urychlování lodě," zazpíval Silikoid.
"Aha… Takže je pravda, že původně jste létali v útvarech bez vybavení a nápad samostatných motorů jste si půjčili od nás?"
"Ano. Nápad na vnější motory, stejně jako vnější zbraně, jsme přejali od lidí."
"O to mi však nejde. Co děláte na Lajonu?"
"Zachraňujeme Galaxii," vysvětlil krátce Silikoid.
Přetížení zesílilo do té míry, že Altos ztichl. Promluvil, jakmile neviditelný lis zeslábl.
"Můžeš nyní mluvit?"
"Ano. Tyto funkce probíhají nezávisle."
"Hezké. Smím se tě zeptat na jméno?"
"Pro lidi zní jako Sedmin."
Kay přimhouřil oči.
"Zajímavé," řekl. "Vždycky jsem si myslel, že vaše jména souvisí se společenským postavením a že se Sedminem smí nazývat jen Fundament Základny."
"Máš pravdu. V naší společnosti zaujímám postavení analogické funkci císaře u lidí."

"To mi nesmírně lichotí," řekl Kay.
"Smrt je vždy smrtí, bez ohledu na to, jestli ji udělí císař nebo voják," nesouhlasil s ním Sedmin.
* * *
"Odchází," pronesla Kal do prostoru. Na lodním můstku byli všichni její lidé i nelidé a seržanti výsadkových skupin, vyslaných Lemakem. Všechny pohledy poutal operační hologram. Stříbřité body nad planetou vřely, zanikaly jeden po druhém, jako hejno kovových motýlků, kteří se slétli ke světlu lampy a zhasli ji.
"Pro Silikoidy tato planeta nemá strategický význam," poznamenal Nomachi. "Její likvidace nemá smysl."
"Ledaže nešlo o planetu," nadhodil Kadar.
"O co tedy?" otočila se k němu Kal, ale Kadar její pohled vydržel.
"Myslím, že to víte lépe, nadřízená."
Nyní pohlédli na Isabelu všichni. Všichni kromě Nomachiho, který se ušklíbl a poodešel stranou.
"Nesmysl!" řekla Isabela ostře. "Naším cílem je osvobození zajatců. Silikoidi se o ně nezajímají… T/sane, dokážeš něco navrhnout?"
Meklaran narovnal údy a zaujal pozici větřícího loveckého psa. Tlama varana vysunutá dopředu nevyjadřovala žádné city.
"Domněnka o naší příbuznosti se Silikoidy je chybná," prohlásil. "Nikdy jsme nepřestali být organickými bytostmi a kamennou rasu jsme nikdy nechápali."
"Ale třikrát jste s nimi válčili?"
"Bulrati válčí dodnes," vysvětlil T/san a opět přešel z pozice rozhovoru do pozice odpočinku. Dodal: "Pokud se týče mě osobně, mám příliš mnoho částí zhotovených lidskýma rukama a podle zákonů Meklaru nejsem plnohodnotným představitelem své rasy. Má psychika je bližší psychice vážené Marjany Muhammadi…"
"Ahare?"
Bulrat zvedl těžký pohled a neochotně promluvil:
"Silikoidi nás napadli v období největšího rozkvětu, v okamžiku, kdy se naše flotila chystala dobýt Říši Lidí. Jejich politika je diktována zákony Základny rozumu: udržet rovnováhu sil. Silikoidi pravděpodobně usoudili, že Darlok se stal příliš mocný."
"A napadli okrajovou, nevýznamnou planetu?"
"Kdo teď ví, co tam bylo?" ukázal Bulrat tlapou na černou kouli na hologramu.
4
Přetížení skončilo za půl hodiny, kdy výsadkový křižník zahájil hyperskok. Sedmin pořád visel nad svým diskem - snad navazoval kontakt s ostatními Silikoidy.
"Chápu, že můj dotaz je naivní," začal Kay. "Ale nemáte přece jen nějakou organickou výživu? Nebo aspoň vodu?"
"Máme," odvětil krátce Sedmin. Ve stěně se vytvořil výklenek. Kay rozepnul pás, vyňal několik nádobek a pohlédl na obal.
Rok dva tisíce dvě stě třicet dva. Tedy zhotovené před více než sto léty. Z jaké lodě - nebo laboratoře - vzali Silikoidi toto do plastu zatavené jídlo?
Znamená to, že je přinejmenším nehodlají zabít hned. Jídlo postačí na několik týdnů - pokud je ještě vůbec k jídlu.
Kay nádobky otevřel - konzervační plyn zasyčel a rozptýlil se. Každé jídlo bylo zabalené samostatně - jen musel spustit aktivátory. Technika velice připomínala současnou.
Když se nádoby ohřály, Kay podal jednu Arturovi. Druhou si ponechal. Odtrhl fólii z největší. Hrách s masem a kousek polymerovaného papíru nahoře, umatlaný od masa, teplem stočený do ruličky. Kay si nejdříve myslel, že je to ubrousek. Potom spatřil čísla.
Drahý vojáku! Bij usilovně cizí hady, braň Zemi. Po válce zavolej: 0945336n76. Anna.
Artur pohlížel zvědavě na Kaye. Ten mu podal lístek a zeptal se:
"Víš, co je Země?"
"Starý název Terry. Proč je to číslo tak zvláštní?"
"Starý systém kódování. Takové lístky se často posílaly výsadkářům v době Velké války nebo tukajského konfliktu. V továrnách pracovaly především ženy."
Sedmin si jejich hovoru zdánlivě nevšímal. Veden neuvědomělou potřebou vzdoru Artur pečlivě složil lístek a strčil ho do kapsy. Několik minut jedli mlčky.
"Teď můžeme mluvit," víc potvrdil než se zeptal Silikoid.
"Můžeme," dopil Kay kávu z kelímku. Byla skvělá, že by opravdová? "Proč jste zaútočili na Darlok?"
"Abychom si s vámi promluvili."
"To stojí za hvězdnou válku?"
"Ještě nevím. Ale válka nebude. Darlok není schopen vést proti nám diverzní boj, a ten je jeho hlavní trumf."
"V tom případě rozmlouvejme."
"Kayi Altosi, byl jsi navrácen k životu a dostal jsi úkol: chránit Artura van Curtise. Je tomu tak?"
"Dejme tomu."
"Co hledá Curtis na Graalu?"
"Nevím."
"Nepochybně nelžeš," usoudil Sedmin po chvíli mlčení, "ale to na faktech nic nemění. Kayi Altosi, víš, že Artur van Curtis se už pět let pokouší dostat na Graal?"
Kay neodpověděl.
"Víš, že Curtis van Curtis se stal tím, čím je, zavedením aTanu na Zemi? Tato technika změnila rovnováhu sil a Říše Lidí

nyní v Galaxii vévodí."
"Mršani také používají aTan, stejně jako Psilon, který ho vynalezl."
"Psilon nevynalezl neuronovou síťku ani molekulární replikátor."
Kay pohlédl na Artura. Ten odvrátil zrak.
"Žádná rasa nevytvořila technologii schopnou reprodukovat aTan. Princip činnosti se vymyká z rámce základního obrazu světa," sborový hlas Silikoida zesmutněl. "Kayi Altosi, podle našich údajů v létech Velké války Curtis van Curtis pobýval na planetě nazvané později Graal. Odtud přivezl aTan. Až dodnes každé poslední stadium aTanu zajišťuje osobně Curtis van Curtis. Bez něho je aTan jen sbírkou nefunkčních agregátů."
"To jsem nevěděl," prohlásil upřímně Kay.
"Teď to víš. Právě proto císař souhlasil s Curtisovým zvláštním postavením, které ho fakticky staví nad zákon."
"Proč mi to povídáš?"
"Aby ses rozhodl, na které straně stojíš."
"Nevidím tady žádný problém, Sedmine. Bez ohledu na to, kde Curtis získal aTan, slouží dobru. A nejen lidské rase. Mršani a…"
"Kayi! Lidstvo bylo vždycky silnou rasou. Přežilo Velkou válku, kdy se všechny civilizace Galaxie postavily proti lidem. Ovšem tehdy vás zadržovala krátká doba života… a velký počet málo hodnotných jedinců. S objevením aTanu se všechno změnilo. Největší talenty a nejsilnější jedinci získali nesmrtelnost. Nejen prodloužení života do nekonečna, ale také vzkříšení po nehodách a nemocích. Vaše věda velice pokročila, protože vědce neomezuje délka života. Vaši vojáci jsou připraveni zemřít, protože vědí, že budou vzkříšeni. A co je nejdůležitější, máte nový evoluční činitel. Ne negativní, že by nevydaření jedinci neměli potomky, ale pozitivní, protože vydaření žijí trvale…"
Artur se schoulil na židli. Sedmin mu nevěnoval ani slovo - hovořil výhradně s Altosem.
"Co vás tedy tak zneklidňuje?" pokrčil Kay rameny. "Ano, žijeme déle, ale vy jste tuto přednost měli vždycky. Říše už dlouho neválčí. Máme dost vlastních problémů a za hranicemi prozkoumaných pásem všech ras se najde místo na expanzi."
"Skutečně, vaše bývalá agresivita klesla," přiznal Sedmin, "proto jsme nepodnikali žádné kroky. Čekali jsme. Základna rozumu byla narušena, ale lidé zkoušku nesmrtelnosti vydrželi."
"Co tedy…"
"Nový činitel, Kayi. Co hledá Curtis na planetě Graal? Další aTan? Další techniku, nepřístupnou jiným rasám?"
"Na to se neptej mě… ani Artura."
"Kayi Altosi, lidé zničili Sakkru, jejímž jediným neštěstím bylo nekontrolované množení. Nyní je na řadě Darlok, jehož metody obrany jsou pro vás nepřijatelné. Co dál? Agresivní Bulrat, pyšný Alkari, impulzivní Mršan? Základna Silikoidů posedlá rovnováhou sil?"
"Naše politika…"
"Je diktovaná rozumem. Říše Lidí je silnější než kterákoli rasa, ale společný nápor osmi civilizací nevydrží. Ale co když Curtis daruje lidem sílu? Co když jeden člověk dokáže zničit celou hvězdnou flotilu?"
"To jsou žvásty. Připouštíte…"
"Připouštíme všechno. Technika aTanu odporuje logice. Další aTan může Galaxii přinést nikoli nesmrtelnost, ale smrt."
"Kde by se měl vzít? Předchůdci?" Kay se odvážil zasmát.
"V Galaxii Předchůdci nebyli. Starobylé rasy jsme my a Darlok. Ale není jedno, odkud přijde neštěstí, když je mu prostě možné uzavřít cestu?"
"V tom případě jste sežehli nesprávnou planetu," řekl tiše Kay.
"Graal je pro nás nepřístupný." Sedmin se nečekaně zachvěl, odplul ze svého disku a přiblížil se ke Kayovi. "Lodě Základny, útočící na Graal, se nevracejí. Ta hrstka lidí, která žije na Graalu, je ani neuviděla. Lodě nevystoupily z hyperskoku."
Altos hvízdl a otočil se k Arturovi.
"Není to náhodou zásluha tvého tatíka. Arti?"
"Curtis s tím bohužel nemá nic společného." Sedmin Artura nadále ignoroval. "V této chvíli vyráží ke Graalu eskadra bombardérů letících relativistickou rychlostí. Cesta jim ovšem potrvá čtyřicet šest let. A nevěřím v jejich úspěch. Zaniknou."
"Co tedy chcete?" zeptal se Kay rezignovaně. "Zabít nás? ATan to nedovolí. Jednodušší je věřit Darloku. Nebo je Základna schopná přemoci neznámou techniku? Sebrat nám paměť bez aktivace neuronové síťky, odstínit pole psí… Nebo ještě jedna varianta: držet nás do smrti v zajetí. Zajistit, aby život byl dlouhý a zabránil sebevraždě. Co dostanu za nápad?"
"Nic. Všechny tebou zmíněné metody už byly vyzkoušené. Bez úspěchu."
Kay pohlížel nechápavě na Silikoida.
"Co bylo vyzkoušené? Jak tomu mám rozumět?"
"Myslím, že tvůj společník ti to dokáže vysvětlit," prohodil Sedmin. "Ale prozatím mi uvěř, že tyto metody nevedou k cíli. Dosavadním nejlepším východiskem je obyčejná sebevražda, která vrátí Curtise na Terru a umožní získat čas. Ale není možné riskovat donekonečna. Je třeba se rozhodnout a rozhodnutím musí být pouze totální válka s lidmi. Nakonec se k ní rozhodneme."
"Ke genocidě? A k likvidaci dalších tří nebo čtyř ras, se kterými se spojíme? K tomu jste odhodláni?"
"Ne. Zatím ne. Právě proto s vámi hovořím."
"Prozatím hovoříš jen se mnou."
"Hovory s Curtisem jsem už unaven. Kayi Altosi, lišíš se od předchozích průvodců. Dokonce i smrt, která tě přivedla

na Terru, nebyla běžná… Rozumíš mi? Kayi Altosi, budete mít čas na rozmyšlenou. Spoustu času. Jestli se Curtis rozhodne sdělit nám pravdu, jestli se dozvíme, čím je Graal, Základna rozumu rozhodne."
Otevřely se dveře a Kay spatřil dva Silikoidy. Povrch jejich těla se zlatě leskl.
"Doprovodí vás do připravené místnosti," oznámil Sedmin. "Počkám… Umím čekat. Jděte, musím z lodního ovzduší odstranit zbytečný kyslík."
Altos uchopil Artura za paži, zvedl ho z křesla - nádoby s nedojedeným jídlem spadly na podlahu - a řekl:
"Pojď, synu, musíme si o mnohém promluvit. Jsi už velký a nastal čas, aby ses dozvěděl, jak přicházejí na svět idioti."
Sedmin stál bez hnutí. Lidé vyšli z jeho soukromé kajuty, ale ještě dlouho slyšel Kayův hlas:
"Když dospělí potřebují idiota, popadnou prvního člověka a poví mu pravdu…"
Fundament Základny vydal tichý zvuk, který by dokázal uslyšet pouze dobrý radiopřijímač. Kupodivu zazněl jako povzdech. Sedmin nechápal, proč obyčejné výtky odívat do hezkých slůvek.
Nechápal ani to, proč Kayovo biopole vyjadřuje zlost, kdežto Arturovo biopole - rozpaky.
5
Připravili jim obstojnou místnost. Křesla, lůžka i stůl nepochybně pocházely z některé pozemské lodě. Silikoidi se postarali i o estetiku - barevné panneau na stěně představovalo les na některé planetě pozemského typu, a stádečko zvířat, patrně medvědů, jak si hrají na vyvrácených stromech.
"Co to vyvádíš, Kayi!" zařval Artur, když zůstali sami. Altos ho pustil.
"Už mě nebaví dělat idiota, Arti. Bodyguard nemůže bojovat naslepo. Buď ty nebo tvůj otec, není důležité, který z vás, jste mě měli varovat."
"Před čím?"
"Přeci Silikoidy. Jak mám rozumět Sedminovým slovům?"
"Nevím!"
"Nelži, Arti!" Kay opět popadl Artura. "Šel jsi do Graalu šestatřicetkrát. Kdo tě zastavoval?"
"To není tvá věc!"
"Je, hochu, je. Mám před sebou celou věčnost."
"Myslíš?"Artur se usmál, ale trošku křivě, protože ho svíraly Kayovy prsty. "Nech mě, hajzle!"
Kay ho pustil a dal mu facku. Jednu, druhou, třetí. Arturova hlava po každém úderu poskočila, tvář začala hořet. Artur se pokusil kopnout Kaye do rozkroku, ale Altos odrazil ránu jediným úderem. Hoch vykřikl a padl na podlahu.
"Nemysli si, že jsem figurka, hošku," sklonil se nad něj Kay. "Ty neriskuješ nic a já jsem předem odepsán. Takový přístup se mi nelíbí."
"Psychopate," řekl tiše Artur.
"Kdežto ty jsi andílek. Co je platná krev na mých rukou? Pro tebe jsem pouhý nástroj. Stejně jako ti, kteří tě ochraňovali předtím."
"Jsem nástroj van Curtise," odpověděl Artur, aniž vstal z podlahy.
"Jsi jeho syn."
Artur sebou trhl.
"Hlupáku… Nejsem syn van Curtise."
Kay usedl na podlahu a mlčky pohlížel na chlapce. Potom odvrátil zrak.
"Curtis van Curtis nemá děti," řekl Artur.
Kay mlčel.
"Nepotřebuje děti. Je nesmrtelný a Graal přijme jen jeho."
Arturův hlas se třásl pláčem.
"Jsem… jsem klon. Stejný nástroj jako ty… nebo oni…"
"Odpusť," řekl Kay.
"Byl jsem stvořen proto… abych prošel tu cestu…"
"Odpusť mi," opakoval Kay.
"Jsem klon. Podle zákonů Říše nemám žádná práva."
"Zdravím tě, Arti."
Chlapec zvedl oči.
"Zdravím tě, Arti," opakoval Kay. "Jsem Kay Dutch z Druhé planety Shedary. Náš svět neuznával genetické moratorium Říše. Jsem super třetí generace. Podle zákona podléhám filtraci a sérii omezujících zákroků. Manželka senátora Lacitise mi dala dokumenty svého syna, který zahynul při prvním útoku Sakkry. Ale i toto jméno mi vzali."
Artur vzlykl a rozmázl slzy po tváři. Potom se zeptal:
"A v čem jsi super?"
"Zraková paměť, lingvistika, rychlost reakcí."
"Zdravím tě, Kayi Dutchi," řekl Artur.
* * *
Fundament Základny Silikoidů Sedmin dlouho pozoroval Artura plačícího na Kayově hrudi. Potom změnil vnímání na zapamatování a přikázal zrušit pozorování lidí. Dobře věděl, co Curtis Kayovi poví.
* * *
"Co pamatuji, věděl jsem to," řekl Artur, který seděl na lůžku. Už neplakal. Kay Dutch-Altos se přehraboval ve skříni. Našel tříhrannou křišťálovou láhev, pohlédl na etiketu, spokojeně přikývl a usedl do křesla.
"To… to je normální. Obvyklé. Oficiálně jsem synem van Curtise. Ve skutečnosti přesnou biologickou kopií."
"A paměť? Rozum?" Kay odzátkoval láhev a napil se. Hnědý nápoj pálil v krku; haigarská brandy má skoro šedesát

procent.
"Paměť mám vlastní," odvětil suše Artur.
"Tak proč se trápíš? Jaký je v tom rozdíl, jestli máš stejných genů jako van Curtis padesát nebo sto?"
"Pro mě žádný. Pro Říši…"
"Vykašli se na Říši. Co hledá Curtis senior na Graalu?"
"Hranici snů."
Kay se opět napil a pohlédl tázavé na Artura.
"Nevím, co to je. Znám jen cestu," řekl chlapec.
"Lžeš. To je další technika?"
"Ano."
"Čí?"
"Kayi, nechtěj to vědět."
"Má Sedmin pravdu, pokud jde o Předchůdce?"
"Žádní Předchůdci neexistovali, Kayi, pusť to z hlavy." Arturovi se roztřásly rty.
"Napij se," podal mu Kay láhev. "Ale jen trošku."
Artur poslušně upil, zašklebil se a vrátil láhev.
"Co měl na mysli Sedmin, když mluvil o tvém přenosu na Terru?"
"To se jen domýšlím."
"Mluv."
"Víš, jak funguje aTan?"
Kay neodpověděl, pokládal otázku za rétorickou. Artur trpělivě čekal. Altos vzdychl a začal:
"Molekulární replikátor kopíruje libovolné biologické objekty. Ty však zůstávají mrtvé… neoživené, což tolik potěšilo církev Společné vůle. Pouze v případě smrti originálu, kdy neuronová síťka vyšle informační psychopole, lze je vložit do nového těla…"
"Ne. Neuronová síťka nedokáže bleskově předat takové množství informace. Funguje v reálném čase."
"Á…"
"Informace jsou nepřetržité kumulované v počítačích společnosti. Přerušení práce neuronové síťky je pokládáno za smrt. Tedy zastínění psychopole vede jen k jednomu - vytvoření nového jedince."
"Plnohodnotného?"
"Ne. Člověka-rostliny či spíše člověka-automatu. Dokáže jíst, pít, odpovídat na otázky, plnit příkazy. Ale není osobnost. Člověk není součet těla a paměti."
"Tvá slova by Patriarchu potěšila."
"Proč myslíš, že církev blahoslavila aTan? Dokázali jsme existenci duše."
Kay se znovu napil brandy a zašeptal:
"Takže Silikoidi…"
"Ne. Nedokáží nás zničil. Když odstíní psychopole, což je možné, pak se na planetě Terra objeví dvě zombie: Artur a Kay. Ale postačí, abychom zemřeli, a zombie získají vědomí. To, co je nad psychopolem, i bez aTanu najde své tělo. My to nazýváme faktor ‚psí'. A právě ten nemají rasy Darlok, Alkari, Klackon, takže aTan je pro ně k ničemu."
"Chápu."
Artur zrudl: mluvil pořád rychleji.
"Silikoidi nás nemohou zlikvidovat. Jakmile najdeme způsob, jak se zabít, naše zombie získají vědomí. Smazání paměti má stejný efekt. Nevím to určitě, ale je možné, že darlocká symbióza by také uvolnila faktor ‚psí'."
Tomu Kay už neuvěřil. Na Lajonu Artura zřejmě strašně vyděsili. Ale říci to nahlas nechtěl.
"Prošel jsi někdy něčím takovým?"
"Ano…" Artur se zajíkl. "Před půldruhým rokem se mě zmocnili na Gentaru-2. Skupina lidí… potom se mezi nimi objevil Silikoid. Umístili mě do cely, ve které zřejmě byly clonící systémy. ATan zafungoval. Dva měsíce jsem byl… bez sebe. Později se vědomí vrátilo. Pravděpodobně se mi podařilo spáchat sebevraždu."
"Nebo ti setřeli osobnost," navrhl opatrně Kay.
"Tu mi setřeli před dvěma roky. Sigma-T." Artur se otřásl a nuceně zasmál. "Pamatuji si, jak mě položili pod antény… luplo mi ve spáncích… a hotovo. Tam byli pouze lidé. Podezírali jsme korporaci ‚Ramds'… Silikoidi zůstali ve stínu…"
"Pokoušejí se vzbouřit proti Říši všechny rasy Galaxie." Kay ulehl na své lůžko. V hlavě mu hučelo, ale myslel jasně. Brandy se člověk těžko opije. "Stojí Graal za to?"
"Graal nestojí za nic. Ale Hranice snů… ano."
"Prospím se, Arture." Kay zavřel oči.
"Spi," souhlasil Artur.
Altos už skoro spal, když se Artur zeptal:
"Není ti nepříjemné, že jsem klon?"
"A tobě, že mé embryo poskládali pod mikroskopem?" zamručel Kay.
"Dobrou noc, Dutchi." Artur se zavrtěl v posteli. "Promyslím, co můžeme dělat."
"Děkuji, králi." Kay si zakryl oči rukou. Silikoidi nedomýšleli, že je třeba umístit vypínač světla do cely… nebo to nepokládali za nutné.
6
"Zvu vás, Lemaku," naléhala Isabela. Admirál napůl ležel v křesle a pohlížel na ni z obrazovky. Pohlížel mlčky a unaveně: zdálo se, že za těch několik dní hodně zestárnul. "Dovolte mi pokračovat v akci, admirále."

"Nastává doba přeměn, Kal," pronesl tiše Lemak. "Velkých přeměn. Nemusím věřit hyperspojení, ale poslední věc, kterou teď Říše potřebuje, je konflikt se Základnou Silikoidů."
"Žádný konflikt nebude."
"Opravdu? Nu což, nemohu rozkazovat důstojníkovi Služby. Jednejte podle vlastního uvážení."
"Bez vašich lodí jsem bezmocná." Isabela se donutila k přiznání této skutečnosti.
"Všechny řadové lodě se musí vrátit na základny. To není můj rozkaz, Kal, a nesmím jej ignorovat."
"Ale ‚Lovec' není válečná loď."
Lemak rozpřáhl ruce.
"Udivujete mě, Kal. Hodně. Co se děje?"
"Nemůžu to svěřit hyperspojení."
"Dobře," souhlasil nečekaně Lemak. "Konvoj se vrací, pomocné lodě nadále budou podléhat vám. Ale mám prosbu: Pokud nějakým zázrakem dosáhnete úspěchu, navštivte především mě."
Kal přikývla.
"Pro všechny případy to oznámím výsadkové skupině na vaší lodi," dodal Lemak. "Hodně zdaru."
Obrazovka pohasla. Isabela vložila hlavu do dlaní a ztuhla s pohledem upřeným na neživé sklo.
"Nač potřebují Silikoidi Artura Curtise?" promluvil Nomachi. Na můstku byli sami dva, jediní, co znali pravdu o cíli letu.
"Kde jsi vzala, že je u nich?"
"Nevím," přiznala Kal. "Ale je to jediná varianta, která mi vychází."
Nomachi v duchu zaklel. Ošklivila se mu maličká kajuta, kterou sdílel s mlčenlivým Kadarem, měl dost sublimované stravy, nelíbil se mu bláznivý, vyčerpávající sex s Isabelou. V hloubi duše proklínal okamžik, kdy se rozhodl porovnat portréty Artura Ovalda a Artura Curtise.
Jen doufal, že to štěně zemřelo v drápech Darlokanů nebo při bombardování Lajonu.
* * *
"Musím mluvit se Sedminem," řekl Artur.
"Určitě?"
"Absolutně."
"V tom případě to opakuj hlasitě a pravidelně," poradil mu Kay a otřel si tváře depilačním ubrouskem. Týdenní strniště mizelo z tváří jako šedý prach.
"Musím mluvit se Sedminem," pronesl Artur do prostoru. Pořád ležel na lůžku, zřejmě prospal noc oblečen. "Musím mluvit se Sedminem."
Kay dokončil holení a otevřel číšku kávy. Ale nepil -vypláchl si ústa a vyplivl na podlahu. Začal tiše prozpěvovat: "La-la-la…"
"Co děláš?" zajímal se Artur.
"Chci změnit povolání," oznámil Kay. "Nastoupím do Říšské opery… La-la-la… Jak se ti líbí můj zpěv?"
"Máš hlas postřeleného Bulrata."
"Výborně."
Artur opakoval své přání hovořit se Sedminem další dvě hodiny. Kay neustával ve vokálních cvičeních. Nakonec se dveře otevřely a na prahu se objevil Silikoid.
"Fundament Základny Sedmin očekává Curtise. Rozhovor."
Artur seskočil z lůžka a přistotipil k Silikoidovi.
"Bude to rozhovor mezi čtyřma očima."
"La-la-la," zazpíval Kay. "Jestli najdeš u Silikoida aspoň jedno oko, pověz mi to. La-la-la…"
Curtis junior následoval Silikoida hluboce přesvědčen, že jeho bodyguard přichází o rozum.
* * *
V soustavě Lajonu se maličká eskadra rozdělila. Torpédoborce přešly k hyperskoku do Dogary, "Kruh ticha", "Lovec" a bezejmenná korveta Služby se vydaly po stopách armády Silikoidů. Nebylo to těžké - dvaatřicet tisíc lodí zanechalo v prostoru silné poruchy.
Kal nevěděla, čím jí může pomoci planetární nulifikátor. Zvykla si však využívat všechno, co měla po ruce - což se týkalo nejen lidí, ale i lodí.
7
"Následuj mě," přikázal Silikoid.
Artur byl pryč dvě hodiny. Když se dveře otevřely, Kay očekával právě jeho, ale byl to jen doprovod.
"Teď jsem na řadě já?" zeptal se Kay a vyšel na chodbu. Silikoid neuznal za potřebné odpovědět. Putovali tmavými chodbami a jen zářící koule, kterou průvodce vytvořil, pomáhala najít cestu. Vzduch byl neobyčejně svěží a jemný, zřejmě byl nedávno obohacen kyslíkem. Silikoidům stačí tři, čtyři procenta, ovšem pro zajatce museli vzduch vyměnit.
Tentokrát nebyl Sedmin sám. Uprostřed kajuty viseli tři Silikoidi - buď rozmlouvali na své frekvenci nebo něco promýšleli. Artur seděl v křesle napjatý, připomínal zaskočené zvířátko.
"Zdravím tě, Fundamente Základny," řekl Kay a přistoupil ke svému svěřenci. "Nebyl jsi na něho moc tvrdý?"
"Sám se rozhodl, že bude upřímný," zahučel Silikoid, visící uprostřed skupinky.
"Jsi spokojen?"
"Ano. Teď se budu ptát a ty budeš odpovídat. Co je Hranice snů?"
"Ke mně bohužel Artur tak upřímný nebyl." Kay usedl na opěradlo volného křesla. "Zřejmě se jedná o informaci určenou jen osobám na samotném vrcholu."
"On to neví," řekl rychle Artur. "Nebylo to nutné."

"Věřím," přiblížil se k nim Sedmin. "Cítíme, kdy jsou slova pravdivá a kdy ne."
"Slíbil jsi…," začal Curtis junior.
"Nezapomněl jsem. Kayi Altosi, získali jsme od Artura Curtise cenné informace, které změní náš názor na Graal."
"A rozhodli jste se nás propustit," uklonil se Kay. "Děkuji, prastará a moudrá raso."
"Málem jsme se vás rozhodli propustit," řekl Silikoid, který si nevšímal jeho tónu. Kay se kousl do jazyka. Pohlédl tázavě na Artura, který přikývl.
"Situace není jednoznačná," pokračoval Sedmin. "Zpřístupnit Říši Lidí techniku, kterou Curtis nazval Hranice snů, může snížit nebezpečí pro Základnu rozumu. Možnost agrese ze strany lidstva klesne k nule…"
"Mám ji snad zastavit já?" zeptal se Kay Artura.
"Přesto," pokračoval Silikoid, "oslabení lidstva může vyvolat reakci jiných ras. Rovnováha sil bude narušena v každém případě. Jsme v obtížné situaci."
"Můžete volil?" zajímal se Kay.
"Ano. Můžeme vás zadržovat… dlouho. Budete žít, ale nikdy neopustíte prostor Silikoidů. To nám poskytne čas pro rozhodnutí."
"Zadržovat? Oho…" Kay si poklepal na hruď. "Svůj motorek můžu zastavit kdykoli. Například přestanu dýchat. Artur něco takového zvládne také."
"Nebudete mít srdce ani plíce," řekl Sedmin nevzrušeně. "Pouze mozek. A ten bude žít. Dlouho. Velice dlouho."
"Blufuješ," řekl Kay, kterého zamrazilo.
"Ne, Kayi Altosi, narozený jako Kay Dutch. Naučili jsme se uchovávat biologické objekty v rozděleném stavu. Během tří minut… postačí, abych vydal rozkaz a vaše těla budou rozebrána. Mozek nestačí zemřít, takže aTan nezafunguje."
"To je bluf," opakoval Kay, který pochopil, že Sedmin mluví vážně.
"Chceš to ověřit?"
"Ne," vzdal se Kay. "Věřím."
V Silikoidovu hlasu dál nezněla hrozba. Ani největší nepřátelé této rasy jí nemohli vyčítat zbytečnou krutost.
"Děláš dobře." Špetka soucitu v Sedminově hlase mohla být falešná, ale stejně mohla odpovídat skutečnému citu, tomu ekvivalentu sympatie, který může Silikoid pociťovat k lidem.
"Co si přejete?" Kay obhlédl celou trojici. Silikoidi, skládající se z křemíkových a krystalických struktur, kteří používají místo končetin silová pole, vypadají velice odolně vůči útoku neozbrojeného muže.
Takový je všeobecný názor.
"Musíme rozhodnout, Kayi Altosi. Curtis junior nám pověděl pravdu nebo její část. Když vás pustíme, zlikvidujeme ohrožení ze strany lidstva. Ale je třeba vzít v úvahu ještě hodně faktorů. Jestli vás zadržíme, získáme pouze čas. Bohužel nepříliš dlouhý. Van Curtis vytvoří nový klon. A jeho plány se mohou změnit."
Artur se otřásl, ale nepromluvil.
"Rozhodujte," řekl Kay. "Ať se Základna neotřese, když se pohne rozum."
"Znáš mnohé." Sedmin neprojevil údiv. "Jsi člověk, který se snaží chápat jiné rasy a současně je nenávidí."
"K vám mám neutrální postoj."
"Jsme příliš odlišní… Kayi Dutchi, co nám radíš? Neznáš podstatu Hranice snů, neovlivní tedy tvé rozhodnutí. Mluv."
"A poslechnete mě?"
"Možná."
"Dobrá." Kay se otřepal a uvolnil, jako by se už rozhodl. "Sedmine, když jsi se stal Fundamentem Základny, nahradil jsi na tomto místě Granida."
"Bylo tomu tak."
"Tvou cestu uznali pro Základnu za správnější?"
"Ne, tehdy to nebylo jasné. Věříme ve stabilitu světa."
"Zkrátka jste se servali," konstatoval Kay. Byl zvědavý, jestli Silikoid pociťuje nějaké emoce při vzpomínce na svůj příchod (nebo sestup) k moci.
"Tvá představa je absurdní." Sedmin zatřásl celým tělem a Kay pocítil, jak se v nebezpečné blízkosti jeho nohou přesunulo něco neviditelného. "Mezi námi nejsou zastánci takového nebo jiného řešení. Soubojem nikdo nenajde pravdu."
"Má představa je ještě absurdnější, než si myslíš, balvane. Budu bojovat s jedním z vás. Vítěz rozhodne."
Zdálo se, že Sedmin nevěří tomu, co uslyšel. Obkroužil Kaye a zkoumal ho všemi dostupnými způsoby. Nakonec se zeptal:
"S jakou zbraní se nám chceš postavit?"
"Se žádnou. Boj rukama, jak se patří při zkoušce pravdy."
Artur se odvrátil. Vysvětlovat něco šílenci nemá smysl.
Silikoidi mlčeli.
"Navrhuji ověřit stabilitu vesmíru," řekl Kay.
"Tvůj plán je naivní, Kayi Altosi. Nezemřeš. Zachováme mozek." Sedmin zřejmě pokládal Kayův návrh za úskok.
"Kdo bude se mnou bojovat?"
Sedmin se plynule odsunul stranou. Nepochybně vydal rozkaz, protože další Silikoid ho následoval a proti Kayovi se ocitl jen jeden - půl tuny kamene zavěšeného v prostoru.
"Kay Dutch, Druhá planeta Shedary," uklonil se Kay. "Nepociťuji k tobě nepřátelství."
Silikoid s karikaturní grácií napjal tělo a zapěl:
"Mizaar, třicátá devátá Základny. Nepociťuji k tobě nepřátelství."

Artur Curtis pohlédl na svého bodyguarda. Věděl, co se stane Kayovi a co potom čeká je oba. Boj se Silikoidy beze zbraní je ještě hloupější nápad než útok na tank s nožem. Ale Dutch-Altos už zaujal bojový postoj.
Hoch sevřel hlavu do dlaní, jako by ho to mohlo ochránit před chirurgy Silikoidů, chystajících se k trepanaci dvou lebek, a zavřel oči.
Mizaar těžce zamířil ke Kayovi. Kay odskočil a vydal táhlý křik, připomínající mňoukání kocoura za jarní noci.
Artur van Curtis, který dokázal poznat smrt v každé podobě, se tentokrát zmýlil. Napadlo ho, že Kay Dutch je už mrtvý.
Silikoid měl stejný názor. Podstavec kamenného sloupu opsal oblouk - a neviditelná zeď udeřila Kaye. Upadl a pocítil, jak se mu zatajil dech. Silikoid se přiblížil - neúprosný a smrtonosný jako horská lavina.
Kay Dutch vyskočil a udeřil do kamenného těla. Potlučená a opařená ruka zabolela.
Mizaar nehlučně klesl na podlahu. Sloup jeho těla, skoro kulatý, se pomalu a hlučně sunul k Sedminovi. Tento pohyb však už neovládal rozum. Zbaven možnosti generovat silové pole se Silikoid změnil v myslící kámen.
"To. Velký. Dojem," skandoval Sedmin. Mizaar se zastavil, zadržen jeho polem.
Kay ho neposlouchal. Přistoupil k Arturovi. Uchopil jeho ruce bledé napětím a odsunul mu je z obličeje.
Curtis junior zamrkal a pohlédl na svého bodyguarda.
"Jak jsi rozhodl, Kayi?" zeptal se Sedmin. Kdesi za hranicemi lidského vnímání řádila nyní bouře. Obrovskou lodí kroužila šokující informace: lidé se naučili trik Bulratů. Lidé dokáží zabít Silikoidy holýma rukama.
Kay Dutch-Altos pohlížel na Artura. Za tímto hochem stojí neznámá Hranice snů, která učiní lidstvo mírné, klidné, už nebude narušovat rovnováhu sil. Takové, jaké je chtějí mít mimozemšťané.
"Rozhoduj, Kayi."
Za Sedminem stojí rozdělené tělo a mozek v láhvi. Třeba uchrání ještě oči.
"K čertu s lidstvem," řekl Kay a rozcuchal Arturovi kštici. "Pusť nás, Sedmine. Pusť nás, prosím."
8
Expresní kapsle se kdysi používaly zcela běžně. Vypouštěly je lodě přecházející do hyperprostoru, přičemž vypočítaly kurz tak, aby kapsle vstoupila do reálného prostoru. Jednorázový motor dovoluje snížit rychlost, padákový systém umožňuje přistání. Vejde se do ní asi tuna nákladu - nebo pět až šest hodně optimistických lidí.
Jediné, co kapsle nezaručují, je jistota. Ve zploštěné keramické kouli není místo pro rezervní motor - a kapsle shoří v atmosféře. Není místo pro rezervní padák - takže se často rozbijí při přistání. Není místo pro rezervní navigační systém - takže někdy prolétnou kolem planety do vesmírné dáli.
"Kdyby něco, vrátíme se na Terru," řekl Kay a uvelebil se v křesle. Arturovi se jeho tón nelíbil. Rozhodl se zeptat na něco jiného:
"Byl jsi na Tauri?"
"Také."
"A co?"
"Slušná planeta. Bude se ti líbit."
"Oho," zapochyboval Artur.
Rozsvítil se maličký displej komunikátoru. Uviděli Silikoida.
"Kayi Altosi, Základna přijala rozhodnutí."
"Bohové… Tak mluv."
"Základna Silikoidů nemůže definitivně rozhodnout. Ponechává váš osud stabilitě vesmíru. Žádný Silikoid vám nebude pomáhat ani bránit… kromě tohoto okamžiku. Pokud Artur Curtis pronikne k Hranici snů, bude to přijato pozitivně. Pokud ne, nic se nezmění. Přenecháváme vás osudu."
Kapsle se otřásla, přetížení jim vyrazilo z hrdel přidušené výkřiky.
"Nemusíte nás svěřovat osudu tak bolestivě…," zašeptal Kay.
Kapslí to házelo jako autem na venkovské cestě. Obraz na displeji zmizel - mezi loděmi ustalo hyperprostorové spojení.
"Jestli nás to vtáhne do kýlové stopy, vynoříme se několik parseků od hvězdy," prohlásil Kay.
"To vím taky…"
Otřesy ustaly. Na displeji se objevila čísla - navigační systém orientoval kapsli. Kay přimhouřil oči a zahleděl se na husté řádky.
"Nuže?"
"Ať je trefí šlak!"
Kayovy prsty se rozběhly po řídicím pultu. Gravitace na okamžik zmizela. Potom se kapsle zatočila a vnitřek zaplnil tenký svist.
"Co se děje?" křikl Artur.
"Jestli se motor při forsáži nepřepálí," Kay sundal ruce z pultu, "a jestli gravikompenzátor stačí pohltit veškeré přetížení, budeme za sedm minut na pevné zemi."
* * *
Operátoři "horké stopy" zaznamenali vystřelení kapsle v soustavě Tauri. Bylo to dost zvláštní, ovšem standardní instrukce doporučovala sledování základní skupiny. Volba mezi dvěma tisíci lodí a maličkou kapsli vypadala jednoduše - vždyť nevěděli, koho vlastně sledují. Tři pozemské lodě pokračovaly v letu.
* * *
Expresní kapsle nemá vnější kamery ani okna. Ticho znamená konec brždění, blesková beztíže - odhození gravikompenzátoru, trhnutí - otevření padáku. Potom se už jen houpali ve vzdušných proudech.
"Takže přistáváme," prohlásil užasle Kay. "Arture, jestli jsi toužil po zázraku, pak právě nastal."
"Už netoužím."

"Špatné znamení. Arti, nechceš mi povědět o Hranici snů?"
"Ne."
"Ale budeš muset," slíbil Kay.
Kapsle se opět otřásla.
"Vítejme na pevné zemi," řekl Altos a rozepnul si pás. Kapsle stála šikmo, k průlezu museli vylézt ke stropu. Ostatně se s tím počítalo a několik skob ulehčovalo úkol. "Víš, že za Velké války se takové kapsle používaly při výsadcích?"
"Tomu nevěřím," odvětil Artur a vyplétal se z pásů. Pohlédl na monitor a podezíravě se zeptal: "Víš určitě, že se mi planeta zalíbí?"
"Copak je?" Kay uvolnil poslední blokádu a otevřel průlez. Dovnitř vnikly sněhové vločky a ledový vichr.
"Minus třiadvacet." ohlásil Artur a zapnul si blůzu.
Kay užasle zíral do otvoru. Viděl vánici a tmu.
"To není možné," pronesl tiše. "Tauri je planeta - zahrada."
Vzepřel se a usedl na okraj průlezu. Zamrkal, zvykal si na tmu. Spatřil nenarušený, hluboký sníh, který kolem kapsle tál. Hustými mraky neprosvítala žádná hvězda.
"Nespletl sis Tauri s nějakou jinou planetou?" Artur ho následoval. Objal ho chlad a Artur se schoulil.
"Žil jsem tady dva roky po vězení. Na Tauri zima neexistuje, planeta je klimatizovaná podle třídy Eden…"
Artur poprvé viděl Kaye v rozpacích, dokonce vystrašeného. Jeho bodyguard se nebál reálného ohrožení -obával se neznámého.
"Co je to za světlo, Kayi?"
Padajícím sněhem prosvítala slabá fialová záře. Vypadala jako vzdálená stěna světla, zvedající se k obloze…
"K čertu!" zahihňal se Kay. "Přistáli jsme v kompenzátoru, Arti!" Optimismus se mu vrátil překvapivě rychle. Popadl Artura za pás a seskočil do sněhu.
"Co je to?"
"Hádej. Můžeš třikrát."
Pod kapslí něco třesklo. Ožehlá koule se zachvěla.
"Rozumím," odskočil Artur. Ze vzdálenosti desíti metru hleděli, jak kapsle klesá pod led. Šplouchla černá voda a bleskově začala tuhnout. Po chvíli ji pokryla vrstvička ledu a tu rychle zasypával sníh.
"Dokážeš ujít pět kilometrů?" zeptal se Kay.
"Jdeme." Artur strčil zmrzlé ruce do kapes. Nepotřeboval nic vysvětlovat - kompenzační pásma planetárních klimatizátorů mívají průměr asi deset kilometrů. Věčné léto, které podle Kávových slov panuje na Tauri, existuje na účet sta nebo dvou set pásem věčné zimy.
Zpočátku šli rychle. Vadil jim sníh, občas sahal Arturovi k pasu. Kay razil cestu. Šok vyvolaný bleskově probíhajícími událostmi mu zatím nedovoloval vnímat zimu naplno.
"Se Silikoidy sis hezky pohrál," řekl Artur.
"Mlč a dýchej nosem," utřel ho Kay. Jeho postava byla pořád výraznější, oči přivykaly tmě a na šedý oděv usedaly bílé vločky.
Měli štěstí - vyšli na úsek bez sněhu, zato led tu byl hladký jako sklo. Zřejmě tuto část kompenzátoru nedávno vyčistili a predisponovali část zmrzlé vody do zavlažovacích systémů. Kay dvakrát upadl, Artur třikrát. Curtis junior mával rukama a postupně se naučil udržovat rovnováhu. Ale i tak se po ledu šlo lépe.
Když znovu došli k zasněženému terénu, Artur pocítil, že ho prsty už neposlouchají. S námahou strčil ruce do kapes, ale moc to nepomohlo. Nakonec hoch upadl, nohy se mu z nějakého důvodu nechtěly ohýbat.
"Podle mých výpočtů jsi se měl vzdát asi v polovině cesty," řekl Kay suše a otočil se. Tváře měl bílé a studené jako led.
"Očekává nás Terra?" usedl Artur do sněhu.
"Určitě." Kay Altos spatřil, jak hoch zavírá oči, potom pohlédl na fialovou záři obklopující kompenzační pásmo. Zbývaly ještě tři kilometry.

9

Artur otevřel oči a spatřil nad sebou strop - bílý, s pavučinami v koutech a oválným lustrem na šňůře. Ležel v posteli, svlečený a přikrytý tenkou přikrývkou. Paprsky slunce mu teplou dlaní laskaly obličej.
"Kayi," zašeptal Artur.
Pokoj byl velice malý, na stěnách měl modré papírové tapety, jediným otevřeným oknem přicházel chladný vzduch. Z nábytku tu byla jen postel, tvrdá židle s vysokým opěradlem a široká, mělká, tmavá skříňka. Přírodní dřevo se k celkově ubohému nábytku nehodilo, ale Artur viděl už hodně mnohem podivnějších míst.
"Kayi?" opakoval Artur hlasitěji a odhodil přikrývku. Vstal a vyhlédl z okna, když předtím poodhrnul tenkou záclonu. Pokoj byl v prvním patře a hoch viděl jen stromy - tmavozelené listy, plody připomínající jablka, zlaté paprsky slunce pronikající mezi větvemi… Artur se otřásl - buď studeným závanem větru nebo zlou předtuchou. Vše velice připomínalo Terru.
Na židli leželo jeho oblečení. Artur si natáhl džíny a šel ke dveřím. Dotkl se křídel, také dřevěných, zakolébala se. Přinejmenším ho nezamkli. Ztuhl, když zaslechl neznámý hlas, starý a roztřesený.
"Maretta se mi nelíbila, ne… Samý sníh, jak tam žít? Loni u nás ležel sníh dva týdny. Prý kvůli té nové základně, kterou postavili v horách. Mysleli jsme, že je už konec, ale přišlo to… Sady pomrzly, první úrodu jsme ani nesbírali, zakopali jsme ji do země, a nakonec…"
"No tohle… Hrůza…"
Artur se usmál a opřel o futro. Poznal Kayův hlas.

"Pro vás je to běžné, já vím. Když jste se dostali z usazováku, není o čem mluvit. Tam u vás nepochybně nic neroste?"
"Proč by nemělo? Jáhly, ledové víno. Dodáváme samotnému císaři…"
"Jistě, obchod především," pronesl nepříliš jistě Kayův společník. "A samozřejmě opravdové ovoce…"
"Také ryby dodáváme na mnoho planet," hovořil zapáleně Kay. "Až vám obchod selže, zkusíte to také."
"Zkusíme," slíbil bez nadšení majitel stařeckého hlasu. "A naše jablka byste mohli nabízet na Marettě…"
"V této sezóně jsme sebrali na Marettě spoustu planktonu," nedovolil mu dokončit Kay. "A nejen z horní vrstvy… Takové maličké broučky. Stírali jsme dno, protože v teplém období se množí dole, jsou to… něco jako švábi, jenže žijí ve vodě… a nejlepší je, že ani po vysušení nezdechnou! Když se hodí do skleničky vody a chvíli se počká, zase obživnou, opravdu!"
Artur se kousl do ruky, aby se nerozesmál. Za dveřmi nastalo ticho, potom si neznámý odkašlal a nesměle začal:
"A v mých zahradách…"
"Promiňte, ale je čas jídla," řekl nečekaně tvrdě Kay. "Víra nám nedovoluje dělat tento hanebný akt v přítomnosti jiných osob."
"Aha… V tom případě dobrou chuť."
Zašouraly rychlé kroky a k Arturovi dolehl roztřesený hlas:
"Jestli synek onemocní, natřete ho octem. Věřte mi, že je to nejlepší prostředek na horečku."
"Namarinuji ho," slíbil zachmuřeně Kay.
Dveře bouchly. Artur se třásl potlačovaným smíchem.
"Pojď dál," dolehlo z vedlejšího pokoje, "sníme večeři, než vystydne."
Artur strčil do dveří. Tento pokoj byl mnohem větší. Celou podlahu pokrýval měkký koberec, u stěny stálo dlouhé kanape, vedle zasklená komoda s nádobím. U kulatého stolu uprostřed místnosti seděl Kay.
"Vystrašil jsi stařečka?" zeptal se Artur.
"Stařenku. Tu není snadné vystrašit, bojovná babka. Bývala porodní bábou u říšských výsadkářů."
"Čím?"
"Porodní bábou, synku. Žen tam bylo dost. Dobrý den."
"Dobrý den, táto." Artur vyhlédl oknem. Stromy, slunce, jasná, modrá obloha. "Kde jsme?"
"Na Tauri, podle plánu. Hlavní dodavatel ovoce v tomto sektoru. My jsme z Maretty, obchodujeme s rybami a planktonem."
"To jsem už pochopil." Artur chtěl usednout ke stolu, ale Kay zavrtěl hlavou.
"Tam jsou dveře. Hygiena je pro Marettana hrozně důležitá. Potom další. Na sporáku je pánev, v komodě nádobí a příbory."
Artur se rychle umyl a v kuchyni - okna měla dokořán, sady se táhly až k obzoru - sundal ze sporáku velkou pánev. Kuchyňka byla buď šíleně luxusní nebo dokonale starožitná - s otevřeným ohništěm.
"A chleba!" křikl z pokoje Kay.
Když Artur postavil před Kaye pánev, opět se pokusil usednout.
"Dobře vychovaný mladík musí obsluhovat otce u stolu," zpražil ho Kay. Sundal z pánve pokličku; pod ní byla smažená ryba. Podle vůně velice chutná. "Musíš přitom stát za mnou, abys neviděl odpornou proceduru žvýkání. Potom smíš dojít zbytky, nepohrdat ani kostnatými kousky…"
Curtis se poslušně postavil za jeho záda. Cítil se dobře. Byl dokonce připraven nepohrdat kostnatými kousky.
"Posaď se," vyzval jej měkce Kay. "Na dobré vychování smíme zapomenout. V přítomnosti cizích lidí stejně nejíme."
"Musíme nutně být z Maretty?" zeptal se Artur a nabodl kus ryby na vidličku.
"Ne, můžeme být například z Butisu. Ale ujišťuji tě, že tvé povinnosti se ti budou líbit ještě míň."
Jedli rychle, přikusovali čerstvé housky a zapíjeli rybu minerálkou z karafy.
"Kayi, vzpomínám jsi, jak jsi mě nesl…" Artur zaváhal, ale dokončil: "Moc ti děkuji, že jsi mě zachránil, ale proč jsi mi sundal bundu?"
"Abych si ji oblékl sám, pod kabát," odpověděl klidně Kay. "Syntetika nemá rozměr, je to moc výhodné."
Artur mlčel.
"Hochu," zvedl mu Kay bradu, "v romantických knihách se slabším dává teplé prádlo, balí se do vlastních hader. Je to moc pěkné, ale lehké omrznutí není nic strašného. Doktoři tě spravili za dvacet minut, ještě než ses probral. Důležitější bylo, abych se mohl hýbat já, jinak bychom se vrátili na Terru. Souhlasíš?"
"Co budeme teď dělat?" odpověděl otázkou Artur.
"Ty si odpočineš a já zajedu do hlavního města koupit loď. Neškleb se, mají slušnou dopravu, vrátím se za půl dne."
"O Marettě nic nevím…"
"Voda, led, ryby, travlery. Připomíná kompenzátor, do kterého jsem včera spadli. Převažují Kazaši a Mongoli, Asiati. Také tam žijí Litevci a Lotyši, ale o nich nic nevím. Malá enkláva Meklaranů, zabývají se opravami travlerů. Náboženství je místní varianta Společné vůle, která zbožšťuje proroka Nazara."
"To je vše?"
"V mém pokoji je terminál, za pět minut se zorientuješ. Měj se."
Kay vstal a poklepal Artura po zádech. Zamířil ke dveřím a cestou ještě prohodil:
"Nechoď daleko od domu, jsou tady samé sady, mohl bys zabloudit."
"Už odcházíš?" zvolal Artur poplašeně. Kay se na něj ode dveří usmál.
"Arti, toto je nejbezpečnější planeta v Říši. Večer ti o tom budu vyprávět, prozatím mi věř."
"Bezpečné planety neexistují," sdělil zamračeně Artur zavírajícím se dveřím.
10

Artur Curtis pozorně sledoval populární film o Marettě. Zabralo mu to půl hodiny, ale zato se něco dozvěděl o své nové vlasti. Planeta se mu nelíbila - opravdu tam nebylo nic kromě ledu a vody. Na takové světy se obvykle stěhovaly národy, které prodaly svá původní území nebo o ně přišly v důsledku katastrofy. Zábavný byl jen úryvek, ukazující městečko Meklaranů. Trojstrannou aliancí získali právo žít na lidských planetách. Kyborgové si i po tisíciletí umělé evoluci zachovali podobu dvoumetrových ještěrů. Ve sněhu vypadali jako bytosti z pohádky a jejich vlnění na pozadí studených moří vzbuzovalo bezděčnou lítost. Po katastrofální porážce v létech Velké války Meklarani začali obdivovat lidskou rasu. Vyměňovali své mechanické části za díly říšské produkce a chtěli se asimilovat s lidmi - podivná, ale Říší akceptovaná praxe.
Artur vypnul terminál a přistoupil k oknu. Z Kayova pokoje bylo vidět nejen nekonečné panoráma sadů, ale také mžikající bariéru kolem kompenzačního pásma. Hoch se otřásl.
Moc si nepamatoval, jak ho Kay vzal do náruče a nesl vánicí. Byl v bezvědomí, pro něho to byla jen chvilečka, ale pro Kaye nepochybně nekonečné hodiny. Kayovy nadávky, nějaké starostlivé obličeje, injekce, vana s regeneračním gelem… Potom ještě jedna injekce, nepochybně uspávající.
Kay ho zachránil, ale bez zaváhání si půjčil jeho bundu. Artura to bůhvíproč rozčilovalo.
"Omlouvám se…"
Artur se otočil. Ve dveřích stála stařena - vysoká, kostnatá, v krátké kožené sukni a stříbřité blůzičce. Teplé podnebí diktovalo svébytnou módu bez ohledu na stáří. Šedivé vlasy, příliš husté na to, aby byly opravdové, zdobil koketní kvítek.
"Dobrý den," řekl Artur Ovald, poslušný syn obchodníka z Maretty.
"Teď už jsi docela jiný," prohlásila spokojeně žena. "V noci tě přinesli stěží živého… Jmenuji se Henrietta Fiskalocci, můj manžel je strážce klimatizátoru. Můžeš mi říkat tetičko Fiskalocci."
"Děkuji, tetičko Fiskalocci."
Bývalá porodní bába říšských výsadkářů si prohlížela Artura s neskrývanou stařeckou zvědavostí.
"Je to samozřejmě manželova vina," pokračovala Fiskalocci. "Kontrola prostoru nad pásmem je jeho povinnost, ale kdo mohl tušit, že spadnete rovnou do usazováku? Všechny ty expresní kapsle měli už dávno zakázat. Nevzpomínám si na nepovedenější technické řešení. Leda snad Jehla… Ale tu po půl roce zrušili. Ale konec dobrý, všechno dobré. Už jsi jedl, Arture?"
Artur přikývl. Stařenka v něm vzbuzovala nejasný neklid, smíšený se zvědavostí.
"Až budeš mít zase hlad, budu na druhém patře. Všechno je připravené, přinesu a odejdu, znám vaše zvyky. Ta vaše planeta je drsná, viď, Archie?"
"Obyčejná. Ale nejsem Archie, jmenuji se Artur."
Stařenka tleskla.
"Ach, ta má paměť… je mi už skoro sto padesát, hochu. Měla bych odejít, ale pořád se ještě držím," otočila se k odchodu.
"Tetičko Fiskalocci, smím se projít?" řekl rychle Artur.
"Jdi, jdi… natrhej si ovoce, určitě jsi je nikdy neochutnal přímo ze stromu. Jste naši hosté, ostatně to zvoral manžel. Kdybys zabloudil, jdi k usazováku, od něj vede k domu dlážděná cesta…"
Henrietta Fiskalocci odešla, něco si mručela pod nosem. Artur ji zamračeně sledoval pohledem. Nelíbilo se mu moc věcí. Za prvé bylo zvláštní, že se stařenka nevrhla na nového a bezbranného posluchače s vyprávěním o taurijských sadech. Za druhé připomenutí Jehly. Artur se zajímal o modely starých lodí ještě předtím, než začaly jeho cesty na Graal. Malý průzkumný kutr Jehla, velice hezký, ale ještě víc křehký, nikdy nepatřil k výzbroji výsadkových vojsk.
Artur odešel do svého pokoje a oblékl si košili. Potom si jako na znamení protestu vzal bundu. Ještě pořád si uchovala tvar Kayova těla a teprve nyní se smršťovala v ramenech, aby se přizpůsobila chlapcově postavě.
11
Dům byl ze dřeva - celý, obě patra. Každého emigranta z Terry by to šokovalo, Artur van Curtis však byl zvyklý i na větší luxus.
Sestoupil do přízemí, do prostorné haly. Nikdo tu nebyl - Henriettina manžela zřejmě pohlcovala jeho práce nebo společnost, která se scházela v místnostech klimatizátoru. Pouze na jednom ze širokých nízkých křesel podřimovala černá kočka. Na tiché "čičí" reagovala jen pohrdavým pohledem.
Stolek s průhlednou deskou zavalovaly stohy časopisů - zahradnictví, život Říše a Tauri, móda. Typická souprava zámožné taurijské ženy, chystající se k brzkému aTanu. Pouze čerstvé číslo "Říšského vojenského přehledu" vykukující zpod "drbny" se sem nehodilo. Artur zatoužil časopis prolistovat… a zastyděl se. Ostatně ještě bude mít čas. Otevřel dveře, nezamčené na klíč, a vyšel z domu.
Ocitl se v nekonečném sadě.
Tauri byla původním rájem. Teplé klima, úrodná země, klidné řeky a spousta jezírek - to vše mezi dvěma moři. Planetu kolonizovali po Velké válce - miliony demobilizovaných vojáků, kteří nijak nespěchali s návratem na světy zastavěné továrnami, zničené intenzivní výrobou a otrávené odpady, osídlily tento ráj a zařídily ho podle vlastního vkusu.
Sady oddělené symbolickými ploty, rodinné majetky, neveliké osady a města jako střediska kultury a vědy - tím byla Tauri. Zdejší SIB tvořili výlučně místní občané. Říšský kosmoport vypadal jako žalostná parodie planetárního dopravního centra. Odlétaly z něj nesčetné nákladní lodě: s ovocem čerstvým i mraženým, džemy, víny - vším, co je možné prodat. Žádná planeta v Říši nemá tolik výhod, žádný svět se nepodílí tak nepatrně na celoříšských projektech a neplatí tak symbolické daně.
Císař Grey si dobře zapamatoval, kdo ho vynesl k moci a kdo porazil cizí armády. Odměnil armádní elitu, která přežila Velkou válku, a sice doživotně. Vojáci, kteří nyní slouží v Říšských silách, to dobře ví.

Artur kráčel po dlážděné cestě kolem záhonů s neznámými květinami. Ohlédl se na dům. Dřevěné stěny působily dojmem, že jsou skoro bílé, jen s lehkým jantarovým odstínem, jako by byl dům postaven teprve nedávno. Jediným zvukem byl šelest listí v mírném větru. Vzduch byl prosycen sladkou vůní.
"Holá, Marettane!"
Ohlédl se. Kráčelo k němu děvče v jeho věku - biologickém. Snědé, s tenkým cůpkem, v krátké sukni a bílém chlapeckém tričku s ramínky. Přes rameno mělo pověšený pásek, na kterém se těžce pohupoval kovový disk.
"Ahoj!" pozdravila dívka. "To ty jsi včera spadl do usazováku?"
V jejím tónu nezněla urážka, spíš mírná žárlivost na dobrodružství, které Artur zažil. Nezapíral.
"Ano."
"Jmenuji se Ráchel. A ty jsi Artur, já vím."
"Odkud?"
"Můj otec byl včera v klimatizátoru, když tě přinesli."
"Pracuje tam?" zajímal se Artur.
"Ne, proč? Každý den se tam scházejí, u jablečného vína a virtuálky. Na stanici jsou nejlepší počítače, tak toho využívají." Ráchel zmlkla a pohlédla na Artura. Potom se zřejmě rozhodla, protože potřásla kšticí a zeptala se: "Půjdeš se mnou?"
"Kam?"
"Uvidíš. Tak pojď, bude to zajímavé!"
Curtis junior zaváhal. Ne kvůli případné léčce - dívka nevypadala hrozivě, ostatně Kay je absolutně přesvědčen o jeho bezpečí… Měl prostě dost zkušeností s výlety se svými vrstevnicemi. Většinou musel poslouchat nudné žvásty o místních atrakcích a často opětovat uslintaný, neumělý polibek. Ráchel se však chovala docela volně. Patrně nehodlala s Marettanem koketovat… Její polibek by nemusel být nepříjemný.
"Půjdeme," souhlasil Artur.
Ráchel ho vedla, orientovala se nějakým šestým smyslem. Po několika minutách Artur ztratil směr. Bezoblačná obloha nad hlavou, stejně modrá jako má Terra, stromy rostoucí ve stejných odstupech, půda měkká díky listí padajícímu po staletí. A všude ticho, ticho. Nerušil je ani šelest trávy pod nohama.
Tauri nikdy nepoznala válku, a pokud může věřit Kayovi, i zločiny jsou zde vzácné a nevýznamné. Možná proto, že planetu osídlili lidé unavení zabíjením.
"Budete u nás dlouho?" tázala se Ráchel. Artur zavrtěl hlavou.
"Škoda." Zdálo se, že se děvče upřímně trápí. "Mám tady málo přátel… všichni bydlí daleko."
Zdálo se, že ani na okamžik nepochybuje o nevyhnutelnosti jejich přátelství. A nehodlá se nijak trápit.
"Dovolili ti trhat ovoce?"
"Ano."
"Utrhni mi jablko. To žluté."
Artur povyskočil, ohnul větev, odlomil tenkou stopku a mlčky podal děvčeti jablko.
"U nás se v cizích sadech nic netrhá bez dovolení," vysvětlila Ráchel a ukousla si. "Děkuji."
"Můžu je zvednout ze země?" Artur vyzývavě nakopl nohou jablko, zdánlivě o nic horší než bylo to, které utrhl.
Ráchel se rozesmála.
"No… možná… Ale kdo by to dělal? Nesbírají se ani na prodej. Arture, proč máš bundu?"
"Po klimatizátoru jsem se ještě nerozehřál," zavrčel Artur. Nikdo nikde nezachází s ovocem tak barbarsky. Armádní objednávky rozvrátily ekologii Starých planet.
"Už tam budeme," řekla Ráchel, která si nevšímala jeho tónu. "Slyšíš?"
Artur samozřejmě slyšel - rovnoměrný šum tekoucí vody.
"Chci se vykoupat," řekla Ráchel. "A sama nesmím, někdo musí hlídat s vodítkem."
Teprve teď Curtis junior pochopil smysl disku, který se děvčeti pohupoval na rameni. "Vodítko" je neinerciální generátor elastického pole. Neviditelná superpevná silová nit, která se objeví po stisknutí tlačítka, drží člověka jako na vodítku. Používají ji stavbaři, šplhá s horolezci, někdy rodiče nutí děti, aby se koupali s vodítkem. Ovšem Artur ještě nikdy nepoznal normální dvanáctileté dítě, které by si nasadilo vodítko dobrovolně.
"Umíš s tím zacházet?" zeptala se Ráchel a podala mu kovový disk. Hučení vody zesílilo, mezi stromy zasvítil modrý písek.
"Umím," přiznal zamračeně Artur. Potomci hrdinů Velké války zřejmě zdegenerovali, když se na své bezpečné planetě nekoupou bez vodítka.
"Jenom mě nezklam," řekla Ráchel vážně a v běhu si stáhla tričko. Měla na sobě oranžové plavky: kolem pasu široký pásek, a to bylo skoro všechno (víc nepotřebovala). Na pásku vzadu se lesklo kolečko pro upevnění karabinky vodítka.
Když došli k řece, Artur ztuhl. Břehy byly vybetonované - půdu by to odneslo. Řeka vytékala z fialového třpytu kompenzační sféry. Chladem sršící ledový proud s velkými víry ryčel deset metrů pod nimi.
"Dneska je málo vody," řekla Ráchel rozpačitě. "Bude určitě mělko…"
"Ty se chceš tady…?" ukázal Artur na řeku.
"Kde jinde? V kanále s hnojivy?" Ráchel odhodila sukni. "Sto metrů po proudu - a pak na mělčinu."
Artur tu mělčinu viděl: betonovou plošinu vyčnívající z vody. Řeka se v tomto místě zužovala, stáčela do víru, mizela pod zemí. Od tohoto místa, ve vzdálenosti asi padesáti metrů, se táhly jiné kanály - jako modré loukotě obrovského kola. Voda v nich byla klidná a kalná. Mizely v sadech.
"Připni mi karabinku," otočila se zády Ráchel.

"Nezačneš u klimatizátoru?" zeptal se Artur, aniž se pohnul.
"Blázníš? Tam je ledová voda. Nevydržíš ani minutu. Připínej."
Artur uvolnil malou poniklovanou karabinku a rozhodným pohybem strčil ruku pod pásek plavek.
"To si slízneš!" slíbilo klidně děvčátko.
"Blázínku." Artur trhl páskem. "Víš určitě, že vydrží?"
"Nekoupu se poprvé."
Artur připjal karabinku. Ráchel pozorovala, jak odjistil vodítko a aktivoval napájení.
"Malá intenzita…"
"Na několik zatažení postačí. Zkusím vyplavat na mělčinu, ale kdyby mě to vtáhlo do víru, zapni. Vidíš dobře?"
"Líp než Alkarani."
"Tak se dívej…"
Děvče hvízdlo a s rozběhem skočilo z betonového břehu.
"Blázínku," zašeptal Artur s pohledem upřeným do zpěněné vody.
* * *
Než Artur opatrně sestoupil po betonových deskách, Ráchel už oschla. Pouze na nohách měla kapky vody z ryčícího víru.
"Budeš se opalovat?" zeptala se.
Curtis junior se začal svlékat. Odpověděl otázkou:
"Máš vůbec aTan?"
"Nebuď směšný. Kdo dělá aTan dětem?"
"Curtis van Curtis."
"Neměla jsem tu čest se s ním seznámit," zasmála se Ráchel. "Chceš si zaplavat?"
"A kam si připnu karabinku? K uchu?"
"K jazyku! Něco vymyslíme…" Ráchel upřela pohled na teplou plošinu a se smíchem navrhla: "Půjčím ti své…"
"Nepřichází v úvahu!" prohlásil důrazně Artur.
Nakonec usoudili, že pásek od džínů dobře zavázaný vydrží trhnutí vodítka. O hodinu později se Artur přesvědčil, že tomu tak je. Ale ramena ho bolela až do večera.
12
Formálně to je svobodné pásmo vesmíru. Za hranicemi hvězdné soustavy Silak mohou pozemské lodě zastavovat Silikoidy, ale pouhá jejich přítomnost neznamená nepřátelský akt. Takové jsou galaktické zákony po Velké válce. Prozatím si Silikoidi nezvaných hostů nevšímali.
"Konvoj se přeskupil," ohlásil kapitán "Lovce". "Rozmísťují lodě na základny. Za kým poletíme?"
Případnými záměry Kal se nijak zvlášť nevzrušoval. Instrukce, kterou dostal od Lemaka, mu dovolovala vyhnout se boji, kapitán se nehodlal účastnit sebevraždy, kterou podle všeho plánovala žena z SIB.
Isabela mlčela. Pokud útok na Lajon měl ještě jakousi naději na úspěch, napadení planety - pravlasti Silikoidů - bylo naprostým šílenstvím. Příliš mnoho obranných stanic, planetárních základen, válečných lodí…
"Jsou zde všichni?" otázala se Kal.
"Prakticky."
"To znamená?"
"V prostoru Tauri konvoj vypustil do prostoru nějakou lodičku. Průzkumnou sondu nebo hlídkový kutr."
"Přesněji!"
"Kdyby se jednalo o pozemské lodě, řekl bych, že vypustili expresní kapsli." Kapitána začali brát čerti. K jeho údivu odpověď Kal uspokojila.
"Vracíme se. Cíl: Tauri. Potřebuji tu kapsli."
Ani slůvkem neprojevila emoce. Ztracený čas? Co se dá dělat, když v hyperprostoru je spojení nemožné? Šance jedna ku třiceti dvěma tisícům? Nevadí. Tady na Silaku nemají šanci žádnou.
Isabele často pomohla vlastnost, která se nedala nazvat jinak než čich. Věnovala této honbě příliš mnoho sil a nervů, než aby Artur Curtis nyní padl do drápů Darlokanů nebo Silikoidů. Zmocní se toho kluka, který ví příliš mnoho.
* * *
Flyer přistál na louce - průsvitný ovál, přivěšený k disku gravitačního motoru. Kay otevřel kabinu a seskočil do trávy. O sto metrů dál prosvítal za stromy žlutý dům. Od nekonečných sadů se táhla jemná, sladká vůně. Bylo teplo, ale přiměřené, bez žáru.
Kdyby si Kay Dutch dokázal zamilovat nějakou planetu, byla by to Tauri. Snad právě proto ji před dvaceti léty opustil. Ve městě zašel do obchodů a nyní byl oblečen podle místní módy. Věděl, že barevné šortky ani volná košile z něj neudělají domorodce - má jiný tvar obličeje, jinou postavu. Ale přestal ho zalévat pot v jeho obleku. A střih košile ideálně maskoval pouzdro čmeláka.
S falešným pohvizdováním melodie, kterou by nepochybně poznali lidé zrození na Druhé planetě Shedary, Kay zamířil k domu. Optimistická hymna neexistující planety byla pro něj jednou z posledních vzpomínek.
Vlast si většinou připomínal při velkých potížích.
Artur jako by na něho čekal. Seděl obkročmo na zábradlí terasy. Kay zaznamenal, že hoch je bosý a bez košile. Tauri dokáže uvolňovat lidi bez ohledu na jejich zaměstnání -obchodníky s rybami z Maretty i spolumajitele "aTanu".
"Ahoj!" zvolal Artur.
Kay se bezděčně usmál. Curtis junior byl nyní víc dítětem než kdykoli jindy. Kay ho začínal mít rád. Zatím netušil proč - často míval bystré klienty -, ale ve svých citech se vyznal.

Nebál se ani nevyhnutelné ztráty profesionality.
"Kayi, viděl jsi jejich kanály?" zeptal se Artur. Přetékal dojmy a chtěl se o ně podělit.
"Máme problém, hochu." Kay dával přednost tomu, aby špatné zprávy oznámil hned. Arturův úsměv pohasl, ale nezmizel.
"Co se stalo?"
"Našel jsem v přístavu loď… Slušnou, i cena je přijatelná."
"Nuže?"
"Nemohl jsem ji koupit. Utratili jsme moc na Incediosu: oblečení, zbraně, má léčba, lístky na Volantis…"
Artur zvážněl….
"Kartu ‚aTanu' nedoplnila hotovost. Žádný příjem od doby našeho… hm… odletu z Terry. Samozřejmě nejsme chudáci. Ale nemůžeme si dovolit koupit pořádnou loď."
"Peníze měly být…"
"Nepřišel žádný kredit. Jestli mi nevěříš, můžeš kartu prověřil. Arture, nemáš s van Curtisem dohodnutou takovou variantu, jako je například návrat?"
"Ne." Artur seskočil ze zábradlí. "Signál k návratu je jiný. Čestně slovo, Kayi!"
"Musím ti věřit. V tom případě vyvstává otázka, co to znamená,"
Curtis junior pohlížel mlčky do země a dloubal prsty do trávy. Potom zvedl oči.
"Znamená to, že tvá smlouva s van Curtisem končí? Je to tak?"
"Je," potvrdil pevně Kay.
Artur pohlédl skrz bodyguarda a zeptal se:
"Smím počítat s částí peněz, abych se dostal na Graal cestovními loděmi?"
"Počkej," položil mu Kay ruku na rameno. "Neuzavřel jsem smlouvu jen s Curtisem seniorem. Tobě jsem také něco slíbil, že?"
Artur mlčel.
"Hochu, dopravím tě na Graal. Ovšem pokud van Curtis změnil plán, budeme muset projednat nové podmínky smlouvy. To je slušná nabídka,"
"Co chceš, Dutchi?" zeptal se unaveně Artur. "Co ti můžu dát? Nesmrtelní nemají dědice. Nikdy nepřevezmu ‚aTan', budu věčně chlapečkem, i když mi vyrostou vousy."
"Chci tři věci, Arti." Kay podřepl a pohlížel na Artura zdola. "Informaci, záruku a slib. A slib splníš podle možnosti, jak dokážeš."
"Mluv."
"Chci vědět, co je Bůh ve stroji a Hranice snů, přinejmenším v obecných rysech. Chci mít jistotu, že pokud zahyneme, van Curtis splní slib…"
Artur zavrtěl hlavou.
"…a oživí mě. I kdyby to mělo být pro věčné mučení v jeho rezidenci. Můžeš popsat mé jednání tak, aby zatoužil po pomstě?"
"Jsi snad masochista?"
"Chci, abys mi slíbil, že pokud to bude možné, pomůžeš mi uprchnout. Dál už to bude můj problém. Tím končí tvé povinnosti."
"Kayi, slova o mučení nebyla pouhou výhrůžkou. Dva z mých průvodců už je mají garantované… navždy."
"Věřím. Tím lehčí pro tebe bude…"
"Kayi, já nechci, aby tě mučili," řekl chlapec vážně.
"Výborně. Takže mi pomůžeš uprchnout. Odměnu bych stejně v žádném případě nezískal, viď?"
Artur podal Kayovi ruku.
"Informace bude velice obecná. Souhlasíš?"
Stiskli si ruce.
"Mluv."
Curtis junior se rozhlédl a usedl do trávy vedle Kaye.
"Na planetě Graal je průchod do jiného prostoru."
Kay čekal.
"Je tam něco, co se dá nazvat Bohem."
"Proč ‚něco'?" zeptal se rychle Kay.
"Není to živý organismus. Řekl jsem, že je to Bůh ve stroji."
"Proč Bůh?"
"On… ono… stvořilo náš svět."
"Konkrétněji, Arti."
"Stačí," uťal Curtis junior. "Neslíbil jsem ti úplnou informaci."
"I tak je to dost… Dobře. A co je Hranice snů? Proč se Silikoidi domnívají, že uškodí lidstvu?"
"Neuškodí. Nasměruje vývoj na jinou dráhu."
"Co je to?"
"Technické zařízení…" Artur zmlkl a kousl se do rtů. "Kayi, chceš to všechno vědět jen ze zvědavosti?"
"Samozřejmě, že ne. Nemám lidi moc rád, Ani. Ale mimozemšťany ještě méně. Pokud Hranice snů oslabí Říši, zruším naši smlouvu."
"A zabiješ mé."

"Slíbil jsem, že to neudělám. Ostatně vražda mi nepomůže, vid? Co je Hranice snů?"
Hoch zavřel oči.
"Pokud se dostaneme na Graal, povím ti všechno. Pak rozhodneš…"
"Co to změní?"
"Uvolním tě ze slibu. Až poznáš pravdu, budeš mě smět zabít."
"Nemám rád nejistotu," řekl Kay vážně. "Chránit tě a nevědět, jestli to má cenu… nepříjemné zaměstnání."
"Život je samá neznámá."
Kay Dutch přikývl.
"Dobře. Dejme tomu, že jsme se dohodli. Jestli to budu muset udělat…"
"Uděláš to bezbolestně." Artur se usmál.
"Jak to vyjde, hošku. Rozhodně mi budeš chybět."
"Vážně?"
Kay vstal a zvedl Artura z trávy. Stáli a pohlíželi na sebe - super z vyvražděné planety a klon z pravlasti lidstva. Muž zvyklý zabíjet a chlapec zrozený pro smrt.
"Půjdeme, ukážeš mi kanály," promluvil Kay. "Pochlubíš se, jak jsi se naučil potápět."
"Ty jsi se v nich koupal také, když jsi tady žil?"
"Jiné nádrže na Tauri nejsou. Předělali celou planetu. Sady, kompenzátory, kanály… Čtyři města…"
"Ze začátku se člověk bojí, ne? A voda je ledová…"
"Ze začátku je strašné všechno."
Z okna svého pokoje Henrietta Fiskalocci za nimi dlouho pohlížela. Má ráda silné lidi, a ti dva silní jsou. Takoví muži neobchodují s rybami ze zmrzlých planet, takoví hoši nevyrůstají v patriarchálně-klanových společnostech.
Legenda musí být především přizpůsobena osobě a teprve potom vnější pravděpodobnosti. To ji učili… před mnoha, mnoha léty…

Pátá část
Důkazy a šance
1
Nastávající úsvit byl jasný a teplý, jako každé ráno na Tauri. Artur se probudil s lehkou bolestí v zádech - zdejší jemná sluneční záře dokáže bledé hochy ožehnout. Jeho náladu to však neovlivnilo.
Snídani jim připravila Henrietta. Opravdovou taurijskou snídani - vločky s ovocem na sladko, toasty s džemem, vajíčko na měkko a tonizující čaj.
"Jsou vegetariáni?" zeptal se Artur Kaye.
"Ne, prostě tradičně jedí maso jen dvakrát týdně. Navíc je drahé."
"Budeme tady dlouho?"
"Tři dny. Dnes zakoupím lístky na Cailis."
Artur odložil sklenici s čajem.
"Kam?"
"Na Cailis."
"Planeta, kde tě zabili?"
Kay přikývl.
"Nelíbí se mi to," zavrtěl Artur hlavou. "Jestli si chceš vyrovnávat účty…"
"Na Cailisti zůstala má loď."
Artur Curtis pohlédl skepticky na Kaye.
"To je Altosova loď, a ten nežije. Jak ji chceš dostat?"
"Nikdy nenechávám lodě parkovat na jméno. Někdy je třeba odletět pod jiným jménem, rozumíš? Ke vstupu do lodě stačí znát kód."
"Chceš snad říct, že se nehodláš pomstít svému vrahovi?"
"Přesně tak."
Artur váhal.
"Tobě se let na Cailis také bude hodit," řekl Kay. "Uvidíš."
"Dobře," podrobil se hoch. "Ale až budeš ve městě, ověř konto. Jestli přijdou peníze, Cailis zrušíme."
"Ověřím." Kay vstal od stolu. "A co tvé předtuchy? Služba se o nás nezajímá?"
"Už ani sám nevím, jestli nás tehdy na Incediosu podezírali nebo ne. Ale Henrietta…"
"Stařenka je chytrá," přiznal Kay, "ale na Službu kašle. Všechny její domněnky jsou jen duševní rozcvičkou."
"Ona ví, co je Jehla!"
"Já to vím také, přestože jsem nikdy nepatřil k teroristům. Arti, když člověk vede bouřlivý život a potom se usadí na Tauri, znamená to, že už má dost intrik a střílení. Neboj se, Henrietta nás ničím nepřekvapí."
Kay měl žít v omylu ještě tři hodiny. Artur podstatně méně.
"Potřebuješ pistoli?" zeptal se Dutch ode dveří.
Artur zavrtěl hlavou.
"Odpočívej," poradil mu Kay při odchodu. "Tauri je k tomu ideální."
* * *
Curtis junior skoro hodinu trénoval na "své" verandě. Jen tak, bez jakékoli předtuchy. Zacvičil dvojitou sestavu

syntéz-yodo, tu zaměřenou na obranu. Yodo nevyžaduje velkou fyzickou sílu a je pro chlapce ideálním bojovým stylem. "Holá, Marettane!"
Artur se vyklonil z okna. Ráchel s diskem vodítka přehozeným přes rameno stála před verandou. Při pohledu na Artura zazářila a zamávala rukou.
"Pojď se projít!"
"Kam?"
"Bude se ti to líbit!"
Artur zavřel okno a obul se. Nezvykl si chodit bos a včera si pořádně namohl nohy.
Jen pět metrů od něho Ráchel pocítila, jak jí na rameni spočinula těžká ruka. Otočila se.
Na děvčátko se usmívala stříbrná maska s křišťálovými čočkami očí. Růžové lidské rty se pohnuly:
"Tiše, děcko."
Studená dlaň z plastu přidusila křik. Marjana Muhammadi předvídala reakci na svůj vzhled. Odtáhla Ráchel k nejbližší jabloni. Aniž ji pustila, namířila na dívenku stunner.
Pracovníkům SIB se nedoporučuje používat zbraně vůči dětem. Kal však dala zřetelně na srozuměnou, že dnes žádné zásady neplatí.
"Bay, bay," řekla Marjana cestou k verandě. Kadar už otevíral dveře a jeho důkaz-36 mírně pohnul hlavní a nahlédl do úzké štěrbiny.
"Čisto," prohlásil Kadar a vstoupil dovnitř. Marjana spěchala za ním, zezadu už doléhal rychlý Bulratův dech. Nechtěla se opozdit na začátek hry.
V tom okamžiku Artur Curtis začal sestupovat po schodech z prvního patra. Henrietta Fiskalocci odtrhla oči od časopisu "Ženy Tauri" a spatřila hubeného, vysokého muže s chytrým automatem poslední generace, mechanistickou dívku a za jejich zády Bulrata.
"Co je, k ďasu!" zavřískla Fiskalocci.
Hlaveň "důkazu" jí zamířila na čelo.
"Drž hubu, babo," přikročila k ní mechanistka. "Jsme ze SIB. Kde je ten chlap a kluk?"
Henrietta Fiskalocci pohlédla na schody, kde ztuhl omráčený Artur. Marjana ho neviděla. Henriettin pohled byl naprosto klidný.
"Kdo šéfuje vaší skupině, děvče?"
"Já." Do domu vstoupila blondýnka v silovém krunýři. Odstrčila Bulrata.
"Vypadněte," zavrčela Henrietta Fiskalocci. "Jsem plukovník SBI ve výslužbě. Můj dům je extoritoriální."
Artur Curtis stěží potlačil touhu usednout na schod.
Isabela váhala jen zlomek sekundy:
"Ahare, přidrž babku, kecá."
Bulrat položil tlapu na Henriettinu tvář a napodobil lidský úsměv.
"Všechno prověřit," přikázala Kal. Pocítila, že vítězí.
Marjana už vyrazila. Vrhla rychlý pohled na schody vedoucí nahoru - nikdo. Stěží slyšitelný, i pro mechanistku, zvuk ji donutil změnit plán.
"První patro, Kadare." Marjana se otočila zády ke schodům a upřela pohled na dveře z barevného skla, které vedly z haly. Zvuk se opakoval. Marjana Muhammadi prošla dveřmi, neztrácela čas jejich otvíráním.
Ocitla se v protáhlém, světlém pokoji. Podél stěn se táhly poličky s knihami, v průzračném otočném stojanu se měnily optické disky. Na obrazovce přehrávače se střídaly obrazy Terry - probíhal vzdělávací program. V hlubokém křesle seděl černý kocour a neodtrhával pohled od obrazovky.
Marjana na něho namířila slunner.
Kocour prskl a vyskočil otevřeným oknem, jako negativ blesku. Přitom se mu podařilo uhodil tlapou do vypínače ovladače. Obrazovka zhasla.
Muhammadi se zahihňala. Slará jezinka se baví neurostimulací zvířat? Jistě, zákony Říše v této otázce neznají výjimky. Bývalá pracovnice Služby nebude riskoval stížnost na činnost svých kolegů.
Prošla pokojem k protějším dveřím. Z ramen jí padaly na podlahu kousky barevných střípků.
Do domu vstoupil Louis Nomachi. Udiveně pohlédl na Bulrata, který svíral ústa stařenky sedící v křesle.
"Vystřídej Ahara," přikázala Kal. "Hospodyně žvaní. Myslí si, že je plukovníkem SIB na penzi."
Louis se zašklebil. Neměl rád konflikty se spolupracovníky - i když byli z jiných planet, i když byli na penzi. Ale hádky s Kal neměl rád ještě víc. Přistoupil ke stařeně.
Ahar pustil Henriettu a rozběhl se ke schodům.
"To vám neprojde," prohlásila stařena suše.
Kadar vystoupal do prvního patra. Důkaz v jeho ruce nervózně pohnul žlábkovanou hlavní. Kadar nahlédl do jednoho pokoje, potom do druhého… Kay ani Artur v nich nebyli.
Nejsou ve druhém patře? Otevřenými dveřmi viděl vnitřek, prázdný a tichý. Po chvíli váhání se rozhodl prozkoumat patro do konce. Minul stůl s neuklizeným nádobím pro dva (takže tady oba jsou) a vyšel na verandu. Na lůžku pod přikrývkou spatřil obrys malé postavy. Důkaz-36 našel cíl a sklopil hlaveň.
Artur Ovald. O jednoho méně. Kadar namířil hlaveň na hochovu hlavu. Důkaz sebou na protest trhl. Že by do něj vědátoři humanisti vložili nějakou blokádu? To Kadar nevěděl, ještě nikdy nestřílel do dětí. Dvěma pohyby vypnul intelektuální blok a přepnul důkaz na záření stunneru. Automat ztvrdl a bleskově pozbyl známek života.
Kadar pohnul bradou a zapnul komunikátor na prsou.
"Nadřízená, jednoho mám."

"Koho?"
"Kluka. Buď spí, nebo si myslí, že mu pod přikrývkou nic nehrozí."
"Zjisti, v jakém je stavu." V hlase Kal zazněl triumf.
Kadar se sklonil nad lůžko, stáhl přikrývku a spatřil srolovaný kabát, křišťálovou vázu a deset velkých oranžových jablek. Tato málo zajímavá neživá příroda udělala na Kadara zvláštní dojem - ztuhl úžasem. Tak snadno ho ještě nikdo nikdy neobelstil.
Úder do kolenní čéšky Kadara přesvědčil, že jeho nepříjemnosti ještě neskončily. Upadl. Tu zpod lůžka vylezl Artur a použil jednoduchý bojový chvat. Než Kadar stačil odtrhnout ruku od rozkroku, hoch mu vytrhl zbraň.
Nejhorší pro Kadara bylo to, že vypnul intelektuální program důkazu-36 a zbraň nyní poslouchala každého - jako obyčejná pistole.
"Potřebujete mě živého," řekl Artur a s nepříjemnou zručností přepnul samopal na plazmovou variantu. "Já vás ne."
Kadar vyjekl. Nebál se - zato styděl. Jako v odpověď na to vyjeknutí sklo za chlapcovými zády prasklo. T/san kotoulem vlétl na verandu. Jeho obrovské tělo způsobilo, že pokoj najednou vypadal těsný a křehký. Pružná mnohočlánková končetina vytrhla Arturovi zbraň, druhá ho pevně popadla v pase a přitiskla ke kovovému tělu.
"Břídile," zašeptal Kadar a vstal. Celý se třásl prožitým ponížením. Vůbec ho nenapadlo, že by měl Meklaranovi poděkovat. Rozpřáhl se a dal klukovi pořádnou facku.
"Stačí, Kadare," ozvala se studeně Isabela za jeho zády. Vedle ní stál Ahar a šklebil se odporným úsměvem dravce.
"Naletěl jsi ty."
Artur na ně zíral a kousal se do rtů. Tváře mu planuly, oči zůstaly suché.
"Kde je Kay?" změnila tón Isabela.
Chlapec mlčel.
"Vyslechnout?" navrhl Kadar a zvedl samopal.
"Své jsi udělal," ťala Kal. "T/sane, znehybni ho."
Meklaran nepotřeboval vnější zbraň. Šupiny v kyborgově krunýři se rozevřely a blesklo modré světlo. Artur ztratil vědomí.
"Hledejte dospělého," řekla Isabela a uchopila hocha do náruče. V silovém krunýři se vzhledem skoro vyrovnala Meklaranovi a Artur v její náruči vypadal droboučký. "Týká se to všech."
2
Města na Tauri jsou maličká a patriarchální. Kay strávil chvíli v tiché kavárně, kterou miloval před léty. Prakticky se nezměnila, nadále zde podávali výtečnou kávu, báječná grilovaná kuřata a dvacet druhů cukroví. Kayovi dokonce připadalo, že poznává několik starých hostů.
Potom si objednal dva lístky první třídy na Cailis. Už nemusel předstírat spořivého obchodníka. Zbývalo ještě koupit eskort pro Artura - Kayovi se nelíbila myšlenka, že hoch je neozbrojený.
* * *
"Hrozívám nepříjemnosti," řekla Isabela, "za ukrývání nebezpečných zločinců."
"A ty jsi narušila hranice soukromého majetku, holčičko," prohlásila studeně Henrietta.
"Nejsi starší než já, čubko!" vybuchla Kal.
"Jenže tobě věk nedal rozum."
Isabela a Muhammadi na sebe pohlédly.
"A co kočička?" zeptala se Kal úlisně. "Černá kočička, která sleduje vzdělávací programy?"
"Nesmysl," odvětila suše stařena.
"Že by? A co když požádám Meklarana, aby kočku našel? A vypreparoval, abychom si mohli prohlédnout její mozek?"
"Hnusná bestie! Chytání dětí a zvířat tě nijak nectí!"
"T/sane!"
"Není třeba." Henriettin hlas se zlomil. "Odvolávám své výhrady."
Kal pohlédla triumfálně na podřízené. Kadar se úlisně usmíval. Louis, držící Arturovo nehybné tělo, souhlasně přikývl.
"Kde je Kay Ovald?" obrátila se Isabela opět ke stařeně.
Henrietta mlčela.
"No, no… čekám."
"Je ve městě. Nevím, kdy se vrátí." Stařena odvrátila pohled.
Kal se dlouho nerozmýšlela.
"Jdeme. Kaye nepotřebujeme. Měl kliku."
"Isabelo," ozval se Louis, kterého jediného neuspokojilo toto rozhodnutí. "Je to jen pár hodin… Nic nezmění… Operace musí být dokončena!"
Kal už chtěla příliš horlivého pomocníka usadit, ale najednou ji napadla báječná myšlenka.
"Možná máš pravdu. Ahare a Kadare, počkejte na Kaye. Chytněte ho živého, a pokud to nepůjde, tak mrtvého."
Bulratova tlama nevyjadřovala žádné emoce. Kadar vypadal udiveně.
"Máš šanci se rehabilitovat," řekla Kal líbezně. "Ahar tě bude kontrolovat, bude šéf."
Tentokrát už Bulrat nepotlačil úsměv satisfakce. V tukajském konfliktu, ve kterém se kdysi Kadar vyznamenal, jeho rasa zaznamenala obrovské ztráty. Chvíle triumfu byla sladká jako kousek nahnilého masa.
"Počkáme na vás čtyřiadvacet hodin," řekla Kal při odchodu. Stařeně nevěnovala ani pohled; trosky cizích ambicí ji nezajímaly. Ostatní Isabelu následovali.
Když míjeli paralyzovanou, mravenci pokrytou Ráchel, Marjana řekla:
"Máme riskovat? Na rozdíl od Kaye Ovalda je Kay Altos profesionál."

"Kadar je měkký. Ale Bulrat si poradí… s Kayem Ovaldem."
Marjana se zastavila.
"Měli bychom děvče přenést od domu…"
"Sami se domyslí." Kal nepřipustila odpor. Nastal čas zredukovat počet pomocníků.
O sto metrů dál přišli k řetězu členů Lemakova komanda, kteří obklíčili dům. Také oni byli značným problémem, ale Isabela se jím prozatím nehodlala zabývat.
* * *
Čekali mlčky - Ahar u okna, Henrietta ve svém křesle. Kadar nervózně přecházel pokojem.
"Zbabělče!" zvolala najednou stařena.
Kadar se k ní zuřivě otočil.
"Komu říkáš zbabělče?"
"Tomu, kdo se ozval. Jsi zbabělec a pozér. Kay tě zlikviduje, připrav se na to."
Ahar vydal chraplavý zvuk. Aniž odtrhl pohled od okna, zeptal se:
"Mě taky, ženo?"
"Tebe ne," řekla klidně Henrietta.
3
Pod stromem sedělo opálené děvčátko s ostrým nosem. Při pohledu ze strany vypadalo, jako když odpočívá. Jen nejisté pohyby rukou, které se nedokázaly zvednout k obličeji, prozrazovaly pravdu.
Kay se nad ní sklonil. Měl štěstí - opět přistál flyerem na louce. Na Tauri se málokdy střílelo stunnerem do dětí -nebylo tedy obtížné vyvodit závěry.
"Nepokoušej se mluvit," řekl, "vyšší funkce se vrátí později."
Jednou rukou upravil děvčátku sukýnku, druhou jí sundal z obličeje několik velkých mravenců. Jeho gesto bylo skoro něžné.
"Jsi Artiho kamarádka?"
Děvčátko přikývlo.
"Odvedli ho?"
Opět mírné přikývnutí.
"Je v domě léčka?"
Nejisté gesto - něco mezi "ano" a "ne". Kay jí sundal z ramene kovový disk. Neinerciální silové vodítko…
"Chceš mi pomoci?"
Děvčátko rychle přikývlo.
"Až vstoupím do domu, počítej pomalu do deseti a zapni vodítko. Rozumíš?"
Kay jí položil ruku na tlačítko, odjistil a zapnul karabinku k opasku. Zbývalo jen doufat, že opasek je skutečně z přírodní kůže a vydrží trhnutí.
"Neboj se," řekl děvčátku a vstal. "Proti tobě nic nemají. Hlavně stiskni tlačítko."
V tichu nekonečných sadů Kay Dutch vstoupil do domu - zabíjet.
* * *
"Pohotovost," pronesl Ahar. Jeho kovová suknice zazvučela, když zaujal postavení u dveří. Kadar stál naproti vchodu. Po důkazu, který vycítil nervozitu majitele, přeběhl třas.
"Rozumnou zbraň potřebují jen hlupáci," prohlásila Henrietta Fistalocci.
Otevřely se dveře a do haly vstoupil Kay. Spatřil hubeného muže s automatem zamířeným na své čelo, majitelku domu, která seděla tiše v křesle, a nehybného Bulrata po straně.
"Nehýbej se," pronesl muž s důkazem.
"Vzdávám se," řekl Kay. "Neubližujte mi."
Henrietta udiveně povytáhla obočí. Kadar se usmál. Bulrat rozčarovaně zavrčel.
"Kde máš zbraň, člověče?" zeptal se.
"Za pasem, vzadu."
Ahar obešel Kaye a přejel mu rukou po boku.
"Tady žádná zbraň není."
"Ale je," uklidnil ho Kay. Bulrat vycítil úskok a ztuhl.
"Něco má v kapse šortek a pod paží," řekl Kadar při pohledu na displej důkazu. Bulrat váhal.
"Máš na opasku kovovou úchytku," řekl nakonec. "Co je to?"
"Hned uvidíš," usmál se Kay vesele na muže s automatem. Ten měl evidentně slabé nervy, což mohlo mít fatální následky. Stejně jako nepochopitelné váhání děvčátka.
Zbytečně mu uvěřil.
Ráchel už po třetí se pokusila stisknout tlačítko. Svaly ji stále nechtěly poslouchat a prst klouzal z hladkého tlačítka. Kousla se do rtů až do krve a ostrá bolest otřásla ohlušenými nervy.
Vodítko zavibrovalo, vygenerovalo tenoučkou nitku silového pole.
"Střílej," přikázal Bulrat. Kadar stiskl spoušť.
V tom okamžiku neviditelné lanko dostihlo Kaye. Trhlo jím tak, že se sehnul. Připevnění vodítka k opasku bylo samozřejmě riskantní.
Ale stálo za to. Horolezecké vodítko nejen přitáhne padajícího muže, ale současně generuje silovou ochranu, schopnou zadržet kamennou lavinu. Bulrat, který stál Kayovi za zády, pocítil otřes, jako by s rozběhem narazil do betonové zdi. Něco ho vleklo před Kayem a otloukalo o všechny rohy, které měl cestě. Ohlušující paprsek z důkazu

nenašel cíl.
Henrietta Fiskalocci, penzionovaný plukovník SIB, s chichotáním přihlížela, jak Kay mizí i s mimozemšťanem. Kadar na ni nechápavě pohlédl a přiskočil ke dveřím.
"Ne… neubližujte mi…," opakovala Kayova slova. Znovu se rozesmála. Přesto vstala a přistoupila k oknu.
Vodítko spolehlivě dopravilo Kaye a Bulrata k nohou Ráchel. Děvčátko sebou trhlo ve snaze se odplížit, když chlupaté tělo, rozrývající zemi, narazilo na strom. Kay, kterého cestou chránil štít, vyskočil první. Čmelák mu vypadl z pouzdra ještě na prahu domu, ale eskort zakoupený pro hocha kupodivu vydržel. Zamířil na mimozemšťana.
Ahar i při ohlušení zůstával Bulratem - nejstrašlivějším bojovníkem ze všech organických forem života. Než Kay stačil vypálit, Ahar vymrštil tlapu a popadl Ráchel kolem pasu. Tam, kde drápy sevřely tělo, se objevila krev. Bulrat držel děvčátko před sebou a clonil nejcitlivější části svého těla.
Kay svíral eskort v napřažené ruce a rychle přesouval hlaveň ve snaze zamířit na orgány, jejichž poškození znamená okamžitou smrt.
Bulrat z něho nespouštěl kosočtverečné zřítelnice a synchronně přemísťoval bezvládné tělo děvčátka. Tento podivný souboj trval nejvýše tři sekundy a prozradil soupeřům o sobě vše, co bylo třeba.
"Haey, buul," řekl Kay. "Uronh-a, buul? Mat Kay."
Bulratovi přeběhl po obličeji stín údivu.
"Sič, khomo? Ahhar mit, khomo."
"Ahhar? Zet? Dort Ahhar, Vel Ahhar, Šivuki Ahhar? Mit Kay Dutch, Šedar nek."
Bulrat vstal ze země, ale děvčátko stále nepouštěl.
"Šivuki Ahhar, Ursa. Khaa nit."
"Pusť dítě," řekl Kay. "Zahodím pistoli a budeme pokračovat."
"Zahoď," souhlasil Bulrat.
"Šivuki Ahhar, din Ursa."
"Přísahám," řekl Bulrat.
"Hir?"
"Mit din Ursa, khomo!" V Bulratovu vysokém hlasu zazněla zuřivost. Kay se rozmáchl a odhodil eskort do trávy. Bulrat stejně lehce hodil děvčátko na zem.
"To nebylo třeba," řekl Kay.
* * *
Kadar nevěřil vlastním očím. Kay Altos a Ahar kráčeli vedle sebe mezi stromy. Došli na malý palouk, odstoupili několik metrů…
"Pro Společnou vůli," zašeptal Kadar. "Hlavně, že se může porvat!"
Pozvedl důkaz; automat zamířil na postavu napůl cloněnou stromy.
"Vyřídím tě," slíbil Kayovi Kadar. "Já tebe a ne ty mě."
"Správně, spletla jsem se," ozvala se od okna stařena. "Kay zabije Bulrata, ne tebe. A chceš vědět, jak zemřeš?"
Tón byl přesvědčivější než slova. Kadar se otočil a pokusil se zamířit na Henriettu. Bohužel intelektuální program, nastavený před sekundou na Kaye, ho nepochopil. Důkaz úporně obracel hlaveň k předešlému cíli.
"Takto!" dokončila stařena. Malý předmět, který držela v ruce, připomínal krátkou tužku. Nyní lehce prskl. Úzký plamen uhodil Kadara do obličeje.
Dokud měl hrdlo, křičel. Netrvalo to moc dlouho.
"Zbraň nemá být inteligentnější než člověk," pronesla zamyšleně Henrietta a obracela v ruce pyrostřelu, archaickou zbraň teroristických skupin Říše. "Ovšem být chytřejší než on… není nijak těžké."
Pohodila pyrostřelu na Kadarovo dekapitované tělo, hned vedle důkazu-36, který se hystericky zmítal. Jednorázový plamenomet není nijak cenný. Tenký keramický kužel, pyrogel, akcelerátor a zápalka… Kdysi je vyráběli dokonce v továrnách na makaróny, když zbraně byly pro Říši důležitější než makaróny.
* * *
"Než tě zabiju," řekl Bulrat, "pověz mi, kdo jsi, Kayi Dutchi z Druhé planety Shedary."
"Super."
Bulrat vycenil chrup.
"To komplikuje…"
Nedokončil a vyrazil dopředu. Normálně, bez matoucích pohybů - čtvrt tuny svalů, tvrdé srsti a instinktů zdokonalených evolucí.
Stejně normálně ho Kay několikrát uhodil do trupu. Nestaral se přitom o účinnost, ale o rychlost. Dva údery, které zasáhly cíl, nebral Bulrat na vědomí.
Kay s tím ani nepočítal.
"Ktar," pronesl Bulrat. Pomalu vytlačoval muže z palouku. Navzdory svým mohutným rozměrům získával mezi stromy rozhodující převahu; jeho předkové žili v lesích.
Kay Dutch se zastavil. Zdálo se, že ho těžká urážka vyvedla z rovnováhy. Bulrat se zakřenil a rozběhl se. Nestaral se o pitomé rány, které mu mohl před smrtí dát příliš sebejistý člověk.
Následoval jediný úder - na styk žeber a levého břišního svalu. Bulrat udělal ještě jeden krok a zastavil. Tlapy připravené ke smrtícímu stisku se roztřásly.
"Óóó," zaúpěl.
Kay na něho chvíli pohlížel, potom ho lehce šťouchl do hrudi. Bulrat padl na záda. Tělo se křečovitě třáslo.
"Copak?" zajímal se Kay a podřepí k poraženému soupeři.

"Lim…," zašeptal Bulrat.
"Pro koho pracuješ?"
"Nrap-po."
Kay nevěděl, kdo jsou "Bdělí ve dne", ale bylo snadné si to domyslet. Pro všechny případy upřesnil:
"Kdo unesl kluka?"
"Isabela Kal… SIB Incediosu…"
Kay hvízdl. Bílá bestie vyčenichala jejich stopu na půl stovky parseků, přes darlocké zajetí a výsadek Silikoidů. Uprchlíci z běžné kontroly se nestíhají tak úporně.
"Bravo, Kayi, bravo."
Otočil se. Stařenka uznale přikývla:
"Už dávno jsem neviděla, že by někdo zacházel s mimozemšťany tak uctivě. Šokové body znáš?"
"Znám." Kay vstal, protože Bulratovy křeče začaly být příliš silné. "Kde je druhý?"
"V aTanu… nebo nikde… připadá mi, že nikde."
Bulrat se přestal zmítat.
"Já jsem je nepřivedla, Kayi," ujistila ho Henrietta. "S mimozemšťany nespolupracuji… ani s těmi, co je berou do své party."
"Byl tu ještě někdo?"
"Meklaran. Dívka-mechanistka, důkladně přetransformovaná. Tvrdohlavý tlusťoch. A blondýnka jako velitel. Uřízneš jim uši?"
"Cože?" užasl Kay.
"Uši. Jako medvědům. Zasloužená trofej… Cenný talisman. Prý mužům zvyšuje potenci."
"Mám jí dost, k ďasu!"
Kay nakopl Bulrata a rozběhl se k místu, kde ležela Ráchel.
4
"Vydrž," požádal Kay děvčátko. Držel jeho hlavu v náruči, Henrietta je svlékala a ošetřovala rány. Kanape, na které Ráchel položili, pokryly špinavé skvrny.
"To podlé, cizí zvíře…," reptala Henrietta. "Zmrzačit dítě… Nestyď se, maličká. A neboj se. Bulrat zdechl, už navždy. Strýček Kay ho zabil, aby si jiní oddechli."
"Tetička také nemámila čas," poznamenal Kay při pohledu na ohořelá futra dveří. Mrtvolu vytáhli a hodili do jámy s kompostem, zápach však zůstal.
"To nic," vrkala dál Henrietta. "Rány nejsou hluboké, to jenom tak ošklivě vypadají. Za týden se zahojí, potom budeme léčit jizvy. Tetička Fiskalocci to umí, budeš stejně hezká jako předtím."
"Je to nutné?" zeptal se Kay. "Taková něžnost? Všiml jsem si, že jste předtím používala docela jiný slovník."
"Strýček Kay má tlustou kůži," prohlásila Henrietta. "Ale je hodný. Na naší planetě, tiché a klidné, se takových lidí bojíme. Tady jsou všichni mírní… Staří, děti…"
"Protože mladí většinou slouží v Říšských silách," upřesnil Kay. Mrkl na dívku, která trpělivě snášela stařenčinu péči a povídání. Odpověděla přimhouřením oka, zřejmě už ohlušení minulo.
"A, poslední náplast…," vzdychla Henrietta. "Chtělo by to léčivé byliny, ale při takových ranách by moc nepomohly."
Kay zavrtěl hlavou a zeptal se děvčátka:
"Zkusíš promluvit?"
Olízla si rty a zašeptala:
"Ráchel."
"Cože?"
"Ráchel. Tak se jmenuji."
"Já jsem Kay. Děkuji za vodítko."
"Osvobodíte Artura…? Au!"
Henrietta s provinilým výrazem couvla rukou. Zavrtěla hlavou.
"Jedno žebro je zlomené. Bolí to?"
"Bolí," přiznala Ráchel. "Ale jestli je třeba počkat, nemusíte s lékařem spěchat. Rozumím."
Kay a Fiskalocci na sebe pohlédli.
"U nás takové rodily mezi akcemi," řekla Henrietta. "Říše totiž potřebovala vojáky. A potom šly do palby."
Ta štěňata vždycky vlezou pod trysky…
Kay Dutch zatřepal hlavou, jako by chtěl něco vytřást z paměti.
"Musím jít. A vy zavolejte lékaře," řekl.
Henrietta zaváhala:
"Ráchel, miláčku, vydržíš ještě patnáct minut?"
"Třeba hodinu."
"Postačí čtvrt. Kayi, musíš se napít kávy."
"Když musím…" Kay položil hlavu děvčátka na polštář. "Artura zachráním. O tom nepochybuj," prohlásil.
"Je tam taková… Má stříbrný obličej."
"Udělám ti z něj náušnice a pošlu ti je."
"Raději prstýnek," odpovědělo děvčátko po chvíli přemýšlení. "Máma mi nedovolila propíchnout uši. A… tak je to zajímavější… Přiletíte k nám ještě někdy?"
"Samozřejmě. Lízat si rány. Nebo verbovat blázny na maličkou válčičku."

"Půjdu první," řekla Ráchel beze stopy ironie.
* * *
Podle zdejšího zvyku byla káva se studenou smetanou, kostkami ledu a skoro bez cukru. Henrietta štědře nalila do šálků intenzívně vonící nálev. Kay se nikdy s takovou nenuceností nesetkal, ale neprotestoval.
Upřímně řečeno, neodmítl by ani půl skleničky koňaku. Ten však Fiskalocci nenabídla, přestože měla ve svém pokoji bar plný. Hodil by se spíše k nájemnému teroristovi než ke stařence zahradnici.
"Vzpomínky na obtížné porody?" pokynul Kay bradou na zbraně rozvěšené po stěnách. Byl tu i ultimat a Kay se na něj usmál jako na starého známého.
"Zbytečná ironie." Henrietta odložila šálek a pohladila černého kocoura, který se jí uvelebil na kolenou. "Byla jsem i porodní bábou ve výsadkové jednotce."
"Pracovala jste pro život i pro smrt?"
"To by zvládl každý. Válka trvala sedmdesát let, pokud si vzpomínáte."
"Tehdy jsem se ještě nenarodil."
"Opravdu? Tak snadno jste ho zasáhl do sigma žlázy…"
"Měl jsem dobrého učitele."
"Proč měl?"
"Umřel. Ani jemu jsem neuřízl uši."
"Kayi, Kayi…," zavrtěla Fiskalocci hlavou, "jsi brutální."
"Proč jste mi pomohla?" zeptal se prostě Kay.
"Byla jsem plukovníkem teroristické skupiny při SIB. Můj dům je pro Službu nedotknutelný. Je to privilegium, které mi daroval císař, a žádná omlazená idiotka nemá právo je narušovat."
Kay věděl, jak se jmenovala jediná žena-plukovník v krátké a temné historii teroristických skupin. Ale raději se tou znalostí nechlubil. Osoba, která poslala na onen svět padesát tisíc mimozemšťanů a několik stovek lidí, má právo žít pod libovolným jménem.
Tím spíše, že pod svým by nežila dlouho. Po uzavření Trojstranné aliance Meklar a Bulrat sestavili seznam lidí, s nimiž zůstávají ve válečném stavu. Stařenka, která se nyní jmenovala Fiskalocci, na tomto seznamu byla.
A to, co řekla, svědčilo o značné důvěře… nebo o jedu v kávě.
"Nelíbí se mi, když se lidi loví s pomocí mimozemšťanů," pokračovala klidně stařena. "Kromě toho vy i chlapec, kterého nazýváte svým synem, jste mi byli z nějakého důvodu sympatičtí."
"Musím jít," řekl Kay.
Henrietta postavila kocoura na podlahu a přikývla.
"Bohužel… A tak ráda bych si několik večerů povídala… Kayi, zapamatujte si, co vám teď povím…"
Poslouchal sedm minut. Krátké, ale výstižné charakteristiky každého účastníka akce, který se objevil v tomto domě. "… Úlisný, prostoduchý, ze standardní situace vždycky vytěží všechno, ale ona chtěla jen hocha… Meklaran nejnovější generace, rozmázl by tě na prášek, ale v pohybové transformaci se jeho končetiny pohybují asynchronně. Znamení nedokonalého srůstu organických a mechanických dílů, rozhodni sám, jak ti to pomůže… pokud pomineme fyzickou sílu, je ta žena mnohem nebezpečnější než Meklaran, má touhu po moci…"
"Opakovat?"
"Mám absolutní paměť."
"Chápu. Směrem si jsem jistá, šli na jihovýchod, jak daleko, zjistíš sám. Tvůj čmelák je na záhonku s pomněnkami, vezmi si ho. Co ještě? Abys něco nezapomněl… Těžkou výzbroj?"
Kay pohlédl na zeď.
"Všechno je nabité a funkční, ovšem samé staré modely. Nostalgie."
"Důkaz se moc neosvědčil," prohlížel Kay zbraň.
"Chtělo by to excalibur. Bohužel ho nemám… A můj krunýř by ti nepasoval, máš moc široká ramena… Ultimat si neber! Ten neuneseš ani ty."
"Vezmu si šanci," rozhodl se Kay a odepnul závěs.
Henrietta přikývla.
"Je hezké, že všichni mladí neupadli do marasmu. Ber. To je dobrá šance."
"Je," souhlasil Kay. "Jedna ze sta."
5
Artur si nepamatoval, jak ho přenesli na loď Služby, meklaran buď špatně spočítal nebo mu úmyslně aplikoval ohlušující sílu střely. Chlapce probudila bolest v prsou.
Malý čtvercový pokoj - kopie darlocké klece, jen neprůhledný… zevnitř. Záchod, umyvadlo, na podlaze porolonová matrace. Ležel nahý a muž v silovém krunýři mu přikládal k hrudi elektrody.
"Probral ses?" zeptal se Nomachi, aniž přerušil práci. Vložil mu pod kůži další platinovou jehlu a překryl ji náplastí.
"Zajímá tě, co dělám?"
Artur přikývl.
"To je velice prosté, kamaráde. Reanimační komplex. Jakmile zastavíš srdce nebo přestaneš dýchat, komplex převezme ovládání těchto funkcí. Jasné?"
Dveře místnosti se otevřely. Na prahu stála Isabela Kal, žena, která vyslýchala Artura na Incediosu. Měla na sobě stejnou volnou sukni a bílou blůzku se širokými rukávy. Ve stařenčině domě pod silovým krunýřem ji Curtis nepoznal, avšak nyní pocítil zvláštní pýchu. Intuice ho nezklamala. Z Incediosu uprchli právě včas, jenže Služba je dokázala dostihnout.

"Skončil jsi, Louisi?"
"Hned."
"Dodělej to a jdi na můstek. Je tady těsno."
"Raději se zpotím v tom krunýři, než abych nechal kluka odejít," pronesl dotčeně Nomachi.
"Výborně."
Louis přilepil k hochově kůži řídicí mikročip. Vyňal zásobník s fixátorem a pečlivě přetřel Arturovu hruď tenkou vrstvičkou.
"Hotovo."
"Bež!"
Nomachi vstal, naposledy pohlédl spokojeně na Artura a odklátil se. Curtis junior a Isabela zůstalí sami.
"Takže jsme se zase sešli," řekla Kal skoro něžně a podřepla vedle Artura. "Víš, co potřebuji?"
"Dobrého psychiatra."
Isabela se zasmála zvučným, šťastným smíchem.
"Ne, toho teď ne. Jsi Artur van Curtis. Popřeš to?"
"Nebudu odpovídat na otázky."
"My je umíme pokládat, Arture. Prohráli jste a nemáš na výběr."
"Kde je Kay?"
"Takže se chceš ptát ty? Dobře, odpovím. Za chvíli ho přivedou."
"To zrovna," řekl Artur tak nepříjemným hlasem, jaký jen svedl.
"Věříš jeho síle? Nebudu se hádat. Při trošce štěstí se dobře vycvičený člověk dokáže ubránit Bulratovi… nebo ho zabít. Ale Kaye nepotřebuji. To je pěšec, který chránil krále… a král…" Isabela napřáhla ruku a poklepala Artura na boku. "Král je v patu."
"Víte, co?" řekl zamyšleně Artur. "Nebudu vám dělat problémy."
Na jejím obličeji se objevil zvláštní výraz, který hned nahradil úsměv.
"Není ti dvanáct, kamaráde. Tvůj rafinovaný tatík tě prohánět aTanem, aby všechny oklamal. Je ti šestnáct a myslím, že jsi poznal dost děvčat, aby sis zvykl…"
"O to nejde," usmál se Artur a Kal se tento úsměv nelíbil. "Jsem nesmělý. Ale vy… vy jste mrtvá. Od okamžiku, kdy jste na nás poštvala svou bandu. Vůči mrtvolám nemám žádné komplexy."
"Dokážu ti, že jsem živá." Její hlas nevěštil nic dobrého, ale její ruce žily vlastním životem.
"Nezískáte aTan, práci ani vlast," pokračoval Artur. "Pošlou vás do takové díry, která nemá ani jméno. Na výslovný příkaz císaře. Ten… se dohodne… s van Curtisem…"
"Zatím ještě žiju," zasmála se Kal.
"Opravdu potřebujete psychiatra," potvrdil Artur.
"Ne, hochu. Potřebuji aTan, a ty mi povíš, jak tvůj otec dělá poslední fázi skládání. Potřebuji návod, jak zabíjet lidi s neuronovou síťkou. A poslední, co potřebuji…" Kal se naklonila nad hocha a zašeptala: "Pravdu o tom, kam letíš. Co chce Curtis, že vyslal svého syna?"
"Smrdí vám z huby," otřásl se Artur.
"Už tě mám dost," oznámila Kal. Dveře se otevřely a Isabela vstala. Marjana Muhammadi na ně lhostejně pohlédla od prahu. "Dobře, že jsi vstala. Pohraj si s klukem."
"Do kterého stupně?"
"Do třetího A," mrkla Kal na kluka. "Zalíbí se ti."
* * *
Šance není moc těžká. Šestihlavňový automatický systém laserové palby, který nevyžaduje přesné míření, čili vějířový laser konstrukce Martyzenského, běžně nazývaný "pila", hodně připomíná starodávný vícehlavňový samopal. Šest hlavní na rotační ose, každá mírně skloněná stranou. Během střelby se rolující lasery spouštějí na neurčitou dobu v náhodném pořadí, což poskytuje čas na ochlazení a zaručuje široké palebné pole. Je to zbraň stejného druhu jako ultimat, zbraň z doby Velké války, upravená pro nedostatečně vycvičeného vojáka nebo pro boj jedince se skupinou.
Kay se pokládal za jedince. Nevěděl, kolik lidí a nelidí bude mít proti sobě. Henrietta viděla čtyři, což ovšem nic neznamená. Meklarana je ostatně možné pokládat za deset, stejně jako dívku-mechanistku.
Kráčel sadem a pozorně hledal nějaké stopy. Byli to stejní profesionálové jako on. Je pravděpodobné, že loď Služby je už na oběžné dráze a Kay bude moci obdivovat nanejvýš vypálenou trávu.
V jednom okamžiku Kay ucítil pach spáleniště, který přinesl vítr od západu. Nechybělo mnoho a minul by cíl. Loď přistála blízko domu.
"Doufám, že máte sad pojištěn… Vando Kachovská," šeptl Kay a odjistil šanci. Laserové hlavně začaly tiše rotovat. Nevibrovaly, vějíř byl dokonale vyvážený. Dutch spokojeně přikývl.
6
Čang Čamri stál dvacet metrů od lodě, kde půda vypálená motory přecházela v řadu ožehlých stromů. Kal nepožadovala postavení hlídek, ale seržantovi Říšských sil se dělalo špatně při pomyšlení na takovou chybu. Vyhnal z lodě šest vojínů, rozestavil hlídky a nyní prostě odpočíval; přitom sledoval okolí.
Čang se narodil na Mentaru, horké a suché planetě, jejíž nekonečné pouště však měly jistý půvab. Nyní řešil, jestli se mu na Tauri líbí nebo ne. Prozatím bylo záporů víc - moc stromů, příliš tmavá obloha, na Mentarana chladné podnebí. Jediné, co se mu líbilo, byla hojnost ovoce. Utrhl ze stromu podivný plod - vzhledem jablko, chutí jahoda - a šel ke stříbřitému válci lodě.
"Holá!" uslyšel za zády a otočil se.

Kaye Ovalda poznal ihned. Zbraň v jeho rukou - laserovou vícehlavňovku - také. Výsadkáři uměli používat dávnou techniku.
"Neblázněte," poprosil Čang. "Odhoďte zbraň, nikdo vás nezabije."
Muž, kterého tak usilovně stíhala Kal, mlčel. Čanga zalil pot. Šest hlavní rotovalo a mířilo na jeho břicho.
"Váš syn je v pořádku," vykročil Čang k Ovaldovi. "Služba Incediosu má na vás pár dotazů. Spusťte zbraň, jste přece obyčejný kupec."
Kay Ovald se zasmál. Snadnost, s jakou zvedal mnohahlavňovku, donutila Čanga k tomu, aby si uvědomil nesmyslnost vlastních slov.
"Snad se nechystáte zaútočit na loď sám?!" zvolal. K nejbližší hlídce bylo padesát metrů, musí ho zaslechnout…
"Nechystám." Kay spustil vějíř.
* * *
Lodě Služby nejsou určené k boji, tím spíše ne k planetárnímu. Z můstku je možné odposlouchávat telefony na druhé straně planety, ovšem ne sledovat okolí.
"Co se děje?" vtrhla Isabela na můstek, kde zastihla T/sana a seržanta Ralpha Gordona.
"Rvačka." T/san otočil hlavu. "Zástupce velitele Kal, zdá se, že Kay Ovald má těžkou výzbroj. Smím odejít z lodě?"
Kal mlčky pohlížela na obrazovku. Sady Tauri hořely špatně; jednotlivé stromy bylo možné spálit jen plazmovými náboji typu Kobra. Zato povalených a zlomených jabloní bylo dost na zaplnění slušného skladu.
"Viděl jsi u stařeny šancí?" zeptala se Kal.
"Ve sbírce na zdi, ve druhém patře. Myslím, že Kadar a Bulrat už nežijí." T/san vykročil k východu.
"Stůj."
Ralph pohlédl nechápavě na Isabelu. Jeho tmavý obličej pobledl.
"Odvolám své muže," rozhodl.
"Není třeba," řekla Kal napůl prosebným, napůl rozkazovačným tónem.
"Nepodléhám vám." Gordon se ani nesnažil skrýt pohrdání v hlase. "My své lidi neopouštíme."
Isabela zvedla ruku. Pod manžetou blýskl kov.
"Pozdravuj Lemaka," přikázala. "Hned se vrátíme."
Plazmová střela strážce mrštila Ralpha na podlahu. Jeho dlaň sevřela rukojeť pistole, nestačil ji však vytáhnout.
"Hhruz," komentoval to Meklaran. Jeho sebeovládání také mělo své meze.
"T/sane, vezmi Muhammadi a postarejte se o ostatní," poručila Isabela.
"Mám právo nesplnit rozkaz," prohlásil studeně Meklaran. "Jako přidružený pracovník Říše protestuji proti pokusu o vzpouru."
"To není vzpoura," spustila Kal ruku. Jít do sporu s Meklaranem, když má k dispozici jen málo výkonnou stráž, by byla hloupost. "Všechno vysvětlím. Naše jednání prospěje jak planetě Terra, tak Meklaru."
T/san zaváhal.
"Odstartuji a vy se postarejte o vojáky," opakovala Isabela. "Všichni mají aTan, takže nejde o vraždu. Potřebuji volné ruce, T/sane."
Meklaran mlčky odešel.
* * *
Kay ležel v zavodňovacím příkopu, ve vodě černé od sazí, a hleděl na startující loď. Maličký válec zůstal viset pádesát metrů nad zemí a pohupoval se na oranžovém věnci plamenů.
"Zapálíš něco?" zeptal se Kay neviditelného pilota. Voda ho dokáže ochránit před plazmovými spalinami, dokonce i před gravitačním úderem… při něčí velké nedbalosti. Válec se začal rychle zmenšovat. Kay Dutch zůstal v kanále ještě několik minut. Samozřejmě nepočítal s tím, že se sám zmocní lodě. To by byla naivita. Byl zvědavý, jak bude Kal reagovat na útok.
Reakce byla výjimečně nepříjemná - útěk. Dali mu na srozuměnou, že Službu už nezajímá. Ponechali mu život. Prominuli mu i sedm mrtvých, a to bez Bulrata a muže s důkazem.
Blondýnka z Incediosu jen pozorovala jeho reakce.
"Pro tebe je opravdu důležitější proces než výsledek," prohlásil Kay a usedl na břeh. "V tom se shodujeme."
Ruce mu už umdlévaly od šance, položil tedy vějíř na zem. Najdou ho pracovníci zdejší Služby, zapíší číslo a vrátí Henriettě. Kay neměl čas ani důvod čekat, až se objeví.
7
Na Cailisu přivítalo Kaye mračné, deštivé ráno. Dutch už skoro zapomněl, že se na světě vyskytuje podzim. Bohužel jen málo planet je dostatečně bohatých, aby si mohly dovolit plnou klimatizaci. Cestující, asi dvacet osob, stáli pod lodí a čekali na autobus. O čtyřicet metrů dál už vykládali zavazadla.
"Úplně na nás kašlou," vrčel muž, který stál vedle Kaye. "Nemyslíte?"
Kay pokrčil rameny.
"To je pokaždé… stačí přiletět z Tauri…"
Dutch pohlížel do deště. Šedý beton, táhnoucí se až k obzoru, pokrývala rozházená zrcadla louží. Vzduch byl prosycen vlhkostí, zřejmě pršelo už dlouho. Teplo sálající z rozehřáté linkové lodě jen zdůrazňovalo nepříjemný chlad.
"Říšská loď přiletí až za tři dny, navíc ta cena… Nevíte, proč zdražili tarify?"
Loď nakonec omokla a po bocích začaly stékat pramínky černé od příškvarů. Jako kdyby někdo zatáhl svět tmavými roletami.
"Jsem zde náhodou," řekl Kay.
"Kdepak, zvedli všechny tarify," ožil muž. "Do všech směrů, u všech letů. To znamená…"

"…že bude válka," dokončil suše Kay. Náhodný diskutér mlčky trávil informaci a potom se nucené zasmál:
"Vy jste ale pesimista! Prý došlo k sérii diverzních útoku na výrobny paliv, takže…"
"Řekl jsem, že bude válka," vysvětlil trpělivě Kay. Oranžový mikrobus letiště plynule vjel pod linkovou loď.
"Jste pesimista," opakoval zachmuřeně muž.
"A vy kecal." Kay zvedl tašku a nastoupil do autobusu. Za celých pět dní letu nevyšel z kajuty. Cítil se špatně. Zvoral případ… jako bodyguard všechno totálně pohnojil.
Ale jako zabíječ je pořád ještě obstojný.
* * *
Taurijská linková loď nepřistála na městském kosmoportu, kde čekal na Kaye jeho hyperkutr, ale na říšském, postaveném podle jednotného projektu pro všechny planety. Na Tauri chmurné fialové kopule vypadaly pompézně a staromódně, ovšem do krajiny deštivého Cailisu zapadaly ideálně. Autobus uháněl po ranveji a obratně se vyhýbal nepočetným lodím. Kay seděl u okna a sledoval, jak v dálce startuje lichter - podle pomalého, těžkého stoupání starý a pořádně přetížený. Zdejší úředníci se o stav lodí moc nestarají.
Ale přinejmenším zde nikdo neleze pod trysky.
Celní kontrola byla také jen formální. Standardní test na stupeň infiltrace, tenoučký svazeček zdejších doplňků celoříšského kodexu, prohlášení dovolující dovézt dvoutýdenní zásobu drog pro vlastní potřebu a ostrý dotaz, jestli nepřiváží v jakékoli podobě "Angarské memorandum", které Kay neznal.
Za čmeláka a eskort musel Kay zaplatit menší clo, zbraň však nevyvolala žádné dotazy. Kay měl pocit, že by mu dovolili provézt i šanci.
Už minule mu Cailis připadal jako velice liberální planeta.
V restauraci v prvním patře vypil kávu a spořádal kotlet plný syntetiky. V půjčovně automobilů mu nabídli několik modelů; zvolil mitzan-tornado zdejší výroby, čímž si zajistil sympatie zaměstnanců. Mitzan nevypadal exkluzivně, ale pod maskou z plastu měl silný motor a kompatibilní řídicí systém podle meklarské licence. Na vedlejším parkovišti stály nájemné flyery, ovšem Kay se nehodlal vydat daleko. Vše, co potřeboval, bylo v hlavním městě Cailisu - Angobadu.
* * *
Narasin pracoval v hotelu Nepohoda šestý rok. Dostatečně dlouho, aby na první pohled vybral pro hosta odpovídající pokoj - nejdražší, s jakým bude host souhlasit.
U tohoto klienta recepční nevycítil peníze ani jejich nedostatek. Pouze velké nepříjemnosti.
"Hledám tvého kolegu."
"Kterého?" Narasin pocítil, že jeho vzdor mizí.
"Urostlý, vysoký jako já, s bradkou."
"No…" Narasin zachytil mužův pohled a ztichl. Pult, u kterého přijímal klienty, byl vysoký a postačil stisk tlačítka, aby se spustilo pancéřové sklo. Narasin ovšem nevěděl, jestli by mu to pomohlo. Muž měl u pasu velké pouzdro a působil dojmem, že pancéřová skla rozbíjí v rámci ranní rozcvičky. "Zřejmě George Savane?"
"Ty to víš líp. Kde je?"
Narasin bezradně pohlédl na hotelového detektiva, který seděl ve vzdáleném koutě vestibulu u monitoru vnitřní kontroly, plně zaujat událostmi v jednom z pokojů.
"Nenuť mě, abych dědka zabíjel," pronesl muž klidně. "Která varianta ti vyhovuje lépe: tři mrtví včetně tebe nebo jeden, který s tebou nemá nic společného?"
Narasin Han se zoufale pokusil sebrat veškerou svou odvahu.
"Do čeho mě to zatahujete? Jací mrtví? Spoluúčast u nás trestají přísněji než vraždu."
Nečekaně to mělo efekt.
"Čím rychleji najdu tvého kolegu, tím má větší šanci přežít," prohlásil muž. "Zatím jsi do ničeho nespadl."
"Je v pokoji sto sedm, chodba vpravo," rozhodl se Narasin. "V noci pracoval, teď odpočívá."
"Děkuji." Muž odstoupil od pultu, otočil se a dodal: "Nezapomeň, že mám aTan."
V Narasinově stole ležela stařičká, ale spolehlivá laserová pistole styl, a komunikátorem se mohl spojit s pokojem sto sedm během dvou sekund. Ovšem recepční dál seděl bez hnutí a zíral na detektiva, plně zaujatého sledováním: aTan je velice podstatný argument pro chudého zaměstnance malého hotelu. George nikdy nebyl - a zřejmě už nebude - jeho přítelem.
* * *
Kay klepal na dveře tři minuty, nepříliš hlasitě, ale ustavičně. Chvíli si dokonce myslel, že recepční lhal.
Potom se dveře otevřely.
"Zde je služební pokoj," prohlásil opálený vousáč, zakrývající vchod. "Co si…"
"To se hned dovíš." Kay popadl Georga za klopy pyžama. Látka povolila, avšak Dutchovi se podařilo strčit ohromeného recepčního zpátky do pokoje.
"Ty hajzle…" Savane se vytrhl na úkor roztrženého pyžama a ztuhl při pohledu do obličeje Kaye.
"Jsem to já. Poznáváš mě?"
"Pane…" Po Georgově obličeji proběhly všechny možné emoce. "To jsem rád… vaše věci jsou v naprostém pořádku… Dovolil jsem si jenom…"
"Aha, navíc kradeš?"
Kay udeřil Georga do břicha, a teprve v poslední sekundě si uvědomil, že dává "odtažený" Bulratův úder. George Savaně se nehlučně složil na podlahu. Bolest byla hrozná, ale recepční očekával něco mnohem horšího.
"Už tě nebudu bít," slíbil Kay. "Pod podmínkou, že prokážeš zdravý rozum."
"Jste… Kay Altos, že?" zašklebil se Savane z podlahy. Uměl se rvát a rval se rád, uměl tedy poznat rozdíl mezi

amatérem a profesionálem. "Nemůžu za nic, pane Altosi. Vrátím vám věci, všechno vrátím!"
"Ano? A copak máš pro mě zajímavého?" Kay se cítil trošku hloupě. Nehodlal recepčního zabít, natož úderem, který se naučil od mimozemšťana.
"Zbraně, oblečení, osobní věci, tři stovky v bankovkách, čmeláka, kreditní kartu…," vychrlil recepční.
"Dokonce i oblečení? Tak v čem mě pohřbili?"
George opatrně vstal. Nemel zkušenosti s lidmi, kteří prošli aTanem. V Nepohodě boháči nebydlívali.
"Nevím, tělo odnesla policie, zřejmě je dala ke kremaci."
"Hnus." Kay usedl na ustlanou postel a strčil si pod záda polštář. "Mám pořád smůlu. Tak dobře, nechme toho."
George si upravil roztržený kabátek pyžama. Začala se mu vracet sebejistota.
"Byla to tragédie pro celý hotel, pane Altosi. K poslední vraždě předtím došlo u nás před dvěma roky. Opravdu hrozná situace, věřte mi…"
"Přestaň. Víš, koho chci?"
"Kluka?" hádal recepční.
"Kluka," přikývl Kay. "Hezounek s algopistolí."
"Utekl oknem… první patro, jistě chápete…"
Kay zavrtěl hlavou.
"Nechápu. Na vaší odporné planetě mám dlužníka. Buď ten kluk nebo ty."
Savane se zpotil.
"Ale já skoro nic nevím, věřte mi! Řekl, že se s vámi domluvil telefonem. Jistě, vzal jsem pětku, ale jinak…"
"Ani v té vaší díře není možné jen tak jednoduše přijít do hotelu. Jaké ukázal doklady kromě pětky s portrétem císaře?"
"Školní legitimaci, ale nevzpomínám si na jméno…"
"Ale mně se zdálo, že máš na jména výtečnou paměť."
Savane to vzdal.
"Ovšem, vzpomínám si. Určitě falešné, ale…"
"Takže od kluka jsi taky chtěl úplatek? Za mlčení?" Kay zavrtěl hlavou. "Kámen mi spadl ze srdce, dík. A teď to jméno!"
8
Tommy Arano, posluchač třetího ročníku všeobecně vzdělávacího programu, vyšel ze školy. Bylo mu třináct a podle cailiských zákonu nesměl řídit ani moped. Ale nedalo se říct, že by ho to trápilo. Miloval déšť. Školní dvůr, obvykle zaprášený a přecpaný, byl umytý a svěží. V šerém přítmí, které vystřídalo polední žár, ošklivé školní budovy vypadaly cize a záhadně.
Ahmedi, jeho spolužák ze čtvrtého ročníku, vyzvedl na parkovišti svou motorku. Zahlédl Tommyho a mávl na něj.
"Haló, hrdino, svezeš se?"
Tommy zavrtěl hlavou. Ahmedi pokrčil rameny a nastartoval. Pomalu projel kolem se slovy:
"Nezmokneš?"
"Ne," nasadil si Tommy kapuci.
"Správně, odvezu tě já," ozval se za jeho zády nějaký hlas. Tommy se otočil. Dlouhý plášť se zvednutým límcem, klobouk vražený do obličeje. Proto hned nepoznal muže, kterého viděl jen jednou. Když si ho nakonec připomněl - hlavně podle hlasu - bylo už pozdě.
Kay Altos mu položil ruce na ramena.
"Slíbil jsem ti, že se vrátím. Vzpomínáš si?"
Tommy neodpověděl - jazyk ho neposlouchal. Nohy se mu podlomily, ale neupadl. To, čeho se už skoro přestal bát, to, o čem se mu zdálo v hrůzných snech - se uskutečnilo.
Chlap, kterého zabil, ožil a vrátil se, aby se pomstil.
"Podej packu," přikázal Altos. Tommy zvedl ruku jako ve snu. Altos zacvakl vedle laciných elektronických hodinek široký náramek a potom předvedl hochovi své zápěstí se stejným. Silová pouta.
"Teď jsme nerozluční, rozumíš?"
Tommy mlčel. Kay začal pomalu, zkušeně prohmatávat jeho oblečení. Potom nahlédl do brašny s učením.
Auto projíždějící kolem přibrzdilo. Okno pomalu sjelo dolů a učitel dějepisu Daniar Vazadze pohlédl krátkozrakýma očima na svého nejlepšího žáka.
"Tommy, je všechno v pořádku?"
Altos pomalu vytáhl z kapsy pláště pistoli, namířil učiteli na čelo a řekl:
"Všechno je v nejlepším pořádku. Pojedeš domů a budeš žít dlouho a šťastně."
Boj v učitelově duši, neviditelný pro svět, trval jen pět sekund. Kay usoudil, že jde o hodně odvážného muže.
"Promiňte," odtrhl Vazadze pohled od Tommyho bledého obličeje. Mluvil ke Kayovi nebo ke klukovi? Sklo vyjelo nahoru, auto se rozjelo.
"Když přijde řeč na život nebo smrt, hochu," řekl zamyšleně Kay, "počet přátel rychle klesá. A to nemluvím o známých! Je jich méně než nula."
Udělal několik kroků, jako by na Tommyho zapomněl. Trhnutí silových pout strhlo kluka na kolena, na mokrý, drsný povrch silnice.
"Nečum." Kay pohnul rukou a zvedl Tommyho neviditelným řetízkem silového pole. "Je nepříjemné být loutkou, viď?"
Škubnutím spadla hochovi kapuce z hlavy a déšť mu nyní pleskal přímo do obličeje. Měl z toho radost - nerad plakal.
Kay Altos strčil ruce do kapes a prohlížel si ho.
"Taky jsem dlouho poskakoval na cizích nitkách, teď jsem se však rozhodl otevřít si vlastní divadlo," pronesl záhadně.

"Budeš v něm hlavním hercem."
Opět vykročil směrem od školy. Tentokrát se Tommy za ním rozběhl. Náramek na ruce byl skoro horký, ale nebylo to příjemné teplo.
Už za hranicemi školního komplexu, na silnici, podél které se táhly řady nevýrazných věžáků - ani déšť je nevylepšil - se rozhodla štěstěna pohlédnout na Tommyho Arana přívětivěji. Vedle mitzana-tornada, ke kterému ho vedl Altos, na krajnici burácelo deset motorek. Do tmy líně klouzala světla reflektorů a ozařovala dešťové kapky.
"Kluci!" zvolal Tommy. Reflektory se otočily k nim a zalily vše duhovým světlem.
"To je zbytečné," zastavil se Kay, "Ale jsem rád, že jsi neoněměl."
Mladíci přicházeli pomalu a snažili se nevstoupit do kruhu světla. Chraplavý hlas se zeptal:
"Máš problémy se strejdou, hrdino?"
Kay se usmál a zašeptal Tommymu:
"Dobře vím, jak jsi získal tu přezdívku…"
Kluk neodpověděl. Najednou mu připadlo, že udělal hloupost. Altos vstoupil do tmy.
"Stůj na místě!" křikl dětský falzet. Kay se zastavil a skoro dobrácky pronesl:
"Má problémy, hoši. Ale to jsou výhradně naše problémy."
"Pleteš se," protestoval majitel chraptivého hlasu. "Problémy máš teď ty… Tommy, běž k motorkám!"
"Vysvětli jim to," požádal Kay.
Tommy Arano zvedl ruku. Tma reagovala při pohledu na silová pouta četnými nadávkami. Právě to si Altos přál.
"Kluci," mhouřil Tommy bezradně oči, oslepen světlem stejně jako Kay. "To je ten… kterého… měl aTan."
V tom okamžiku se Kay hnul. Nepočítal s tím, že zmínka o aTanu zastaví houf nezletilců. Ale postačila mu sekunda jejich rozpaků.
Dál už to byla jen otázka techniky. Trošku mu překážel Tommy, připnutý k pravé ruce dvoumetrovým silovým lankem, ale ani úplná ztráta končetiny by nevadila bodyguardovi jeho třídy. Akomodace očí na tmu Kayi Dutchovi, superovi z Druhé planety Shedary, trvala necelou sekundu. Potom už jel jako lichý automat…
Bylo jich sedmnáct - na několika motorkách přijeli po dvou. Tři děvčátka a dva kluci - desetiletí; ty Kay ani nebil, pouze je odstrčil stranou. Ovšem dva hoši s lasery, mířící do tmy, neponechali Dutchovi svobodu manévrů.
Tommy se za ním vlekl blátem, jako málo účinná kotva. Kay se rychle prodral přes křehká těla svých nepřátel. Houf ho přinutil použít reflexy získané mnohaletým cvičením. Lámal ruce svírající boxery, nabodával hochy na jejich vlastní nože, blokoval řídké, neumělé rány. Dva starší, sedmnáctiletí hoši s pistolemi upadli, aniž stačili vystřelit. Kay je vyřídil chvaty, které by přihlížejícím připadaly skoro šetrné.
Poslední zůstal kluk, Tommyho vrstevník, s gravipálkou. Motal se na místě omráčen událostmi a nevnímal okolí. Kay k němu prostě došel, uchopil ho za hubenou ruku a uhodil hocha jeho vlastní zbraní.
Noc křičela, plakala, kvílela dětskými hlasy. Kay zvedl Tommyho za límec kabátu a zvolal:
"To jsi chtěl?"
Hoch neodpověděl, zalykal se pláčem, jakého by nikdy nebyl schopen Curtis van Curtis. Kay ho strčil do auta, mokrého, zabláceného od paty až k hlavě, a nastartoval. Křik zůstal vzadu, jen Tommy na zadním sedadle vzlykavě opakoval:
"Dobytek, zvíře, dobytek… dobytek…"
Kay si ho nevšímal. Vyťukal na mobilu dvouciferné číslo a rychle pronesl:
"Školní centrum číslo sedmnáct, u výjezdu. Rvačka mládeže, jsou potřeba záchranky."
"Kdo volá?" dispečer záchranek se nijak nevzrušil. "Svědek," houkl Kay a vypnul spojení. Pohlédl na Tommyho a dodal: "Bezděčný."
9
Kal se lenivě protáhla, přitáhla si přikrývku a pohlédla posměšně na Nomachiho.
"Zbláznila ses," prohlásil muž.
"Jistě," mlaskla Isabela. "Nač ty emoce, můj zdrženlivý příteli…"
"Kal, armáda nás sežere i s tím hajzlíkem. Když už jsi se rozhodla zlikvidovat komando… bohové, vždyť všichni mají aTan… Proč teď lézt Lemakovi do tlamy?"
"Bude nás teď brát vážně. Mluvila jsem s ním, počká si na vysvětlení."
"Na jaké vysvětlení? Proč? Máme Curtisova syna! Zmizíme na Terru, na Endorii, na kterékoli velké centrum…" Louis vstal z lůžka a prošel se kajutou. Kal se ušklíbla, on si však její reakce na vlastní nahotu nevšímal. "Řekneme, o co jde, předáme kluka a oni nás vytáhnou ze všech malérů. Kal, máš právo podat osobně hlášení císaři! To je ještě lepší! Vyznamenání jisté!"
"Vyznamenání si strč do zadku," poradila mu Kal, "nebo se obleč. Místo zástupce na divoké planetě je vrchol tvé touhy?"
"Prozatím jo! A časem uvidím!" Louis vystrčil hrdě bradu a sáhl po šatech.
"Přece jenom jsi pitomec." Kal usedla. "Císař má s Curtisem dobré vztahy, samozřejmě nucené. Nevsadí všechno na jednu kartu. Ale jestli rozebereme kluka sami, jestli se aTan stane státním monopolem, co zbude z Curtise seniora? Nula."
"K čemu tedy potřebujeme Lemaka?" křikl hystericky Louis.
"Kluk vydržel výslech tři A beze slova. Sérum pravdy se mu v krvi rozpadlo za čtyři sekundy, neuronátlak jej hluboce a zdravě uspal. Můžeme ho zabít… ale nic víc."
"A Lemak?"
"Armáda má laboratoře, kontrarozvědku, vlastní metody výslechu. Spojíme se a klučinu zdoláme. Lepší odměna pro tři

než galeje pro nás oba."
Nomachi hlasitě zafuněl; nyní připomínal tlustého, nesympatického kluka. Potom se zeptal:
"Proč pro tři? Marjana, T/san…"
"To jsou řadoví vykonavatelé. Nic jim nehrozí, nanejvýš snížení hodnosti nebo služební důtka. My riskujeme, Louisi, my! A proto slízneme smetanu jako první."
Nomachi pokýval pochybovačně hlavou.
"Takže budeme riskovat. Když už jsme začali…"
Kal stěží potlačila touhu zlámat milenci vaz.
* * *
Když Kal vstoupila do cely, Artur se probudil.
"Vítej," pozdravila. "Nevypadáš špatně."
Curtis junior ji neuznal za hodna odpovědi.
"Jsi dobře připravený," pokračovala Kal. "Na bolest kašleš, viď? S drogami se ve tvé krvi děje něco zvláštního. Imunita vštípená ještě před aTanem?"
Artur mlčel. Dětem se narkoprotektory neočkovaly -mohly zabrzdit růst tkání. V krvi mu kroužily symbiotické bakterie, ochotně požírající libovolný cizí chemický preparát, dokonce i toxiny bioterminátoru. Ovšem Artur se nehodlal dělit o tajemství impéria "aTanu".
"Co uděláme?" Kal sklopila dekl záchodu a usedla. "Poraď."
Curtis junior zavřel oči.
"Nechceš se osprchovat? Opláchneš si krev, uvolníš se."
"Jsou ve sprchách kamery?" odpověděl Artur otázkou. "Na Incediosu mě to ještě bavilo."
Kal měla pocit, že na ni plivl. Nejen to, vyvedlo ji to z rovnováhy. Teprve po několika sekundách povolily krční svaly a dokázala odpovědět původním tónem:
"Samozřejmě."
"Děkuji, rozmyslím se. Prozatím vám musí stačit staré nahrávky."
Kal vstala. Pocítila obrovskou touhu hocha uhodit, ale po tom, co s ním prováděla Marjana, by to bylo prostě směšné.
"Budeš toho litovat," zašeptala, "vyrazíme z tebe všechno, všechno…"
"Jste stará a nemocná psychopatka," prohlásil suše Artur. "I mechanistka je lidštější."
Když Muhammadi spatřila Kal, nemusela zesílit senzoriku, aby pochopila, jak zuří.
"Jdi k tomu štěněti," přikázala Isabela. "Tři B."
"To je marné," řekla Marjana a vstala z podlahy. Rozmlouvala s Meklaranem, který ležel na chodbě před výslechovou celou jako odporný cerberus. "Žádám o souhlas použít tři C nebo přejít k mrzačícím metodám."
"Tady rozhoduji já!" zařvala Kal. "K Lajonu zbývají ještě tři dny, intenzita musí narůstat postupně."
Ani nepostřehla, že vysvětluje mechanistce. Marjana sklopila hlavu:
"Tři B, zástupce velitele."
Když se ženy rozešly - Marjana do Arturovy cely a Kal do Louisovy kajuty - pronesl Meklaran nahlas:
"A proč ho nezabít rovnou? Výsledek bude stejný." Chraptivě, štěkavě se rozesmál, T/san byl pyšný na to, že dosáhl skoro lidského smyslu pro humor.
10
"Bolelo umírání?" zeptal se chlapec. Kay na něho pohlédl. Dál řídil auto.
"Nevšiml sis?"
Hoch předstíral statečnost. Dostal se do stavu, do kterého často upadnou lidé tváří v tvář smrti, ale skoro nikdy děti.
"Všiml. Vyl jsi jako nedobitá gajal. Dokonce ještě hůř."
"Velice vtipné," uznal Kay. "Tvůj hlásek určitě nebude hlasitější."
Centrum Angobadu už dávno zůstalo vzadu, zmizely i nesympatické slumy periférie. Pouze občas se objevila podél cesty vysoká oplocení rodinných domků, za kterými mrkala teplá světélka oken. Tommy provázel každé z nich smutným pohledem. Mitzan jel hodně rychle, občas převzal řízení tak nenápadně, jako by Kay osobně zvládal všechny problémy neosvětlené mokré silnice.
"Pronajal sis domek za městem?" zeptal se Tommy. Altos mlčel. Hoch se opatrně předklonil.
"Nedoporučuji," prohodil Kay, aniž se otočil. "Sám jsi uznal, že mě nedokážeš uškrtit."
Pršelo a pršelo, déšť smýval poslední známky dne. Tommy se krčil na zadním sedadle a zíral na Altosův široký krk. Kdyby měl něco těžšího než tašku s učením, riskl by to.
"Myslel jsem si, že s aTanem lžeš," přiznal nečekaně. "Ve filmech se to občas dělá: lupič tvrdí, že má aTan, a všichni se ho bojí."
"Život není film, hochu. Je mnohem horší."
"Stejně nelituji. Pomstil jsem Lenku. A někdo pomstí mě."
"To je možné."
Tommy se schoulil.
"Proč jsi poslal do školy doktora? Vždyť nemáš děti rád. A v televizi říkali, že jsi sadistický nájemný vrah."
"Bránili hloupého kamaráda. To si zaslouží úctu, nemyslíš? Jsme na místě…"
U betonové zdi aulo zpomalilo. Symbolický plot, za kterým se rozkládaly hangáry, naprosto vyvážily emitory silového pole, umístěné podél zdi. Nyní byla ochrana vypnutá, za deště ztrácela moc energie i při stacionárním stavu. Kay zastavil auto před průzračnou strážnicí - nad ní ochrana fungovala.
"Budu křičet," vyhrkl rychle Tommy.

"Křič," souhlasil Kay a zapnul komunikátor.
"Jste v ochranném pásmu dopravního a nákladního kosmoportu Cailis," pronesl znuděný hlas. "Účel vašeho příjezdu?"
"Pomoc!" zařval Tommy. Kay si toho nevšímal a řekl:
"Mám na sedmnáctém stanovišti kutr."
"Původní heslo?"
"Pomoc! Chtějí mě zabít!" řval Tommy.
"Domino, třicet, alfa, sedm," nadiktoval Kay.
"Děkujeme, že jste použil náš servis," odvětil hlídač. "Jeďte podle světelného paprsku."
"Pomozte mi přece…," šeptal chlapec. Kay beze spěchu vypnul komunikátor a vjel dovnitř otevřenou branou.
"Déšť, čvachtanice, osobní kontrola není povinná… Komunikátor auta je nastavený na můj hlas, hlupáčku. Filtruje vedlejší šumy."
Automobil pomalu klouzal podél hangárů za skvrnkou oranžového světla. Tommy mlčel.
"Jednou jsem kohosi vezl," řekl Kay. "Napadl mě a zranil klienta. Nejsem vrah, ale bodyguard, což je rozdíl… Toho chlapa jsem však uvázal pod trysky kutru a odstartoval."
Hoch vzlykl.
"Neboj se, tvůj osud bude zajímavější."
Před sedmnáctým hangárem Kay nadiktoval ještě jeden kód, tentokrát automatu. Široké dveře se otevřely a auto vjelo dovnitř. Rozsvítilo se světlo - dlouhý bílý panel u stropu.
"Už jsme skoro doma." Kay se protáhl. Pochopil, že na svůj kutr zapomněl a současně se mu po něm zastesklo.
Hyperkutry se objevily před deseti léty, současně s vynálezem pohonu readjacks, který nevyžadoval tolik místa jako levnější interfázovec. Kayův kutr už lehce zastaral, ale pořád se jednalo o dobrý model. Pocházel z endorijské loděnice, jedné z nejlepších v císařství. Obytná část - desetimetrový ovál - byl připevněn k poněkud menšímu motorovému modulu dvěma dlouhými příhradovými nosníky. Mezi nimi vedl válec kvarkového motoru. Někteří majitelé malovali kutry barvami svých planet nebo oběma císařskými barvami. Kay dával přednost šedé a černé. Trup natřeli pod dohledem zkušeného projektanta, civilní stroj tak získal přesvědčivou podobu vojenské lodě.
"Vítám tě," řekl Kay po otevření okna.
"Vítám tě, neznámý," dolehl z lodě hluboký kontraalt. "Hodně se podobáš mému pánu."
"Protože jím jsem," odvětil Kay.
"A nelžeš?" zvýšil hlas tón a připomínal svárlivou ženu.
"Nelžu!"
"Takže sdělíš heslo?" zajímala se lišácky loď.
"Nakašlu ti!"
"Správně, můžeš vstoupit," dovolil kutr čistým lyrickým sopránem a z kabiny se vysunuly schůdky.
Kay otevřel dveře a hrdě Tommymu oznámil:
"Měl by zpívat ‚Aídu', nemyslíš? Hlas mu poskytla bývalá zpěvačka… z lásky k umění."
Hoch neměl náladu na vokální schopnosti kutru. Vystoupil z auta a bezradně se rozhlédl. Hangár byl prázdný, jen ve vzdáleném koutě spatřil terminál. Kabely byly svinuté, ale pult svítil: nepochybně tam je telefon! Bohužel s pouty nemá šanci.
"Nespi," varoval ho Kay cestou ke schůdkům.
"Chlapce mám vpustit také?" otázala se loď.
"Ano…"
"Já o to nestojím," prohlásil Tommy v posledním návalu odvahy. Kay se zasmál.
Ve srovnání s obytnou částí nákladní lodě byl hyperkutr vrcholem komfortu, ovšem Tommy to na rozdíl od Kaye nedokázal ocenit. Kabina by se víc hodila linkové lodi střední třídy než maličké lodičce. Měkký koberec na podlaze, křesla, skleněné nádobí ve vitríně z tmavého dřeva, několik hezkých stolečků. Na jednom z nich byly ve váze květiny - zvadlé.
"Tentokrát jsi se toulal dlouho," řekla loď, když Kay pobouřeně pohlédl na kytici. "A vůbec, v místní síti sdělili, že tě zabili."
"Bylo to snad poprvé?" Kay vzal kytici a hodil ji do keramické nádoby stojící na podlaze. V nádobě to zaklokotalo.
"Také říkali, že tě zabil sedmnáctiletý kluk, stejně starý jako náš návštěvník, pokud tomu rozumím."
"Kdybych tvou logiku nevytvořil osobně, uznal bych tě za rozumnou bytost," pochválil ji Kay.
"Děkuji," odvětila suše loď a opět změnila koloraturu na baryton.
Kay pohlédl na Tommyho. Hoch stál u zavřených dveří a bezmocně škubal náramkem na zápěstí. Kay vzdychl a rozepnul svou polovinu pout. Obroučka na Tommyho ruce cvakla a spadla. Hoch se otřásl.
"Co budeme dělat… vrahu?" zeptal se Kay. "Mám tě pomalu nacpat do utilizároru, uvázat pod trysky, rozkrájet na kousky, ozářit algopistolí, nafackovat?"
Hochovy rty se zachvěly. Rozplakal se.
"Ale," řekl Kay rozčarovaně. "Stejný a přitom jiný."
"Co… co chceš?"
"Jdi do těch dveří, je tam sprcha. Umyj se, je na tebe nepříjemný pohled… bláto a sopel."
"Proč?"
"Rád zabíjím čerstvě umyté děti," vysvětlil Kay. "Někdy jim dokonce dám předtím večeři. Jdi. Oblečení strč do pracího boxu, za deset minut je dostaneš zpátky."

Otočil se a vyšel dveřmi, které se před ním otevřely, na maličký můstek, kde zazářila světla ožívajících pultů.
11
Když se Kay vrátil do kajuty, Tommy se teprve začínal mýt. Promarnil deset minut zjišťováním, že se průchod neotevře a že loď nehodlá volat policii. Kay nic jiného nečekal. Stačil připravit večeři a vypít sklenku vína, než Tommy Arano riskl opuštění koupelny.
"Chceš se najíst?" zeptal se přívětivě Kay. "Před spaním není dobré jíst, ale my hned tak spát nepůjdeme."
Tommy odvrátil pohled. Už si stačil vypracovat vlastní názor na Kayovo jednání a nečekal nic dobrého.
"Jez," opakoval Kay a naplnil sklenici. "Nebo počkej, pojď sem."
Hoch neměl na vybranou. Přistoupil blíž. Kay vytáhl ze zadní kapsy jeho džínů kovový hřeben a s úsměvem přejel prstem po ostrých zubech.
"Zapomněl jsi se učesat, Arti."
"Jmenuji se Tommy Arano," prohlásil zoufale Tommy.
"Zapomněl jsem. Schránka nalevo, že? Sice je tam fén, ale nechystáme se do divadla…"
Kay strčil hřeben do kapsy a začal Tommymu rozepínat ještě vlhkou košili. Hoch sebou cloumal, ale neriskoval odpor.
"To jsem si myslel," řekl Kay spokojeně při pohledu na jizvu na klukově rameni. "Málem jsem se strefil. Copak, nebyly peníze na doléčení? Nebo si myslíš, že jizvy jsou ozdobou chlapců? Neozdobí ani dospělého, příteli. Sedni si a jez."
Tommy pohlédl ustrašeně na Kaye, ale usedl do křesla a zapnul si košili.
"Teď uskutečníme pokus s tvou trávicí soustavou," hrál si Kay se sklenicí. "Copak? To je jenom párek. Jez a já ti povím pohádku na dobrou noc. Tou ti naruším trávení a peristaltiku střev."
Ušklíbl se při pohledu na to, jak Tommy začal poslušně jíst.
"Měkneš, hochu. Odvaha li zůstala, ale vůle je nadranc. Dokážeš vzplanout, ale ne hořet. V porovnání s tím jsou tvá čerstvá jizva a ochablé svaly hloupost."
Tommy položil nakousnutý párek na talíř a po prvé pohlédl na Kaye s náznakem zvědavosti.
"Copak, vzpomínáš si? Před rokem jsi byl skvěle vyvinutý… pochopitelně na kluka. Ale odnaučil jsi se dbát na formu."
"Rostu," zavrčel Tommy.
"Aha. Dovnitř. Jez, potřebuješ bílkoviny. Přestaň se bát, nezabiji tě. Ani nedokážeš uhodnout, jakému trestu jsi unikl, máš štěstí."
Tommy na něho nedůvěřivě pohlédl.
"Víš, kdo je Curtis van Curtis?"
"Mám z politologie sedm bodů," řekl Tommy s nejistou pýchou.
"A Artur van Curtis?"
"Jeho syn… prý."
"Zatím se budeme té verze držet. Jez! Naše pohádka začne ve špinavém hotelu, kde klidně spal muž jménem Kay Altos. Předchozího dne při přistávání přešel na ruční řízení a gravitační motory zabily děvčátko, které tam dělalo svůj maličký byznys…" Kay odložil sklenici a docela jiným tónem řekl: "Jestli je to pro tebe důležité, Kay Altos je nehodlal zabít a dokonce je ochoten se za to omluvit klukovi, který se pokládá za jejího bratra. A odpustit mu svou smrt."
"Vždyť žiješ," podivil se Tommy.
"To nebude trvat dlouho. Už nikdy nedostanu aTan. V jistém smyslu jsi mě zabil navždy. Ale prosím tě o odpuštění."
Kay vstal, přistoupil k Tommymu a položil mu ruku na rameno.
"Velice lituji. Nikdy nezabíjím bez důvodu… děti ani dospělé."
"Proč mi to povídáš?" vzlykl tiše Tommy.
"Hned pochopíš. Jsi chytrý kluk, i když bez předchozích vzpomínek. Vyslechni příběh do konce."
"Dobře." Než Kay dokončil, vypil skoro celou láhev šampaňského a Tommy Arano skoro dojedl první párek.
"Tomu nevěřím," prohlásil hoch. "To není pravda. Dozvěděl jsi se, že jsem před rokem havaroval a vymyslils… vymyslils…"
"Dlouhý, hodně dlouhý příběh. Proč? Mohl jsem tě nechat být a nemstít se, také jsem mohl dlouho nepříliš rafinovaně mučit tvé tělíčko. Proč bych měl lhát, Arti?"
"Jmenuji se Tommy."
"Budiž. Proč bych měl lhát? Co to bylo za havárii, při které jsi ztratil paměť a vyšel z ní bez jediné modřiny?"
Kay se nečekaně naklonil přes stůl a napřáhl ruku, jako by mu chtěl dát facku. Tommy uhnul a uchopil Kaye za zápěstí.
"Odvážněji," ponoukal ho Kay. "Pokračuj a zlomíš mi prsty. To je syntéz-yodo, které dobře ovládáš. Jsi malý bojový stroj, Arti-Tommy. Vymazali ti osobnost, ale základní paměti se netkli… aby ses nepočurával a neučil se znovu mluvit. Nevím, proč Silikoidi projevili takovou decentnost, ale díky i za to. Jeden kurz yodo a ovládáš je docela dobře. Jsi jedničkář, i když na učení kašleš stejně jako všichni tví kamarádi. Víš, proč? Neučíš se, ale vzpomínáš. Dokonce jsi viděl na vlastní oči císaře Greye, o menších darebech ani nemluvím. Umíš řídit tento kutr a zvládneš válečný torpédoborec. Jsi Artur van Curtis, klon Curtise seniora. Byl jsi princem a stal jsi se žebrákem."
Tommy Arano zvolna rozevřel pěst. Kayova ruka dokončila pohyb a jemně mu pohladila tvář.
"Nejsi z Cailisu, jsi z Terry. Prošel jsi mnohokrát aTanem a kdysi se tě pokusili obnovit novou metodou. Částečně se to povedlo. Nyní jsi Tommy."
"Klony nemají duši," zašeptal hoch.
"Mají. Jinak by aTan nefungoval, víš? Můžeme se hádat, jestli máš duši nebo co zbylo po tom, když na planetě Terra ožil Artur van Curtis. Ale já nejsem teolog. Je mi jedno, jestli se duše rozdělila na dvě poloviny nebo se rozmnožila dělením nebo ti Společná vůle milostivě věnovala novou. Nejsi Zambie, máš svobodnou vůli, můžeš si koupit aTan. Neuronovou síťku máš ostatně v hlavě už teď."

"K čemu mě potřebuješ?"
"Pro odporný účel."
Tommy ucukl.
"Neboj se, pro ještě odpornější. Jsi můj šperhák. Můj trumfový kluk, kterého mám v rukávu. Král nebo eso by byli lepší, ale budeme blufovat."
"Nevěřím," opakoval umíněně Tommy. "I kdybys měl pravdu, proč bych do toho měl lézt?"
Kay se zasmál.
"Proč?"
"Proč? Chudý Cailis nebo říše aTanu, kariéra účetního nebo ovládnutí Galaxie, tajnosti mýdlových oper nebo planeta Graal - vol!"
"Já ne. V Galaxii Artur Curtis už je, ne?"
"I pro tebe se najde místo, věř mi."
Hoch mlček Kay se unaveně opřel v křesle.
"Kolik je hodin?" zeptal se.
Tommy pohlédl na hodinky, ale Kay nemluvil k němu.
"Půl čtvrté místního času," oznámil kutr sytým barytonem. "Kayi, kamaráde, tvé vyprávění mnou otřáslo. Do takových sraček ještě nikdy žádný pitomec nespadl."
"Drž hubu," vyzval ho Kay. "Už jsem odvykl tvým řečem. Staň se citlivou a starostlivou dámou."
"Jak si přeješ, miláčku. Mám ti vyčistit pistole?" zeptala se loď.
"Neřáde," zasmál se Kay a protáhl se. "Ohavo… Tommy, čekali tě dnes večer doma?"
Chlapec se ušklíbl.
"V tom případě zavolej. Lodi, spoj ho!"
Tommy sebou cukl. Pohlédl na Kaye.
"Nadiktuj číslo," přikázal Altos.
"Opravdu?"
"Diktuj. Sluchátko je na stole. Pověz, že se vrátíš k obědu. Hlavně neříkej, kde jsi, jinak se spojení přeruší."
"Opravdu mi to dovolíš?" opakoval Tommy.
Kay si zakryl dlaní oči a světlo na lodi okamžitě pohaslo.
"Hochu, také jsem měl matku. Je to tak těžké pochopit?"
"Ano," řekl hoch vyzývavé.
* * *
Altos trpělivě poslouchal Tommyho rozhovor s paní Aranovou. Když podle jeho názoru se už všechno řeklo, jediným gestem přerušil spojení. Vstal a postrkoval Tommyho k dosud zavřeným dveřím.
"Mám dvě ložnice," prohlásil. "Tato je tvá."
"Zamkneš mě?"
"Samozřejmě, vždyť nemám aTan. Dobrou noc."
Tommy usnul rychle, ani se nesvlékl. Ve skutečnosti se bál jen o trošku méně, ovšem převládla únava a záplava informací.
Kay se přinutil ještě k tomu, aby si vyčistil zuby a sundal boty.

Šestá část
Nesmrtelnost pro žebráka
1
"Dovolila jsem si vás vzbudit," pronesla loď. Kay otevřel oči.
Byl na své lodi, v oblíbeném místě vesmíru. Neměl vlast, vytvořil si proto vlastní. Říšské občanství a soukromou planetku o průměru deseti metrů.
"Stalo se něco?"
"Nic, ale už je poledne místního času." Hlas kutru byl nyní suchý a žárlivý. Kay se ušklíbl, ale neřekl nic.
Studená sprcha odstranila tělesnou únavu, břitva -štětiny. Kay se oblékl, pomalu a s rozkoší vybíral nový oděv - béžový sportovní oblek, který si bral jen v prvních měsících nového aTanu, bílou košili, která sice je několikrát dražší než obyčejná, ale dokáže odrazit laserový paprsek střední síly, a boty z měkké kůže.
"Vypadáte dobře, hospodáři."
"Vím. Kluk se už probudil?"
"Ještě ne. Je ve fázi rychlého spánku. Vzbudit?"
"Prostě zruš blokádu dveří. Mám si vzít vázanku?"
"Samozřejmě. Chcete přečíst něco z klasiky?"
"Hraješ si na sluhu? Sám si čteš?"
Loď mlčela.
"Čti," souhlasil Kay, "ale nezapomeň na snídani."
"Díky za důvěru. Vaše včerejší párky byly hrozné."
"Co?"
"Nic." odvětil rychle kutr. "Dovolím si vám nabídnout originální román z konce dvacátého století, o mystických událostech, ke kterým došlo v městě…"

"Počkej…" Kay zamyšleně zkoumal dvě vázanky, jako by se nemohl rozhodnout, které dát přednost. "Vzpomeň si, před měsícem jsi začala Číst román o pilotovi, který přežil katastrofu na poušti. Dokonči to."
"Přikázal jste smazat text," oznámila chladně loď.
"A ty jsi poslechl!"
"Ano."
"Takže text máš v operační paměti. Vrať ho a pokračuj."
"Dobře. Skončili jsme v okamžiku, kdy se pilot probudil tisíc kilometrů od nejbližšího domu. Dovolím si poznamenat, že to bylo nepochybně přehnané. Letadlo měl poškozené…"
"Vzpomínám si. Čti." Kay usedl do křesla. Nakonec se rozhodl pro tmavě zlatou vázanku. Hlas kutru se změnil na hebký tenor.
"Vše bylo tak záhadné a nesmírné, že jsem nesměl odmítnout. Přestože to bylo hloupé, tady v poušti, vlásek od smrti…"
Tommy Arano se probudil a ještě chvíli ležel. Netušil, jak dlouho bude trvat jeho věznění. Když se nakonec vydal ke dveřím a našel je otevřené, udivilo ho to skoro stejně jako takt, že ještě žije.
Kay Altos seděl v křesle a připomínal víc mladého učitele než nájemného vraha. Hlas, který připadal chlapci podivně smutný, pronesl větu:
"Na hvězdě, na planetě, na mé planetě jménem Země…" Loď zmlkla.
"Umyj se," doporučil Tommymu Kay. "V koupelně je kartáček na zuby a ručník."
Tommy přikývl a přešel pokoj tak, aby se nepřiblížil k Altosovi. Nevydržel se a zeptal se:
"Proč tvá loď pořád mění hlas?"
"Ještě nedefinovala svou osobnost," odvětil vážně Kay. "Není si jistá pohlavím, stářím a společenským postavením."
Hoch se nehodlal dál ptát.
* * *
Darian Arano, pracovník odboru ochrany prostředí Cailisu, nešel toho dne do práce. Připadalo mu, že zbyteček planetární přírody tím příliš neutrpí, a funkce inspektora pro ochranu vod mu takovou volnost umožňovala. Ležel na nízkém a širokém gauči, lhostejně zíral na obrazovku a žvýkal slané oříšky. Pivo ve velké umělohmotné pánvi zteplalo a ztratilo chuť, ovšem Darianovi se nechtělo vytahovat nové z chladničky. Na domácím kanále běžel státem sponzorovaný program "Sedm minut o nádherném životě".
"Myslím si," prohlašovala na obrazovce usměvavá stará dáma (na sobě měla elegantní šaty z biohedvábí, které jí však vůbec neslušely, a stála před špatně namalovaným pozadím, představujícím domek v horách), "že záhy přijdou dny, kdy se naše mládež nebude drát na jiné planety. Dívky ani hoši se nebudou podbízet prvnímu lepšímu taurijskému turistovi, vědci přestanou utíkat na Endorii. Naopak! Získat souhlas na trvalý pobyt na naší planetě se stane touhou lidí ze všech planet Říše. Ale především je třeba si vykasat rukávy. A pracovat, pracovat, nesnít. To si myslím."
Z kuchyně vyšla Darianova žena Galja. Pohlédla na manžela, mlčky vytáhla z chladničky láhev piva a postavila ji vedle něj. Darian přijal toto znamení manželské péče a pochopení s mírným, ale něžným úsměvem.
"Pověz Lukovi, aby ztišil hudbu," poprosil.
Galja přikývla. Usedla vedle a pohlédla na obrazovku, kde uvažoval o nádherném životě mladý důstojník na pozadí (špatně namalovaném) sportovního flyeru. Zeptala se:
"Co myslíš, přijde Tommy?"
"Kde vlastně je?" zavrčel Darian a otevřel pivo.
"Nikdy to ještě neudělal…"
"Našel si holku. Nebo blbne se spolužáky. Cizí krev…"
"Dariane!"
"Už mlčím…" Arano usrkl piva. "Dobrá věc… se vyplatí."
Galja mlčky vyšla. Bouchly dveře, v pokoji staršího syna hluk asynchronní hudby nerad ztichl. Darian zíral na obrazovku - okouzlující žena na pozadí psacího stolu pronášela:
"Cizí nádheru nepotřebujeme. Nechceme se dívat, jak si vedou Terra nebo Galatea. Vyplývá to z mentality obyvatel Cailisu. Etapa tvorby planety je dokončena, tvrdím to jako sociopsycholog. Čeká nás nevyhnutelný rozkvět."
Darian trpělivě čekal, až začne slíbená endorijská detektivka. Nebylo by spravedlivé tvrdit, že proslulý film, ve videopůjčovnách příšerně drahý, donutil Arana zůstat doma víc než zmizení adoptovaného syna. Ale dva důvody jsou vždycky lepší než jeden.
U dveří zazněl signál. Ochranný systém nové generace (tento druh techniky se na Cailisu rozvíjel velice úspěšně, byl dokonce předmětem exportu) ohlásil:
"Přišel Tommy. Beze zbraně. Doprovází ho urostlý muž středního věku. Se zbraní."
Syslém varovně vypískl a zmlkl. Po chvíli dodal:
"Zbraní má hodně, identifikace ztížená lokálním nulifikátorem. Nedokážu vzdorovat. Mám přivolat policii?"
Darian vyskočil, až rozlil pivo. Přišel ke dveřím, kde už stála Galja a bezradně se na manžela usmívala. Na obrazovce viděli Tommyho, zamračeného a soustředěného. Vedle něho stál asi třicetiletý muž a setřepával si z obleku neviditelný prach.
"Do čeho se namočil?" Darian zaváhal a zkoumavě si prohlédl neznámého muže. Systém ochrany fungoval dál, nahrávání probíhalo. Tommy nevypadal polekaně.
"Třeba je to pracovník Orgánu," pohlédla Galja nesměle mužovi do tváře. Pořádkový Orgán vzbuzoval na Cailisu mnohem větší úctu než říšská Služba.
"Otevřít," přikázal Darian. Dveře popojely stranou a odhalily ušmudlané schodiště a namodralé pancéřové dveře

sousedních bytů.
"Mami," pronesl Tommy, když ho Galja objala. Muž Darianovi lehce pokynul a zeptal se:
"Smím dál?"
"Kdo jste?" Darian se neukvapoval. Postava neznámého mu drsně připomněla bříško vypěstované za poslední rok a příliš vzácné návštěvy tělocvičny. Mužův pohled byl navíc sebejistý.
"Tommyho přítel."
Tommy, který se tulil k matce, se otočil. Pohlédl na muže a zřejmě chtěl něco povědět, ale nepromluvil.
"Aha," zamručel Darian. "Zajímavé. Pojďte dál."
Muž neodmítl pivo ani doutník, čímž vzbudil u Dariana ještě větší nechuť. Napil se, zapálil si doutník a odložil jej, aby hořel v popelníku, načež se představil:
"Kay Altos. Specialista pro ochranu a útok."
Arano se zakuckal pivem:
"Darian, ekolog."
"Paráda, to jsme skoro kolegové." Kay pohlédl na Galju, která na něho pohlížela nepřívětivě. "Omlouvám se za ty noční potíže a rozčilení, musel jsem s chlapcem probrat několik věcí."
"Toto je nebezpečná čtvrť, pane Altosi. Tuto noc došlo k nepříjemnému incidentu… skoro dvacet dětí muselo do nemocnice.
"Je hodně mrtvých?" zajímal se soucitně Kay.
"Ne… všichni žijí."
"To bude určitě dílo odborníka."
Arano sečetl dvě a dvě a výsledek se mu nelíbil.
"Čím posloužím?"
"Jeden malý dotaz." Kay byl zosobněním zdvořilosti. "Kolik jste doslali za Tommyho adopci a předstírání jeho rodičů?"
Darian pochopil, že přišla chvíle ukázat Kayovi dveře. Ale nezapomínal na včerejší událost.
"Co je to za blábol?"
"Prosím vás…," otočil se Kay k Galje. "Myslím, že jste byli pro něho dobří rodiče. Ale on má vlastní rodinu a vlastní místo v životě."
"Jsem jeho matka," pronesla rychle Galja. "Nedávno jsme přišli o dceru, ale syna nám nikdo nevezme."
Kay Altos sklopil oči. Opět se otočil k Darianovi:
"Dříve nebo později to vyžvaní váš starší syn nebo dřívější známí. Nebo kluk začne přemýšlet, proč nemáte jeho fotografie a filmy z dětství…"
"Odejdi, Tommy!" Galja zvýšila hlas.
"Nemůže." Kay zvedl ruku a odhalil náramek silových pout. Dost často je vídali v detektivkách, než aby si je s něčím spletli. Galja vykřikla a uchopila Tommyho za ruku.
"Ve vašem chování není nic špatného, naopak," pokračoval Kay. "Ovšem práce pro Základnu Silikoidů…"
"Cože?" zařval Darian.
"Mimozemšťané bohužel zbavili hocha paměti. Jste bezděčnými… doufám… pomocníky. Můžu o tom přesvědčit Službu nebo Orgán, pokud budete chtít. Ale má to cenu? Upřímně odpovězte a odejdu. Čestné slovo. Kolik jste dostali?'
"Tento byt a pět set mincí říšské měny." Darian nezaváhal. Pokud šlo o nepřátelství k mimozemšťanům, byl prezident Cailisu horlivější než samotný císař.
"To není moc." Kay vstal. "Ostatně opravdové dobro je nezištné, že?"
Sundal z ruky náramek, hodil jej na podlahu, uchopil Tommyho za bradu a pohlédl mu do očí. Galja nehodlala zasahovat.
"Teď víš, že jsem mluvil pravdu." Pro Kaye nikdo jiný v pokoji neexistoval. "Jak s ní naložíš, rozhodni sám. Potřebuji partnera a ne otroka na vodítku. Budu na tebe čekat dole v autě tři hodiny. Rozhodni se."
"Nikam ho nepustím!" zvolala Galja. "I tak je mým synem. Zamknu a v tom svém autě můžete třeba chcípnout!"
"Když nedokáže odejít z vlastní vůle, stejně by se za mého pomocníka nehodil," pokrčil rameny Kay. "Uklidněte se."
Kay šel ke dveřím, které se okamžitě otevřely, jako by ochranný systém netrpělivě čekal na jeho odchod, a otočil se.
"Tommy! Galaxie, síla, život. Rozhodni se."
* * *
Kay hleděl oknem do deště. Snědl tři chlebíčky, které připravila loď, vykouřil dvě cigarety s lehkou drogou z balíčku, který někdo zapomněl v autě. Cigarety mu nechutnaly, jeho organismus drogy netoleroval - jedna z vlastností nervové soustavy, upravené ještě před zrozením.
Uplynuly dvě a půl hodiny a Tommy vyšel z mnohapatrové krabice, kde prožil rok svého vědomého života. Přes rameno měl tašku, na sobě stejné džíny a tenkou černou košili, ovsem bez bundy, takže košile v mžiku promokla. Kay zapnul topení a odblokoval dveře.
"Altosi, mám podmínku," řekl hoch a dále stál na dešti.
"Pro přátele jsem Dutch. Mluv."
"Přísahej, že mě nezabiješ."
Kay jen vzdychl.
"Platí má trvalá přísaha rodině Curtisů. Nezabiji. Posaď se."
Tommy usedl na zadní sedadlo a namířil na sebe výduch topení. Mitzan se rozjel.
"Modřina bolí?" zajímal se Kay.

Tommy si otřel čerstvou modřinu pod okem a zavrtěl hlavou.
"Ne… moc ne."
"Máš vysoký práh bolesti," ocenil Kay. "To je jediné, z čeho mám radost, když myslím na Artura."
"Kayi, ten… můj dvojník… je dobrý?"
"Je hodně nešťastný. Asi dobrý."
"Aha…"
"Curtis van Curtis je složitý muž. Složitější než aTan."
Kay zmlkl. Teprve poté, co Tommy začal vzadu dřímat, dodal:
"Rád bych věděl, co stařík vymyslel a co z toho, co se stalo, naplánoval… před měsícem nebo stoletím."
2
Gorra je jednou z nejstarších kolonií lidstva. Tady ještě občas nazývají Terru Zemí, na dvou univerzitách zřídili katedry archeologie a vládnoucí rod pochází málem od Gagarina.
Císař Grey na to pohlíží shovívavě. Planeta platí daně, její mládež se ochotně hlásí do Říšských sil a v senátu nebyly s frakcí Gorry nikdy problémy.
Pýchou Gorry je absolutní soběstačnost. Terra obsahuje vědu Říše, miliony umělců, spisovatelů a jiných darmojedů, Endorie staví lodě, chudý Incedios krmí okolní planety-doly, Tauri posílá ovoce do poloviny Říše. Gorra má ode všeho trochu. Zdejší obyvatelé se domnívají, že vedlejší palác císaře je právě u nich a ne na Endorii. Dokonce označují místo - uzavřenou oblast v Modrých kaňonech, kterou zakoupila soukromá osoba ještě před Velkou válkou.
Lika Seykerová věděla, že v Kaňonech císařský palác není. Žila a vládla tam dost dlouho, aby naskenovala okolí.
Její dnešní ráno začalo návštěvou velitele ochrany. Podle prastaré zásady se v Kaňonech předávaly všechny zprávy ústně.
Lika se právě koupala, když Meklaran došel k bazénu. Průzračnou vodu jen lehce zbarvovaly vonné oleje, ovšem Meklaranovi je lidská nahota lhostejná. Ani Liku přítomnost kyborga netrápila, tím spíše, že připomínal ženu.
"Hlášení," oznámil Meklaran, když ztuhl v dostatečné vzdálenosti od bazénu. Voda sice nebyla pro jeho transformovaný organismus příliš nebezpečná, ale instinkty si na to ještě nezvykly.
"Poslouchám, Kas/s/isi." Lika se protáhla. Pocítila, jak jí studené proudy masírují tělo.
"Loď na oběžné dráze, přistávací trajektorie vede do našeho prostoru."
Lika se zamračila.
"Typ lodě?"
"Kutr." Krunýř na Meklaranově hrudi se rozevřel a vlevo se objevila obrazovka videa. "Starý model, slabá výzbroj, obranný blok mírně posílen. Není nebezpečný, ale letí velice jistě."
Matka-Strážkyně Rodiny, nejmladší v dějinách lidské zločinnosti, hleděla zamyšleně na kutr. Připadal jí povědomý, jako kdyby ho už někdy viděla nebo v něm letěla…
"Zajisti chodbu, Kas/s/isi." Seykerová si už vzpomněla. "Je to přítel. Dávný přítel."
Meklaran zamířil ke dveřím.
"A pošli mi komorníka!" křikla za ním Lika. Zvrátila hlavu. Obláček šedivých vlasů spočinul na hladině a pomalu nasakoval vodou. Usmála se na nástropní malbu, přivezenou před staletími z nějakého pozemského chrámu. Pololežící postava ústřední fresky jí vždycky připomínala Kaye. "Vzpomínáš ještě, vzpomínáš…," zašeptala Lika
Muž na fresce, tisíce let vstávající ze země, dál pohlížel do nekonečna. Zvláštní hry potomků ho nezajímaly.
"Opatrný, trpělivý, moudrý Kay," šeptla Lika a zavřela oči.
* * *
Kráčeli krátkou chodbou, propálenou ve skále. Vpředu šel muž se dvěma mechanickými protézami - mechanista nebo prostě někdo bez aTanu, za ním Kay a Tommy. Průvod uzavíral Meklaran, přesouvající se na zadních končetinách, což je jedna z variant bojové pohotovosti.
Tommy se tiskl ke Kayovi. Během uplynulého dne sice jeho pochyby nezmizely úplně, ale kyborgy dosud vídal jen v televizi. Na okrajových planetách nevidí mimozemšťany moc rádi.
Chodba končila duhovou clonou silového pole, zapnutou nyní výhradně z dekorativních důvodů. Za ní se objevil kulatý sál s klenbou; oknem s vitráží padalo dovnitř světlo.
"Počkejte." pronesl člověk. Dolní čelist měl z tmavožlutého kovu, rty se stěží hýbaly, ale hlas přesto zněl jako opravdový.
"Počkáme," souhlasil Kay. Sál byl prázdný, jen uprostřed, přímo na hladkém mramoru, leželo několik velkých atlasových polštářků. Mohli by na ně usednout, ale nikdo je nevybídl.
"Dutchi," zašeptal Tommy.
"Uvolni se," doporučil mu Kay, aniž na něj pohlédl. Čekali skoro čtvrt hodiny, v mlčenlivé společnosti Meklarana a muže-kyborga. Potom se část stěny nehlučně odsunula.
Tommy spatřil ženu v prostých šatech z černého hedvábí, přibližně padesátiletou; byla ještě hezká a štíhlá, ale nejlepší léta měla zřejmě už za sebou. Nijak na něho nezapůsobila. Hochovi, který se pokládal za obstojného znalce říšských modelek a filmových hvězd, se zalíbily jen popelavé vlasy, padající jako vodopád na její ramena.
Kay hleděl na Liku Seykerovou, která si mohla dovolit každoroční aTan, ale umíněně prožívala první život. Zaznamenal nulový make-up a jednoduchý oděv.
"Přijal jsem tvé pozvání, Liko," oznámil.
"Nespěchal jsi, Dutchi." Žena popošla blíž.
"Nápodobně."
Seykerová vzdychla.

"Pořád jsi tak nevychovaný? Smývala jsem make-up a hledala co nejprostší šaty."
Meklaran pocítil cosi jako údiv, když Matka-Strážkyně objala Kaye a položila mu hlavu na prsa. Kyborg neznal emoce - jeho mozek se skládal z mikročipů. Prostě zaznamenal, že pravděpodobná úroveň nebezpečí se snížila.
Lika zvedla hlavu a zahleděla se na Kaye.
"Nedávno z aTanu?" zeptala se.
"Ano… a je dobře, že se bez něj obejdeš."
"Lžeš."
"Jsem moc rád, že tě vidím stejnou jako vždycky," řekl Kay.
Seykerová přenesla pohled na Tommyho. Hoch se rozpačitě usmíval.
"Klient a partner," vysvětlil Kay.
"Tak?" pronesla pochybovačně Lika. "Vypadáš unaveně, chlapče."
"Zdolali jsme vzdálenost od Cailisu za dvaadvacet hodin," odpověděl místo něj Kay. "Vstoupili jsme do hypertunelu bez rozběhu a vystoupili jsme do prostoru ve fotosféře vaší hvězdy. Sedm korekčních skoků. Myslel jsem, že mi mozek vyteče ušima, a pro Tommyho to byl první let."
"ATan tě připravil o rozum," poznamenala Lika s mírným údivem. "Andreji! Odveď chlapce do pokoje pro hosty a dej pokyny sluhům. A ať ho prohlédne lékař."
Kyborg přikročil k Tommymu a hoch pohlédl vyděšeně na Dutche.
"Běž," přikývl Kay. "Neboj se."
Lika se tiše zasmála.
"Ty také dostaneš pomoc, pro kterou jsi přiletěl. Uklidni se, nyní mám opravdu velké možnosti."
"Obávám se, že pro mě budou příliš malé."
3
Modré Kaňony vypadají v noci jako pohádková země. Pseudokrystalické drúzy, pýcha Gorry, jsou zde příliš ubohé pro průmyslové zpracování. Zato se vyskytují na povrchu skal, takže každá hvězda na jasné obloze jim daruje jiskru svého svitu. Zdálo se, že kolem podřimuje město - fantastické obrysy temných staveb a slabá záře zacloněných oken…
"Rodina odnesla pořádný kus," poznamenal Kay.
"Milujeme krásu," přiznala Lika. "Není ti zima? Mám zapnout obrazovku?"
"Není třeba, na mělčinách bývalo v noci chladněji…" Kay Dutch vyhledal potmě její ruku a tiše se zeptal: "Vidíš Shedaru?"
"Vidím, rodáku."
Leželi vedle sebe, rozehřátí láskou a ligotající skály kolem nich soupeřily s hvězdnatou oblohou nad nimi. Místo, kde si Seykerová zřídila ložnici, věnčila jediná skála; Kay si vzpomněl na Curtise s jeho pracovnou na vršku domu-věže.
"Nebyla jsi tam… potom?"
"Ne."
"Já ano. Tři dny."
"Není třeba, Kayi," poprosila Lika.
"Oceány ještě vaří, ale na ústředním souostroví už země nehoří. Na Starší sestře Říše vybudovala kontrolní stanoviště, prozatím automatické. Vyvázla z toho poměrně nejlépe."
"Proč to povídáš, Kayi?"
"Už dávno jsem neviděl naše."
"Proč, Dutchi?"
Kay se otočil a zahleděl se jí do obličeje, kterému tma vrátila mládí.
"Jsou zde systémy sledování?"
"Jsou, ale nevzrušuj se. Jsem Matka-Strážkyně, Kayi. Dva roky vedu Rodinu."
"Liko, vzpomínáš si na naši přísahu?"
Žena mlčela.
"Špinavá komora a kóje až ke stropu, smrad, sklenička vody na den, pronásledující Sakkrani za zády…"
"Nic jsem nezapomněla!"
"Chceš zapomenout, Liko." V Kayově hlase zazněla zuřivost. "Tvá marka byla s tebou a vaše konto v endorijské bance nebylo zabaveno. Já jsem dostal útulek na Altosu. Ty jsi vyrůstala doma, chodila do školy a zamilovávala se do modrookých Endoranů. Vánoční dárky a pohlednice k narozeninám… pěkně děkuju!"
"Kayi! Pokoušeli jsme se tě odtud dostat!"
"Velice energicky. Hlavně…"
"Mou matku nechej na pokoji. Zemřela před třemi léty. Vzdala se aTanu… věděla, odkud peníze pocházejí."
"Promiň, ale já jsem čekal čtyři roky. Chlapeček, věřící ve sliby dospělých."
"Nemuč mě, Kayi," zašeptala Lika. "Čekal jsi čtyřicet let, než jsi mě navštívil, a to jen proto…"
"Ne. Vzpomínáš si na naši přísahu? Rozhodl jsem se, že ji dodržím."
Seykerová se zasmála třaslavým, zmučeným smíchem.
"Každý, kdo je vinen… budeme žít, dokud se nepomstíme. Kayi! Sakkra už neexistuje!"
"Sakkra nespálila naše otce."
Žena z Druhé planety Shedary usedla na loži.
"Na kom se chceš mstít?" otázala se suše. "Na životě. Přišla jsem sem proto, že nenávidím Říši. Ale i mafie je kolečkem v jejím stroji. Grey nás může rozdrtit na padrť, ale k čemu by císaři bylo tisíc zuřivých krys místo jednoho vzteklého psa? Mluvím s ním každý měsíc, Kayi! Rovnováha sil a příjmů. Tak je to zavedené."

"Mám v ruce klíč ke všem silám."
Lika Seykerová chvíli mlčela.
"Ten kluk. Pravděpodobnost sedmdesát procent."
"Souhlasí, supere," potvrdil spokojeně Kay. "Tvé neurony pořád fungují dokonale. Kluk."
Lika ho poklepala na prsou.
"Už jsem si myslela, že jsi změnil orientaci."
"Děkuji."
"Není zač. Kdo je to?"
"Neodpovím… zatím. Dozvíš se všechno ve vhodné době."
"Kayi, tak se mnou nikdo nemluví!"
"Mám na to právo… sestro."
"Dutchi! Jsme z různých rodů!"
"Jsme z jedné zkumavky. Devadesát devět procent společných genů na rodinné svazky stačí. Vzpomínáš si, jak jsi se ptala matky, jestli se můžeme vzít?"
"Teď už se nemusím nikoho ptát."
Žena vstala a prošla se podél okraje plošiny, nad mrkající bezednou propastí. Sklonila se nad stolkem s nápoji.
"Pro mě brut, Liko."
"Nezapomněla jsem. Také jsem přestala mít chuť na sladké."
Seykerová se vrátila se dvěma číšemi šampaňského. Jednu podala Kayovi.
"Jestli chceš, projdu aTanem," řekla. "Má matrice byla sňata ve dvaadvaceti létech. Tehdy jsem byla hezké… děvčátko."
"Všechno má svůj čas, Liko."
"Rozumím."
"Nastal čas připomenout si staré přísahy."
"Neomlouvej se, Kayi, neumíš to. Co chceš?"
"Pomůžeš mi bez dalších podmínek?"
"Ano."
Kay usedl a napil se šampaňského.
"Nejlepší zbraně a krunýř, které v Galaxii existují. Celou vaši informační síť zaměřenou na mé cíle. Bojovníky schopné odolat Meklaranům. A žádné dotazy."
Seykerová dlouze mlčela.
"Dostaneš vše, Kayi Dutchi."
"V tom případě jdi a spusť svůj stroj. Musím znát místo pobytu Isabely Kal, zástupce velitele SIB na Incediosu. Používá korvetu Služby s palubním číslem, které začíná šestkou. Podporuje ji říšské komando z Lemakovy skupiny se základnou na Dogaře."
"Pravděpodobnost padesát sedm procent, že je na Dogaře."
"Kal poslala deset členů komanda na smrt, přestože na korvetě byl Meklaran a mechanistka upravená pro operativní činnost."
"Dvě ku jedné, že je na Incediosu."
"Nechala zemřít Bulrata a řadového pracovníka z Incediosu. Nepotřebuji tvé dohady, Liko. Přesnou informaci!"
"Konfrontuješ nás s armádou a SIB?"
"Ano."
"Dobrá," řekla Lika. "Počkej tady."
Kay se zasmál a postavil číši na stul. Odejít odtud mohl jen pomocí aTanu… na Terru.
Když se za půl hodiny vrátila Lika, spal.
"Byl jsi vždycky žralokem s tlustou kůží," ulehla Seykerová vedle něho. "Chňap… a úhyb."
"Žraloci se nesmějí zastavit ani ve spánku," promluvil nečekaně zřetelně Kay. "Spí v pohybu."
"V tom případě mě polib ve spaní. Buď hodný."
"Když se necháš ochočit, můžeš i plakat." Kay se otočil na druhý bok.
"Ty nedokážeš jedno ani druhé, Dutchi."
"Za mě pláčí hvězdy."
4
Kay probudil Tommyho brzy ráno a donutil ho, aby se rychle umyl a něco pojedl. Polom ho vedl k východu z podzemního komplexu. Hlídalo tam několik mužů, ale ti už obdrželi instrukce. Odvedli je k flyerům. Kay si vybral standardní říšský model.
Dutch neriskoval odlet z Kaňonu s ručním řízením. Věřil autopilotovi, kterého evidentně programoval znalec. Flyer se nejprve vznesl na úroveň náhorní plošiny a potom zakroužil nad skalami, uvnitř kterých nedávno byli.
"Kayi, co jsou zač?" zeptal se Tommy.
"Když tví kamarádi na motorkách vykrádali byty, komu dávali pětadvacet procent kořisti?"
"Staršímu čtvrti."
"A komu platil on?"
Hoch pokrčil rameny.
"Tady, v této díře, je vrcholek pyramidy," vysvětlil Kay.
Flyer nabral kurz. Začaly kamenné vršky, které v jasné záři bílého slunce přišly o veškeré své nedávné kouzlo.

"Moc se neskrývají," poznamenal Tommy.
"Kdo potřebuje, ví o nich. Ovšem planetární vlády mají své zájmy, císař také."
Tommy přiložil tvář k oknu. Pod nimi nyní probíhalo obydlené území - obdélníky polí, občas domy, tenké nitky cest.
"Opravdu jsem se setkal s Greyem?" zeptal se.
"Myslím, že ano… Co tam vidíš?"
"Nic. Prostě jsem ještě nikdy neletěl flyerem."
* * *
Oddělení "aTanu" na planetě Gorra je velké - bohatá planeta má hodně zájemců o nesmrtelnost. Navzdory tradicím není zvlášť izolované a nachází se na předměstí hlavního města. Většina služeb je umístěna v přízemních budovách - zřetelná známka Curtisovy shovívavosti.
Tamura se zabýval příjmem opakovaných klientů. Práce rutinní a málo placená, ovšem tento malý Japonec byl velice trpělivý. Před pěti léty se prodral mezi zdejší pracovníky a se stoickým klidem shromažďoval peníze na svůj první aTan, samozřejmě se zaměstnaneckou slevou.
Den začal zdařile - obsloužil nervózní ženu, která mu vylíčila nudný příběh své nedávné smrti při letecké katastrofě; staršího podnikatele, který zemřel na rakovinu a domníval se, že i nové tělo bude náchylné k nádorovému bujení; mladíka, který nehodlal prozradit své povolání, ale zato ho střelili laserem do týla. Mladík právě absolvoval aTan a hrozně spěchal - chtěl viděl vlastní pohřeb a zapamatovat si, jak se budou tvářit jeho přátelé, kteří neví o jeho nesmrtelnosti.
Potom k Tamurovi přišli současně dva klienti - nezávislý obchodník z Endorie a jeho syn. Lakotný otec mluvil o různých cenách na planetách, ale nakonec uznal, že zde jsou podmínky ještě docela snesitelné.
Tamura ručním skenerem ověřil čísla neuronových sítek - standardní procedura, která však vzbudila u hocha živý zájem. Vyplnil blankety smluv, upřesnil detaily (oživit okamžitě, oživit za jeden den, uvědomit nebo neuvědomit příbuzné), potom přijal od Kaye Ovalda kreditní kartu "aTanu". Peněz na kontě nebylo moc, Endoranům skoro nic nezbylo - žádný div, že obchodník tak dlouho váhal.
"Blahopřeji k nesmrtelnosti," usmál se Tamura skoro upřímně. "Doufám, že příště nás navštívíte za mnoho let."
"Ještě jedna maličká prosba," řekl pan Ovald, když tiskl Tamurovi ruku. "Je možné poděkovat van Curtisovi?"
Tamura byl přesvědčen, že výtisk denní dávky díků pro Curtise by vytvořil svitek silnější než pipifax. Ovšem tradici, tím spíše reklamní, v "aTanu" ctili. Podal Endoranovi firemní blanket.
"Drahý Curtisi, náš dobrodinci," opakoval Kay Ovald nahlas výtvor své inspirace. "Opět žijeme, což přejeme i Tobě. Myslím, že prodloužení našeho aTanu tě neudiví, ale potěší. Hranice snů nás vede na vzdálené cesty a k těžké práci. Artur Tě nyní pokládá skoro za svého otce a já mohu říci jen jedno: děkuji. Jestli se naskytne příležitost, oplatíme Ti se stejnou upřímností a věrností danému slovu, jaké jsme našli u Tebe. Kay a Artur."
Mezi klienty "aTanu" je hlupáků vždycky dost. Ale hlupák s penězi je úkaz velice užitečný a hodný úcty. Tamura se uklonil a vložil vyplněný blanket do zvláštní přihrádky, aby jej poslal s večerní dávkou hypergramů.
* * *
Zpáteční cesta jim připadala delší. Tommy ukusoval tuhou zmrzlinu, kterou mu Kay koupil před komplexem "aTanu". Dutch zapnul rádio a poslouchal celoříšské zprávy. Program moderovali současně čtyři hlasatelé, kteří vtipkovali a dělali narážky srozumitelné jen zdejším obyvatelům. Hovořili především o stále častějších nehodách v říšských továrnách. Někdo je dokonce přirovnal k darlockému teroru. Potom žvatlali o novém druhu kontroly vštípených zbraní, kterou provádějí pracovníci Služby ve všech větších podnicích. Speciálními snímači skenují bůhvíproč záda a krční část páteře. Občas někoho zatknou bez dodržení platného postupu, totiž výstřelem ze stunneru bez varování. Spojitost mezi případy sabotáže a kontrolou moderátoři neviděli.
"Kayi, já bych stejně ožil, pravda?" zeptal se Tommy. "I bez zaplacení aTanu."
"Samozřejmě," souhlasil Kay. "Curtis by pokládal tvou smrt za Arturovu smrt."
"Jasné." Tommy zmlkl a nad něčím se zamyslel.
"To není tak jednoduché," pohlédl Kay na chlapce. "Za prvé jsem slíbil, že se tě netknu. A za druhé, Curtis by tě odhalil po dvou minutách rozhovoru."
"To druhé je důležitější," řekl Tommy.
"Určitě."
Dál letěli mlčky.
* * *
Lika Seykerová měla spoustu záležitostí, které nemohla odvolat ani po příletu Kaye. Zredukovala je na minimum, ale i tak se s ním viděla až u oběda.
"Zatím nula," oznámila lakonicky.
"Chápu," odvětil ještě kratčeji Kay.
Jedli ve třech - Tommyho také pustili k maličké hostině Matky-Strážkyně. Podávaná jídla by uspokojila samotného císaře, menu bylo sestaveno podle principu nahrazování vzácných jídel ještě vzácnějšími.
Kay nestál o kulinární experimenty, ale musel uznat, že filátka z hlubinných ryb z Dogary a salát z ledových hroznů jsou vynikající. Podával se i špenát, který v létech Velké války z trhu prakticky zmizel. Nápad podstrčit Meklaranům informaci, že špenát je nejdůležitější a nezbytnou složkou lidské stravy navrhl pravděpodobně někdo se zvláštním druhem humoru. Meklaranští biologové, jedni z nejlepších v Galaxii, pracovali sedm let nad nakažlivým virem, který napadal špenát. Osm tisíc bombardérů, které rozsévaly nad lidskými planetami Š-virus, se stalo snadnou kořistí říšské floty. Když Meklar pochopil, že lidstvo úplně zbavené špenátu nehodlá vymřít, ukázalo se, že šok je příliš silný. Kyborgové souhlasili s mírovými rozhovory, jejich finálním výsledkem se stala Trojstranná aliance.

Od té doby mohl špenát růst jen v hermeticky uzavřených prostorách s uzavřeným oběhem. Zákeřný virus dál čekal na své oběti, přičemž se opevňoval v pšenici, bramborách a jiných plodinách, ne tak důležitých jako špenát.
Tommy jedl taziánskou huspeninu, přičemž virtuózně manipuloval stříbrnými kleštičkami.
"Jsi dobře vychovaný, chlapče," konstatovala Seykerová. Tommy, který precizně odděloval pomerančovou vrstvu od zelené, ji nepochopil. Podle svého názoru jedl toto zvláštní jídlo poprvé.
"A co výzbroj, Liko?" Kay chtěl odvést hovor od ožehavého tématu.
"Po obědě zajdeme za zbrojířem." Seykerová s milým úsměvem podala Tommymu nedozrálý plod gurange.
"Děkuji," řekl hoch a neomylně vzal z příborů korkovrt. Zašrouboval ho do špičky plodu a podal přísadu hostitelce. K huspenině se gurange samozřejmě nepodává, ale k bílému masu se hodí výtečně.
* * *
Do části podzemního komplexu, kde se nalézaly zbrojířské dílny, jeli tunelem skoro dvacet minut. Dost dlouho, aby Kayovi došlo, kdo nyní pro Rodinu pracuje.
Sevold Martyzenský je živá legenda. Vytvořil skoro polovinu modelů zbraní z doby Velké války. Laboratoř opouštěl třikrát do roka, kdy poblíž probíhaly manifestace pacifistů. Zdálo se, že úplně odděluje svou práci na smrtonosných zbraních od hluboce mírového přesvědčení. Demonstranti mívali jiný názor a bez ohledu na dokonalou ochranu se pokoušeli Sevolda zabít. Po neúspěšném pokusu účastnit se demonstrací se Martyzenský obvykle vracel do laboratoře a v rozčilení vytvářel ještě přísernější zařízení k ničení života ve všech jeho projevech.
Pokud by se mělo věřit legendám, pak v dobách Sevoldových četných tvůrčích krizí SIB pacifistické demonstrace inscenovala.
"Myslel jsem si, že je už dlouho farmářem na některé zapadlé planetě," řekl Kay. "Nebo pracuje pro SIB."
"Málem ano." Seykerová ráda vyprávěla o úspěších. "Když armáda odmítla jeho kvarkové bomby jako příliš nehumánní, Sevold přestal pracovat. SIB na něho nenaléhala, zřejmě na příkaz císaře. Odjel na Charismu a začal umělecky tvořit. Ilustroval dětské knihy, hlavně básničky pro nejmenší. Samozřejmě pod pseudonymem. Přemluvili jsme ho, aby ještě chvíli pracoval."
"Jaké knihy?" zajímal se Tommy.
"Zeptáš se ho sám." Liku pobavilo nedávné chování Martyzenského. "Když bude mít náladu, odpoví ti."
Sevold náladu měl. Chodil po laboratoři, otřesné jak velikostí, tak nepořádkem. Génius byl sám, nerad pracoval v týmu. Hosty uvítal srdečným máváním ruky, ve které držel krajíc s velkým kusem salámu. Druhá ruka spočívala na plastové formě, ve které zrál polotovar prapodivného tvaru.
"Pojďte dál," zvolal Sevold. "To jsou ti klienti, Liko?"
"Ano." Seykerová usedla na jedinou židli poblíž. Dnes nezapomněla na make-up ani na drahé šaty. Ovšem Sevold si stejně jejího vzhledu nevšímal.
"Připravili jsme krunýř," prohlásil Martyzenský. "Serafin, slyšeli jste o něm?"
Kay neslyšel, ale Sevold se nehodlal pro takovou maličkost trápit.
"Pokud jde o zbraň, hned se rozhodneme…," broukal Sevold a začal Tommyho a Kaye obcházet. Poškrábal se na neoholené tváři. Génius byl tlustý, trošku neobratný muž a připomínal někoho, kdo v životě neměl v ruce nic nebezpečnějšího než vidličku. "Kluk… s klukem to bude horší… vy unesete všechno… dobře."
Usedl na stůl, zastavěný baňkami s chemikáliemi. Svraštil obočí. Natáhl ruku a poslepu uchopil kulatou nádobu s tmavohnědou tekutinou. Napil se a prohlásil:
"To je čaj. Co obvykle užíváš, chlapče?"
"Gravik…," pohlédl Tommy na Kaye. "A střílel jsem z algopistole."
"Odporné." Martyzenský se zatvářil jako mučedník. "Gravipálka a neuroaktivátor jsou zbraně břídilů. Jasné?"
"Ano."
"Dostaneš důkaz-17," rozhodl zbrojíř. "Je lehký a není třeba mířit. Jenom musím zavést identifikaci všech tvých spolubojovníků, jinak je rozdrtíš na prach."
"Vložte i jeho identifikaci," navrhl Kay. Sevold s ním po chvíli uvažování souhlasil.
"Dobrý nápad. Jinak zlikviduje sám sebe. Ohavné, že? Klesl jsem do té míry, že vyzbrojuji intelektuálky… navíc Ašmariancovy konstrukce…"
Rázem ztratil o Tommyho zájem. Pod pozorným géniovým pohledem se Kay cítil naprosto bezbranný. Aby tento pocit zahnal, řekl:
"Nedávno jsem používal šanci."
"A co? Svinstvo, že? Krám dobrý pro muzeum… Zbraň zoufalců, které ze školy hnali rovnou do boje… Co jsi nepoužíval?"
Kay rozpřáhl ruce.
"Kde budete bojovat?"
"Nevím."
"Bohové… Liko, to je skandál!"
"Provinilci budou potrestáni," slíbila Seykerová.
"S excaliburem jsi pracoval?"
"S tím ne," přiznal Kay.
"Naučíš se. Liko, pro něho excalibur, lehký čmelák M, na krunýř stráž a dianu. Víc ne, jinak se nepohne."
"Nepotřebuješ něco?" vstala Seykerová.
"Klid!"
Tommy neriskoval dotaz, které knihy Sevold ilustroval. Kdyby však měl možnost pozorovat mistra po odchodu

návštěvníků, uviděl by zajímavou scénku. Martyzenský vytáhl z formy list papíru s už napsaným názvem Hry dědy Bagrance, připevnil jej k napůl rozebranému stacionárnímu laseru, který zabíral polovinu stolu, sklonil hlavu a začal zkoumat dosud prázdnou plochu.
Dnes měl velice dobráckou náladu.
5
"Čubko," pronesl Ralph Gordon. V jeho hlase nezněla nenávist, spíš údiv. Seržant výsadkových vojsk hodně omládl, ale Isabela ho poznala hned. S mírnou nervozitou se usmála a poradila mu:
"Nerozptyluj se. Lemak čeká, viď?"
Gordon přejel pohledem po Kal ještě jednou. Isabele prolétlo hlavou, že určit jako eskortu muže, kterého zabila, není náhoda.
"Kupředu," přikázal Gordon.
Chodbami orbitální základny je vedla eskorta dvanácti mužů v silových krunýřích - rozumná opatrnost, když se vezmou v úvahu možnosti Meklarana a mechanistky.
Kal demonstrativně odložila zbraně i krunýř. Artur šel vedle Marjany - injekce stimulátoru mu umožnila jít vlastními silami po výslechu na úrovni 3C. Mírně kulhal na pravou nohu a bolestně mhouřil oči pod jasnými lampami. Nakonec je zavedli do malého kulatého šálku s věžičkou stacionárního zářiče u stropu a s místy otavenými stěnami.
"Všichni kromě Kal," v Gordonových ústech to jméno zaznělo jako nadávka, "počkají tady."
Se dvěma strážci, když se nepočítá Ralph, Isabela absolvovala cestu v transportní kapsli až do centrálního sektoru základny. Lemak ji chce přijmout ve své pracovně, nikoli ve vězení, a už to je vítězství.
Přede dveřmi admirálova apartmá přecházel strážný. Kal se připravila na dlouhé čekání, avšak dveře se otevřely ihned. Ralph strkal Isabelu před sebou až do pracovny.
Admirál seděl zády k příchozím - v panoramatickém okně bouřilo moře. Zdálo se, že tento pohled ho zajímá víc než cokoli jiného.
"Přišla zadržená, admirále," ohlásil Ralph.
"Nechej nás samotné."
Gordon vrhl na Kal ještě jeden nenávistný pohled a odešel. Admirál se pořád neobracel.
"Váš hlas hodně omládl, Lemaku," řekla Kal. Admirál se pomalu otočil v křesle:
"Omládl jsem spolu s ním."
Několik dlouhých chvil Isabela pohlížela na idol svého mládí. Padesátiletý Lemak dokázal, že se chvilku cítila jako školačka.
"Děkuji, že jsme se sešli tady a ne v mučírně," řekla nakonec.
"To se dá rychle napravit," slíbil Lemak. "Z této pracovny vedou místní hypertunely ke kontrolním střediskům, na můstek a… do vězení."
"Do vězení je třeba dát kluka."
"Takže toho jste lovila? Tak, tak… A copak provedl? Zapálil na Incediosu ministerstvo kultury?"
"Věděl příliš mnoho."
"Proč ‚věděl'?"
"Protože odtud nesmí odejít. Má aTan a to úkol ztěžuje, ale musíme si s tím poradit."
Lemak podrážděně mlaskl.
"My? Výborně! A jak si poradíme s nesmrtelností?"
"Hoch to vysvětlí."
Admirál vstal a Kal vycítila v jeho pohybech energii. Lemak si ještě plně nevychutnal nové, či spíše staré a zapomenuté tělo.
"Mluv."
"Je to Artur Curtis, syn Curtise van Curtise."
Její slova vyvolala očekávaný efekt - v Lemakově obličeji se objevila směs úleku a strachu. Kal ho nenechala vzpamatovat a vysvětlovala:
"Otec určitě vyslal syna na nějakou neobyčejně důležitou misi. Můžeme se dovědět věci, že ve srovnání s nimi bude i aTan hračkou."
Lemak přešel pracovnu a ostře se zeptal:
"Proč jste zabila mé muže?"
"Neměl jste mi přidělovat eskortu. Chtěla jsem dokázat, že pracuji na vlastní pěst. Ostatně všichni měli aTan, plácla jsem je tedy jen přes kapsu a ambice. Pokud z kluka vytáhneme všechno, nesmrtelnost bude pro nás stejně dostupná jako pro Curtise."
"Možná." Lemak přistoupil ke Kal a pohlédl jí do očí. "Navrhuješ mi skandál, který nás může zničit za pár sekund… pokud kluk umře a otec se dozví, co se tady dělo."
"Ovšem odměna je úměrná riziku."
"Proč ji chceš dělit napůl? Chápu, že pěšáci se nepočítají."
"Proto, že hoch má imunologickou ochranu před drogami a vydrží 3C bez slz a křiku. Potřebují silného spojence, který má jiné metody výslechu než naše," prozradila upřímně Kal a po chvíli mlčení dodala: "Kromě toho k vám pociťuji sympatii, admirále. Hlavně teď."
"Máš dvojitou kliku… v tomto těle mám sklon k riskantním skandálům." Lemak se vrátil ke stolu a pohlédl na obrazovku, na kterou Kal neviděla, stiskl senzor a přikázal: "Chlapce do vězení, přísně střežit. Ostatní jsou zadržení, mají volnost pohybu bez práva opustit základnu. Přidělte jim kajuty."

Opět pohlédl na Kal.
"Je zajímavé," poznamenal, "že Curtis vyslal nedospělého syna do vesmíru. Mám dobré odborníky, pustí se do práce okamžitě. Kluk promluví."
"Myslím, že naše spojenectví bude třeba posílit menší oslavou." Admirál rozpřáhl ruce, jako by se podroboval nevyhnutelnému. "Co byste řekla večeři při svíčkách?"
"Pozvání přijímám. Ke snídani v posteli také," řekla upřímně Isabela, která pocítila, jak ji opouští napětí.
6
Serafin byl nejlepším krunýřem, ve kterém kdy Kay pracoval. Trénoval nepřetržitě pět hodin, ne proto, že to bylo nutné, prostě ho uspokojoval samotný proces. Tommy cvičil v jiném sále s instruktorem Rodiny - Kay nebyl tak samolibý, aby se pokládal za vynikajícího pedagoga.
Když se začal svlékat, přišla Seykerová. Kriticky obhlédla místnost: rozbité panely na stěnách, skalní drť na kovové podlaze, ohnuté trubky aparátů, pancéřový list v držáku uprostřed sálu. V titanovém krunýři silném pět centimetrů zela otavená díra ve tvaru lidského těla.
"Počkej, pomůžu ti," nabídla.
Modré keramické plátky byly těžké a horké. Žena obratně odpínala jeden po druhém a Dutch začal vylézat ze své úchvatné skořápky. Zpocený, unavený, ale s mírným pohledem.
"Zvykl sis?" položila mu Lika ruce na záda. Kay seděl na podlaze mezi rozházenými díly krunýře, hlavu měl zvrácenou dozadu.
"Jako bych se v něm narodil. Jenom nohy mě bolí."
"Řeknu, aby vyregulovali posilovače." Seykerová dokončila masáž zad a věnovala se krku.
"Není třeba, musím vnímat svou hmotu. Mluv, neváhej."
"Kal je u Lemaka. Spolu s ní Meklaran a žena mechanistka. Kluk je ve vězení v centru základny."
Kay vstal a opatrně Liku objal.
"Děkuji," řekl prostě. "Nikdy ti to nezapomenu. Ať připraví mou loď."
Lika na něho mlčky pohlédla a zeptala se:
"To ti Curtis tolik slíbil, rodáku?"
V Kayově obličeji se nehnul ani jeden sval.
"Už nejde o Curtise, sestro."
"Povíš?"
"Loď!"
"Připraví ji. Smím něco vědět?"
Dutch zavrtěl hlavou.
"Kayi, válečná základna Říše není provinční vězení. Tam je krunýř na tvé zbraně, zbraně na tvůj krunýř a několik set profesionálů."
"Vím. Kolik mám času?"
"Pět hodin. Na tvou kocábku přivěšují maskovací bloky a pomocný motor. Dorazíš na Dogaru za dvacet hodin, rychleji to nejde. Potřebovala jsem také čas na úpravu plánu, logika nikdy nebyla tvou silnou zbraní."
Ze sálu vyšli společně - Lika Seykerová ve dlouhých tmavých šatech a polonahý Kay Dutch. Technici se mezitím postarali o krunýř - serafin poířeboval důkladnou prohlídku a dobití.
"Půjdou s tebou Kas/s/is a Andrej. Věřím jim."
"Železem proli železu?"
"Je snad jiné východisko? Dám ti ještě dva vojíny. Mají vypnutý pud sebezáchovy, využij je."
"Dobře. Liko, kdo je vaším lékařem?"
"Co chceš?"
"Všechno, co mi můžeš dál."
* * *
Doktor byl mladý, s krátkou bradkou, krátkozrakým pohledem pod brýlemi a s pomalými pohyby. Po prohlídce nechal Kaye ležet na kanapi a dlouze studoval nápisy na obrazovce.
"Jste víc než zdravý."
"Vím. Ale to nestačí."
"Kolik máme času?"
"Žádný."
Lékař se předklonil v křesle a zvědavě si Kaye prohlížel.
"Není ti líto sama sebe, hochu?"
"Ne. Navrhuj."
V koutě stojící Seykerová neznatelně přikývla. Doktor vzdychl, posunul si brýle a varoval:
"Potom tě nedokážu zregenerovat."
"Chápu."
"Jednorázová akce?"
"Ano. Na tři, čtyři hodiny."
"Dobře. Polymerové cytostimy do svalů, ceroplast pod kůži, posilovač srdce a hormonomodulátor. Plus běžný bojový koktejl."
"Udělej, co je potřeba." Kay zavřel oči.
Když dostával injekce do svalů, Seykerová mlčky sledovala zákrok. Kalná nažloutlá kapalina vtékala ztěžka - i

nejsilnějšími jehlami. Následoval autochirurg, připomínající ohromného kovového pavouka (zřejmě meklarské produkce), který zasekl tlapy Kayovi mezi třetí a čtvrté žebro vlevo. Maličká ampulka posilovače srdce sklouzla po tlapě a vnikla do srdečního svalu.
Seykerová odešla.
"Ještě dlouho?" zeptal se Kay. Lékař, který právě zaváděl program do farmosyntetizátoru, zavrtěl hlavou.
"Půl hodiny."
Autochirurg setřel z kůže kapky krve, stříkl zpevňujícím sprejem a odjel. Lékař vyňal ze skleněné skříňky maličký přístroj - lesklý štěteček z tenkých jehel a průzračný měchýř s opalizující tekutinou.
"Bude to bolet," varoval a přiložil štěteček Kayovi k čelu.
Přístroj prskl a jehly se na okamžik vnořily do kůže.
"Sám bych se domyslel," odvětil Kay.
Během zákroku ani necekl, čímž vzbudil lékařův obdiv. Ale nebylo to snadné.
7
Pod výstrojí, kterou ho technici Rodiny ověsili, nebylo snadné kutr poznat. Válec přídavného motoru mu dodal vzhled starověkého korábu z konce dvacátého století. Kontejnery s maskovací výbavou byl třeba upevnit na obytné části a Kay jen vrtěl hlavou, když si představil současnou aerodynamiku své lodě.
"To je vše, co můžu udělat," řekla Lika.
V Kaňonech fičel vítr - na jižní polokouli Gorry nastávala doba dešťů. Nad skálami ubíhala nízká hnědozelená mračna, voda a úrodná půda, zvednutá uragány v deltách polárních řek. Žulové podloží kosmoportu, rozsáhlé tak, že mohlo přijímat i křižníky, vypadalo, že je opuštěné už celá léta.
"Děkuji," řekl Kay. Nebylo mu dobře; bolely ho svaly nasycené buněčným stimulátorem, svědila kůže zpevněná ceroplastikem. Bodalo v játrech, která se snažila zneškodnit cizí tkáně.
Kay Dutch nebyl zvyklý stonat.
"Opravdu je to pro tebe tak důležité?" zeptala se Seykerová.
"Ano." Pohlédl na ženu, která stála v čele Rodiny, a lehounce se usmál. Odpověděl mu stejně nepostižitelný úsměv.
"Nic víc ti nemůžu povědět," řekl Dutch.
"Není třeba, Kayi."
"Budeš mít problémy, Liko."
"Nemysli na ně."
Kay Dutch ji políbil na rozloučenou a ustoupil ke kutru. Zvedl ruku - prsty stisknuté do pěsti a palec odchýlený stranou.
"Shedara."
"Shedara."
Zamířil ke vstupu, který se otevřel. Žena v krátkém aksamitovém kabátku nepřešla bezpečnostní kruh a kutr odstartoval deset metrů od ní - šedý kovový sršáň, stoupající na neviditelném sloupci gravitačního pole. Kutr stoupal svisle, drcené kameny kosmoportu chrupaly. Sto metrů nad terénem se loď zhoupla - pilot vypnul gravitaci a přešel na plazmový pohon. Seykerová stála a pohlížela za mizejícím ohnivým květem. Otočila se až tehdy, kdy kutr prorazil mraky a zmizel.
Vedle ní stála sekretářka - mladinká dívčina, kterou Lika vytáhla před pěti léty z haxianských slumů. Obroučka komunikátoru na její hlavě vypadala jako hezká ozdoba.
"Loď Staršího syna přistane za sedm hodin, Matko," pronesla.
Seykerová přikývla.
"Risknu sugesci…" V dívčině pohledu bylo nadšení i strach. "Velitel rovníkové základny je pod naší psychokontrolou. Pokud bude jednat podle pravidel, loď k planetě nedoletí."
Lika zavrtěla hlavou.
"Starší syn zuří," pokračovala sekretářka. "Vystoupili jsme proti SIB i armádě… To může vést ke svolání Rodinné rady."
"Matka nezabíjí své děti," řekla Seykerová. V očích dívky se poprvé objevil náznak ironie.
"A děti matku zabít mohou?"
"Mají na to právo."
* * *
Kayův kutr nebyl propočten pro šest osob - ani z hlediska obytné plochy, ani zásob kyslíku a potravin. Naštěstí Meklaran a kyborg jich potřebovali mnohem méně než lidé a let neměl být dlouhý.
Likou slíbení vojíni byli dva mladíci, kteří si byli podobní jako dvě kapky vody. Buď dvojčata nebo zatraceně opovážlivé klony. Kay s nimi pohovořil, podíval se, jak řídí loď, a potom je s klidným srdcem zanechal na můstku. Byli skvěle připravení, nadarmo nepatřili k Rodině.
Meklaran i kyborg seděli na podlaze v kajutě. Buď rozmlouvali na frekvencích lidem nedostupných, nebo hráli nějakou hru ve virtuálním prostoru, přístupnou pouze jim.
"Mám dotaz, Kas/s/isi," řekl Kay a ještěrova hlava se otočila k němu.
"Jedním z našich soupeřů bude Meklaran. Nevadí ti to?"
"Tobě vadí jako nepřátelé lidé?" odpověděl otázkou Meklaran.
"V pořádku. Ještě jeden dotaz. Tvůj příbuzný má asynchronní pohyb končetin s pohyblivou transformací. Co to znamená?"
Meklaran odpověděl až po delší chvíli:

"Buď při kyborgizaci došlo k nepřesnému srůstu nervových řetězců, nebo vědomě posílil hlavní funkci."
"Nerozumím," přiznal se Kay. Meklaran vyprskl skoro jako lidé:
"Břídil chirurg, jasné. To je první varianta. A druhá: náš soupeř chce dosáhnout maximálního efektu v jedné ze svých transformací. Například v bojové. Na drobné nedostatky při běžném pohybu, nepohodlí při odpočinku a podobně se rozhodl nebrat zřetel."
"Jak nám to prospěje?"
"To první mi dá převahu v souboji. Druhé naopak."
"A mně?"
"Tobě to může být jedno," odvětil přesvědčeně Meklaran. "Když nevystřelíš první, vyřídí tě."
"Děkuji."
"Není zač."
"Smím odpočívat tady?"
"Samozřejmě." Kas/s/is usoudil, že rozhovor skončil a obrátil se ke kyborgovi, který celou dobu mlčel.
V ložnici Kay vyhnal Tommyho z postele, hodil na podlahu tenoučkou matraci a ze skříňky vyňal čisté povlečení.
"Přespíš na podlaze, dobře?" zeptal se.
Takový nedostatek pohodlí hocha nezaskočil, avšak udivilo ho, že Kay hodlá spát.
"Vždyť budeme za chvíli bojovat!"
"My? Už jsme doletěli, řekla moucha ve spíži." Kay se usmál a ulehl pohodlněji. "Musíš se vynasnažit nelézt střelám do dráhy. Ostatně do boje zbývá ještě jedenáct hodin."
Tommy frkl a poslušně ulehl.
"Copak se vůbec nebojíš?" zeptal se.
"Pochopitelně se bojím. Kutr!"
"Slyším, příteli," ozval se od stropu chraplavý hlas lodě.
"Jak ti připadají piloti?"
"Ujdou. Ten, co šel spát, byl lepší. Ale ani ten, co zůstal, není nejhorší. Nežárlíš?"
"Proboha, ještě to… A ty krámy, co na tebe přivěsili?"
"Motor nic moc, ale poslouchá. Maskovací blok je tuze ambiciózní… uvidíme, jak bude fungovat."
"Uvidíme," souhlasil Kay. "Zhasni. A vzbuď mě za osm hodin. Nebo kdyby se mě kluk pokusil zabít."
"To by si mohl zkusit," slíbil kutr zachmuřeně. "Dobrou noc, hospodáři."
K vlastnímu překvapení usnul Kay až za půl hodiny, kdy už Tommy dávno pravidelně oddychoval, zmožen únavou. Kay se bál a hrozně ho svědila kůže.
8
Nákladní loď s mraženým masem přiletěla k orbitální základně několik hodin před termínem stanoveném v grafikonu. Dozorčí důstojník v duchu proklel pilota, který si zřejmě myslel, že závodí - na přístavišti nebyla žádná volná místa. Ovšem vysvětlovat civilistům význam slova "přesnost" nemá smysl. Najatý pilot směl shodit kontejner s nákladem a zamířit se svou archaickou bárkou dolů - k proslulým zábavám Dogary.
Dozorčí se rozhodl poslat na rejdu cestovní člun, který už druhý den čekal na skupinu turistů z Endorie, a znechuceně upřel zrak na monitor. Desítky mírových let změnily základnu v bůhvíco: v překladiště civilních lodí, orbitální pokladničku, laciné parkoviště pro lakotné piloty…
Nákladní loď přistála překvapivě snadno. Jako kdyby obrovský kontejner se skopovým byl prázdný nebo vůbec neexistoval.
Dozorčí pohlédl na kontrolní pult - všechno bylo v pořádku. Pilot zodpověděl nezbytné dotazy, uvedl své číslo, standardní heslo, sdělil kontrolní kód a dokonce ukázal fialovou kartu. Víc než dost.
Po chvíli váhání dozorčí požádal o červenou kartu. Automat ji ukázal po kratičké prodlevě. Minutu nato ukázal i bílou kartu.
Dozorčí právě přemítal, odkud civilní dopravce ví něco, co smějí znát jen vojenské křižníky, a jestli toto vše je skutečné, když zazněly výstřely.
* * *
Jako první vystoupil z kutru Meklaran, za ním vojíni-dvojčata. Kay neznal jejich jména - bylo by hloupé dovolit si tak lidský přístup k figurkám.
Dutch vyskočil ven, a než dopadl na hladké desky, zaslechl výstřel. Meklaran, který nepotřeboval vnější zbraň, použil plazmový generátor.
Vyšlehl plamen, ve kterém se křečovitě zmítal stroj připomínající pavouka. Bohužel na každém přístavišti pracuje strážný robot, který - rovněž bohužel - stačil vyslat poplašný signál.
"Jedeme!" křiklo jedno dvojče. Prastaré heslo pilotů-muklů tu znělo hodně hloupě, ovšem série laserových střel tento dojem překryla. Bojovník Rodiny přejel paprskem kouty hangáru, kde obvykle bývají čidla vnitřní kontroly. Vybuchly obláčky páry - uvolnila se vlhkost sražená při otevření průchodu.
Druhý bojovník oběhl kutr a ztuhl. Zbraň v jeho rukou mírně pohybovala hlavní - zřejmě se jednalo o rozumný model.
"Kas/s/isi, dveře!" rozkázal zbytečně Kay. Meklaran, který nyní připomínal šestinohého koně, už visel nad pancéřovou deskou.
Z kutru, který vypadal jako kontejnerová loď, vystoupil Tommy. Jeho krunýř, vybavený prioritou povelů pro doprovod Kaye, popošel k Dutchovi a stanul za jeho zády. Modrým ledem pancéřového skla Tommy zíral na hořícího robota.
Dveře, zdánlivě bez úsilí Kas/s/ise, začaly mizet v podlaze. Když skulina dosáhla šířky půl metru, Meklaran se

transformoval a proskočil jí. Ozval se lehký šum.
Poslední vystoupil z kutru kyborg. Nespěchal, ale kráčel tak jistě, že k nim došel právě v okamžiku, kdy se otevřely. Za dveřmi byla široká, jasně osvětlená chodba, která vedla do skladišť základny. Meklaran stál pět metrů ode dveří, pod jeho předními končetinami leželo nehybné lidské tělo. Modravé výstřely aktivních neuropaprsků soupeřily s bílým světlem nástropních lamp. Kas/s/is zajišťoval palebnou přehradu.
Nebylo třeba nic vysvětlovat. Dvojčata už běžela chodbou, Meklaran mezi nimi jako miniaturní tank. Kay je následoval - serafin nesl dvě stě kilogramů své váhy s grácií mladého Bulrata. Excalibur, který Kay dostal těsně před odletem, v manipulátorech silového krunýře skoro nic nevážil. Vypadal jako obyčejný neutronový nebo tachyonový laser, pouze výjimečně silná hlaveň neodpovídala standardní podobě lidské zbraně.
Dutch upřímně doufal, že aspoň něco, co Seykerová o excaliburu říkala, nebyl pouhý žert.
* * *
Poslední snímky z kamery v hangáru dozorčího mírně šokovaly.
Strážný robot hořel, Meklaran se zastavil přede dveřmi, lidé v silových krunýřích bušili do pozorovacích čidel.
"Útok na základnu! Průnik sedmnáctým nákladním přístavištěm!"
Od pomocných pultů už k němu přibíhal mladší směnový důstojník. To bylo porušení předpisů, ale dozorčí neměl čas reagovat na kolegův přestupek - spěšně odpovídal na dotazy objevující se na monitoru. Hlavní počítač základny rozjížděl program pro odražení útoku a každý bit informace mohl být rozhodující.
"Úskočné přepadení…"
Cestovní čluny směřující k základně musely změnit kurz pod hrozbou okamžitého zničení.
"Meklarané a lidé…"
Kajuty mimozemšťanů byly uzavřeny. Meklar, trénující v tělocvičně, dostal rádiem příkaz zaujetí pokorné pózy a namířil na něho automatický laser.
"Těžká výzbroj, silové krunýře…"
"Dehermetizace červeného sektoru arzenálu…"
"Počet neznámý…"
Byli zburcováni všichni lidé s právem nosit zbraň.
"Nenavazují kontakt…"
Dveře kontrolního sálu vybuchly a zasypaly pulty kusy roztaveného kovu. Než celá místnost vzplanula, dozorčí zahlédl lidské postavy v silových krunýřích.
Strážný robot, kterému ve střelbě bránilo hořící tělo mladého dispečera, přijal jediné možné rozhodnutí. Plazmová střela ukončila mladíkova muka a zasáhla útočníkův krunýř.
Serafin úder vydržel, ovšem jeho majitel náraz neustál. Odlétl ode dveří a klouzal po podlaze až ke stěně, do které prudce narazil. Vojín Rodiny chvíli ležel nehybně a potom s chichotáním vstal. Z rozražených dveří vyšlehl plamen. Servomotory krunýře hučely hlasitěji než obvykle a levá noha se pohybovala hůř, což byl ovšem detail, který ani nestál za zmínku.
9
Interkom kvílel tak hlasitě, že nevzbudil jen Lemaka, ale i Kal.
"Co se děje?" Isabela neviděla potmě admirálovy pohyby, pouze šelest jí napověděl, že se pozvedl na lokti. Zřejmě pouhý tón signálu avizoval Lemakovi nepříjemnosti.
"Červený čtverec."
Lemak vyskočil. Kal zaslechla zdušenou nadávku a zeptala se:
"Nějaký problém?"
"Ozbrojené napadení základny," odvětil Lemak po chvíli váhání.
Isabela rozsvítila noční lampičku. Lemak už byl oblečen a spěšně si připínal k límci disk interkomu. Šepot informátoru byl stěží slyšitelný.
"Přišel si pro kluka," řekla Kal.
"Nesmysl. To Curtis neriskne."
"To je Kay Altos."
Lemak mlčky vzal zbraň se zvláštního trezoru. K pasu připnul blaster a potom vytáhl model paprskometu se širokou hlavní, který Kal neznala.
Omládlý admirál zřejmě zatoužil po tom, aby si zastřílel.
"Jdu do vězeňského bloku." Kal si oblékla kalhoty. "Mí lidé také."
"Pouze lidé, Isabelo. Mezi útočníky je Meklaran, takže všichni mimozemšťané na základně byli izolováni. Můžeš použít hypertunel."
"Potřebuji T/sana!"
"Promiň."
"Lemaku!"
"To je směšné. Kal!" Lemak vyběhl z ložnice.
"Xenofob…," zasyčela Isabela, hrnula si vlasy na krku a sepnula je magnetickou sponkou. "Dědek…"
* * *
První významnější odpor, který mohli očekávat, je čekal na předělu technických a obytných palub základny. Kas/s/is, který se vysunul zpoza rohu, se vrátil jako klubko plamenů. Z průsvitné bubliny silového pole, která chránila hlavu, stékaly kapky roztaveného kovu. Levou přední tlapu tiskl k břichu.
"Je jich moc," informoval Meklaran.

Dvojčata bez vzájemné domluvy skočila do kouta chodby. Ten s rozumnou zbraní se pokusil vysunout hlaveň za roh. Zbraň vypískla, škubla sebou a Kay pocítil překvapivý soucit s neživou zbraní. Ostřelovaná část chodby připomínala trysky startujícího křižníku - různobarevné záblesky a dusivý žár, nepronikající sice krunýřem, přesto fyzicky reálný. Skleněné kryty lamp tiše pukaly.
"Stěna za tvými zády. Kayi," upozornil Meklaran. "Pracuj, já se zatím zregeneruji."
Pro všechny případy Kay pohlédl na Andreje - kyborg, podobně jako Meklaran, měl ve své poloelektronické paměti přesný plán základny. Andrej přikývl, aniž odtrhl pohled od Kas/s/ise. Meklaran zatáhl poškozenou končetinu do břicha pod skořepinu. Zdálo se, že kyborg společníkovi závidí.
Excalibur vystřelil. Fialový výbuch roztavil část stěny a změnil ji v purpurovou louži. Nic zvláštního, s tachyonovým laserem Kay už pracoval. V temnu vypáleného otvoru byla vidět úzká chodba, zaplněná kabely a potrubím.
"Žádné nebezpečí," oznámil úslužně Meklaran.
Kay obešel kouřící, tuhnoucí louži. Přetrhl rukou kabel, pokusil se ohnout tenkou drsnou trubku, a pokynem brady přepnul krunýř do bojové polohy.
Serafin zazářil. Po plátech krunýře poskakovaly maličké bílé plamínky, obklopovaly Kaye nepříjemně ostrým světlem. Odolávající trubka v jeho rukou najednou praskla a vytryskl z ní proud stlačeného plynu.
"Někdo se blíží," pronesl Andrej monotónním hlasem. "Tři muži v krunýřích."
Kay postupoval jako taran. Trubky praskaly a tavily se, unikající kapalina syčela a tryskala v proudech plynu jako fontána. Elektrické výboje přispívaly k ohňostroji vlastním význačným příspěvkem.
Meklaran, natažený tak, že připomínal pětinohou kovovou housenku, Kaye následoval. Za nimi šli ostatní. K purpurové louži dotekl pramínek vody a vybuchl v oblaku páry. Kyborg kráčející na konci směšně poskočil.
"Co tlapa?" zajímal se Kay za několik minut. Technická chodba se trošku točila, ale dosud je vedla správným směrem.
"Je to lepší. Na tuto trubku nesahej."
Kay prošel pod trubkou s vláknitou izolací a zeptal se:
"Proč?"
"Tekutý dusík. Nechci nastydnout."
Chodba končila kulatou šachtou. Na zdi světélkovaly skoby z plastu - stavitelé bohužel nepředpokládali, že se dostaví opraváři v silových krunýřích.
"Nahoru," rozhodl Meklaran. "Tam by měl být lepší vzduch."
Kay vypnul bojový režim a opatrně uchopil skobu. Vydržela.
"Předtím to bylo s vaším smyslem pro humor chabé," řekl Meklaranovi. Opatrně se povytáhl, zády přitom ohnul trubku vedoucí shora dolů.
"Náš smysl pro humor není totožný s vaším. Váš smysl pro humor je ovšem jedním z činitelů válečných vítězství, snažíme se jej proto převzít."
"Ještě dvě, tři generace, a podaří se vám to."
"Také si myslím."
Jedna skoba nevydržela a Kay málem spadl Meklaranovi na hlavu. Potom už jen mlčky odbočoval na místech určených Kas/s/isem, lámal nebo spaloval jedny překážky a pečlivě se vyhýbal jiným.
Kráčeli už čtrnáct minut, když Andrej uzavírající průvod prohlásil, že se pronásledovatelé nebezpečně přiblížili.
10
Artur se probudil. Bolestivé narkotické omámení se stěží dalo nazvat normálním spánkem, ale jiný neměl. Na křeče si už zvykl, třeštila mu hlava.
Lékař seděl u postele - postarší muž v plášti salátové barvy, tvářil se vážně a chápavě. Z nějakého záhadného důvodu připomínal Harryho Nerisiana, který léčil Artura v dětství. To bylo nepříjemné.
"Probral se," řekl lékař při pohledu na hocha. "Vyměnili jsme veškerou krev a ozářili kostní dřeň. Myslím, že imunita zanikla, ale s výslechem příliš nespěchejte."
"Děkuji, jste volný."
Artur spatřil Kal. Měla na sobě lehký krunýř, který ve sterilně bílém sále vypadal jako kupka hnoje na klávesnici počítače.
"Zabiju vás," promluvil Artur. Lékař na něho pohlédl a odešel.
"Nemyslím, že uspěješ, hochu."
"Zajali jste mě."
Kal natáhla ruku a poklepala ho po tváři. Artur ani neměl sílu se odvrátit.
"Víš, tvůj přítel tě chce osvobodit."
"No a?"
"Myslím, že ho brzy uvidíš. Ne na dlouho." Isabela pohlédla na monitor nad Arturovou hlavou. "Zbývá ještě deset, patnáct minut. Zkusím vytáhnout T/sana… bude tu zapotřebí."
* * *
Kay Dutch zabíjel nerad. Smrt toho či onoho člověka ho občas uspokojila, samotný proces zabíjení nikdy.
Možnosti zabíjet, které mu poskytl serafin, se Kayovi rozhodně nelíbily.
Rozpřáhl ruce zakované v kovokeramické slupce. Plazmové plamínky naposledy olízly ožehlé tělo a vsákly se do pórů. Voják padl na podlahu. Mladíček, který si ani nestačil navléci krunýř, s nevýkonným laserem, ze kterého ani jednou nevystřelil…
Z technické chodby vyšli stejně, jak do ní vstoupili -propálením stěny. Ocitli se v kasárnách. Byl zde pouze dozorčí, všichni ostatní se zabývali jejich hledáním.

"Pronásledovatelé se blíží," pronesl Andrej. Ukládal miny do propáleného otvoru, nemohlo se však od nich čekat příliš. Na útěku za sebou zanechal deset min-pastí a ani jedna nevybuchla. Citlivé detektory nemají jen kyborgové.
"Zaminuj tělo," přikázal Kay. Prošel kolem pečlivě urovnaných lůžek a opatrně otevřel dveře. Spatřil velký sál s porostem na stěnách; tráva vyrůstala přímo z měkkého pórovitého podloží, a nahoře nepříliš přesvědčivý, ale příjemný hologram oblohy zakrýval strop.
"Rekreační zóna?" zeptal se Meklaran. Pomalu vytáhl z břicha poškozenu tlapu a nyní se pokoušel se na ni postavit.
"Ano."
"Do vězeňského bloku zbývá dvě stě čtyřicet metrů."
Došel Tommy, jehož krunýř se celou dobu pokoušel přiblížit ke Kayovi. Už nedržel důkaz pohotově - zřejmě došel k závěru, že si nevystřelí. Dutch zachytil jeho pohled, zamyšlený i tázavý, a odvrátil pohled.
"Jdeme." Andrej vstal od těla zabitého vojáka a rychle přistoupil ke Kayovi. V kyborgově hlasu nebyly emoce, jen stín pýchy z dobře provedené práce.
Probíhali rekreační zónou. Andrej se občas zastavil a ukládal na stromy, do země nebo ke stropu malé disky. Disky bleskově změnily barvu a splynuly s okolím.
"Chtělo by to zanechat clonu, veliteli," proneslo najednou dvojče, které zničilo dispečerskou místnost. "Mám poškozené servomotory pravé nohy, nestačím požadované rychlosti."
"Snaž se," odvětil Kay.
Do rekreační zóny vedly dveře z dvaceti kasáren. Nepochybně tam byli dozorčí - měli štěstí, zvuková izolace jim neposkytla možnost zaslechnout dusot nohou a zemřít.
Východ byl jen jeden - široká chodba do dopravního a obytného sektoru základny. Současně to byla chodba do vězeňského bloku.
"Kdybychom častěji používali výsadky, přemohli bychom lidi," poznamenal Meklaran lhostejně. Ještěři-kyborgové už dávno oddělili funkci řeči od dýchání. "Vaše základny jsou prakticky bezbranné."
Kay neodpověděl - na rozdíl od Meklarana musel šetřit s dechem. Vyběhli na chodbu. Prázdno a ticho. Příliš velké ticho. Padesát metrů zdolali za sedm sekund; dokonce i výklenky ve stěnách, kde stávají stráže, byly prázdné.
Čtvercový sál terminálu vypadal opuštěně. Dveře výtahu byly otevřené, vějíř chodeb naprosto prázdný.
Příliš velké ticho. Příliš velké prázdno.
Smrtelné nebezpečí.
"Zpátky!" křikl Kay a zvedl excalibur. Meklaran narovnal končetiny, až chrastivě přešly do bojového režimu. V tom okamžiku číhající lidé dostali rozkaz k útoku.
Lokální prostorové smyčky jsou absolutně novou technikou, nepřístupnou dokonce i Rodině. Prsknutí vypínaných generátorů se slila do homogenního šumu a v místech, která právě opustili, v dalších chodbách i uprostřed terminálu se začali objevovat lidé v silových krunýřích. Jeden se dokonce vynořil v místě, kde stál Andrej a odhodil kyborga stranou, pod trup Meklarana, který se nyní podobal ohromnému pavoukovi.
Nezamýšleli je zajmout živé. Kaye zasáhli dvakrát dříve, než spustil palbu. Nesledovali protivníky, těžce přeskakovali z místa na místo. Serafin se udatně držel. Tam, kde ho zasáhl laserový paprsek, objevil se obláček zvláštního zrcadlového kouře, který střídal všechny barvy duhy. Plazmová střela krunýř nijak nepoškodila.
Útočníků byl příliš mnoho a báli se použít těžké zbraně, aby se nepostříleli navzájem. Malá skupinka uprostřed sálu doslala šanci.
Meklaran běžel napříč místností a směšně přitom poskakoval na tenkých tlapách. Z náprsního segmentu vysunul plazmové dělo, které neustále pálilo. Přední tlapy neustále dávaly vojákům příšerné rány.
Byl nejnebezpečnějším soupeřem, a jak se často stává, donutil nepřátele, aby zapomněli na ostatní.
Jako první zahájili palbu Andrej a Tommy. Kyborg s nelidskými reakcemi a bez emocí používal rychlopalný laser, napojený přímo na nervové zauzliny. Hochovi stačilo jen mačkat spoušť - důkaz chrlil plazmu na všechny, co nebyli na seznamu "naši".
Osm sekund střelby velitele vojáků důkladné poučilo. Kay postřehl, že nepřátelé ustupují do chodby a ti, kteří to nestihli, zapínají přístroje připevněné k opaskům a prostě mizí, přecházejí do lokálních zlomů prostoru. Bojiště uvolňovali pro novou postavu, která zřejmě potřebuje hodně místa.
"Ke stěně!" zvolal Kay a ustoupil dozadu. Krunýř se dosud skvěle osvědčoval. Ovšem ideální krunýře neexistují.
Kas/s/is vypálil krátkou dávku za ustupujícími, a aniž zpomalil, skočil na stěnu. Chviličku lezl po stropě, maximálně natahoval krk a otáčel hlavou na všechny strany. Nebylo obtížné se domyslet, koho vojáci zapojují do boje. Nyní mohla pomoci jen Meklaranova reakce a jeho nečekaná pozice.
Andrej vstal a přejel laserem kolem sebe. Krunýř neměl v pořádku - kouřil, na plátcích poskakovaly plameny. Nepřipomínalo to bojový režim serafinu - spíš se někomu podařilo zapálil kovokeramické plátky. Ovšem na hašení ohně nebyl čas.
Jedno z dvojčat Kay zahlédl po své levici, pohmožděné, ale celé. Druhé leželo uprostřed mrtvol - nehybné, v ožehlém krunýři.
Tommy měl prozatím štěstí. Dokonce i jeho krunýř vypadal netknutý.
"Hlídejte chodbu!" zvolal Kay. Toužil střílet po mizejících vojácích, ale to nemělo smysl. Nepřítel se mohl objevit každou chvíli a Kay bude potřebovat veškerou rychlost reakcí, kterou mu mohou poskytnout reflexy supera.
* * *
"Zbytečně jste odvolal skupinu," řekl Lemak.
Velitel základny na něho znechuceně pohlédl.
"Šest z nich už ustoupit nestačilo, admirále. Na svých lodích můžete posílat lidi na smrt, ale já raději ztrácím stroje."

Obrazovku se sálem terminálu zatáhla mlha - někdo, nepochybně Meklaran, se snažil narušit příjem. Ovšem zničit všechny sledovací systémy pochopitelně nemohl.
"Na techniku bych moc nespoléhal," promluvil znovu Lemak. Seděl za velitelovými zády u zdvojeného pultu, který měl skoro určitě blokované prováděcí příkazy - vztahy mezi velitelem a admirálem měly daleko k přátelství.
"Tak nespoléhejte." Velitel stiskl klávesu komunikátoru. "Nač Lovec čeká?"
"Má vlastní logiku," zněla neuctivá odpovědět . "Čeká na vhodnou chvíli."
"Ať si pospíší!"
"Není třeba," řekl Lemak. "Není třeba."
Už minutu sledoval muže, který zřejmě velel útočníkům. Pokud má Kal pravdu, je to Kay Altos, bodyguard Artura Curtise. Silový krunýř (ovšem ne ledajaký, serafin nejnovější generace!) kryl postavu, přilba obličej, zato zbraň byla vidět dokonale. Excalibur.
Lemak gestem přivolal ordonance a zašeptal:
"Odvolej naše lidi z vězeňského bloku. A z chodeb vedoucích k přístavišti."
Mladičký poručík pohlédl nechápavě na Lemaka. Admirál vzdychl:
"Vnitřní stráže se pokládají za tvrďáky. Pletou se. Odvolej lidi."
Potom se pohodlně uvelebil a připravil ke sledování nastávajícího představení.
11
Lovec je antiteroristický robot, vytvořený speciálně pro zásahy na vesmírných lodích a stanicích; hodně se blíží ideálu. Tři nezávislé laserové věžičky mají dostatečnou intenzitu záření, aby prorazily každý krunýř. Naváděcí systémy zaručují skoro stoprocentní přesnost, reakční rychlost je dokonce vyšší než u Meklarana, logické řetězce zaručují svobodu chování.
Lovec nyní dostal jasný rozkaz - urychlit likvidaci teroristů. To byla chyba - lidé se ještě nevzpamatovali z boje, pořád zůstávali v pohotovosti.
Za rohem chodby se vysunulo robotovo oko na tenké stopce, aby prozkoumalo nepřítele. Data vnitřní soustavy sledování doplnila obraz.
Meklaran u stropu. Hlavový segment vysunutý, pohybuje se nahodilými směry. Nepříjemné, ovšem pokud Meklaran bude zkoumat chodby naproti Lovci, nestačí zareagovat na skok.
Muž v krunýři s fůzovým laserem. Pozoruje jednoho mrtvého. Je málo pravděpodobné, že dokáže včas reagovat.
Menší muž s rozumnou zbraní. Může to stihnout, ale jedná se o málo výkonný laser.
Kyborg (robot citlivý na pulzy elektromagnetických polí) s rychlopalným laserem. Nebezpečný, ale hledí jiným směrem a hoří mu krunýř. Snížená schopnost zásahu.
Urostlý muž s výkonným tachyonovým laserem. Velice rychlé a jisté pohyby. Mimořádně nebezpečný.
Lovec vytipoval tři nejdůležitější cíle: Meklarana, kyborga a muže s tachyonovým laserem. Heuristické řetězce provedly propočty - nepřátelé nemají žádnou šanci.
Šest silných tlap, okopírovaných od Meklaranů, se připravilo ke skoku. Laserové kanóny začaly mířit. Lovec skočil. Soupeř byl bez šancí.
Robot vylétl z chodby a spatřil, jak - příliš pozdě - míří muž s laserem, jak se otáčejí Meklaran i kyborg. Nemohou to stihnout.
Proud tachyonů, zpomalený na rychlost světla, se ocitl v centru nervové soustavy. Robot prostě ignoroval tento fakt jako nemožný. Ještě se pokusil vydat příkaz k palbě bez ohledu na to, že kovové tělo ho přestalo poslouchat. Jeho napůl rozumné lasery trpělivě čekaly na povel.
Fúzová zbraň a plazmové kanóny rozmetaly Lovce na stovky otavených kousků. To bylo pochopitelné a logické. Robot přestal fungovat bez emocí, ty totiž neměl naprogramované.
* * *
"Ne!" zařval velitel. "Ne!!!"
Lemak potlačil smích. Smrt Lovce byla samozřejmě nepříjemná, ale drzý nafoukanec potřeboval maličkou lekci.
"Proč?!" ztišil velitel hlas. Otočil se k Lemakovi a prosebně se zeptal: "Jak dokázali předstihnout robota?"
"Nikdy nespoléhám na techniku," poznamenal mstivě Lemak. Mladé, zdravé tělo se domáhalo emocí, bojů, intrik. Měl projít aTanem už dávno…
"Jak?" opakoval zdrcený velitel.
"Zřejmě jeden z nich má excalibur," vysvětlil Lemak.
"No a?"
"Tachyonová zbraň má zvláštní vztah k času." Lemak něžně pohladil hlaveň vlastního excaliburu. "Víte, ta zbraň vystřelí skoro o sekundu dříve, než zmáčknete spoušť. Nebyla vám snad poskytnuta informace ‚Klín'? To vás lituji."
* * *
Dvojče, které přežilo, se zhroutilo. Kay to poznal ihned, přestože mladík neřekl ani slovo, jen bleskově pohlédl na mrtvého bratra. Příliš pomalu reagoval na robota, příliš lhostejně přijal jejich vítězství.
Odstranění pudu sebezáchovy pravděpodobně vedlo k tomu, že bojovníkovi byla lhostejná vlastní smrt, ovšem bratrova smrt na něho zapůsobila.
Ani Andrej nevypadal dobře. Kyborgův krunýř sice přestal hořet, ovšem jeho funkčnost se značně zhoršila. Nejhorší však bylo, že přišli o všechna čidla, která byla na něm umístěna. Pořád uzavíral průvod, ale byl už mnohem méně užitečný než předtím.
Jen nad Tommym bděl osud… nebo neznámý Bůh ve stroji. Střílel dosyta a nedostal ani jeden vážnější zásah, takže ztratil veškerou opatrnost. Kay to v duchu zaznamenal, ale neměl čas s Tommym vážně promluvit.

K vězeňskému bloku dorazili bez potíží. Několik výstřelů z dálky a několik zavřených průchodů, které Kas/s/is rozstřílel, se nepočítalo.
Poslední dveře museli roztavit třemi hlavněmi - vězení bylo důkladné. Za dveřmi našli kulatý sál s křesly pro stráže, zapnuté pulty…
"Strčit pazoury do plazmy dokáže každý," promluvil Meklaran a prokázal tím znalost přísloví Bulratů, "ovšem vytáhnout je zpátky se podaří málokomu."
"Jsme až po uši… v plazmě," odpověděl Kay a přistoupil k pultům. Nikdo na něho nestřílel. Neměl kdo - vězení jim vydali bez boje.
Andrej je následoval. Skřípal při každém kroku, na čistou podlahu z něj padaly kousky ožehlého krunýře. Pracně stáhl rukavici z levé ruky, položil dlaň na plošku interface a požádal:
"Třicet sekund na zrušení hesel."
"Třeba čtyřicet," rozhlédl se Kay.
"Dvacet."
"Jestli tady kluk není, zastřel mě dříve, než mi to povíš."
"Nesmím vás zabít. Deset."
"Kas/s/isi, znič detektory," požádal Kay.
"Těmi se zabývám také," poznamenal robot.
"Nevadí."
Meklaran soustředěně zkoumal místnost; stál na zadních tlapách a sahal skoro ke stropu. Po chvíli jeho laser ožil, pečlivě dělal díry do stěn a zanechával krátery ve stropu.
"Jsem v místní síti," ohlásil Andrej. "Standardní vězení. Není… Disciplinární… není… Zvláštní… není…"
"K čertu!" Kay pocítil nastávající neúspěch.
"V nemocnici… je."
"V nemocnici?"
"Vyslýchají ho podle systému čtyři C. Vytvářím chodbu."
Kay polkl nadávku. Čtyři C. To je horší než mučení -metodická vivisekce, na pomezí života a smrti.
O SIB a armádě se povídají různé věci, ovšem Kay dosud ještě neslyšel o použití čtvrtého stupně u dítěte.
"Vejdeš se do chodby?" otočil se Kay ke Kas/s/isovi při pohledu na odsouvané stěny.
"Pravděpodobně ano."
"Půjdeme dva." Kay pohlédl na Tommyho. Vypnout program řídící hocha by zabralo příliš mnoho času. "Tři. Počkej na nás, Andreji. Udržuj průchod. A připrav východ."
* * *
Lemak seděl před hlavním pultem a prověřoval stav svých sil. Vězení zablokovali vojáci v krunýřích a potupení roboti. Kay Altos dostane svého chráněnce, ale to nic nezmění. Jediné, co Lemaka znepokojovalo, byly zablokované sledovací systémy ve vězení. Buď to bylo Meklaranovo dílo nebo byl mezi útočníky kyborg, který se postaral, aby počítačové sítě zešílely.
"Použijeme Meklarana a Bulrata?" navrhl nesměle velitel. Lemak se usmál.
"Použijeme."
"A plyn?"
"Všichni mají krunýře."
Lemak se spojil se seržanty útočících skupin a vydal několik rozkazů. Prstenec kolem vězeňského bloku se začal svírat. Ztráty budou pochopitelně nevyhnutelné, tím spíše, že Altose musí dostat živého. Ovšem hoši si poradí. Lemak znal své muže a nepochyboval o jejich připravenosti. Pouze nechápal, proč dovolili útočníkům vstoupit do vězeňského bloku.
"Admirále…"
Když Lemak uslyšel hlas ordonance, otočil se, ovšem Isabela Kal se žetonem SIB ve zdvižené ruce, muže odstrčila.
"Co to znamená?"
"Zatkneme je," odpověděl chladně Lemak. Tak se s ním mluvit nesmí. Kal změnila tón:
"Admirále, mám ve vězeňském bloku své lidi!"
"Marjanu a Louise? Velice lituji. Ostatně… mají příležitost splnit svou povinnost."
Kal se kousla do rtů a pohlédla na admirála. Potom zavrtěla hlavou.
"V takových hrách je snadné se přepočítat, admirále. Neměli se pouštět k Arturovi. Můžou ho zabít."
"Nemyslím." Lemak se uvolnil. Najednou pochopil, o co mu jde: o maličkost, prostě o to, aby Kal zmizel z obličeje triumfální výraz. Aby tu svou živou odměnu získali spolu… rovnoprávně.
Zajímavé, postačilo, aby omládl, a už dělá hlouposti jako zamilovaný mládeneček.
"Vezmi svého Meklarana a jdi k vězeňskému bloku," řekl Lemak. "Budu tam za šest minut. Chytíme je všechny. Chytíme je spolu."
12
Z tohoto vězení nebylo možné uprchnout. Cely neměly východ; dveře se objevovaly jen v případě nutnosti, a to na příkaz z řídicího pultu.
Chodba byla úzká, nepropočtená na Meklarana, takže Kas/s/is opět změnil tvar - zploštil se.
"Proč nezablokovali pult?" tázal se řečnicky Kay. "Jako kdyby nás sami pustili."
"To je možné," uznal Kas/s/is, který šel první. "Ale máme toho litovat?"
Dveře vypadaly jako zamčené, ale Meklaran nestřílel. Opřel se o ně předními tlapami a vecpal se dovnitř. V malém, bílém

pokoji seděl u stolu lékař. Při pohledu na Meklarana a dva muže v krunýřích spěšně vstal.
"Jsem zde pouze zaměstnán a mám aTan," řekl rychle. "Nemusíte mě zabíjet. Ani nemám… nehodlám… se postavit na odpor."
Kay obhlédl místnost. Troje dveře, řada skříněk se zavřenými prosklenými dvířky. Léky, nástroje, napůl rozebraný chirurgický robot na chirurgickém stole.
"Kde máš pacienta, doktore?" zeptal se Kay.
"Chlapce? V reanimačním sále. Nesmí se hýbat, jeho stav je nestabilní," usmál se.
"Nestabilní v důsledku tvé péče?" zajímal se Kay. "Kde?"
Lékař ukázal na jedny dveře.
"Je sám?"
Nové přikývnutí, ovšem příliš rychlé.
"Zabij ho, Kas/s/isi," požádal Kay.
Meklaran prudce mávl prodlouženou tlapou. Ozvalo se zachřestění. Se zlomeným vazem a nepřirozeně vyvrácenou hlavou lékař padl na podlahu.
Kay a Meklaran na sebe pohlédli.
"Zkusíme to," rozhodl Meklaran a graciézně přistoupil k označeným dveřím. Kay stál po jeho pravé straně ve vzdálenosti dvou metrů. Aniž se otočil, přikázal Tommymu:
"Stůj za prahem. Pozoruj pokoj. Kdyby se něco stalo, běž pro Andreje."
Zapnul plazmový režim serafinu a opatrně sáhl na stěnu. Plast tál jako led v ohni.
"Teď," řekl.
Meklaran jediným trhnutím vyrazil dveře a vsunul polovinu těla dovnitř. Ve stejné chvíli Kay prošel stěnou.
Artur, až po bradu přikrytý prostěradlem, ležel na vysokém lůžku s množstvím zabudovaných přístrojů. U jeho hlavy seděl tlustý muž v ohnivě oranžovém tričku a šklebil se. Neměl zbraň, jen maličký váleček, který tiskl k hochově hlavě.
"Vítám vás," řekl muž. "Zlikvidovali jste doktora? Patřilo mu to, uznávám."
Kay a Artur na sebe pohlédli. Z nějakého důvodu byl Kay přesvědčen, že ho chlapec poznal - navzdory přilbě silového pole a otavenému plastikovému krunýři.
"Držím v ruce odjištěný šokový granát," pokračoval muž. "Pokud zemře, hlava mu praskne jako oříšek. Jasné?"
Artur měl zelený obličej, lícní kosti ostře trčely. Dokonce i oči se změnily… ztratily nadřazenost mladého prince.
"Stejně zemřeš," ujistil ho Kay.
"No a? Mám aTan, díky Curtisovi. Kdežto vy potřebujete kluka živého. Ostatně on sám umřít nechce… z nějakého důvodu."
"Kayi," promluvil tiše Artur. "Zabij ho… začneme od začátku. Slibuji, že opět půjdeme spolu."
Muži cuklo v obličeji.
"Jak vidíš, máme několik možností," usmál se Kay. "Tak co, budeme handlovat? Chlapcův život za tvůj?"
"Už nemáte žádné možnosti," ozval se za nimi studený hlas. "Odhoďte zbraně a smíte se otočit, ale pomalu. Hlavně ty, ještěre. Nezapomeň, že budu reagovat na aktivaci bojových otvorů."
Poprvé za celý den Kay pocítil, že prohrál. Otočil se -pomalu, jak požadoval neviditelný nepřítel, jehož hlas mu připadal povědomý.
Mechanistka se stříbrným obličejem je držela na mušce. Oba - v levé ruce svírala nedbale ultimat, v pravé maličkou pistolku. Lehký krunýř víc zdůrazňoval než zakrýval dokonalou postavu.
Tommy, který ležel u jejích nohou, upustil zbraň.
"Na dítě není možné klást přílišné nároky," promluvila mechanistka. "Tak ho zaujal váš rozhovor, a záření dobře prochází kovokeramikou. Kayi, víš, proč jsem tě nezlikvidovala zezadu?"
Kay zavrtěl hlavou.
"Jmenuji se Marjana. Kdysi jsme pracovali spolu."
"Zdravím tě, Muhammadi," řekl Kay. "Změnila jsi se."
"Zdravím tě, Altosi. Za chvíli přijdou naši a všechno skončí. Mezitím si popovídáme. Znáš rychlost mých reakcí a nebudeš dělat hlouposti. Ještěr se nepočítá, jakmile se pohne, sežehnu ho. Jen škoda, že zahyneš také… Louisi, buď bdělý!"
"Budu," promluvil muž čile. Meklaran se neotočil, pouze vysunul jedno oko, aby pohlédl dozadu.
"Vidím, že jsi v pořádku, Kayi," pokračovala Muhammadi. "Pracuješ čestně, zůstal jsi s klientem až do konce. Sice jsi se do toho neměl cpát, ale když jsi podepsal smlouvu… Umíral jsi často?"
"Stávalo se."
"Potkal jsi někoho z našich? Už dlouho jsem žádného z nich neviděla."
"Viděl jsem Nicka," řekl Kay. "Vystoupil z ligy, obchoduje. Nyní žije na Coolthosu. Oženil se."
"Slaboch," usoudila Muhammadi. "A Dinara?"
"Nevím. Dovolíš, abych vypnul plazmu?"
"Copak, je ti horko? Vypni."
Jazyky plazmy klesly. Kay se ani nepokusil zvednout excalibur. Stejně nestačí vystřelit. Že, pane Martyzenský? Hloupě naletěli. Hanba.
"Zamířil jsi vysoko, Kayi," pokračovala Marjana. "Přecenil jsi své síly. Ochraňuj raději bohaté stařenky nebo dělej melouchy na…"
Dva záblesky, jeden za druhým. Marjaniny ruce vybuchly fontánou těla a kovu. Jedna ruka svírající ultimat odletěla i s ním do kouta, pistole se prostě roztavila. Chviličku nato Kay přiskočil k mechanistce - omráčená se třásla, přišla o

veškerou svou děsivou krásu.
Kay ji uhodil do hrudi, s potěšením využil sílu krunýře. Zachrastila zlomená žebra, žena odlétla ke zdi.
Za Kayovými zády se ozval rachot a křik - tenký, zalykající se Arturův hlas a Louisovo zaječení.
Dutch kopl Marjanu do brady, opět uslyšel zachřestění, v duchu poděkoval servomotorům a skočil k Meklaranovi.
Andrej stojící ve dveřích dál mířil na nešťastnou mechanistku laserem. Zřejmě měl vysoké mínění o životnosti sobě podobných bytostí.
Kas/s/is pomoc nepotřeboval - právě končil drásání toho, co ještě nedávno bylo lidským tělem. Jedna z prostředních tlap spočívala na Arturově hlavě. Nad lůžkem se kouřilo, ve stropu se objevil kráter.
"Lidé přehánějí roli účesu na svůj vzhled," promluvil Meklaran, aniž přerušil svou činnost, "kdežto my pokládáme vlasy za atavismus, nedůstojný našich lidských přátel. Hoch by měl akceptovat toto hledisko."
Kay odtrhl Meklaranovi tlapu od Arturovy hlavy. Curtis junior už nekřičel, nepochybně proto, že se mu nedostávalo sil. Vlasy mu úplně shořely, kůže zrudla a naskákaly na ní puchýře. Pokud se ovšem vezmou v úvahu všechny okolnosti, výstřel Meklarana, při kterém se šokový granát prostě vypařil, bylo možné pokládat za vzorový. Louis nevzal v úvahu onen prostý fakt, že jeho granát neobsahuje výbušniny, ale generátor ultrazvuků. Kdyby měl v ruce něco jiného, Meklaran by byl bezmocný.
"Vydrž, hochu," řekl Kay. Už natahoval ruku k jeho obličeji, ale zadržel ji, krunýř byl pořád ještě moc horký. "Vydrž, králové nepláčou. Vytáhnu tě z toho."
"Možná, ale prozatím ho ponesu já," poznamenal Meklaran nevzrušeně.
"Uspi ho."
Záblesk modrého světla.
Kay odvrátil pohled od pomalu vadnoucího obličeje:
"Ponesu druhého."
"Zřejmě se odchylujeme od plánu?" zajímal se Kas/s/is.
"Správně."
"Smím znát důvod?"
"Už si nejsou podobní."
"No, no," řekl Meklaran s tak lidskou intonací, že se Kay zachvěl. Přešel do vedlejší místnosti, obešel mrtvého lékaře, omráčeného Tommyho a Andreje vyhlížejícího na chodbu. Sklonil se nad Marjanu, která ležela v louži krve. V hrudníku měla proraženou díru.
"Jistil jsem se," oznámil kyborg. "Měla organické srdce."
"Že by? Objednávám kus stříbra…"
Uši měla mechanistka také kovové - stříbrná maska vypadala jako tvář zlé bohyně. Kay Dutch odtrhl ušní boltce a sdělil nehybnému tělu:
"Třeba mířím vysoko, zato ty se hodíš jenom do šrotu."
Marjana neodpověděla.
Ne proto, že byla mrtvá, jak se domnívali Andrej i Dutch. Rezervní krevní oběh, zpravidla využívaný jen při velké fyzické námaze, se zoufale snažil zajistit dodávku krve do mozku a jater. Chlopně uzavíraly proražené tepny. Elektrody v mozku tlumily nesnesitelnou bolest.
Andrej netušil, že pro některé mechanistky srdce už není životně důležitým orgánem.

Sedmá část
Sídlo Boha
1

T/san zuřil. Jeho, který pracoval v SIB pět let, drželi půl hodiny pod zámkem! Nevěřili mu! A to jen proto, že mezi útočníky byl Meklaran.
K vězeňskému bloku dorazili právě včas - Lemak nestačil ještě zaútočit. Kal musela cestou třikrát ukázat strážným svůj žeton - čtyři muži v krunýřích a Lovec byli nepřekonatelnou překážkou. Kal napadlo, že kdyby Lemak vynaložil stejnou energii hned na začátku, Kaye i jeho přátele by zastavili v půli cesty.
Admirál stál obklopen několika ordonanci před trojnožkou polního pultu. V další části chodby, na jejímž konci byly roztavené dveře, se šikovali muži v krunýřích.
"Půjdete první?" otočil se admirál od obrazovky. Isabela přikývla hlavou. "Správně… Začněte!"
Chodbou doslova prolétla kovová vlna. Kal přimhouřila oči, protože krunýře útočících Lemakových vojáků rozkvetly plamínky plazmy, do rámu dveří udeřily laserové paprsky.
Jeden z útočníků vyběhl příliš dopředu, dostal se do palby ostatních a upadl - buď zemřel nebo se rozhodl, že si poleží.
"Ztrátám se nevyhneme," mrkl Lemak na Kal. "Ale skoro všichni mají aTan."
Vojáci vtrhli do vězeňského bloku. Většina dveřmi, několik skupin otvory proraženými ve stěnách. Kal si uvědomovala, že Lemakovi lidé nyní pronikají do vězení ze všech stran, a připadalo jí, že těch padesát útočníků, které má před očima, dokáže zdolat každý odpor.
Výstřely ztichly.
"A je po všem." Lemak se otočil ke Kal a s úsměvem jí položil ruku na rameno. Isabela se dusila vztekem.
"Po všem? A co když kluk umřel?"
"Mí muži…," začal Lemak.
Ordonanc, který zaujal Lemakovo místo u pultu, přišel k veliteli.

"Dovolte…"
Lemak ustal.
"Ve vězeňském bloku nejsou, admirále. Nalezli jsme tři mrtvé… to je vše."
Kal odstrčila Lemaka a rozběhla se k roztaveným dveřím. T/san ji následoval.
* * *
Kay nikdy nepřeceňoval své síly a nespoléhal na štěstí.
Nyní však neměl jinou možnost - musel spoléhat na obojí.
Z vězeňského bloku unikli velice jednoduše - cestou, kterou velení základny používalo při návštěvě vyslýchaných.
Tato část plánu navrženého Rodinou připadala Kayovi nejpochybnější, ale hypertunel opravdu pořád fungoval.
Nikoho nenapadlo, že by vězňové chtěli prchat z jednoho vězení do druhého.
V tomto případě to byla jediná šance místo žádné.
"Hezké místo," zhodnotil Andrej, když Dutch s Tommym v náručí prošel hypertunelem.
Kay pochopil, co má kyborg na mysli. Ocitli se v pracovně - polyfunkční pult, pohodlné křeslo, panoramatická obrazovka, kolekce zbraní na vyklenuté stěně ozdobené starým gobelínem. Kdyby měli čas, stálo by to tady za prohlídku.
"Detektory?" otázal se Kay, přicházející z čekárny.
"Asi ne."
Kay pohlédl na Tommyho. Hoch byl pořád ještě paralyzován, ale víčka se mu už začala třást. Mechanistka mu vpálila ze stunneru plnou dávku.
Hypertunel pořád fungoval; v pracovně se objevil Meklaran. Aby se vešel do přechodové zóny, postavil se na zadní tlapy a spolu s Arturem, kterého tiskl k hrudi, vytvořili jakési sousoší. Kayovi opět zatrnulo při pohledu na bledé chlapcovy tváře.
"Pohrabete se ve strojích?" otočil se současně ke kyborgovi a Meklaranovi.
Kas/s/is ustoupil o krok:
"Nebudu riskovat."
"Já tím spíš," ozval se kyborg. "Jsme od přístaviště ještě dál než předtím, ale odtud vede velice dobrá chodba."
Hypertunel zafungoval naposledy - bojovník zůstal na místě, kde se objevil, což bylo rozumné, protože blokoval průchod.
"Svlékneme se," přikázal Kay a položil Tommyho na podlahu. "Kas/s/isi, pusť se do dveří."
Krunýř byl příšerně těžký, a přestože si vzájemně pomáhali, ztratili sedm cenných minut, než se Kay dostal ze svého serafinu. Dutch se napil z trubičky, kterou mu vsunuli do úst. Nápoj byl hořký a smrděl, ovšem bojové koktejly se nikdy neucházely o vítězství v soutěžích o nejlepší nápoj.
"Mam ještě dvě hodiny," řekl Kay.
"To stačí ke smrti i k ukrytí," prohlásil Meklaran, který si připevňoval na hruď znak velitelství SIB. "Podle plánu projdeme ještě tři místnosti, v poslední by měli být strážci. Za nimi je dopravní terminál číslo osm a chodba k přístavišti,"
Kay si uhladil uniformu. Přestože ji ušili včera, nepůsobila nově. Kapilánské nárameníky a stužky medaile "Služebník Říše" čtvrtého stupně doplňovaly obrázek.
Bojovník se stal seržantem, kyborg - důstojníkem SIB. Tommy měl pod krunýřem vybledlé staré pyžamo, velice podobné tomu, které měl na sobě Artur. Kay poplácal hocha po tváři, ale ten nereagoval.
"Jdeme." Kay si hodil excalibur na záda. "Je čas. Andreji, vezmi Tommyho."
Vyšli dveřmi, které se poslušně otevřely. Krunýře zůstaly na podlaze jako čtyři modré hromádky. Kay možná v duchu děkoval nemyslícím plátkům z kovokeramiky, nebyl však natolik sentimentální, aby to učinil nahlas.
* * *
Jan Dumbovský nestál na druhořadém stanovišti proto, že ho pokládali za špatného vojáka. V nejbližší době se měl stát seržantem a být převelen k elitníma prvnímu pluku, který podléhal přímo Lemakovi.
Pouze skutečnost, že si ještě nevydělal na aTan, ho zbavila potěšení zúčastnit se útoku na vězeňský blok. Za tři roky služby si Jan, který neměl skoro žádné výdaje, mohl nesmrtelnost dopřát, ovšem jeho rodiče žili na chudé planetě Haxii. Peníze syna, kterému se podařilo vstoupit do armády, jim umožňovaly existenci na planetě, kterou už dávno všichni pokládali za neperspektivní.
Patnáctikilový lehký krunýř Jan nosil bez námahy, jako košili z opravdového hedvábí, kterou si nemohl dovolit. Impulzní laser, připevněný k lokti, vypadal jako prodloužení pravé ruky.
Celkově byl Jan sám se sebou spokojen. Usoudil, že pokud v dopise rodičům, který chtěl večer poslat, popíše střetnutí s teroristy tak, jako by se akce účastnil, nebude to moc velký přestupek.
Dumbovského stanoviště bylo vedle Lemakova apartmá. Jan chvíli přešlapoval ve výklenku ve stěně, který mu poskytoval dobrý výhled i určitou ochranu. V tom okamžiku se dveře otevřely a na chodbu beze spěchu vyšel neznámý kapitán, který si otřepával rukáv uniformy.
Jan se narovnal. Nastoupil službu před dvěma hodinami a nevěděl, jestli v Lemakových pokojích někdo je. Admirál často pracoval v noci.
Přesto na neznámého namířil plamenomet. Důstojník se zamračil.
"Doklady," pronesl neutrálně Jan. Kapitán mlčky sáhl do kapsy uniformy. Podal doklad. Jan ho vzal do ruky a řekl:
"Promiňte, pane Šivaki. Mimořádná situace."
Nijazo Šivaki, specialista na výslechy, člen endorijského uskupení, schoval doklady a zeptal se:
"A co tam, pořád se perou, vojíne?"

Takové důstojníky Jan nesnášel - shovívavě dobrodušné k vojínům. Teď však se chtěl vypovídat.
"V síti říkali, že teroristé jsou uzavření ve vězeňském bloku. Je tam samotný Lemak."
Šivaki zavrtěl hlavou, zřejmě neschvaloval admirálovu zálibu v pobytu v centru událostí.
"Jen jsme přiletěli a hned tohle…," řekl. "Kudy se jde k nemocnici? Ta štěňata zvadla po první injekci…"
"Třetí úroveň," odpověděl Jan. Znervózněl. Doklady měl kapitán v pořádku, ale…
"Hej, seržante!"
Ze dveří vyhlédl světlovlasý muž s bledým obličejem bez emocí.
"Odneste kluky, než se dočkáme admirála, bude po nich."
Za mladíkem se objevil kyborg s tělem dítěte v náruči a Meklaran se stejnou zátěží. Mladík měl uniformu SIB, mimozemšťanovi se na hrudi blýskal služební žeton.
"Musím prověřit doklady," pronesl Jan. Najednou ho zamrazilo a po zádech mu stékal pramínek potu. Všichni věděli, že ve vězení je chlapec, který zná tajnou informaci, ovšem Lemak nepořádal výslechy ve své pracovně, a podle sdělení byl mezi útočníky Meklaran.
"Prosím," souhlasil kapitán. Jan nepochyboval, že doklady budou v naprostém pořádku, i u mimozemšťana, a všichni projdou kolem něj, pochopitelně ne do nemocnice, ale ke transportní kapsli, která je dopraví na přístaviště během dvou minut. Jan si ještě uvědomil, že pokud nedodrží předpisy a pustí je (přičemž upozorní hlídku u terminálu), nepostaví ho před soud, ale propustí za porušení strážných pravidel. Zase půjde pracovat do dolů na Haxii, bratr bude muset opustit školu a za rok nebo dva se připojí k němu. Jan stiskl spoušť.
Byl rychlejší než Meklaran o půl sekundy. Paprsek zasáhl světlovlasého mladíka, odřízl mu ruku v lokti, načež plazmová střela Kas/s/ise zajistila rodičům Jana Dumbovského říšský důchod.
"K čertu," zašeptal Dutch. Andrej položil Tommyho na podlahu a sklonil se k bojovníkovi. Raněný vojín se zakřenil, zadržel výkřik, avšak strach v obličeji neměl. Lékaři Rodiny skvěle dokázali utlumit pud sebezáchovy. Meklaran přistoupil ke Kayovi.
"Rušíme plán," řekl. "Pokud i tento mladík pochopil, oč se jedná, hlídky v dopravních uzlech nás nepustí."
"Zneklidnilo ho, že jsme vyšli z Lemakova pokoje."
"Zneklidněl jsem ho já. Co uděláme s vojínem?"
Kay mlčky stanul vedle Andreje, který ustoupil o půl kroku. Dutch pohlédl na raněného. Na okamžik se jejich pohledy střetly. Kay odvrátil zrak.
"Jenom… rychle…," zašeptal mladík.
"Promiň." Kay sundal ze zad excalibur. Pocítil žár tichého výstřelu, potom stiskl spoušť. Andrej už zvedal Tommyho.
"Použijeme náhradní variantu," rozhodl Kay.
2
Jejich cestu k přístavišti lemovali mrtví. Hlídka u dopravního terminálu dosud nebyla informována, že teroristé unikli z vězeňského bloku, nebyly tedy problémy. Ovšem když je kapsle unášela prostorem základny, Lemak už věděl hodně - dvě hlídky, které neodpovídaly, jednoznačně naznačovaly cestu. Oddíly soustředěné u vězení zamířily k přístavišti - teď už se počítaly sekundy. Kal a T/san někam zmizeli. Lemak to ani nezaznamenal. Zůstal u pultu - přesné rozkazy byly nyní důležitější než osobní účast v akci. Všichni pracovníci základny, kteří byli schopni boje a ocitli se u přístaviště, se soustředili v sále terminálu. Odtud vedla k lodi teroristů krátká chodba - hodlali je zadržet právě tady.
Lemak si uvědomil svou klíčovou chybu: dovolil Kayovi unést chlapce. Tím přišli o možnost použít těžké zbraně, protože by mohli zastřelit Artura. Zbývaly stunnery a rozumné zbraně se zapnutými humanitárními funkcemi - nebylo to málo, ovšem skoro nic ve srovnání s tím, co by Lemak chtěl.
Zbývalo věřit v početní převahu. Dvacet mužů v terminálovém sálu bylo dost, než aby je zlikvidovali první salvou.
* * *
Do transportní kapsle se vešli bez větších problémů, i s Meklaranem. Malý vagónek s lesklými stěnami uháněl základnou na pružném magnetickém polštáři. Měl nezávislé napájení i řízení - požadavky bojové jistoty se nyní obrátily proti pánům orbitální stanice. Zastavit kapsli nebylo možné.
Kay pohlédl do zrcadla a uhladil si uniformu. Tato nepříliš důmyslná maškaráda už splnila svůj účel - uspala bdělost mladíka na prvním stanovišti a tří vojáků na druhém. Opět by se hodily krunýře - bohužel do nich nyní bezmocně kopali členové komanda, kteří vnikli do Lemakovy pracovny.
"Dvacet sekund do konce," oznámil Meklaran. Stál u širokých dveří a pečlivě chránil mnohem křehčí lidi. "Začni."
Kay vytáhl z kapsy uniformy malý jednorázový vysílač a stiskl tlačítko. Zasvítila krátká spirála antény. Žádné záření jim už nemohlo uškodit, ovšem jejich život závisel právě na síle signálu.
"Jestli nás tvá loď uslyší," řekl Kas/s/is, "bude to neuvěřitelná klika."
Kay odhodil vysílač a uchopil excalibur. Na Andrejových kovových ramenech visela dvě chlapecká těla - kyborg měl omezenou bojeschopnost jako v poškozeném pancíři.
* * *
Hyperkutr pořád vypadal jako nákladní loď. Povrch kolem vstupu byl lehce otaven, hromádka popele památkou na něčí pokus proniknout dovnitř. Nyní kutr ponechali na pokoji, jen dva Lovci střežili hypotetické nepřátele, kteří mohli číhat uvnitř. Automatika robotů mohla soupeřit s mechanismy kutru; nepochybně by nepřehlédla nové otevření střílen.
Když na lodi zahučely spouštěné motory, laserové věžičky robotů začaly sledovat zdroj zvuku. Ovšem kutr se nepouštěl do laserového souboje. Prostě spouštěl pohon.
Bojové roboty neučili boji s vesmírnými loděmi.
Jako první naskočil gravitační motor. Vektor tahu byl orientován opačným směrem vůči robotům, kteří nepodnikli žádné kroky. Masivní clony vchodu se prohnuly tlakem virtuální hmoty, ale vydržely. Loď se pomalu začala plížit k

nákladní chodbě.
Pohyb trval zlomky sekund, potom se zapnul plazmový motor - mimořádné porušení pravidel chování na palubě stanice. Po sekundě váhání Lovci interpretovali tento fakt jako útok a šest laserových paprsků začalo šlehat do trysek. Kdyby měly víc času, nepochybně by triton propálily. Ovšem ohnivá bouře, která řádila v doku, neznala lítost.
* * *
Do terminálového sálu dolehl nejdříve hluk. Někteří vojáci ztuhli v očekávání kapsle s teroristy, jiní zariskovali a otočili se. Spatřili rozehřátý vzduch, přicházející z chodby. Potom se v oranžové záři přicházejících plamenů do sálu vkutálely dvě roztavené kovové koule. Jen podle plamenů, šlehajících ze zázrakem uchovaného laseru, v nich bylo možné rozpoznat Lovce. Potom přišla smrt.
* * *
Dveře kapsle se otevíraly ztěžka, přerušovaně. Když mezera dosáhla deseti centimetrů, vnitřek zasmrděl spáleninou. Kas/s/is vrazil do otvoru přední tlapy a rozevřel je, potom i zevní dveře - otavené a zaklíněné. Za nimi páchla tma.
"Bohové," pronesl nečekaně kyborg.
Vzduch byl horký a dusný - v terminálovém sále shořelo a roztavilo se všechno, co jen bylo možné. Mříže klimatizace, vyčnívající ze stěn zbavených dekoračních panelů, křečovitě polykaly proudy hustého, štiplavého kouře. Pouze díky tomu bylo možné dýchat.
Ve vzduchu se vznášel pach spáleného masa.
Jako první vystoupil z kapsle Meklaran, potom Kay, jako poslední Andrej s hochy na zádech. Podrážky při došlápnutí na rozpálenou podlahu zaškvířily, dokonce i Kas/s/is začal přešlapovat na místě. Spálená lidská těla, místy zmáčknutá kouřícími krunýři, které neodolaly teplu, vytvořily uprostřed sálu nerovnou hromadu - smetla je tam ohnivá bouře. Na některých ještě tančily plameny.
Kay dostal záchvat kašle. Kyborg už kráčel chodbou vedoucí k přístavišti, Meklaran se rozhlížel, jako by hodnotil účinnost netradiční zbraně.
"Tohle ti neodpustí, Kayi," pronesl polohlasem. "Pořádně jsi to přehnal."
Vysunul z tlap tenké drápy a zadupal. Zastavil se, aby si prohlédl kus kovu, ze kterého tryskal ke stropu tenký paprsek, viditelný jen díky klubkům kouře. Na stropě s tichým třesknutím praskl jeden z pozůstalých osvětlovacích panelů a setmělo se ještě víc.
Kay se rozběhl za Meklaranem. Andrej už zmizel v chodbě. Slabé zaúpění upozornilo, že některý z hochů se začíná probírat. Teplota dosahovala nejméně sta stupňů -největší pečicí trouba v dějinách mimo planety spálené mezonovými bombami.
Před chodbou se Kay zastavil, naplno vdechoval horký vzduch. Bojový koktejl už začínal působit a svaly bičované chemikáliemi umožnily Dutchovi zdolat vzdálenost za tři minuty, ovšem nechtěl po tuto dobu dýchat.
Tu uslyšel za zády výbuch.
Otočil se právě včas, aby zahlédl, jak plazmový výbuch rozmetal jedny ze dveří terminálu. Zničený sektor stanice byl izolován, útočníka to však nezadrželo.
Bylo možné, že Vanda Kachovská opravdu postřehla nepravidelnost pohybů Meklarana z SIB, ovšem Kayovi připadalo, že jeho soupeř jedná bezchybně. Nejpodivnější bylo, že na něm jela žena - známá blondýna v lehkém krunýři. Kay ještě nikdy neviděl Meklarana, který by něco takového připustil.
Dutch zvedl excalibur tak rychle, jak jen dokázal, a dokonce Meklarana předstihl. Fialový záblesk a mimozemšťan nadskočil, málem přitom svého groteskního jezdce shodil. Potom Kay vystřelil.
Těžko se střílí, když víš, že jsi chybil.
"Chyť je, T/sane!" zvolala Isabela Kal a seskočila. "Živé!"
Plazmová střela Meklarana přecházejícího do bojové transformace změnila hlaveň excaliburu na cár bílého kovu.
3
Vlastně tu byl jen jeden terč - muž jménem Kay Altos. T/san k němu běžel na zadních tlapách jako obrovská kudlanka, zabalená do kovu a plastu. Oči, složitější než lidské, sledovaly každý protivníkův pohyb.
Muž ho málem zasáhl. Technika, prokletá technika - tou se lidem podařilo převýšit Meklarany. Inovovat zařízení zabudovaná do těla je mnohem obtížnější než zdokonalovat vnější zbraně. Lidé kompenzovali své pomalé reakce polorozumnými zbraněmi, a nyní ještě tachyonovými lasery, které porušovaly princip kauzality. Meklarané už dlouho nepokládali lidi za nepřátele - tak rozhodl Dokonalý a tak se stalo. Ovšem T/san nalezl výtečné východisko ze situace; nenáviděl jednotlivé lidi, nikoli celé lidstvo. Kdysi mu tento nápad podstrčil Ahar a Meklaran jej pokládal za vynikající.
Nyní měl důstojný objekt nenávisti - muže ve vojenské uniformě, držícího pažbu poškozené tachyonové zbraně. Zřejmě ji chtěl použít jako klacku, ovšem nemohl uchopit rozpálený pozůstatek hlavně.
T/san, skočil a proletěl nad mužem. Už dávno namířený stunner vypálil plnou nálož.
Meklaran poprvé střílel na člověka, jehož reflex nezaostával za jeho vlastním. Kay se pohnul v okamžiku, kdy T/san skočil, a udělal to neobyčejně rychle. Náboj ze stunneru chybil, muž udeřil rozpálenou zbraní. Sílu měl jako Bulrat, což ve spojení s rychlostí Meklaranova skoku poskytlo otřesný efekt. Šupina na hrudi se vmáčkla dovnitř, poškodila řadu organických orgánů a zničila vysunutý stunner.
Meklaran zasažený v půli skoku se bleskově otočil, aby kontroloval protivníka. Muž měl neuvěřitelně rychlé reakce - nepochybně práce genetických inženýrů Říše, jejichž činnost tak šikovně zkompromitovala meklarská rozvědka před mnoha léty. Určitě se to neobešlo také bez chemických stimulátorů; v infrasvětle bylo lidské tělo nepřirozeně teplé. Zřejmě hořel, proměněn v bojový stroj dokonalý skoro jako kyborg.
Meklaran udeřil - přední tlapy se zkřížily jako gigantické kleště a sevřely Kayovy nohy. Dutch nemohl ustoupit, pokročil tedy dopředu, přímo na mimozemšťana, lýtko mu nezasáhly ostré drápy, ale metalizované tělo. Normální

člověk by při takovém zásahu utrpěl několik zlomenin, ovšem od Kayovy kůže se Meklaranovy tlapy odrazily jako od gumových sloupů. V následující sekundě Dutch skočil pod mimozemšťana a T/san pocítil, jak se tři sta kilogramů jeho váhy zvedá do vzduchu. Pád nebyl silný, ale nečekaný. Mimozemšťan se kutálel ke kouřící kovové hromadě v koutě sálu, kde zachrčel, když se šupiny dotkly rozpáleného kovu. Nato bolest, náhlá a prudká, zachvátila přední tlapu. T/san sebou trhl a pochopil, že přišel o jednu končetinu. Z rozbitého robota, na kterého spadl, tryskal do stropu laserový paprsek, mizející v roztaveném kráteru.
Kay sáhl po pistoli u pasu, zachytil však Meklaranův pohled a rozumně spustil ruku.
"Chci ho zabít," řekl T/san. Kal, která celou dobu mířila na Kaye, zavrtěla hlavou.
"Ne. Dokud žije, jeho kutr neodletí."
"Chci…," začal znovu Meklaran.
Kas/s/is vylétl ze žhavého pekla chodby. Byl prakticky neodlišitelný od T/sana. Dokonce i falešný odznak SIB se leskl na stejném místě.
T/san se okamžitě přestal zajímat o Kaye a vrhl se na rodáka. Dutch jim stál v cestě, ovšem Kas/s/is byl u něho dříve a jediným mávnutím tlapy ho odhodil do chodby.
Kal stačila dvakrát nepřesně vystřelit, než se Meklarané sevřeli v souboji. Střelecké otvory plazmových kanónů měli oba otevřené, ale žádný z nich neriskoval výstřel, přesvědčen o stejně smrtonosné odpovědi. Kal kmitala kolem ještěrů, kteří se převalovali na podlaze a pokoušela se nalézt toho se šesti tlapami. Dávka výstřelů ze tmy chodby ji donutila ustoupit do chmurné společnosti sežehlých mrtvol.
Zbývalo jen čekat na příchod obávaného Lemakova komanda.
* * *
Kay zdolal chodbu za půldruhé minuty. Ventilace běžela naplno a teplota už poklesla. Dutch necítil bolest po Meklaranových zásazích, ale věděl, že do večera - pokud se ho dočká - mu opuchne celé tělo.
Vstup do kutru byl otevřen. Kay vběhl na můstek, kde zastihl Andreje. Chlapci už byli patrně upoutáni k lůžkům.
"Dvacet sekund," řekl rychle Kay při pohledu na Andrejovu ruku, položenou na interiace pultu. "Poskytni Kas/s/isovi šanci."
"Startovat na plazmě?" zeptal se kyborg po pětadvaceti sekundách. Dutch pohlížel na obrazovku, na které se černal otvor chodby. Pokud Kal nedokáže ustoupit, smrt ji na nějakou dobu zdrží.
"Na gravitačních," přikázal Kay. "Lodi, vypusť po startu klamný cíl, aby měli dva terče."
"Na této základně mají laserů i pro dvacet," ujistil ho Andrej. "Sám jsem na takové sloužil."
Paprsek laseru pečlivě odřízl vnější průlez a v mrazivém vichru kutr vyletěl do vesmíru.
* * *
"Dva cíle," oznámil operátor. "Kutr odlétající po sedmnácté souřadnici je klamný cíl. Má hmotnost o řád nižší než standardní.
Lemak pohlížel na obrazovku.
"Střílet?" zeptal se netrpělivě důstojník.
"Dokážete odříznout motory bez zničení kabiny?"
"Mají dobré pole, bude třeba použít tachyonové lasery. Rozdrtí je na prach."
"Zničit atrapu."
V operátorově pohledu bylo vše kromě pochopení.
"Proveďte rozkaz."
Lemak se otočil k ordonanci. Ten byl vyškolen lépe - v obličeji se mu neobjevil ani stín pochyb.
"Připravte ‚Posla' a můj torpédoborec. Začněte s opravami. Informaci o tom, co se stalo, utajit. To je vše."
Ordonanc se otočil.
"Stůj. Kolik zemřelo nenávratně?"
"Dvacet sedm lidí, admirále. Ostatní mají aTan."
"Poslat individuální kondolence příbuzným. A nezapomeňte mi je ukázat před odesláním. Podepíšu je osobně."
Během dlouhého života se Lemak přesvědčil, jak svět oceňuje opravdový lidský přístup.
4
"Pít," zaúpěl Tommy. Kay mu podal sklenici, nepřestal však postřikovat jeho tělo aerosolem proti spáleninám. Nohy nechtěly Tommyho pořád poslouchat, ovšem ruce už ovládal.
"Za hodinu ti naskáčou puchýře," oznámil mu bez zvláštního soucitu Kay. "Ale ne veliké."
"Podařilo se?"
"Ano, už jsme v hyperprostoru. Obleč se."
Tommy usedl na lůžku a opatrně si oblékal košili.
"Kde je Artur?" zeptal se.
"Ve své kajutě, s Andrejem. Ten je lepším lékařem než já zabíječem."
Kayovi pobyt v "peci" příliš neuškodil - ceroplast implantovaný do kůže chránil nejen před Meklaranovými ranami, ale i před vysokou teplotou. Nevyhnutelnými onkologickými důsledky se Dutch nevzrušoval.
"Hodně jsem vás zklamal?" zeptal se Tommy.
"Normálně." Kay usedl do křesla a zamyšleně pohlížel na hocha. Mezi nimi se tyčila ledová stěna, kterou vnímali jen oni.
"Mám zapnout hudbu?" zeptala se úlisně loď.
"Ucpi si uši! Ptej se, Tommy."
Chlapec opatrně spustil nohy z postele, pokusil se na ně postavit a opět klesl do peřin.

"Proč jsi se rozmyslel, Kayi? Proč jsi mě tam nenechal?"
"Jak jsi k tomu došel?" podivil se Dutch.
"Trošku jsem uvažoval. Nebyl jsem užitečný a ani jsem nemohl být. Kdyby byl k útoku zapotřebí ještě jeden bojovník, požádal bys Rodinu. Je to tak?"
"Je."
"To znamená, že jsi mě chtěl použít k něčemu jinému. Protože jsme zachraňovali mého dvojníka, nepochybně jsem ho měl zastoupit. Tělo by zůstalo na místě, nikdo by vás nepronásledoval."
"Uhodls," přiznal Kay. "Ale nehodlal jsem tě zabít. Jenom uspat. Slíbil jsem to."
"Děkuji."
"Znám rodinnou příchylnost." Kay vstal. "Půjdu za Arturem. Ten je na lom mnohem hůř, hochu."
"Neodpověděl jsi," prohlásil Tommy a Kay vycítil v jeho hlasu Curtisovu intonaci.
"Dobrá. Když povím, že mi tě bylo líto, uvěříš?"
"Samozřejmě, že ne."
"Tak nevěř."
* * *
Louis zavolal Kal přímo z dogarského "aTanu". Zalhal, že si prodloužil nesmrtelnost a požádal, aby pro něho poslali kutr. Isabela přerušila spojení. Měla dost starostí s Marjanou, na které nyní pracovala skupina techniků a lékařů, a s T/sanem, který se po souboji s rodákem ocitl vedle něho na operačním stole meklarských chirurgů. Nomachi se může dostat na stanici sám - odznak SIB mu poskytuje dostatek možností.
Lemakova bezstarostnost ji přiváděla k šílenství. Admirál celý den pobíhal po stanici, kontroloval opravy, vedl nekonečné rozhovory se správou planety a hlavním štábem, kterého poslední události znepokojily. Jeho reputace a události posledních týdnů umožnily zabránit skandálu. Kal nepochybovala, že nakonec se všechno svede na darlocké teroristy.
Admirál ji povolal teprve v noci, což bylo dostatečně jednoznačné gesto. Kai se objevila v jeho pracovně, přímo vřela nespokojeností, ale admirál ji přivítal číškou martini.
"Musíme si trošku odpočinout," prohlásil Lemak. "Armáda a SIB nedostávají takovou ťafku do nosu každý den, že?"
"Někdo měl nos moc nahoru," převzala Isabela číši. Za této situace se s Lemakem nesměla hádat, ale nehodlala potlačovat tištěpačnost.
"Nepopírám." Admirál byl naladěný smířlivě. "Bezohlednost, povídáš. Ten tvůj Altos mě fascinuje."
"Není můj!"
"Bohužel ani můj." Lemak upil vína. "Kal, zbytečně se rozčiluješ. Co jsme měli? Kluka, na kterém ztroskotal celý vyslýchací systém, který vydržel každou nemoc a likvidoval drogy. Nevím, jestli náš doktor našel příčinu jeho odolnosti. Ostatně Artur má aTan a zřejmě jsme mu neodebrali všechny možnosti, jak spáchat sebevraždu. Byl si prostě jistý."
"A co máme teď?" zeptala se ironicky Isabela.
"Teď máme zřetelnou stopu kutru, kterým hoch uhání přímo ke svému cíli. Vyrazíme zítra ráno a pověsíme se za ně. Curtis junior dlouho nevydrží, to víš sama. Ale je zřejmě nastaven na splnění tatíkova úkolu. Mají jen jedno východisko: spěch."
"Vyrazíme ráno," hleděla Isabela skrz Lemaka. "Ráno…"
"Jsi v pořádku?"
Isabela se zachvěla. Usmála se na admirála a nasadila výraz bezmocné naivity bývalé žačky, která si věšela nad postel portréty hrdinů Velké války.
"Jsem unavená, Lemaku," postěžovala si. "Měla jsem zabít Altose na Tauri. Kluk se držel, protože mu věřil. Lidem se nesmí nechávat víra v přátele. Moc jim to pomáhá."
"Jaký přítel?! Skvělý bodyguard, kterému slíbili kopec zlata a aTan zadarmo."
"Neviděl jsi ho bojovat s T/sanem. Bodyguard by se vzdal nebo zemřel hájením odchodu. Ale Kay bojoval, aby vyhrál a odešel. Měl motivaci."
* * *
Dokonce i kyborg vypadal vyčerpaně. Vysel z malé ložničky (kutr neměl samostatnou ošetřovnu), a když spatřil Kaye u stolu, přisedl k němu.
"Mluv," vyzval ho Kay a dopil druhý šálek kávy.
"Zemře."
"Rozumím. Kdy a na co?"
"Do týdne. Nejde o mučení, na poškozenou kostní dřeň. Zdá se, že se někdo rozhodl sterilizovat mu veškerou krev."
"Žádná naděje?"
Andrej zavrtěl hlavou.
"Něco tě trápí?" zeptal se Kay. V kyborgově pohledu se kmitl údiv.
"Samozřejmě. Operace skončila fiaskem. Meklaran zahynul."
Bratři vojíni nestáli za zmínku.
"Hoch má aTan."
Kyborg chvíli uvažoval.
"Tak proč jsme ho tahali na loď?"
Kay se naklonil ke kyborgově legrační hlavě a důvěrně zašeptal:
"Aby zemřel na správném místě."

Andrej plavně vstal.
"Převezmu řízení. Kam letíme?"
"Na Ursu."
"K Bulratům?"
"Ano. Pochopitelně do říšské enklávy. Pokud vím, tamní SIB má dost vlastních problémů, než aby ještě kontrolovala tranzitní lodě. Přesedneš na některou loď směřující na Gorru a my poletíme dál."
"Dobře."
"Andreji," překvapil Kay najednou sám sebe. "Úkol jsme opravdu splnili. Všechno je v pořádku. Pozdravuj Liku a pověz jí, že se s ní spojím… podle možnosti."
Kyborg přikývl.
"Nepotřebuješ lékařskou pomoc?"
Kay si nebyl jistý, jestli je to nečekaná ironie nebo známka sympatií.
"Ne, děkuji."
Když Andrej odešel na můstek, Kay vstal a opatrně vstoupil do Arturovy kajuty.
"Vítej," řekl chlapec tiše. Dutch byl přesvědčen, že Andrej dal Arturovi před odchodem prášky na spaní, takže ho to překvapilo.
Skoro celé Arturovo tělo pokrývala vrstva růžového gelu. Na levé ruce se leskla autoinjekce, na hrudi na pavoučích nožkách ztuhl disk kardiostimulátoru.
"Aha. Brzy se budeš cítit líp."
Kay opatrné usedl na okraj lůžka a jakoby náhodou pohladil chlapci hlavu.
"Kdo je ten kluk?" zeptal se Artur.
"To jsi ty."
"Jasné. Pro něho jsi musel na Cailis."
"Ano."
"Smím si s ním promluvit?"
"Zítra. Všechno zítra. Chceš spát?"
"Nic jiného jsem nedělal… v přestávkách mezi mučením."
"Promiň, že jsem se tak zpozdil."
"Odečteme ti z nesmrtelnosti sto let… za trest. Kayi, umřu brzo?"
"Za týden," odpověděl bez váhání Kay.
"Odejdeš se mnou? Všechno otci vysvětlím, uvidíš."
"Za týden budeme na Graalu."
Anur se usmál a kaše na jeho obličeji se roztřásla jako sulc.
"Kayi, jsem prakticky mrtvola."
"Lhal jsem ti někdy?"
Hoch mlčel.
"Všechno bude v pořádku."
"Víš to určitě?"
"Máme naději padesát ze sta. Přesně."
"To je hodně," pronesl vážně Artur.
"Samozřejmě. A teď spi. Potřebuješ zesílit. Jestli nevydržíš týden, bude třeba začít všechno od začátku."
"Vynasnažím se," slíbil Artur.
"Vynasnaž. Počkám, dokud neusneš."
Opravdu seděl u Arturovy postele ještě hodinu. Potom se vrátil do své kajuty, zamračeně pohlédl na Tommyho, který zabral postel, a sám usedl do křesla. Ostatně za dvě hodiny, až analgetika bojového koktejlu přestanou působit, se stejně probudí.
5
"Opravdu letí k Bulratům," řekl zamyšleně Lemak. Hyperprostorové souřadnice nebyly moc precizní, ale kurz kutru se vypočítat dal.
"Stihneme to na Ursu před nimi?" znervózněla Kal. Na můstku torpédoborce se necítila moc jistě. Tady vládla technika, ona raději pracovala s lidmi. Obrazovky radarů, úsečná hlášení operátorů, prošpikovaná profesionálním slangem - to vše jí říkalo mnohem méně než admirálovi.
"Ne," zavrtěl Lemak hlavou. "Mají přídavný motor. Letíme jen nepatrně rychleji než oni. Opozdíme se o pět, šest hodin."
"Pokud má Curtis dohody s mimozemšťany… i kdyby to byli členové Aliance…" Kal polkla chuchvalec, který se jí najednou vytvořil v krku. "Musím varovat enklávy SIB. Jinak to bude zrada."
"Uklidni se. Tvá planeta, Incedios, obchoduje s Bulratem?"
"Samozřejmě, je to jeden ze stálých partnerů. Naše dohodnuté souřadnice jsou blízké…"
"Létáte často na Ursu?"
"Skoro denně."
"Proč by tedy Curtis a Altos měli letět na Volantis?"
Kal pokrčila rameny.
"Mají jiný cíl." Lemak něco přepnul na pultu a na obrazovce se objevila schematická mapa. Maličké praporky označovaly kolonie té či oné rasy. Primitivní mapa do jisté míry znázorňovala i vzdálenosti mezi hvězdami, ovšem ne

absolutní, které v praxi nemají význam, ale úmluvné, hyperprostorové.
"Nové pohraničí." Lemak se dotkl obrazovky a ta část mapy, na které hvězdy zářily říšskou biobarvou, skoro neodlišitelné od fialového pozadí, se zvětšila. "Dvacet napůl osvojených planet. Pokud Artur van Curtis míří tam, pak volba Ursy jako přechodového bodu je oprávněná."
"Co tam chce dělat?"
"Přeceňuješ mě. Kdybych to věděl, nenechal bych mučit dítě."
Lemak se postupně dotýkal prstem vlaječek, které ukazovaly malá okénka - všeobecné informace o planetách.
"Kita, Reion, Selia, Graal… Každá z nich. Pokud nestihneme kutr zajmout a on odstartuje z Ursy, budeme to vědět přesně."
"No a?"
"Přivítáme je na oběžné dráze. To je vše. Náš rozhovor s hochem a jeho věrným ochráncem proběhne u cíle jejich cesty."
"Pokud neodejdou do aTanu."
Lemak položil ruku na rameno Kal vlastnickým gestem, ta však neprotestovala.
"Neodejdou. Nevíme proč, ale aTanu se bojí. Pro Curtisova syna je to zvláštní, ovšem pro nás výhodné.
* * *
Z výše sto kilometrů Ursa připomínala Terru víc než většina lidských kolonií. Stejná vyrovnanost vody a pevniny, stejné spirály oblaků…
Kay byl na planetě-pravlasti Bulratů jen jednou a neodpustil si potěšení samostatného přistání. Odpověděl na dotazy orbitálních základen (kurýrský kutr Setiko, tranzit, přistání za účelem odpočinku a doplnění paliva, zboží a těžkou výzbroj na palubě nemá, pobyt mimo říšskou enklávu se neplánuje). Vyznačili jim přistávací koridor a malá lodička přestala vzbuzovat jakýkoli zájem.
Lidská enkláva byla na nevelkém souostroví, daleko od centrální pevniny. Bulrati neměli vodu rádi a z umístění půl milionu dobrodruhů v řídce obydlené oblasti vytěžili maximální výhody. Nehrozily jim náhodné mezirasové kontakty a odpadla nutnost udržovat rybářskou flotu. Lidé, kteří první riskli přílet na planetu nedávných nepřátel, se během několika let pořádně napakovali obchodováním s rybami.
K hranici stratosféry Kay vedl kutr s plazmovými motory, potom přešel na energeticky náročné, ale čisté, gravitační. Bulrati byli hákliví, pokud šlo o ekologii - to je běžné u rasy, na jejichž planety se nikdy neůtočilo, zato se je nepřítel pokoušel zasypat všemožnými jedy.
V enklávě byl jen jeden kosmoport - říšský, přesně podle dohody. Přidělili jim místo k přistání v nejvzdálenější části, mezi malými jednotkami - pozemskými a meklarskými jachtami, kutry, nízkotonážními nákladními loděmi. Kayovi dokonce připadalo, že zahlédl maličký disk s typickými barvami Svazu Alkari - vzácného hosta na planetách Aliance. Válečné lodě zde nebyly - o ty se staraly orbitální základny.
"Budeš tady dlouho?" zeptal se Andrej, když kutr dosedl na beton. Kay zavrtěl hlavou. S přídavným motorem mohou doletěl na Graal za tři dny. Dej Bůh, aby Artur Curtis tuto krátkou dobu přežil.
Horký povrch kutru stěží slyšitelně lupal; přistání se zapnutým ochranným polem by Bulraty urazilo. Kay pohlédl na obrazovku vnější kamery - otevřený vůz servisní služby kličkoval mezi loděmi směrem k nim. Bylo teplo, ojedinělá - výsledek péče zdejších meteorologů - oblaka jen občas zkrápěla půdu deštěm.
"Jestli chceš, vyřídím všechny formality," navrhl Andrej. "Projdi se… Já nespěchám."
Kay potlačil touhu odmítnout. Bez něho kutr neodletí, ani kyborg nedokáže obejít principy vtělené do počítače.
"Tři hodiny." Kayova slova zazněla trochu jako otázka, trochu jako prosba.
"Natankování a servis zaberou dvojnásobek času."
"Můžeš počkat?"
"Ano."
"A dočkáš se?"
Artur odvrátil hlavu. Ve stěží slyšitelném šelestu syntetických pseudosvalů bylo něco žalostného - kyborgův krk i skoro celý trup byly umělé.
"Když jsem ještě měl cit," začal, "byla Lika Seykerová mou milenkou. Nedokážu navrátit tehdejší emoce, ale pamatuji si je. Matka Rodiny mi přikázala, abych ti ve všem pomáhal. Kas/s/is měl své důvody k oddanosti, já mám své. Jestli jí věříš, klidně jdi."
"Pověz jí, že jsi mi velice pomohl."
"Povím. Nejsem ambiciózní ani skromný. Ale těší mě, když můžu být užitečný."
Kay odešel z můstku, v zádech ho mírně mrazilo. Curtis senior je darebák, ovšem skutečnost, že zachránil lidstvo od této cesty k nesmrtelnosti, vyvažuje všechny jeho hříchy.
Samozřejmě kromě těch, které ještě nespáchal.
* * *
"Děkuji," řekl Artur. "Vynasnažím se, abych tě takovými prosbami už neobtěžoval."
Tommy pokrčil rameny. Jejich vztahy za den "známosti" nabyly velice zvláštní povahy, která by nadchla každého psychologa. Artur byl zmrzačený tělesně, Tommy zase duševně. Chvílemi si rozuměli na půl slova, chvílemi pokusy o objasnění nějakého problému vedly jenom ke vzteku.
"Budiž, chodí sem kyborg, přece nebudeš volat Kaye."
Tommy zavrtěl hlavou.
"Že mi otec vybral ochránce…," zasmál se tiše Artur.
"Napřed jsem si ho vybral já," odvětil stejným tónem Tommy.

Hihňali se, když objekt jejich rozhovoru vstoupil do kajuty. Kay měl na sobě bílý oblek s vyšitým květem lotosu na hrudi - znakem Setiko.
"Bavíte se?" zeptal se a vyvolal tím nový záchvat smíchu. Artur napůl ležel na polštářích, už bez ochranné masti. Tommy seděl vedle něj. Pokud měl Kay předtím dojem, že ve srovnání s Arturem je Tommy slabší, nyní tomu bylo naopak, vypadal jako vtělené zdraví.
"Budeme tady dlouho?" zeptal se nakonec Tommy.
"Nanejvýš půl dne…" Kay pohlédl na svého svěřence. Artur mu připadal příliš bezstarostný - buď to Andrej přehnal s trankvilizéry nebo Curtis junior opravdu uvěřil ujišťování bodyguarda. "Arti, pustíš kamaráda se mnou?"
"Do enklávy? Co tam bude dělat?" podivil se upřímně Artur.
"Představ si, že jsi tam nikdy nebyl a vůbec jsi poprvé v cizím světě."
"Aha… Půjdeš?"
"Půjdu." Tommy nehodlal váhat ani nabízet Arturovi svou společnost. Kay v duchu zaznamenal, že se hoši vyhýbají oslovování křestními jmény. Mohlo to být známkou mírného vzájemného pohrdání nebo naopak výjimečné, nedětské jemnosti. Patrně to druhé. Tommy vstal a poklepal Artura na dlani, jako by se ho snažil potěšit.
"Kup v přístavu ruepp," poradil mu Artur.
6
Automobil servisní služby připomínal džíp - velká kola, masivní sedadla, silný rám. Na hladké ploše kosmoportu vypadal výstředně. Kayovi až po chvíli došlo, že auto je prostě určené pro Bulraty.
Řidič, svlečený do pasu (modrá blůza uniformy ležela na zadním sedadle), mladík asijského typu, na ně přívětivě pohlédl a zeptal se:
"Obchod nebo odpočinek?"
"Obojí," odvětil krátce Kay.
"Správně," řekl řidič. "Nahlédněte do Jitra. Dneska tam zpívá Alla."
Dutch přikývl, jako by mu jméno zdejší zpěvačky něco říkalo. Řidič je vysadil u pavilonu celní kontroly a zamířil do spleti lodí.
"Připomíná Terru, viď?" zeptal se nesměle Tommy a přitiskl se ke Kayovi.
Bez Artura rázem ztratil většinu nedávno získaného sebevědomí. Světlá košile mu na zádech prosákla potem -hoch byl zvyklý na chladné podnebí Cailisu.
"Moc ne." Kay postrčil Tommyho ke dveřím. "Tady málokdy prší. Mokrá srst je nepříjemná, že?"
"Jak to mám vědět?"
Kontrola k nim neměla žádné výhrady. Přes Ursu vedlo hodně tranzitních cest říšských lodí a celníci si nenařikali na nedostatek práce. Důstojník Bulrat zívl, rychle přejel doklady ručním skenerem, převrátil v ruce čmeláka-M a vrátil jej Kayovi. Setiko byla vážená společnost a její zaměstnanci měli právo nosit zbraně.
"Proč se jmenujeme různě?" zeptal se tiše Tommy, když vyšli z pavilonu. "Myslel jsem si, že budu tvým synem jako Artur."
"Legendy je třeba měnit. Copak, nelíbí se ti tvůj současný statut?"
"Ne."
"Když jsi mě přišel zabít, nevadilo ti to," neudržel se Kay.
Kráčeli zastíněným bulvárem, osázeném místními druhy stromů, s namodralými dužnatými listy a sukovitými kmeny. Řady vysokých budov - půda zde byla drahá - pableskovaly polarizačním polem, které odráželo infračervené složky slunečního světla. Bohužel, v ulicích bylo kvůli tomu ještě dusněji.
Městečko žilo díky kosmoportu. V ostatních lidských osadách enklávy se bylo možné zabývat lovem ryb nebo - společně s Bulraty - vědeckými pracemi. Přátelství, jak první obyvatelé město na planetě nového spojence nazvali, bylo zaměřené na turisty a letní sezónu. Byla zde spousta obchůdků s falešnými suvenýry, luxusní supermarkety, kde se daly najít originální výrobky jiných ras, a nespočetné množství minibarů, nabízejících nejen alkohol a drogy, ale hlavně chlazené nápoje.
Po deseti minutách prostě museli vlézt do jednoho z obchůdků. Bylo tam chladněji a obsluha, ke Kayově radosti, nebyla příliš dotěrná, což působilo lépe než přehnaná zdvořilost.
Tommy ztuhl u vitríny, která připomínala skleněnou rakev. Byl v ní opravdový válečný úbor Bulrata z období Velké války. Na Kayův vkus měl příliš mnoho pancéřových dílů, než aby ho sebejistí Bulrati té doby nosili, a příliš mnoho ozdob, než aby mohl sloužit jako bojový. Opustil hocha zaujatého úborem - bůhví proč navlečeném na lidské figuríně - a přistoupil ke stěně ověšené rituálními noži různých klanů. Nože byly sice falešné, ovšem v mistrovském provedení.
Jeden z prodavačů se vynořil za Kayovými zády jako stín:
"Máte zájem?"
"Ano. Potřebuji nůž klanu Šivukima Ahara. Ale opravdový."
"Nesmíme prodávat opravdové nože," řekl prodavač zdvořile, ale nijak nespěchal s odchodem.
"To nesmí nikdo. Přesto se prodávají."
V prodavačově obličeji bojovala lačnost s opatrností.
"Můžete přijít zítra večer?"
Kay zavrtěl hlavou.
"V tom případě… bohužel." Prodavač zřejmě pocítil opravdovou úlevu. Zákony Říše jsou tvrdé k rušitelům mezirasového míru.
Tommy se nakonec odtrhl od vitríny a přišel k nim.
"Máte ruepp?"

Prodavač ožil:
"Ruepp? Samozřejmě. Výtečný suvenýr z Ursy pro mladíka. Bude na co vzpomínat, že?"
Kay mlčky zaplatil - cena nebyla přehnaná - a Tommy se stal majitelem deseticentimetrové koule z duhového skla.
"Předmět jednoho z náboženských kultů Bulratů," prohlásil prodavač tak pyšně, jako by sám byl ústřední postavou tohoto kultu. "Velice dobrý psychický stimulátor, přestože naši vědci jeho působení popírají. Pěstuješ ‚jeng', mladíku?"
"Pěstoval jsem."
"Výborně. Zírání na ruepp při meditaci umožňuje prožít příjemné vzpomínky, vrátit se v čase… přirozené pokud se tomu věří."
"Děkuji," prohlížel si Tommy zamračeně barevnou kouli. Kay mu položil ruku na rameno a tiše se zeptal:
"Copak, nepovedený Arturův vtípek?"
Tommy zvedl pohled:
"Ne, naopak. A máte bulratské trenažéry? Pro posilování?"
Prodavačova tvář se rozzářila úsměvem:
"Samozřejmě, mladíku."
Kay zaplatil za pružnou šňůru zapletenou do podoby copu, jejíž jedinou předností byla sytě zelená barva a možnost nosit ji místo opasku. Netušil, nač vydal peníze - na vzájemné žerty obou kluků nebo na nesmělá gesta rodícího se přátelství.
Po opuštění krámku Tommy pohlédl tázavě na Kaye.
"Nevyhledáme Jitro a neposlechneme si zdejší hvězdu?" navrhl Dutch.
"Můžeme," souhlasil hoch spokojeně. "A koupíš mi colu. Dvě láhve."
Bar našli snadno. Byla to maličká, útulná restaurace. Kay se dlouho chechtal před vchodem, když četl celý název podniku: Jitro v borovém lese. Tommy nechápal důvod jeho veselí. Teprve večer ho Artur poučil o existenci starého obrazu a dokonce našel reprodukci v počítačové encyklopedii umění.
Teprve později Tommy uznal, že Dutch měl pravdu, když se smál při pohledu na pódium zhotovené ze starých trámků, na kterém s doprovodem dvou mladých Bulratů s dřevěnými trubkami zpívala Alla - mladá bulratí samice.
Někdo v Jitru měl rafinovaný smysl pro humor.
7
Druhý den po odletu z Ursy se Arturův stav zhoršil. Ještě ráno se cítil docela obstojně, hovořil s Tommym, vzal si od něho ruepp a dlouze zíral do duhové hloubi koule. Kay prošel všechny údaje kyberdiagnostika, aby se přesvědčil, že se zázrak nedá čekat. Chlapec umírá. Pomalu - protože polovinu jeho krve nahradil univerzální hemolikvor - experimenty vojenských lékařů nezničily jen kostní dřeň, ale i ledviny.
V každém případě Kay nabyl jistoty, že ke Graalu doletí. Vyspal se a pak strávil několik klidných hodin na můstku - sám, jen se šedivou tmou hyperprostoru na obrazovce a klidným hlasem lodě, který četl starou knihu.
Tommy vběhl na můstek, když loď přerušila čtení a oznámila:
"Máme potíže, Kayi. Hoši…"
"Artur umírá!" vykřikl Tommy a chytil Kaye za ruku. "Kayi, on doopravdy umírá!"
"Nemůže umřít doopravdy," poznamenal Kay a shodil mu ruku. "Uklidni se!"
Přesto měl hoch do jisté míry pravdu.
Andrej, který byl v životě lékařem i vrahem, by možná dokázal vysvětlit, co se děje, ovšem Kay neměl jeho zkušenost a kyberdiagnostik pouze uváděl příznaky, neriskoval pojmenovat příčinu - masivní rozpad erytrocytů, jako kdyby se zbytky Arturovy krve vzbouřily proti sousedství s polymerovaným hemolikvorem.
Nazelenale bledá kůže, která Kaye tak šokovala na orbitální základně, se objevila znovu. Artur neúpěl a neplakal, jen dychtivě lapal po vzduchu a zvedal se na lůžku, jako by sahal pro něco neviditelného, co mu utíkalo.
"Drž se, králi," vzal Kay hocha za ruku. "Nevzdávej se, slyšíš?"
To, co mohl počítač nabídnout, už probíhalo. Šuměla pumpa, která prohánělа Arturovu krev labyrintem filtrů a zbavovala ji produktů rozkladu. Chlapec současně dostával stále nové dávky hemolikvoru - celková výměna krve byla jediným řešením. V kajutě se zvýšil obsah kyslíku, loď plnila pokyny lékařského počítače, ovšem lidem se začala točit hlava.
"Slyšíš mě, Arture?"
Chlapcovy rty se pohnuly:
"Ano."
"Vydrž ještě den. Vydrž, prosím tě…"
Opět pohyb rtů a tichounký šepot:
"A potom?"
"Potom bude všechno v pořádku. Slibuji. Vzpomínáš si, jak jsi toužil po zázraku? Znamení, že máš právo dojít? Zázrak bude. Jenom neumři, Arti!"
Chlapec otevřel oči.
"Nespi!"
"Umře?" zeptal se Tommy za Kayovými zády.
"Vypadni," přikázal Kay, aniž se otočil. "Arti, vnímáš, co se s tebou děje? Tohle přece nejsou důsledky ozáření. Co se dá ještě dělat?"
Artur se domýšlel, co se děje. Symbiotické bakterie, vnitřní neviditelný štít, chránící ho před drogami, jedy a virem dum, záření nezlikvidovalo. Uhnízdily se v tkáních, ve vlásečnicích, v mozkových buňkách. Přežily a znovu přecházely do krve, kde intenzivně ničily cizí příměsi.

Přitom jeho vlastní krev byla nyní pouhou příměsí k roztoku hemolikvoru. Ironie osudu spočívala v tom, že Arturovi mohla pomoci jen nová dávka záření, která by bakterie zabila. Ovšem Kay neměl potřebnou aparaturu a Artur sílu to všechno vysvětlit.
"Nespi," opakoval Kay. "Dokud bojuješ, žiješ."
"Dutchi, mám zvýšit rychlost?" zeptala se loď.
"Můžeš?"
"Motor sice zařve, ale pět procent ještě vymáčknu," ujistila ho loď.
"Deset."
"Pět, Kayi. Vynasnažím se."
Kay přikývl, aniž odtrhl pohled od Artura. Zřejmě se mu dýchalo lépe, vzduch v kajutě byl sladký a opájel jako silné víno. Den. Pouhý den nebo ještě méně, pokud loď splní zbrklý slib.
"Arti, vzpomínáš si na Ráchel?"
Chlapec souhlasně zamrkal.
"Pozdravuje tě. Prima děvče, viď? Dokonce mi trošku pomohlo."
Slabounký úsměv.
"Holá, mladíku… Nespi. Jestli budeš chtít, zaletíme na Tauri, kde si to vyřídíš se svým Bohem. Pokud tě van Curtis pustí… ale můžeme tam zaskočit i při zpáteční cestě."
Artur zavrtěl hlavou, nepatrně a pochybovačně.
"Copak, nedovolí? Nebo tvůj úkol spočívá ve slavnostním sebeobětování vyšším silám? Vezmi na vědomí, že já nesouhlasím, na něco takového jsou Bulrati…"
Hovořil s chlapcem celou noc, standardní lodní noc, která nešla zkrátit. Kay se dobře vyznal ve smrti-spánku, který se tak snadno změní v opravdovou smrt. Hned hochem cloumal, hned ho houpal v náruči, nedovoloval mu jenom jedno - usnout. A mluvil, mluvil, mluvil…
"Víš, když jsem byl starý jako ty, když mi bylo šestnáct, byl jsem největším žroutem na planetě. Podle plánu genetiků předělávali mé tělo a z hubeňoura jsem se změnil v hromotluka. Všechno, co jsem vydělal, jsem měnil za čokoládu a žlutý sýr, právě ten, který tak nemáš rád…
Terosisté spálili město během tří hodin. Když Alkarani pronikli do svého kurníku, zůstal z něho jen popel a připálená smaženice vajíčka. A uprostřed města ukazatel z Xendally s nápisem ‚Hedeon'. Aby věděli, za co. Ve městě byla snůška Nebeského lorda. Podle jejich zákonů směl mít další až za čtyřicet let. Polovinu vlastních důstojníků, kteří zavinili vpád nepřítele, shodili ze skály s podříznutými křídly. Lord šílel a pohřbil vlastní armádu. Takový to byl stařík. A já jsem ho otravoval žvaněním o rybách a planktonu…
Zábavný krunýř, nemám silové systémy rád, ale protavit stěny vlastní hlavou…"
Artur neusnul a neumřel. Kay mu ráno dovolil zdřímnout, pro jistotu však zapnul jednu z výjimečně skřípavých mršanských melodií. Ke Graalu zbývalo pouhých deset hodin… Vyšel z ložnice a našel Tommyho, jak spí v křesle s nakousnutým jablkem v ruce. Když chlapec zaslechl jeho kroky, probudil se.
"Zatím se drží," odpověděl Kay na němý dotaz. "Nezlob se, že jsem tě vyhnal, ale smrt, stejně jako soudci, miluje dva svědky. Můžeš si myslet, že jsem pověrčivý."
"Smím k němu?" zeptal se Tommy.
"Jdi. Mluv s ním, cloumej s ním, pomoz mu, jestli bude potřebovat, ostatně jeho ledviny už stejně nepracují."
Chlapec zamířil ke dveřím.
"Počkej. Tommy, rychle jste se sblížili, to je dobře. Čím je pro tebe Artur?"
Tommy pokrčil rameny.
"Možná bratr."
"Jaký bratr?"
"Mladší," prohlásil Tommy vážně.
Cestou na můstek Kaye napadlo, že pokud Artur zahájí cestu na Graal ještě jednou, už se nikdy z této role nevyvleče. Mladší bratr, král hledající Boha…
Pokoušel se pochopit, čím je Artur pro něho. Odpověď však nenašel.
8
Louis Nomachi, člověk, který identifikoval Artura Curtise, se po aTanu změnil. Kal, celou dobu napjatá a dále spící s Lemakem, to nezaznamenala.
Louise sžíral strach. Proklínal okamžik, kdy začal prohlížet pásky s Kayovou pamětí. Nenáviděl se za ukvapenou radu, kterou dal Kal, totiž neponechávat věci volný průběh, ale zmocnit se chlapce na Volantisu. Nadával si kvůli vlastní marnotratnosti. Jak se mohl tak přepočítat…
Muhammadi, už prakticky zregenerovaná, se mu vyhýbala. Sama pro sebe svedla vinu na Louise. Ale Kal nespěchala se závěry.
Když torpédoborec vstoupil do prostoru málo známé planety Graal, Louis šestým smyslem vycítil tragédii. Nikdy netrpěl na předtuchy a tento pronikavý chlad v prsou ho vyděsil.
Nomachi se uzavřel ve své kajutě a popíjel levný koňak - nyní se snažil omezovat zbytečné výdaje. A čekal na poplašný signál, který se stane jeho umíráčkem. Netušil, jak mu dokáže ublížit Kay Altos, právě jemu, ukrytému v nitru velké válečné lodě. Prostě vyciťoval přicházející smrt, která hledá oběť.
* * *
Kay přenesl Artura na můstek. Stimulátory zapůsobily a hoch byl při vědomí, přestože to na první pohled nebylo znát. Lodí otřásaly drobné vibrace - při vystupování z hyperprostoru brzdila příliš rychle. Tommy pohlížel s obavami na

Kaye; ztráta paměti zřejmě nezničila vlastnosti typické pro Curtisovu rodinu - schopnost vycítit problémy.
"Za čtvrt hodiny budeme na planetě," prohlásil Dutch. "Chceš vědět, co bude dál?"
Artur přikývl a zašeptal:
"Problémy. Nevím jaké, ale budou."
"To je možné. Arti… já i Tommy, jako tvůj náhradník, jsme prodloužili aTan."
Chlapec několik sekund mlčky trávil tuto informaci, potom přikývl.
"Víš, co chci udělat?"
"Ano. A Tommy?"
"Zůstane mu kutr, vesmír a dlouhý život."
"Neměl ses mě zeptat?" ozval se Tommy.
Sekundu na sebe pohlíželi, jako by se viděli prvně v životě. Nakonec Dutch zavrtěl hlavou.
"Hodně jsem o tom uvažoval, ale tady by neuspěl ani Curtis van Curtis. Jestli mi nevěříš, zeptej se Artura."
Vibrace ustaly a šedou mlhu na obrazovkách nahradila bezedná čerň. V tom okamžiku suchý a oficiální hlas lodě ukončil spor:
"Kayi, připadá mi, že nás někdo vítá."
* * *
Torpédoborec plul nad planetou - stometrové kovové těleso, zježené věžičkami laserů. Loď byla určena k zajímání nepřátelských stíhačů v blízkosti málo chráněných planet - ideální pro chycení maličkého kutru, který právě vystoupil do normálního prostoru.
"Nemají šanci," řekl Lemak. "V takové blízkosti planety nemá dost energie k přechodu do hyperprostoru."
"A co když se jednoduše vykašle na tvoje děla a přistane? Nemůžeme ho zničit a Kay to ví."
"Výsadkáři už jsou připraveni. Chceš je posílit?"
Kal pohlédla na své podřízené. Nomachi byl mírně opilý a při Lemakově nabídce prudce ustoupil, jako po úderu. Marjana přikývla - toužila po rozmluvě s Kayem Altosem. Mechanistka byla opět ve formě, pouze uříznuté uši z nějakého důvodu neobnovila.
"Ať to vyřídí tví specialisté," rozhodla Kal. "Můžu se spojit s kutrem?'
"Pokud budou chtít odpovědět."
Isabela přikývla.
"Budou. Svěř ten rozhovor mně."
* * *
Kay očekával potíže jiného druhu: něco nadpřirozeného, co nepouští Artura na Graal stejně účinně jako válečné lodě Základny Silikoidů.
Torpédoborec ve vzdálenosti několika tisíc kilometrů nevypadal na to, že jej poslala vyšší síla. Obyčejná říšská loď, schopná sežehnout stíhače nebo ho v případě potřeby vykuchat při hledání posádky.
"Nestačíme prchnout," prohlásila loď.
Kay ani neodpověděl. Vylezl z hlubokého pilotního sedadla a pohlédl na hochy. Artur nevypadal udiveně, Tommy měl dokonce radost.
"Kutr, vesmír a život? Haha!" vykřikoval spokojeně. "Necháš mě, aby mě spolkli? Zabiju se sám."
Kay vytáhl z pouzdra čmeláka a tázavě pohlédl na Artura.
"Nevím," řekl hoch. "Opravdu nevím. Ať je všechno… jak má být…"
Pro Kaye nebylo schůdné namířit na Artura, stisknout spoušť mu pak připadalo absolutně nemožné. Přesunul pistoli na Tommyho. Chlapec zavřel oči a jeho prsty sevřely bez nejmenšího hluku opěradlo židle.
"Dovolil jsem si změnit kurz a zvýšit rychlost," oznámil nečekaně kutr a Kay spustil pistoli. "Domnívám se, že je to optimální varianta."
Artur se tiše zasmál.
"Myslíš si, že máš aTan? Přejdi do driftu. Budu kutr ještě potřebovat." Kay bezděčně pohlédl na pult.
"Umělou inteligenci říšské zákony zakazují, Dutchi. Nemám jiné východisko."
"Jsi obyčejná imitace." Kay pocítil, že mu něco svírá hrdlo. "Společník osamělého pilota. Přestaň šaškovat."
"Hlupáku," řekl kutr a zmlkl. Kurz však nezměnil.
Kay Dutch položil pistoli na křeslo. Na pultu blikala kontrolka spojení, o kterém ho kutr navzdory všemu neobtěžoval informovat. Kay stiskl klávesu a usmál se na Isabelu.
"Mám naléhavou schůzku," oznámil a odpojil se dříve, než stačila otevřít ústa.
Hoši na něho pohlíželi. Kay popošel k Arturovi, stanul za jeho zády a položil mu ruce na ramena. Na obrazovce se zvětšoval torpédoborec, obklopený mlhou silového pole, šedomodrý, na pozadí planety maličký.
"Graal je hezký," řekl Kay. "Mám rád planety, na kterých ještě nejsou města."
"Podej Tommymu ruku. Bojí se."
Kay uchopil chlapcovu dlaň, mokrou potem a studenou jako led, a zeptal se Artura:
"A ty?"
Na odpověď už nezbyl čas.
9
Když kutr narazil do silového pole, Kal vykřikla. Na obrazovkách se objevil bílý plamen, ve kterém shořely všechny její naděje.
"Ne! Ne!" ječela Kal.
Lemak jako by zestárnul: shrbený ztuhl nad pultem, nereagoval na hlášení posádky ani na sdělení hlavního počítače,

která běžela na monitorech.
"Pošli lidi!" křičela Kal a cloumala Lemakem. "Na co čekáš?"
"Kam je mám poslat? Chytat fotony?" Admirál se pomalu otočil. "Změnili se v energii, odešli do ‚aTanu'. Za hodinu se Curtis van Curtis dozví o našem maličkém lovu jeho syna, za dvě bude mluvit s císařem. Už jsou na své planetě, idiotko!"
Kal se rozhlédla po můstku a upřela šílený pohled na planetu, proplouvající pod lodí.
"Jsou v ‚aTanu'? Tady je přece taky ‚aTan', Lemaku! Jsou na Graalu! Šlo jim o to, aby se dostali na planetu, oživnou v nejbližším oddělení společnosti. Lemaku, přistaň!"
"Toto není kutr, Kal. Na planetě nemůžu přistát." Lemakův hlas ožil. "Mohl bych použít výsadkové lodě, ale jsou zakonzervované."
Kal se otřásla, jako by si představila hodiny ztracené touto procedurou, zatímco Artur Curtis bude na planetě, o kterou tak usiloval.
"Půjdeme za nimi, Lemaku."
Admirál zvedl prudce hlavu.
"Šílíš!"
Isabela se otočila a pohlédla na Marjanu - jaká škoda, že mechanistky odmítají aTan. Přenesla pohled na Louise a rozepnula pouzdro. Hlas měla měkký jako samet.
"Nomachi, musíme je chytit. Pomocí aTanu."
Louis ustoupil o krok a zvedl ruku, jako by se chtěl krýt před paprskem. Pomalu, jako ze sna, zabrumlal:
"Kal, mám málo peněz, a na Dogaře bylo draho…"
"Tento aTan ti zaplatím." Kal stiskla spoušť. Nomachi se zhroutil na podlahu. Krátce nato padla Kal Lemakovým úderem.
"Praštěná čubko! Střílet na můstku!"
"Tvůj šrot je odolný… silnější než lidé…" Kal se uchechtla a přenesla pohled z Lemaka na dva důstojníky, kteří už na ni mířili. "Pomoz mi, admirále."
V Lemakovi bojovala zuřivost s rozumem. Pohlédl na seržanta komanda, který přiběhl z hlídky, a rozkázal:
"Zastřelte ji. Za pokus vzpoury v průběhu bojové operace."
"S potěšením," odpověděl Ralph Gordon. Jeho první výstřel upálil Kal nohy, druhý ňadra. Teprve třetí zasáhl hlavu.
"Nějak špatně mířím," schoval Ralph pistoli. "Omlouvám se, admirále."
"Tři dny po službě," řekl Lemak při pohledu na tělo, které sebou ještě cukalo. "Za nedostatečnou připravenost."
Ralph zasalutoval a otočil se. Pokud admirál zaslechl jeho odpověď: "Třeba třiatřicet…", rozhodně nereagoval.
Muhammadi dál stála nad Louisovou mrtvolou. Lemak na ni sekundu pohlížel a řekl:
"Pomozte připravit výsadkovou loď. Předpokládám, že se v technice vyznáte, Marjano?"
"Ráda pomůžu." Mechanistka překročila Louisovo tělo a zamířila k východu.
Skutečně urychlila přípravu lodě. S její pomocí to technici zvládli za tři hodiny. Ovšem po dvou se s torpédoborcem spojil operační štáb dogarské skupiny. Lemak vyslechl hlášení svého zástupce, vydal rozkazy a loď opustila oběžnou dráhu planety. Zrychlení bylo krátké, torpédoborec nemusel šetřit energií. Když vstupoval do hyperprostoru, planeta vypadala jako maličký disk.
* * *
Na plnohodnotné oddělení "aTanu" neměl Graal nárok. Společnost zde vybudovala minimální komplex - "trojlístek". Ale i dva klienti najednou se na Graalu vyskytli jen zřídka. Nejčastěji to bývali zavalení horníci pracující v horách, kteří si těžbou krystalů dzot vydělali na nesmrtelnost.
Tento den utkvěl v paměti obsluhy nadlouho.
"Přišel signál!"
Karen Broudi málem tančila u pultu. Kay Ovald, obchodník z Endorie - jaký vítr ho zavál do těchto končin? Rodák samotného císaře. Endorané jsou prý neuvěřitelně hezcí a skuteční aristokraté. Jako v seriálu "Ledový trůn".
Karen se narodila na Graalu, byla velice mladá a ještě nepřišla o naivitu a radost ze života. Signály na paralelních monitorech, u kterých nikdo ani nedržel službu, zahlédla teprve po několika minutách a vrhla se k videofonu, aby přivolala druhou směnu.
Kay Dutch pochopil, že opět žije. Jeho osmá smrt byla lehká - s předchozími se nedala srovnat. Pouhé mrknutí tmy. A konec s bolestí svalů přetížených na základně, konec se svedením kůže ozářené v krunýři. Zbyl jen strach.
Otevřel oči.
"Všechno je v pořádku, žijete," oznámila mu štíhlá dívenka v uniformě společnosti "aTan". "Jste v bezpečí, nemusíte se vzrušovat."
Uklidnit by se měla sama. Kay pohlédl na rozsvícenou tabuli. Graal.
Prošel. Jeho aTan byl zaplacen a navzdory tomu, co zamýšlel Curtis, replikátor zapnuli nejen u něj. Nyní má dvě těla náhradou za to, o které přišel v ohni atomového rozpadu. Jedno u Curtise van Curtise, druhé na planetě, na které podle Artura je Bůh. Ale jen jedno tělo může získat plnohodnotný rozum - to, které je vzkříšeno jako první.
"Děkuji za operativnost," řekl Kay. Dívenka zrudla a hned zvážněla. Otázala se oficiálně:
"Vaše jméno?"
"Kay Ovald, Endorie, kód tři, devět, šest, tři, jedna, čtyři, devět, jedna. Cítím se dobře. Všechno si pamatuji a uvědomuji si, co se děje se mnou."
Kay spustil nohy ze studeného disku, ze zvyku nahmatal levné trepky a začal se oblékat. Dívka na něho zmateně hleděla.

"Opravdu velice děkuji," prohlásil vděčně Kay a oblékal si kalhoty. "Nejsem nováček, holčičko. Je to už po druhé."
Děvče uklidněné přikývlo.
"Nebyl jsem sám." Kay pocítil, že mu srdce začíná bít rychleji. "Je všechno v pořádku?"
V pořádku nemohlo být nic. Dvě neuronové síťky se stejnými čísly předávají současně dva různé signály. Samozřejmě nikdo neověřuje strukturu čísla, řadu nic neznamenajících čísel. Ale jak může přijmout tento signál počítač? Jako chybu. ATan nechybuje. Jako jeden signál? Patrně.
Arture a Tommy, jak se cítíte v jednom mozku?
A kdo se to dozví - Curtis van Curtis nebo Dutch?
"Vaši hoši žijí." Dívka vypadla rozrušeně. Opravdu, děti mívají aTan málokdy.
"Hoši?"
"Proces hned skončí… nebo už skončil. Promiňte, pane Ovalde, na Endorii je zvykem dávat dvojčatům stejná jména?"
"Jistě," zašeptal Kay.
Stroje. Pouhé stroje, které se nemýlí. Nikdo nikdy od nich nepožadoval porovnávání signálů. Artur Ovald, dvanáct let, aTan zaplacený. A ještě jednou Artur Ovald, dvanáct let, aTan zaplacený. Čísla správná. Je možné oživovat. Oba.
Ano?
Kayovi se zatočila hlava. Ne, to není možné…
A přece k tomu došlo. Karty jsou rozdány, na stole jsou dva srdcoví kluci. A nikoho to neudivuje.
Jenže kdo dostal karty-dvojčata?
"Jste hrozně hodná. Jak se jmenujete?" zeptal se Kay.
"Karen," zrozpačitěla dívka. Bože, co je to za planetu… Skanzen nevinnosti.
"Zaveďte mě za dětmi, Karen. Mám o ně velkou starost."
Na rozdíl od ženy na Incediosu Karen nepřipomenula pravidla.
"Pojďte. Zemřel jste… promiňte, nějaké potíže ve vesmíru?"
"Ano, narazili jsme do asteroidu," odvětil zamračeně Kay. Pro děvče, které zná vesmír jenom z televize, je to důvod stejně dobrý jako každý jiný.
Přešli z reanimačního modulu do malého čtvercového sálu. V každé stěně dveře - tři z nich stejné, jedny zřejmě vedly do služebních místností.
"Tady a tady," ukázala Karen a dodala omluvně: "Máme jen tři moduly, žena musí počkat. Její signál přišel později."
"Žena?"
"Jé, vy jste nebyli spolu? Myslela jsem… Skoro hned po vás došly dva signály. Muž a žena ze SIB. Ovšem muž neměl zaplacený aTan. Víte, je to tak smutné, když si člověk může prodloužit aTan, ale nestačí zaplatit…"
Kay ji nevyslechl do konce a přikročil k prvním dveřím. Takže Kal jim dál šlape na paty. Naštěstí je sama.
"Počkejte, tady je senzorický zámek." Karen položila ruku na plošku, Kay ji předešel a vstoupil do modulu první. Právě včas - mříž emitoru aTanu se už zvedala a odhalila malé nahé tělo, ležící nehybně na bílém disku. Spolupracovnice, mnohem starší než Karen, ale jistým způsobem jí podobná, na ně rychle pohlédla a sklonila se nad chlapcem.
Kayovi chviličku připadalo, že přece jen prohrál. Tělo (Artura? Tommyho?) se nehýbalo. Žena nakonec prohlásila: "Všechno je v pořádku, příteli. Všechno. Žiješ. Tady je společnost ‚aTan'."
Chlapec se pozvedl na lokti a Kay zachytil jeho pohled. Artur? Tommy? Pracovnice uzná jen jednu odpověď.
"Synu! Arture!" zvolal Kay a vrhl se k hochovi. "Arture, jsi to ty… ty, Arture!"
"Odejděte!" Hlas ženy zněl podrážděně. "Chlapče, pamatuješ si všechno? Jak se jmenuješ?"
"Artur." Tommy neznatelně mrkl na Kaye. Dutch rychle ucouvl, uchopil Karen za ruku a vyběhli z modulu.
"Dostanu od mámy," syklo děvče, ale nijak vyděšeně. "Jak vidíte, aTan funguje bezvadně."
"To je pravda."
Karen mlčky otevřela druhé dveře a zůstala stát na prahu. Ani Kay nehodlal vstoupit - spatřil, jak Artur sedí na okraji disku a něco povídá malému, opálenému aTanovci.
"Děkuji," řekl Kay, "jste moc hodná."
Objal Karen a políbil ji na ústa. Neodporovala - dívku přitahovala ona zvláštní, erotická vůně, která obklopuje vzkříšené a která láká k práci v "aTanu" tolik nekrofilů.
"Hned přijde náš psycholog," vyvinula se mu Karen z objetí. "Nemyslím, že bude potřeba, ale…"
"Hodně spěcháme," zavrtěl Kay hlavou. "Máme snad právo okamžitě odejít?"
"Ano, ale venku…"
"Válka?"
"Co si myslíte? Noc!"
Kay se zasmál, ale děvče pořád nepouštěl. Noc. Pouhá noc. Jistě, neodmítl by večeři a normální spánek. Artur tím spíše.
Ovšem za několik minut tato naivní dívenka začne oživovat Isabelu Kal, která smí vlastnit těžké zbraně a je schopná postavit na nohy celou SIB Graalu, bez ohledu na pomalost a provinčnost zdejší Služby.
"Omlouvám se, Karen, ale opravdu spěcháme. Tolik, že riskneme ztrátu noclehu a vaši báječnou snídani zadarmo."

10

Džíp byl starý a jeho autořidiči by Kay nevěřil ani na dálnici. Cesta se pořád zhoršovala - pokud první kilometry budoval "aTan" společně s komplexem svých budov, v další práci pokračovaly úřady planety.
"Hlavní město objedeme," řekl Artur. "Tady na mapě je označený jeden hotel, tam bude možné koupit jídlo. Potom do hor… jestli motor vydrží."
Ke Kayovu údivu usnul jen Tommy, zabalený do plédu na zadním sedadle. Artur seděl vpředu vedle Kaye, čilý a

spokojený. Na mapu jen mrkl - nepochybně ji znal nazpaměť.
"Nemáme čas na výměnu auta."
"Chápu."
Džíp zakoupili v prodejně vedle "aTanu", po probuzení postaršího, úplně lhostejného strážce. Kay poctivě zaplatil celou hodnotu této ruiny, protože věděl, že ji zřejmě nevrátí. Oblečení i zbraně (tradičně eskort a stunner) zakoupili v prodejně "aTanu". Prodavač tam pochopitelně nebyl, obsloužila je Karen. Navzdory nitce sympatií, která mezi nimi vznikla, se Kayovi nepodařilo vymámit čmeláka.
Ostatně nehodlal bojovat. Jejich spása tkvěla výhradně v útěku a Kay mačkal z rozhašeného motoru stovku.
"Smím si vzít čokoládu?"
"Vezmi…"
Hoch se pohodlně rozvalil na sedadle, nohy opřel o přední sklo. Šelestil papírem a pohlížel do noci. Žluté vějíře reflektorů ometaly prázdnou cestu.
"Jestli zabrzdím, proletíš předním oknem," varoval Kay.
"Připoutal jsem se. A sniž rychlost, za chvíli začne terén. A hotel můžeme přehlédnout."
"Máš hlad?"
"Hrozný. Dva týdny nic kromě injekcí, naštvali mě."
"Spěchal jsem."
"Přestaň, Kayi, všechno dopadlo dobře. Všechno jsme pokazili na Tauri."
Kay pohlédl úkosem na Artura. Ten pojídal svou čokoládu a špičkou boty přejížděl po okně. Z nějakého důvodu si vybral stejné oblečení jako na Incediosu, a Tommy prostě opakoval jeho objednávku.
"Dospěl jsi, králi," řekl Kay.
"Ano? A jak?"
"Vykašlal ses na smrt, která byla vždycky pro tebe snadným východiskem z potíží."
"Stejně jsem musel umřít."
"Ale i smrt jsme si zvolili sami."
V dálce zamrkalo slabé světélko - vývěsní štít motelu. Kay přibrzdil a řekl:
"Jedno nechápu: Proč jste ožili oba? Počítači je jedno, zda jeden a týž člověk umřel dvakrát a přitom současně. Ale aTan byl přece zaplacen jen jednou!"
Artur se zasmál.
"Kayi, zapomněl jsi na jednu maličkost. V prostorách ‚aTanu' mají oživení dočasnou nesmrtelnost."
"K čertu…"
"Když počítač zjistil, že jeden z nás má právo na oživení, pak jednal podle zákona o dočasné nesmrtelnosti. A při zkoumání druhého signálu počítač souhlasil s oživením právě z tohoto důvodu. Ve statistice takový případ spadá do kategorie ‚smrt v prostorách společnosti z neobjasněných důvodů'. Stává se to zřídka, ale kdybychom nebyli dva, ale bylo nás třeba sedm, stejně by oživili všechny."
V motelu, přízemní dřevěné stavbě, vedle kterého stálo několik dodávek, Kay probudil majitele a opět pustil žilou svým úsporám. Zdejší potraviny nebyly drahé, ale za nelegálně prodanou fúzovou pušku zaplatil trojnásobek.
"Jestli chceš, budu řídit," navrhl Artur, když se Kay vrátil s těžkou taškou.
"Dobře."
Dutch přelezl na zadní sedadlo, dostatečně široké, aby se tam vešel i s Tommym. Bylo teplo, Artur řídil auto po rovné cestě s pohonem pouze zadních kol. Tommy něco broukl ze spaní a přitiskl se ke Kayovi.
"Takže tvá smlouva právě skončila," poznamenal Artur. "Jsem na Graalu… a to dokonce ve dvou exemplářích."
"Jsi přesvědčen, že mě už nebudeš potřebovat?"
"Naprosto."
"Přesto bych tě rád provázel do konce. Vzpomínáš si na naši malou dohodu?"
"Vzpomínám."
Artur řídil klidně a Kay rychle usnul. Byl unaven, velice unaven. Jeho klient pokládal smlouvu za splněnou, ale Kay nevěřil v odměnu. Už neměl peníze, kutr ani nesmrtelnost.
Bude dobré, když si zachová alespoň sílu.
* * *
Na malém, neosvětleném parkovišti půjčovny Kal rychle minula několik aut, která zde dožívala své poslední dny v očekávání nesmrtelných boháčů. Vstoupila do domku majitele, strávila tam několik minut a vyšla na čerstvý vzduch. Tady se opravdu dýchalo lehce. Noc byla chladná a vracela síly jako silná káva. Kal seděla na kapotě sportovního torrera a pohlížela na oblohu, kde hledala rychlou a jasnou hvězdu - Lemakův torpédoborec. Mléčná dráha zářila nad Graalem jako diamantová drť.
"Klikař," pronesla Kal k obloze. "Proč má takové štěstí?"
Obloha neodpověděla. Nad její hlavou planuly jen jiskřičky meteorů.
"Hlupáci mají štěstí jen výjimečně," pokračovala Kal, "a to tehdy, když je chytří potřebují. To tlusté prase si nezaplatilo aTan! Koho by to napadlo."
Z dálky, od města, které na Graalu pokládají za hlavní, se ozval pravidelný zvuk. Isabela počkala, až flyer zdravotní služby přistane, potom seskočila z kapoty. Lékař pracně vytahoval z auta svou tašku - zřejmě se zachytila o sedadlo.
"Co se děje?" pohlédl na ženu. Ve slabém světle z kabiny jeho neoholený obličej vypadal ještě ospaleji, než byl.
"Stařík umřel," oznámila Kal.
"Víte určitě, že pojištění… Tak proč, k čertu? Copak jsem hrobník?" Lékař se ohlédl a nechal tašku být. Žena přišla

dostatečně blízko, aby viděl její oči.
Bylo v nich šílenství i smrt.
"Ne, klient hrobníka," odvětila Kal. Rychlopalný laser v jejích rukou vyplivl oheň. Kal zamířila na pilota a spatřila, jak mu cuklo v obličeji.
"Paní…"
"Vylez."
"Proč?"
"Rychle."
Pilot prkenně opustil křeslo. Poslušně splnil její příkazy a odešel od flyeru. O sto metrů dále svítily lampy před vchodem do podzemního centra "aTanu" - slavnostní záře nekončícího života, zapomenutých obav, nových nadějí. Byla to poslední věc, kterou uviděl.
"Flyer moc potřebuji," sdělila Kal obloze, případně mrtvým lidem. Křeslo bylo ještě teplé. Isabela mohla rekvírovat na Graalu libovolné auto, ovšem její žeton zůstal na torpédoborci.
11
Cesta byla nejprve polní, potom zmizela mezi kamenitými pahorky. Kola džípu zvedala oblaka drobného, bílého prachu. Artur řídil až do úsvitu, potom zastavil a probudil Kaye i Tommyho. Pojedli uzené maso, zabalené do silné fólie, potom Artur usnul a Kay usedl za volant. Ujel ještě deset kilometrů, přitom si povídal s Tommym a poslouchal rádio. Na Graalu byly snad jen dva kanály - planetární a říšský. V poledne přerušili vysílání hudby na planetárním kanále a uslyšeli projev císaře. Grey řekl to, co Kay očekával posledních deset dní - začala válka s Darlokem. Důvod - výbuch ve vyslanectví Říše na Nardii, ústřední planetě Jednoty Darloku. Dutch se jen usmál při vzpomínce na Vjačeslava ze skupiny Štítu. Nečekal od této války zvláštní otřesy, jediný Darlokův spojenec, Svaz Alkari, měl dost vlastních problémů. Trojstranná aliance, jejíž základem je říšská flotila, výsadkové oddíly Bulratů a meklarská technika, je nepochybně v Galaxii nejsilnější. Je možné, že kdyby si císař stanovil jako úkol úplnou záhubu starobylé rasy, vstoupili by do hry Silikoidi, hnula by se Konfederace Psilonu a svět by zalily plameny války. Takhle se všechno omezí na zničení nepřátelské flotily a okupaci několika planet. Kay si tím byl skoro jistý.
* * *
Kal, která kroužila s flyerem sto kilometrů od nich -náhoda chtěla, aby napřed prověřila druhou cestu - také slyšela císařův projev. Pravděpodobně z něj pochopila, že Lemakův torpédoborec už dlouho uhání hyperprostorem a zanedlouho se spojí s eskadrou. Ale jisté to nebylo -Isabelino vědomí, vždycky dost labilní, se rychle nořilo do vlastního deformovaného světa. V něm nebyli císař, Lemak ani planeta Incedios, ani to, že je propuštěna. Existoval jen Graal - smaragdově zelené nížiny, neplodné kameny v horách, řídce rozseté osady, kde se mohla vyptávat na starý džíp se třemi cestujícími, existoval Kay Altos a Artur, který se jakýmsi záhadným způsobem rozdvojil.
* * *
Auto jim sloužilo do večera, dokud se pahorky nezměnily v plošinu, posetou ohromnými balvany. Kay si vzpomněl na ledovec, ale na kamenech nebyly stopy po uhlazování, všude jen ostré úhly a nerovné hrany. Vypnul motor a ticho zalilo starý džíp pohřebním rubášem.
"Na mapě se toto místo nazývá Zlá Země," řekl Artur. "Zdejší obyvatelé volí jiné, drsnější slovo."
"Proč?"
"Lidé, kteří se tu ocitli, často mívají neštěstí. Skoro všichni. Zhoršení chronických nemocí, neopatrné zacházení se zbraní, pády ze skal. Ještě pět, šest let a zdejší úřady se budou tímto místem vážně zabývat. Proto tak spěcháme."
"A jak ty bys nazval Zlou Zemi?"
"Prahem. Neboj se, Kayi, máš klíč. Dokonce dva. Víš to, jinak bys neusiloval o Tommyho." Artur vystoupil z auta, zašel za nejbližší balvan a zvolal: "Ale snaž se být poblíž některého z nás, platí?"
Opustili džíp a vyrazili na jih. Kráčeli pouští, klopýtali o drobné kameny a obcházeli velké balvany. Kay rozdělil zásoby na tři části a hoši si mlčky vložili balíčky do kapes. Rozmlouvat neměli sílu ani chuť. Dutch si všiml, že si začíná oba plést. Stejná těla i oděv posílila matoucí podobnost chování. Že by Tommy bezděčně napodoboval Artura? Nebo je tomu kupodivu naopak?
Večer Tommy uklouzl na kameni a poškrábal si tvář. Kay pocítil zvláštní úlevu. Když se setmělo, zastavili se na nocleh. Na kamení rozložili potahy sundané ze sedadel džípu. Polymerový samet prakticky nepropouštěl chlad a Kay bleskově usnul.
Ráno zjistil, že zaschlé škrábance zdobí už oba hochy.
"Šel jsem se v noci vymočit a upadl jsem," vysvětlil Artur.
"Zřejmě před zrcadlem," komentoval to Kay.
Najedli se a šli dál. Artur je vedl. Cestu znal tak dobře, jako by tudy šel po sté. Dvakrát museli odbočit, aby naplnili láhve vodou z malých studánek.
Kay skoro nemluvil. Poprvé v životě se poslední měsíc cítil zbytečný - pocit, běžný při skončení smlouvy, ho bolestivě bodal.
"Dutchi, opravdu jsi měl rozumnou loď?" zeptal se Tommy při jedné krátké zastávce.
"Naprogramoval jsem jí pseudosvobodu chování."
"Co to znamená?"
"Snažila se stát osobností. Každý kněz nebo programátor ti dokáže, že to nemá nic společného s rozumem. Běžná neodlišitelná imitace."
"Je v tom nějaký rozdíl?"
"Žádný…"

Na maličký plácek mezi skalami došli navečer, kdy se už začalo smrákat. Artur se zastavil a ohlédl na Kaye s lehkou ironií, jakou Dutch vídal v jeho pohledu jen na planetě Terra.
"Přespíme tady, Dutchi?"
Kay si prohlédl kameny pod nohama. Byly teplejší, než měly být, a vypadaly jako ohlazené vodou a větrem… nebo ohněm.
"Myslím, že ne. Jednočlenné korvety mívají často velice špinavé motory. Vsadím se, že kameny smrdí."
"Chápu," řekl Artur.
"Curtis tady přistál," pokračoval Kay. "Vybíral si právě takové planety… kde neexistovalo riziko, že narazí na nepřítele. S počítači vždycky kamarádil a jeho palubní deník nevzbuzoval podezření. Volní lovci neposlouchali rozkazy a v podstatě nebyli nikomu odpovědní. Velice pohodlné."
"Přestaň."
Dutch dál pohlížel na otavené kameny.
"Plazmová torpéda pro zničení nepřátelského transportu, dva neutralizátory k odražení stíhačů, tři gramy antihelia v magnetické pasti, kterou je možné svrhnout na cizí planetu. Velice vydařené lodě, byly užitečnější než řadové. Tisíce lodí, tisíce pilotů, mezi nimi dost zbabělců. Nemusíš mít komplexy, Arti."
"Co chce říct?" Tommy uchopil Artura za ruku. Stáli před Kayem jako odrazy v neviditelném zrcadle.
"Že je otec zbabělec."
"Arture, Curtis van Curiis není tvůj otec. To jsi ty sám, jen jsi prožil jiný život. Van Cunisovi bylo tehdy devatenáct, neměl aTan, peníze ani moc. A nechtěl umírat."
Artur se nedětsky ušklíbl a řekl:
"Ty určitě chceš, viď? Půjdeme dál, je tam háječek u řeky."
Řeka tekla klidně, nepřipomínala prudký horský potok a břehy měla zarostlé trnitými křovinami. Slíbený háječek tvořilo několik stromů - nízkých a obsypaných šťavnatými oranžovými lusky.
"Jsou jedovaté," poznamenal Artur. "Ale trny je možné jíst, jenže nejsou chutné."
Z nalámaných suchých větví rozdělal Kay oheň. Snědli maso a tvrdé placky, posypané ostrým kořením. Tommy skoro ihned usnul, nevyptával se, nezajímal se o zítřek. Dutche napadlo, že hoch začal vlastní hru.
"Měli jsme dohodu," řekl Kay Arturovi.
Curtis junior na něj pohlédl skrz plameny.
"Opravdu mě chceš zabít?"
"Pokud nebude jiné východisko. Chci pravdu."
"Počkáš do zítřka?"
"Proč?"
"V noci mají i slova jinou barvu."
"Musí se s nimi méně hrát."
"Povez mi pohádku, Kayi. Poslední."
Dutch hodil na zem pokrývku a ulehl na tenkou látku. Nad nimi plulo nebe - studená, jiskřivá záclona. Artur ulehl vedle.
"Kdysi dávno." začal Kay, "chlapec, který se bál umřít, nalezl Boha. Bůh byl velice starý a hrozně se nudil. Kdysi stvořil svět a v tom světě nebylo pro něj místo. Zeptal se chlapce, co si přeje. A chlapec mu odpověděl, že chce být vládcem života a smrti."
"Tu pohádku znám," přerušil ho Artur. "Není zajímavá."
"Nejlegračnější bylo," pokračoval Kay, "že chlapec v Boha nevěřil. Věřil jen ve stroje, které ho poslouchaly. Bůh byl tedy pro něho také jen stroj a dokonce i život a smrt, které dostal do moci, byly stroje."
"Proč mu Bůh dal takový dar?"
"Proto, že nekonečná moc a vědění neponechává místo pro přání. A hochova přání se stala přáními Boha. Odešel s kamennými tabulemi, na kterých byly náčrty života a schémata smrti. Zestárnul, než je vtesal do železa… Spi, Arture. Počkám do zítřka."
"Proč?"
"Protože tato noc má své barvy a chci si je zapamatoval. Zítra jeden z nás zemře, viď?"
"Ano," souhlasil Artur.
"Škoda. Už jsem si na tebe zvykl."
"Nápodobně. Raději odejdi, Kayi. Vezmi Tommyho a odejděte."
"Odpovídám za tebe."
12
Vedle převrženého džípu Kal ani nepřistála. Flyer opsal kruh, zalil auto světlem reflektorů a opět vzlétl k obloze. "Jdu," prohlásila Isabela. "Myslel sis, že utečeš?"
V kabině flyeru to nesnesitelně smrdělo. Kal se už druhý den nenamáhala přistát kvůli tělesné potřebě. Smrad jí připadal docela přirozený.
"Už tě nepotřebuji," pokračovala Kal. "Kašlu na ‚aTan'. I na to, co tady hledáš. Viď, Lemaku? Ty jsi na to kašlal taky, takže to nestojí za nic…"
Lemak, existující jen v Isabelině fantazii, přikývl z druhého křesla. Opět byl starý, takový, jaký měl být. Hrdinové dětských snů aTan nepotřebují.
"A vím, jak zabít nesmrtelného," pokračovala Kal nyní k Louisovi, který nepostižitelným způsobem nahradil admirála. Nomachi sklopil hlavu. "Hlupák umře sám," zírala na displej noktovizoru. "Stačí s ním zacházet jako s chytrým a zemře. A chytrého lze zlomit. Sám nebude chtít žít. Ty taky nebudeš chtít, hochu…"

Pohlédla na křeslo, ale Artur se tam neobjevil. To štěně na ni čeká kdesi dole, se svým dvojníkem bůhvíodkud a věrným psem-bodyguardem.
"Letím pro tebe," pronesla Kal něžně a zamířila s flyerem k zemi. "Už letím…"
Neviditelná nitka, kterou utkala rozpadající se mysl ženy, je spojovala skoro tak silně jako zamilované. Aniž o tom věděla, měla Kal klíč, takže její flyer nespadl nad Zlou Zemí, kde náhodné havárie jsou zákonité.
V růžové záři jitra Kal spatřila na displeji tmavou skvrnu - stopu dohořívajícího ohně. Zahihňala se. Ulízla si vlasy a přistála o sto metrů dál, aby hluk motorů nenarušil ani nejlehčí spánek. Vystoupila z kabiny, za pas zastrčila laser; nevnímala bolesl v zesláblých nohách ani studený vítr, pronikající pod lehké šaty.
Nad řekou se válely chumáče mlhy, na modré obloze ještě zářila jedna umíněná hvězda. Kal vstoupila do vody a dychtivě se napila. Stála jako pes na všech čtyřech a chlemtala přímo z řeky. Poslušná náhlému vnuknutí se svlékla a umyla do pasu.
Cítila se lépe. Spěšně se oblékla, došla k flyeru a zamračeně stáhla z nosítek v nákladním úseku teplou pokrývku. V kufříku zabitého lékaře našla flakon s lihem a vypila dva velké doušky. Potom usedla na břeh a čekala.
* * *
První se probudil Artur. Ve spánku se tulil ke Kayovi a muž ho jednou rukou objal. Tommy se svými znalostmi o vztazích mezi dítětem a dospělým, které získal na Cailisu, by se okamžitě odtáhl. Curtis junior se za léta své cesty naučil rozeznávat rozdíly cizích dotyků. Chviličku ležel a pohlížel Kayovi do obličeje, ve kterém nebylo nyní znát nic než únava, potom opatrně sundal jeho ruku. Kay spal dál. Artur tiše vstal a šel k řece. Kal seděla nehybně, jako socha zabalená nějakým vtipálkem do pokrývky. Artur prošel kolem Isabely ve vzdálenosti deseti metrů, aniž si jí v mamivém ranním světle mezi stromy povšiml. Žena tiše vstala a šla za ním, udržovala přitom stejný odstup.
Na chvíli se jí rozum vyjasnil: Kal dlouze hleděla, jak se hoch myje, frká studenou vodu a nuceně se směje sám sobě. V očích měla nyní smutek - něžný jako mateřská láska.
Chlapec se otočil a uviděl ji.
"Nadělal jsi mi spoustu potíží, Arture," pronesla Kal.
Neodpověděl. Nebyl schopen promluvit.
"Chápu, také jsem tě nešetřila," pokračovala, "ale tuto hru jsi začal ty. Měl jsi se vzdát dříve, ale ty jsi bojoval, vítězil. Co teď?"
"Zvítězil jsem," ozval je hoch. "Dospěl jsem."
"Ano? Proto jsi sem přišel? Iniciační obřad Curtisů… porazit armádu a SIB? No dobře, to není důležité… Pořád nejsi dospělý."
Pokročila k Arturovi a chlapec ucouvl, vstoupil až po kotníky do ledové vody. Kal zvedla laser.
"Nepotřebuji tvá tajemství. Ponechej si je. Ve zdejším ‚aTanu' se různá hodná děvčátka obávají, že Altos neprodlouží nesmrtelnost sobě ani dětem… Ale ty stejně nezemřeš, viď? Tatík tě doma oživí. Žij. Cestuj znovu."
"Není třeba," řekl Artur. "Prosím."
"Měla jsem pravdu," usmála se Kal ryzím úsměvem, který v ní zemřel před desítkami let. "Je možné tě zlomit. Takže se zlom. Tvé druhé já zabiju také. A Kay ať si žije. To bude zajímavé."
Stiskla spoušť a tenký bílý plamen udeřil Artura do hrudi.
"První," prohlásila Kal.
Artur stál. Z jeho bundy se pářilo jako pod žehličkou. Kal stiskla spoušť znovu a paprsek zasáhl obličej.
Artur stál.
"Padni!" křikla Kal. "Padni, jsi mrtvý!"
Šílenství v ní znovu vzplanulo zuřivým černým vírem. Vystřelila ještě jednou.
Artur se zasmál.
"Jeden je vyřízen," konstatovala Kal a vypálila do hocha celou dávku. "Teď je na řadě druhý."
Položila laser na zem a zamyšleně pohlédla na háječek.
Curtis junior se přestal smát, když prošla kolem něho. Na chvíli se zastavila, sáhla mu na záda a na rozloučenou ho lehce políbila na čelo.
"Tak to má být. Spi."
Proud byl klidný. Kal ušla deset metrů, než jí voda podrazila nohy a vlekla po kamenech. Mohla snadno vyplavat, ale Artur měl dojem, že se Isabela s proudem vůbec nesnaží bojovat. Na okamžik se mihla nad hladinou ruka a to bylo vše.
Artur stál ve vodě dlouho. ATan chrání jen tělo, nemocná duše je záležitostí lékařů. Isabelu samozřejmě nelitoval, ovšem nepociťoval ani radost.
Po chvíli se jeho dlaně dotkla Kayova ruka.
"Chceš nastydnout?"
"Byla tu Kal," oznámil Artur. "Zešílela a spáchala sebevraždu."
"Máš štěstí, králi."
Artur pohlédl na svého bodyguarda.
"Pojď, Dutchi. Povím ti všechno. Chci, aby to slyšel i Tommy."
13
Curtis junior se zul a zavinul bosé nohy do bundy. Kay uložil boty tak, aby je vysušil znovu rozdělaný oheň.
"Tuto planetu našel jako první otec," pronesl Artur se zvláštní pýchou. "Můžeš ho pokládat za zbabělce, ale za objev kyslíkatého světa třídy A se promíjely i mnohem větší přestupky."
"Sdělil souřadnice koloniální službě?"
Artur sklopil oči.

"Pokračuj."
"Strávil na lodi jen jednu noc. Ráno ho… něco zavolalo. Otec si ani nevzal zbraň. Prostě šel k řece, právě k tomuto místu…"
* * *
Curtis van Curtis, povolaný do flotily podle nového říšského zákona, který rušil všechny předchozí úlevy, stál na břehu. Nevěděl, co ho sem přivedlo. Měl odletět - na planetě Terra ho čekala odměna za objevení světa vhodného k osídlení. Nemělo smysl riskovat a skákat po kamenech při hledání zdejších zvířat.
Přebrodil řeku a zamířil ke skále, která se nijak nelišila od ostatních - neživý žulový balvan. Curtis nyní nepociťoval strach, který provázel jeho život. Potěšilo by ho to, kdyby byl ještě schopen vnímat emoce.
Jako dvounohý automat přistoupil Curtis van Curtis ke kameni. Náhle svět kolem zmizel, změnil se v oslepivou mlhu bez času a prostoru. Ani tehdy nepocítil strach. Stal se částí něčeho tak obrovského, že dva kilogramy neuronů v křehké lebce znamenaly méně než prach ve větru. Otevřel se dokořán - ale necítil uspokojení ani zklamání. Nic. Byl příliš malý.
A současně se stal jediným stimulem toho, co ho obklopovalo.
Na okamžik spatřil sám sebe cizím pohledem, přicházejícím ze všech stran, človíček dostatečně silný, aby vymyslel cíle, a dostatečně slabý, aby je měl.
Curtis van Curtis pocítil pohled Boha.
Potom se mlha rozplynula a uviděl Ho.
* * *
"Otec neví," řekl Artur, "jestli je tam planeta nebo celý svět. Svět Boha… nedokázal by stvořit vesmír, kdyby mu nebyl roven."
"Železná planeta s továrnami na zažíhání hvězd." Kay pohlížel přes řeku. Bylo tam hodně skal a nedokázal odhadnout, která z nich jsou Dveře.
"Samozřejmě, že ne. Otec Ho nazval strojem jen proto, že byl fyzicky reálný. Nevysvětlil mi to, uvidím sám."
"Curtis nemohl spatřit jiného Boha. Potřeboval půdu pod nohama, něco, co dokázalo mluvit, co dokázalo vidět. Nalezl jen svého Boha."
"Budiž. A co z toho, Kayi? Dejme tomu, že spatřil pouze část a pouze tu, kterou mohl viděl. A co z toho? Aby spatřil všechno, musel by mu být roven."
"Máš pravdu," souhlasil Dutch. Pohlédl na Tommyho, který seděl vedle. Co by viděl tento chlapec - záři v beztvarém oblaku jako na freskách v chrámech Společné vůle, nebo člověka, naplněného nadlidskou silou?
A co by uviděl on?
"Otec tvrdí, že On nemá přání," pokračoval Artur. "V tom má tvá pohádka pravdu. Stvořil svět, ale už jej neovlivňuje. To prostě nemá pro Boha smysl. Když otec prošel Dveřmi, stal se onou částí vesmíru, která umí toužit. Bůh mu nabídl svět."
V jeho hlase bylo tolik nudy, že Kay nezapochyboval. Artur Curtis s tímto poznáním vyrostl. Jeho otci - jemu samotnému - Bůh nabídl svět.
A on dar odmítl?
"Nemyslím, že tento svět je Curtisovým světem," poznamenal Kay.
"Tento ne. Tento svět byl stvořen a nemění se. Dokonce i to, co se ještě nestalo, je předem stanoveno. Bůh otevřel cestu a otec ji nazval Hranice snů. Je to cesta, kterou je možné spatřit a kterou je možné projít. Na jejím konci by otec dostal nový svět, nový vesmír, stvořený pro něho. Vesmír jeho snu."
"A on odmítl?"
"Požádal o čas na rozmyšlenou. Nekonečný čas, aby si ujasnil vlastní sny. A získal aTan. Nyní se rozhodl získat i Hranici snů."
Kay se zasmál. Opíral se o studený kámen a pohlížel na nebe, které někdo stvořil. Sto metrů odtud, za svatými Dveřmi, dřímá flegmatický Bůh, který dává prvním poutníkům dary. Na vzdálené planetě jménem Terra Curtis van Curtis črtá přání.
"Bůh mu řekl, že se musí vrátit," pokračoval mírně uražen Artur. "Řekl, že otec musí přijít… Není podstatné, jestli starý nebo mladý. A přišel. Já jsem přišel k Bohu."
"Budeš snít místo Curtise?" otázal se Dutch. Pocítil, jak ho opouští napětí - drama se změnilo ve frašku. Kayovi vyhovoval Bůh, kterého nezajímají lidské záležitosti. Neznepokojoval ho svět snů, který si vymyslel Curtis van Curtis.
"Každý má své sny. Otec si vybere sám a já také." Artur poposedl k ohni a sundal boty z tyčí zaražených do země. "Pomysli, co si přeješ ty."
"Především tě nechci zabít," odvětil Kay. "A jsem rád, že nemusím."
"Já také, protože bys mě zabít nedokázal."
Artur vložil ruku do ohně. Pomalu sevřel hrst uhlíků. Tommy vykřikl.
"Zkus to, podaří se ti to také," pobídl ho Artur a vytáhl ruku z ohně. "Tu je Práh, zde mohou stát jen vyvolení. Jsme pod ochranou. Otec se to domníval také, ale nebyl si úplně jistý."
Na dlani mu žířily uhlíky - rudočerná hromádka, ze které stoupal modravý dým. Kay do této ruky uhodil, až se uhlíky rozlétly a jiskry ho bodly do kůže.
Arturova dlaň byla netknutá žárem. Kůže ani nezčervenala.
"Netrap se, Kayi. Ve světě svého snu budeš stejně nedotknutelný. Bude to tvůj svět, odpovídající tvým přáním. Když budeš chtít, lodě Sakry v něm po příletu na Shedaru shoří. Když budeš chtít, nebudou tam žádní mimozemšťané."
"Mně Hranici snů nikdo nedal," poznamenal Kay, aniž pustil hochovu ruku. "Přišel jsem příliš pozdě."

"Ale Hranici jsme dostali my."
Teprve teď Kay pochopil.
"To bude jako s aTanem?"
"Ano. Světy na prodej. Zaplať a jdi. Skutečný svět, ne přelud narkomana ani virtuální realita. Svět, ve kterém se můžeš stát císařem nebo otrokem, nesmrtelným nebo jepicí. Čím budeš chtít. Bez omezení."
"Teď už chápu Sedmina," prohlásil Kay. "ATan byl dalším skokem evoluce. Evolucí plus… lepší přežijí. Hranice snů je evolucí se třemi minusy. Nejprve odejdou nejtalentovanější, aby uskutečnili své sny. Potom slabí a netrpěliví, znavení bojem. Všichni, co za něco stojí a mohou zaplatit."
"Otec poskytne lidem svobodu."
"Prodá lidstvu degradaci."
Dutch zvedl ze země pušku a odjistil. Nespustil přitom z Artura oči.
"Nemyslím, že se ti to povede."
"Já také ne. Ale za pokus to stojí."
"Nemáš pravdu, Kayi." Artur nevypadal postrašeně. Síla, která ho ochránila před laserovým paprskem, zvládne i plazmu. "Promluv si s otcem, ten o tom dlouho přemýšlel."
"Bylo by potřeba hodně hlasitě křičet."
"Vůbec ne. To je Práh, Kayi. Odtud vede hodně cest…"
Dutch vlastně nic nezpozoroval - ani pohyb rtů, ani soustředěný pohled. Pouze stín nepřítomnosti v chlapcově obličeji.
Tu se vedle nich objevil Curtis van Curtis ve střízlivém obleku. Kay se ani moc nepodivil.
"Jsem rád, že vás vidím, šéfe," přivítal van Curtise. "Hovoříme o snech. Nedělejte prudké pohyby a vše bude dobré."
14
Curtis van Curtis čekal na tento okamžik čtyři roky. Od chvíle, kdy Artur, tehdy ještě opravdu dvanáctiletý, odešel do aTanu poprvé. Vedl ho muž, který převyšoval Altose po všech stránkách - geneticky modifikovaný mordýř, schopný přemoci Bulrata a předstihnout Meklarana. Zahynuli hned potom, co zakoupili loď v kosmoportu Coolthosu. Teroristický čin, jehož náhodnou obětí se Artur stal.
Potom se tyto náhody změnily v pravidlo, jako na Zlé Zemi, kam nesmějí vstoupit nehodní. Kdyby si Curtis nebyl tak jistý, že Bůh se nevměšuje do událostí, které se ve vesmíru odehrávají, uznal by to za znamení shůry a vydal by se na cestu sám. Kdyby existovala nějaká šance, že v odděleních "aTanu" nemá nepřátele, vykašlal by se na vlastní zásady a přikázal by na Graalu Artura oživit.
To vše se stalo nemožným po prvním pokusu, protože chlapcovo oživené tělo ztratilo osobnost. Někdo se dozvěděl, že se něco děje, a Curtisovou jedinou nadějí se stala náhoda - nelze předvídat, na které planetě ožije člověk, který zemře na planetě Terra. Všechny cesty uzavřít nelze a van Curtis angažoval stále nové a nové průvodce. Altos byl dobrý, ale nic víc. Curtis očekával maléry, jakmile zjistil, že ožili na Incediosu. Ovšem čas plynul a signály neuronových sítěk se nepřerušovaly. Potom došlo k podivnému Altosovu činu, který obnovil aTan a poslal Curtisovi dopis. A ještě později tři zombie. A Graal.
Curtis van Curtis stojí na planetě, na které nebyl přes sto let. Ne u samotných Dveří, ale už na Prahu. Ke Dveřím je ještě třeba dojít. Kay Altos, nejlepší z jeho služebníků, míří na svého pána starou plazmovou puškou. Vedle sedí dva chlapci, vzájemně podobní jako kopie z téhož negativu. Se stejnými škrábanci na tváři, oblečení stejně… Jako kdyby se Curtis vrátil do svého dětství. Jeden na něho pohlíží vážně a klidně, druhý se usmívá a evidentně čeká na reakci.
"Neblbněte, Kayi," řekl Curtis.
"To nehodlám." Altos posunul pušku, ale jen o kousek.
Curtis van Curtis přenesl pohled na vážného hocha:
"Vítej, synu. Vidím, že máme potíže."
Odpověděl mu druhý:
"Vítej, otče. Hodně mě zajímalo, jestli mě poznáš."
Curtis usedl vedle Artura a pohlédl na Kaye, kterého začala hrozně zajímat voda v řece.
"Změnil jsi se," přiznal Curtis a povzbudivě se usmál na druhého: "A ty jsi nepochybně ze Sigmy-T? Artur se smazanou pamětí?"
"Bravo," promluvil Kay. "Jmenuje se Tommy, ale je také váš klon."
"Pověděl jsi toho hodně?" zeptal se Curtis Artura.
"Všechno. Bylo to třeba."
Kay Dutch čekal na Tommyho odpověď, ale hoch mlčel. Ozval se Curtis:
"Nu což, splnil jste úkol. Chcete přehodnotit cenu?"
"Ano. Chci vědět dvě věci."
"Ptejte se."
"Co je Práh?"
"Bůh."
"Stroj, který stvořil svět, ještě není Bohem."
"Kayi, dokázal byste mě pochopit jen tehdy, kdybyste se ocitl za Dveřmi. Ale tam můžu vstoupit jen já, Tommy a Artur."
"Mě potřebujete také?" ozval se Tommy, poprvé od Curtisova příchodu.
"Samozřejmě." Curtis se přestal zajímat o Altose. "Trápí tě tvůj osud, hochu? Rozumím. Kay s tebou nepochybně hodně mluvil o mém cynismu. Potřebuji tě. I v případě, že tvá osobnost je absolutně odlišná od předchozí, nemění to

podstatu věci. Jsi mým tělem i mou krví, víc než syn. Potřebuji spojence."
Tommy přikývl a Curtis ho poklepal po zádech. Zeptal se:
"Ještě něco, Kayi?"
"Proč si přejete zkázu lidstva?"
Curtis se zamračil.
"Nedívejte se tak na mě. Před sto léty, kdy Říše praskala ve švech, hořely pohraniční planety a stíhače pilotovaly děti-kamikadze, vzdal jste se nejštědřejšího daru v dějinách vesmíru. Odmítl jste svět, skutečný svět, který by uskutečnil všechny vaše sny. Já bych Hranici snů nepochybně překročil. Ale vy jste se vrátil do armády, zatajil souřadnice planety, přemohl strach a válčil dál."
"Altosi, odporujete si."
"Nemyslím, že vás vedlo vlastenectví. Kdyby tomu tak bylo, vrátil byste se pro Hranici snů po uzavření Aliance. Ale ani nyní ji nepotřebujete pro sebe - jen na prodej."
"Já už jsem si svět vlastních snů vytvořil," odvětil vážně Curtis. "To je cele řešení. Já Hranici snů nepotřebuji, ale pokud je možné na ní vydělat a přinést štěstí milionům…"
"Nebuďte směšný. Curtisi. Hranicí snů odejde z vesmíru výkvět lidstva. Skončí věda, idiotští vojevůdci budou velet debilním vojákům. Je možné, že potom odejdete i vy. A nepochybně zničíte zařízení ‚aTanu' i Hranice snů. A naši přátelé Bulrati si vzpomenou na své bývalé ambice. Psilon ukončí izolaci, Alkarani se nebudou starat o sousední galaxii, ale o planety, které ztratili. Zahyne Říše i celé lidstvo. Proč?"
"Nedostanete odpověď, Altosi," řekl rychle Curtis. Hleděl na Artura, jako kdyby očekával podporu, ovšem ten vypadal zdrceně.
"Musím to zkusit…„" zvedl Kay pušku. Curtisovi cuklo v obličeji, začal vstávat, a tu Dutch stiskl spoušť.
Byl to velice starý model a šlehnutí plazmové střely zaznělo jako výbuch. Curtisovi na hrudi vykvetl ohnivý květ: muž padl na kameny.
Nejšokovanější byl samotný Dutch. Artur při pohledu na ležícího otce jen potřásl hlavou a zeptal se:
"Teď jsem na řadě já?"
"Promiň," řekl Kay.
"Netrap se," povzbudil ho chlapec. "Už jsme tento případ probrali a jsi zproštěn slibu."
Curtis van Curtis se najednou pohnul, postavil se na všechny čtyři a potom se vztyčil. Obličej měl bílý jako křídu, vázanku zmačkanou. To bylo vše.
"Táto, vstal jsi moc rychle," poznamenal Artur. "Pořád nevím, jestli mě Kay zabije nebo ne."
Dutch pečlivě odložil pušku k ohni a vstal. Curtis se už vzpamatoval. Hněval se víc na Artura než na neúspěšného vraha.
"Ty… ty jsi věděl, že jsme chráněni… usmrkánku… experimentátore…"
"Táto, na mě stříleli stokrát. Velice zajímavý pocit, chtěl jsem se o něj s tebou rozdělit."
Tommy sáhl pro pušku.
"Dej ji sem!" vyzval ho ostře Curtis. Chlapec mu poslušně podal zbraň a Kaye Dutche napadlo, že si už zvolil svou roli.
Curtise zřejmě napadlo totéž - pohladil Tommyho po tváři a namířil na Kaye.
"Není třeba," postavil se Artur mezi Kaye a hlaveň pušky.
"Arture, mám teď dva syny," poznamenal suše Curtis. "A pozoruji, že jeden z nich je poslušnější."
"Zato druhý vděčnější. Kay mě sem přivedl, otče. A to je nejdůležitější, nemyslíš?"
Curtis sklopil pušku a zamyšleně na Kaye pohlédl. Zlost začala z jeho obličeje mizet.
"Altosi, chcete pro mě dál pracovat? Umím odpouštět."
"Když vám Bůh dává takové dary, asi začnu uctívat Satana."
"Máte na to právo." Curtis se otočil, jako by ho Kay přestal zajímat. "Pojďte, hoši, už se tady flákáme dost dlouho."
"Vím, proč si přejete smrt Říše," řekl Kay. "Neuskutečnila vaše přání, že?"
Žádná reakce. Kay s ní ostatně ani nepočítal. Curtis van Curtis měl železné nervy. Dutch doufal, že se Artur ohlédne. Že zahlédne v jeho pohledu loučení, smutek, povzbuzení. Artur se neohlédl.
Kay pokrčil rameny a provázel je pohledem. U břehu se Curtis zastavil a zvolal:
"Šťastný návrat, Altosi!"
"Nenamočte si nohy," odpověděl Kay.
Curtis si nohy nenamočil. Šel po vodě. Hned za ním kráčeli Artur a Tommy, kteří se drželi dojemně za ruce.
Kay Dutch stál uprostřed Zlé Země a čekal. Kdyby měl prodloužený aTan, zastřelil by se. Ale teď se stal stejným chudákem jako na začátku své kariéry.
Chudáci nemají na aTan nárok. Ani na budoucí Hranici snů.
Kay proto dával přednost naději.
Uprostřed řeky se všichni tři zastavili. Kay neslyšel slova, ale viděl Curtisovu gestikulaci. Rozhovor nebyl dlouhý, potom Curtis zvedl ruku.
Zvuk facky dolehl až ke Kayovi. Zatímco jeden hoch se vracel, Dutch sbíral klestí. Rozhrábl dohasínající ohniště, nabodl zbytky masa na ulomené větve. Nevěřil kvalitě zdejších konzerv, maso musí přinejmenším opéci.
Hoch se zastavil ve vzdálenosti několika kroků.
"Věděl jsem, že se vrátíš," promluvil Kay.
"Ano?"
"Byl jsem si jistý… skoro. Upřímně řečeno, počítal jsem s tím, že Curtise zklame i Artur, ale ten mě příliš nenávidí. Uznávám, že má k tomu důvody. A nové postavení je velice svůdné… Nasnídáme se a půjdeme. Kal nás nemohla

pronásledovat pěšky, někde blízko musí být její stroj."
Chlapec mlčel.
"Curtis nepochopil, že jsi dospěl," pokračoval Kay. "Nevidí mezi vámi rozdíl."
"Protože opravdu není."
Kay odložil improvizovaný šašlik. Přistoupil k Tommymu a objal ho.
"Proč jsi se vrátil?"
"Když řeknu, že mi tě bylo líto, uvěříš?"
"Ne,"
"Správně. Já jsem také pochopil, proč Crirtis chce nastrčit celé lidstvo. A také se mi to nelíbí."
"A nevíš, jak nastrčit Curtise?"
"To musíš vymyslet ty."
Dutch se ušklíbl. V dálce Curtis van Curtis a Artur kráčeli ke Dveřím - už ne po vodní hladině, ale po zemi. Kay měl dokonce dojem, že ví, u které skalky skončí jejích cesta.
"Tomrny, nevybral sis právě nejlepšího společníka. Zato hodně obtížný cíl. Proč?"
"Kdybych zůstal, stali bychom se s Arturem nepřáteli."
"A takto jste přáteli?"
"Nyní ano."
* * *
Po kamenné půdě planety Graalu, ztracené na periferii Říše, kráčeli dva lidé. Kay Dutch, super z Druhé planety Shedary, a Tommy Curtis, klon vládce života a smrti, zbavený paměti. Nepoužili flyer Kal - příliš smrděl smrtí a výkaly. Ostatně to byl teprve počátek cesty.
Stovky parseků od Graalu Lemakova eskadra vstoupila do prostoru Darloku a kryla výsadky Bulratů. Byla to velká a slušná práce. Marjana Muhammadi, formálně náležející SIB, zůstala na palubě vlajkové lodě. Měla trpělivost Nomachiho a mnohem odolnější mysl než Kal.
Isabela Kal, oblečená v šedivé, příliš velké pyžamo, seděla v maličkém pokojíčku jediného blázince, který na Graalu byl. Pro lékaře byla ještě pořád zajímavým případem, přestože se už vzdali naděje na její vyléčení. Kal se prostě nechtěla vrátit do reality. Bylo jí dobře ve světě vlastních představ, kde Artur Curtis a jeho dvojník leželi na břehu mrtví, navždy mrtví.
Kas/s/is a T/san, oddělení průhlednou přepážkou, pohlíželi na sebe. Možná rozmlouvali. Ale ještě nikomu se nepodařilo vyslechnout rozhovor Meklaranů, vedený přímo. Jednoho čekal mezirasový soud Aliance, druhého - řízení před Správou SIB. Ale zřejmě je to nijak netrápilo.
Lika Seykerová stála před zrcadlem. Andrej, kterého nezajímala její kosmetika ani nahé tělo, držel tenoučkou pavučinku hedvábných šatů. Rodina se dnes setkala se svou Matkou. Mnozí Synové chtěli být sirotky.
Džíp čekal na své majitele - na hranici Zlé Země nikdy nebývá moc lidí. Kay ztratil půl dne, než dojel k silnici, ale potom už bylo lépe. K večeru dorazili k motelu.
Kay vypnul motor a spolu s Tommym vystoupili z auta. Ve světle hasnoucího dne motel vypadal sympaticky - šero zakrylo neohoblovaná prkna a spáry ve dveřích, položilo něžnou violeť na špinavá okna a hluboké stíny na hromady smetí. Z otevřeného okna zaznívalo vyrovnaný hlas - někdo poslouchal říšský program:
"…bylo zabráněno rozpadu tritonu a počet obětí diverze nepřekročil padesát tisíc. Humanitární pomoc Demokratického svazu Bulratů dál pobývá na Endorii. Císař Grey ve svém vystoupení…"
"To vše bylo něčím přáním," promluvil Kay. "Moc rád bych věděl, kdo přešel Hranici snů a stvořil náš svět. Rád bych mu vyprávěl o Třech sestrách, o Incediosu a vězení Darloku."
"Dám přednost talíři polévky a hromadě chlebíčků."
"Pojď, žroute." Kay mu položil ruku na rameno. "Na večeři ještě mám…"
Těsně u dveří se otočil a pohlédl na světla maličkého městečka, které bylo hlavním městem Graalu. Tady vládl klid a mír - lodě Říše hynuly daleko od nikomu nepotřebné planety. Někde už hořela města a Bulrati, zrození k zabíjení, šli do boje.
Pokud Curtis van Curtis poskytne lidem Hranici snů, všechno se bude miliónkrát opakovat. Místo Shedary shoří Tauri, místo Sakry lidé zničí Meklar. Podstata bude stejná. Bůh dává dary a lidé sní jen o jednom.
Síle a moci. Životu a smrti. Lásce a podlosti.
Bez ohledu na to, kdo překročí Hranici, nový svět bude šťastný jen pro něho. Stejně jako se nestal šťastným tento svět - uskutečňující něčí přání.
"Já už vás odnaučím snít," prohlásil Kay Dutch.

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Autor desítek fantastických povídek a románů se narodil 11. 4. 1968 v kazašském Džambulu. V roce 1990 dostudoval medicínu, obor lékař-terapeut. Do roku 1996 žil v Alma-Atě, poté se přestěhoval do Moskvy. Po nějakou dobu pracoval jako psychiatr, později se stal zástupcem šéfredaktora časopisu Světy (Miry). Od roku 1995 se už živí výhradně jako spisovatel.
Jeho první povídky vyšly časopisecky na přelomu 80. a 90. let. Zpočátku výrazně napodoboval, z ruských autorů především Vladislava Krapivina, ze zahraničních pak Roberta Heinleina. Velice záhy si však vypracoval svůj vlastní originální styl psaní. Do povědomí širší veřejnosti se dostal v roce 1992 díky povídkové sbírce Atomový sen (Atomnyj son) a románu Rytíři čtyřiceti ostrovů (Rycari soroka ostrovov).

Mezi jeho nejlepší díla patří rozsáhlá trilogie tvořená romány Hranice snů (Linija grjoz), Vládcové iluzí (Imperatory illuzij) a Stíny snů (Těni snov). Bývá označována za netradiční space operu, někdy dokonce za "filosofickou space operu". Dalšími trilogiemi tohoto plodného autora, které stojí za zmínku, jsou Dneska, mami! (Sevodňa, mama!) a Lord z planety Země (Lord s planety Zemlja).
Sergej Lukjaněnko se stal známým také prostřednictvím internetu. Jeho kniha Bludiště odrazů (Labirint otraženij) se v Rusku stala kultovní a stáhly si ji desítky tisíc lidí. Pokračováním je román Lživá zrcadla (Falšivyje zerkala).
Největší proslulost však Sergeji Lukjaněnko získal díky románu Noční stráž (Nočnoj dozor, 1998), na který navazují Denní stráž (Dnevnoj dozor, 2000) a Soumračná stráž (Sumračnyj dozor, 2002). Příběhy o boji sil Světla a Tmy v ulicích dnešní Moskvy se v Rusku dočkaly obrovské popularity - obzvláště poté, co se v roce 2004 objevila filmová podoba prvního dílu. Snímek shlédlo rekordní množství diváků a na obzoru se již rýsuje jeho pokračování.
Kromě celé řady menších literárních cen je Sergej Lukjaněnko rovněž držitelem Aelity, nejprestižnějšího ruského SF&F ocenění, které se uděluje za největší přínos do rozvoje fantastických žánrů.
Sergej je ženatý, má syna. Chová pár domácích zvířat (okrasné myšky a yorskhirského teriéra Busju). Má rád vaření a s oblibou kouří dýmku.
Konstantin Šindelář

TRIFID

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Hranice snů

Vydalo nakladatelství TRITON, s.r.o. v Praze roku 2005
jako svou 706. publikaci, v edici TRIFID svazek 79.
Vydání 1.
Z ruského originálu Linija grez
přeložili Eva Bůžková a Pavel Weigel.
Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědná redaktorka Stanislava Bartošová.
Autorský medailon Konstantin Šindelář.
Vytiskl EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-585-X
www.triton-books.cz

1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F
Doporučená prodejní cena 219,- Kč
(členové SFK TRIFID 159,- Kč)